

Bắt Cóc Em Đem Về Làm Vợ

Contents

Bắt Cóc Em Đem Về Làm Vợ	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	17
8. Chương 8	18
9. Chương 9	21
10. Chương 10	23
11. Chương 11	27
12. Chương 12	29
13. Chương 13	32
14. Chương 14	36
15. Chương 15	41
16. Chương 16	44
17. Chương 17	48
18. Chương 18	50
19. Chương 19	53
20. Chương 20	57
21. Chương 21	60
22. Chương 22	64
23. Chương 23	67
24. Chương 24	70
25. Chương 25	74
26. Chương 26	76
27. Chương 27	80
28. Chương 28	84
29. Chương 29	88
30. Chương 30	91
31. Chương 31	96
32. Chương 32	100
33. Chương 33	104
34. Chương 34	108
35. Chương 35	113
36. Chương 36	119
37. Chương 37	123
38. Chương 38	129
39. Chương 39	135
40. Chương 40	140

Bắt Cóc Em Đem Về Làm Vợ

Giới thiệu

Phụ nữ đối với Được Thiệu Phàm chỉ có thể nói bằng 4 chữ “Chán ghét phiền toái”. Chỉ có Từ Tử Hàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-coc-em-dem-ve-lam-vo>

1. Chương 1

* Nhà hàng pháp...

“Được...Được tổng , xin ngài hãy giúp tôi” – Người đàn ông trung niên ngồi đối diện nài nỉ , trán đầm mồ hôi cầu khẩn

“Tôi không thích nói nhiều” – Giọng nói trầm thấp vang lên , hơi thở đầy quý dị , đôi mắt sắc bén của Được Thiệu Phàm nhìn thẳng vào người đàn ông kia , đầy chán nhường.

“ Xin ngài hãy giúp công ti của tôi , tôi xin ngài , cầu xin ngài” – Từ Hải Thành nài nỉ.

“Ba.” – Đột nhiên 1 giọng nói trong trẻo vang lên , chủ nhân của giọng nói ấy là Từ Tử Hàn , con gái của Từ Hải Thành

“Con làm gì ở đây” – Từ Hải Thành quay sang , khó chịu lên tiếng.

“Con được Tiểu Thành mời đi ăn , thấy ba ở đây , con mới...” – Từ Tử Hàn trả lời , thoáng thấy vẻ mặt ông khó chịu , cô quay sang nhìn 2 người ngồi đối diện cha của cô . Mà đẹp nhíu lại khi phát hiện ra người đàn ông mặc Âu phục kia. Ánh mắt Từ Tử Hàn vô tình chạm với cặp mắt sắc bén của Được THiểu Phàm , nhất thời sợ hãi nhanh chóng quay mặt đi. Khóe miệng Được Thiệu Phàm vô thức cong lên.

“Ba đang làm việc sao !? Con đi nhé” – Từ Tử Hàn nhanh chóng tìm cách tháo chạy.

“Được.” – Từ hải Thành nói.

“Tôi nghĩ...chúng ta có thể hợp tác.” – Được Thiệu Phàm lên tiếng. Câu nói đó làm cho Từ Hải Thành và trợ lý của anh bất ngờ.”Thật sao...đội ơn ngài Được Tổng...”-Từ Hải Thành vui mừng lên tiếng.Nhưng câu nói tiếp theo lại khiến ông đổ mồ hôi lạnh”Với một điều kiện ! Tôi muốn con gái ông !?”

“Thiệu Phàm , cậu đang muốn làm gì vậy hả !?”- Trợ lý của anh cau mày hỏi.

“Sao hả !?”- Được Thiệu Phàm chẳng để ý , cứ tiếp tục hỏi Từ hải Thành.

“Được” – Từ Hải Thành lập tức trả lời , dù lúc đầu có chút lo lắng. Được Thiệu Phàm đứng dậy , bỏ hai tay vào túi quần , nở một nụ cười khinh miệt “Hợp tác vui vẻ” rồi quay lưng bước đi.

“ Cậu muốn làm gì vậy hả !? Công ti của ông ta sắp phá sản rồi mà , chẳng còn cách nào cứu vãn , vậy mà cậu lại muốn sát nhập công ti ông ta vào Tập đoàn Hoàng Kim !?” – Lôi Lạc Kinh bốc đồng la lên.

* Lôi Lạc Kinh : Bạn thân cũng là trợ thủ đắc lực của Dược thiếu Phàm trong “Hắc Nguyệt”(Bang phái trong thế giới Hắc đạo của Dược Thiếu Phàm) , là trợ lí của anh trong công ti. Một con người “Hành động trước , nói chuyện sau” , cháu đức tôn của gia tộc Lôi Lạc. Thiên tài chế tạo súng , thông minh nhưng lại rất đào hoa.

“Tôi có cách của tôi”- Dược Thiếu Phàm chậm rãi trả lời.

“Vì cô bé đó sao !? Tôi nhớ là sinh thành cậu ghép phụ nữ lắm mà , bởi vậy cậu mới được mệnh danh là “Người đàn ông độc thân Hoàng Kim” chứ !?” – Lôi Lạc Kinh cười khẩy nói.

“Cô bé đó là ngoại lệ” – Khóe miệng anh lại giương lên , tạo một đường cong rõ ràng. Anh nhớ lại lúc cô bị anh bắt gặp cô đang cau mày khó chịu nhìn anh thì lại sợ sệt tìm cớ tháo chạy. Khuôn mặt đó thật sự rất đáng yêu . Lôi Lạc Kinh ngó người nhìn anh , tròn mắt như muốn rút ra ngoài khi nhìn thấy người máu lạnh như anh đang cười.

*Tại nhà Từ gia...

” Không ! Con không lấy ông chú đó đâu.” - Từ Tử Hàn uất ức nói.

“Hàn nhi, con giúp cha con đi ! Hãy cứu lấy công ti , công ti đó là tâm huyết cả đời của ông ấy đó.” - Từ mẫu cố gắng khuyên cô con gái.

“Nhưng...nhưng ông ta hơn con đến 11 tuổi, làm sao , làm sao con có thể....hic...” - Khóe mắt cô bắt đầu ngấn nước.

“Đủ rồi ! Từ gia có ơn lớn với con , con không thể thấy chết không cứu ! Tử Hàn , gia đình ta nuôi nấng con từ nhỏ , con phải báo đáp chứ.” - Từ Hải Thành nghiêm nghị nói.“Nếu không có ta , con làm sao có được ngày hôm nay !?”

“Kìa mình” - Từ mẫu can ngăn . Bà đưa mắt nhìn Từ Tử Hàn , chỉ thấy cô cúi đầu không nói gì. Lòng bà ghen lại.

“Không nói nhiều nữa ! Mai ta sẽ đưa con sang Dược gia.” – Từ Hải Thành nghiêm nghị nói rồi bỏ vào phòng ngủ.

“Hàn nhi , để ta lên nói chuyện với ông ấy , trễ rồi , con mau đi ngủ đi” – Từ mẫu an ủi Từ Tử Hàn.

Từ Tử Hàn uất ức bỏ vào phòng . Nhưng hồi lâu sau cô lại nghĩ....Quả thật Từ gia có ơn lớn với cô , lúc còn nhỏ cô đã bị bỏ trước cửa Cô Nhi Viện , cuộc sống của cô bắt đầu từ đó , những đứa trẻ cùng tuổi luôn ghen tị với cô vì cô được Đường mẫu yêu thương , lại xinh đẹp vô cùng , rồi chúng kiếm cớ ăn hiếp , đi học còn bị người ta khinh miệt....Cô luôn phải chịu đựng cho đến mùa Hè của 12 năm trước , Từ mẫu vì muốn có con gái nên đã đến Cô Nhi Viện nhận nuôi cô , lúc đầu Từ gia phản đối nhưng thấy cô vừa thông minh , lại xinh đẹp nghĩ sau này sẽ giúp ích cho ông nên ông mới đồng ý nuôi cô.... Hít 1 hơi thật mạnh , cô bước ra khỏi phòng đi đến phòng ngủ của ông để nói chuyện nhưng thay vì vậy , cô lại nghe được những điều mà cô không nên nghe....

” Hải Thành , sao ông lại nhắc lại chuyện đó” - Từ mẫu cau mày hỏi.

”Hừ , tôi nhận nuôi nó là cũng có mục đích , chứ bà nghĩ tôi ở không mà nhặt nó về

sao!?” - Từ Hải Thành hừ một tiếng.” Từ gia chỉ có 1 đứa con , đó chính là Từ Chính , con bé đó chỉ cần trà trộn vào Dược gia , sau đó làm cho Dược Thiếu Phàm tán gia bại sản là được”

Từ mẫu nhìn ông ngờ ngàng , thì ra là năm đó , ông chấp nhận nuôi đứa trẻ ấy là lý do này sao. Bà đau xót thay cho Từ Tử Hàn. Tuy không phải là con ruột nhưng bà luôn yêu thương cô hơn cả Từ Chính. Cũng vì Từ Chính từ nhỏ đã ương bướng , không nghe lời đành phải gửi anh qua bên Anh để du học , nên bà mới muốn có đứa con gái để trò chuyện , vì vậy mới nhận nuôi Từ Tử Hàn , dù vậy bà còn yêu thương cô hơn cả Từ Chính.

“ Không cần vòng vo nữa , dù sao đối với tôi nó chỉ là một quân cờ cũng có thể là một món hàng thôi...” – Từ Hải Thành khẽ cười , Từ mẫu chỉ biết lắc đầu mà trong lòng đau xót....

Từ Tử Hàn đã nghe thấy hết , những điều mà cô không biết , và cũng không muốn biết , bây giờ thì tất cả cô đều nghe được.... Thì ra là vậy , cô đối với Từ gia chỉ là một món hàng dùng để trao đổi , cô thần thờ bước vào phòng , nằm úp mặt xuống giường , một dòng nước nóng chảy dài trên 2gò má. Cô phải làm sao đây , phải giả vờ không biết , hay phải oán hận họ...Cô tự hỏi , rốt cuộc thì...cô đã làm gì sai mà tất cả mọi người trên thế giới này đều khước từ cô....”Cô đối với Từ gia chỉ là một món hàng....chỉ là một món hàng...”

- Từng chữ , Từng chữ đều lặp lại trong đầu cô...

2. Chương 2

Từ Tử Hàn cứ òa khóc như một đứa trẻ , đến khi không còn sức để khóc mới ngủ thiếp đi....đêm khuya thanh tĩnh , Biệt thự của Từ gia phá lệ yên tĩnh , các bảo vệ đi tuần tra xung quanh , bất chợt có 1 bóng đen lướt qua , nhanh như chớp , không để lại bất cứ một tiếng động nào. Từ ban công lầu hai , nơi phòng ngủ của Từ Tử Hàn , bóng đen ấy thoảng chốc đã lên đến cửa , đèn trong phòng vẫn sáng , bóng đen kì lạ nhìn qua cửa sổ , thì thấy chủ nhân cha căn phòng này đang say ngủ nhanh tay mở cửa sổ rồi thật tự nhiên đi vào. “Ngay cả cửa sổ cũng không đóng sao ?” - Bóng đen ấy nghĩ thầm . Nơi chiếc giường êm ái , có một nữ nhân đang nằm yên giấc , trên khóe mắt vẫn còn đọng nước. Đưa bàn tay rắn chắc và xinh đẹp như một nghệ sĩ piano lên đôi mắt kia , khóe miệng vô thức giương lên , tạo một đường cong hoàn mỹ , “Bảo bối ! Về nhà nào” , nói xong liền bế Từ Tử Hàn lên , ôm trọn trong vòng tay của anh .Người con gái này thật kiều nhỏ , thật xinh đẹp... . Rồi như cách ban đầu , ra khỏi Từ gia.

Sáng hôm sau , Từ Tử Hàn tỉnh dậy trên chiếc giường tròn rộng lớn ,căn phòng mà cô đang nằm tràn ngập màu tím , từ bức tường , rèm cửa cho đến đồ dùng đều là màu tím xinh đẹp. Trong phòng còn ngát hương Lavender mà cô yêu thích. Nhanh chóng nhận ra đây không phải là phòng cô , cô nhất thời sợ hãi cô hét lên . Bằng cách nhanh nhất đi vào toilet để rửa mặt . Từ Tử Hàn chạy ra khỏi phòng , trước mặt cô là một tòa nhà được thiết kế theo kiến trúc phương Tây , trần nhà cao vút , ở giữa còn hắt một chùm đèn pha lê áp lánh được gọt dũa rất tinh tế . Bộ sofe màu trắng ngà trải dài bao quanh chiếc bàn tròn thủy tinh được đặt chính giữa đại sảnh. Người giúp việc cứ đi tới đi lui , nhiều không đếm nổi.“Đây là đâu” - Từ Tử Hàn run rẩy đi xuống phía dưới , đôi mắt lại sắp đọng nước .

” Dậy rồi sao!?” - 1giọng nói trầm thấp vang lên từ phía sau cô , khiến cho cô giật mình quay lại mà bất ngờ ra đằng sau , Được Thiếu Phàm nhanh chóng đưa tay đỡ lấy thân cô , mặt sát mặt mà lên tiếng“không cần phải giật mình như vậy đâu”

“Anh là ai , sao tôi lại ở đây!?” - Từ Tử Hàn đưa tay cố sức đẩy anh ra , nhưng bất lực liền lên tiếng.

“E là vợ tôi , vậy tôi là gì của e !?” - Được Thiếu Phàm nhếch môi cười.

“Anh...là chồng tôi?”- Từ Tử Hàn trở mắt hỏi.

” Ngoan lắm ! Chịu nhận tôi là chồng rồi sao !?” - Được Thiếu Phàm đắc thắng lên tiếng .

Còn cô thì mắt chữ A miệng chữ O , trừng mắt nhìn anh , bực tức vô cùng khi nhận ra mình bị lừa “Anh...” cái miệng nhỏ xinh của cô chưa nói hết câu liền bị anh chặn lại bằng cách hôn cô . Môi lưỡi dây dưa với nhau , Từ Tử Hàn giãy dụa. Cô càng giãy dụa ,anh càng thích thú , lưỡi của anh quấn lưỡi của Từ Tử Hàn , tham lam hút hết mật ngọt từ miệng cô , một hồi lâu mới buông cô ra . Đầu óc Từ Tử Hàn quay cuồng , ngay cả sức đứng cũng không có , bất lực đành phải gục đầu vào lồng ngực vạm vỡ của anh thở dốc . Đối với màn chào đón buổi sáng như vậy thật sự khiến cô tức giận mà rửa thắm anh.“Được...Được Thiếu Phàm . Anh thật là...quá đáng.”

“E là vợ tôi . Tôi có quyền !” - bằng cách ngắn gọn nhất , anh bình thản trả lời . “Phải rồi , chiều nay chúng ta sẽ kết hôn đó . E ở nhà chuẩn bị đi nhé. Tôi đi làm. Có gì cứ hỏi quản gia” - Được Thiếu Phàm buông cô ra , dạn dỏ.

“Kết...hôn”

“Phải rồi.”

“Không thích”

“E có quyền lựa chọn sao !?” - Được Thiếu Phàm nhếch môi cười , lộ rõ bản chất nắm quyền. Từ Tử Hàn chỉ biết cúi đầu , bàn tay nhỏ nhắn siết chặt lấy vạt áo. Được Thiếu Phàm đưa tay xoa đầu cô , khuôn mặt không chút biểu tình “Ăn sáng đi. Đồ của em đã được đưa đến rồi”

Từ Tử Hàn gật đầu , nhưng một suy nghĩ chợt hiện lên trong đầu cô , cô liền chạy ra cửa lập tức hét lên “Được Thiếu Phàm...anh dám bắt cóc tôi.” Chính là lúc anh vừa ra tới cửa , cô liền sực nhớ hôm qua cô ngủ ở Từ gia . Vậy mà bây giờ lại thức dậy ở nhà anh . Kinh hãi mà hét lên.

Được Thiếu Phàm nghe được, quay đầu lại , khóe miệng khẽ nhếch lên, khuôn mặt đầy hứng thú “ Tôi bắt cóc em đem về nhà làm vợ.” rồi lại sải bước đến chiếc xe BMW đang đứng chờ anh , mà anh cũng không quên để lại một câu châm chọc cô “ Bảo bối ,em chậm tiêu như vậy chắc trí nhớ cũng không tốt , nên đừng có đi lung tung , nếu không sẽ lạc đấy.” Từ Tử Hàn như muốn bốc khói , nói không lên lời , đành cắn răng bực tức đi vào.

Từ Tử Hàn ăn sáng trong trạng thái vô cùng bực bội , cô tưởng tượng miếng bít tết kia là anh , mà dùng dao nĩa đâm , chọc , dùng hết sức mà chuốc giận. Sau khi cơn giận đã được giải tỏa , cô lại tiếp tục ăn...

“Bác quản gia” - Sau khi ăn xong , cô gặp quản gia hỏi chuyện.

“Vâng , có chuyện gì sao ạ!?” - Quản gia một mực cung kính đáp.

“Được Thiếu Phàm là người thế nào ?” - Cô ngây thơ hỏi. Cô muốn biết rốt cuộc anh là người thế nào mà đột nhập vào Từ gia 1 cách dễ dàng như vậy.

“Tiểu thư , cô không thể gọi thẳng tên của ông chủ như vậy ! Như vậy ông chủ sẽ không vui đâu.” - Quản gia trả lời.

“Ừm...vậy anh ấy là ai vậy.”

Quản gia ngớ ngàng , nói cũng phải , trước giờ rất ít ai biết đến tổng giám đốc của tập đoàn Hoàng Kim , bởi lẽ anh không mấy thích những tên “chó săn” , nên những người biết anh chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

” Ông chủ là người rất tài giỏi , chưa đến 15tuổi đã tốt nghiệp bằng thạc sĩ , sau khi ông chủ nghiên cứu và chinh trang lại ngành dược sĩ rồi bắt đầu thành lập tập đoàn Hoàng Kim , chỉ sau 2 năm tập đoàn đã nằm trong top 10 ĐNÁ , tiếp tục 1 năm sau đã trở thành tập đoàn lớn mạnh , đứng đầu và bao trọn trên khắp ĐNÁ...”

Từ Tử Hàn ngớ ngàng thật không ngờ Được Thiếu Phàm lại là một người tài giỏi như vậy . Vì thế nên cha cô mới đến cầu cứu anh sao !? Nhưng cô không hề hay biết anh ngoài mặt là một Tổng tài tài giỏi Ảnh còn Là 1 người lãnh khốc , mưu trí hơn người , làm việc quyết đoán , đối với phụ nữ chỉ có 4 chữ ”chán ghét phiền toái . Là 1 trong 10 tài phiệt trẻ tuổi nhất Thành Đài Bắc là lão đại có thế lực lớn nhất trong thế giới Hắc Đạo cũng như trên ĐNÁ . Ai nghe đến tên Hung Thần đều khiếp sợ . Bởi lẽ anh rất tàn nhẫn , đối với những kẻ dám chống đối anh , anh đều diệt hết . Được Thiếu Phàm từng mở rất nhiều cuộc truy sát những kẻ phản bội hay bắt tài . Một khi đã bị anh nhắm tới thì chỉ duy nhất có một con đường đó chính là CHẾT.

Chỉ cần nghe sơ vậy thôi , cô cũng đủ biết anh là người như thế nào rồi. Bây giờ trong lòng cô , sự sợ hãi đang dâng trào.

“Tiểu thư !” - Thấy Từ Tử Hàn cứ đứng ngẩn ngơ ở đó , quản gia bèn lên tiếng.

“Ừm...bác quản gia à . Vậy Được Thiếu...à không Được tổng là xã hội đen hả !?” - Từ Tử Hàn ngây thơ hỏi. Quản gia đỏ mặt , ông tự hỏi , cô giả vờ không biết hay không biết thiệt vậy , ông đã nói anh là người đứng đầu trong Hắc đạo rồi mà...“Vâng , phải ạ.”

“oh ~ cháu muốn đi tham quan ngôi nhà này,có được không . Anh ấy nói cháu không được đi lung tung nên chắc cháu đi cùng bác được nhỉ !?”

” Vậy để tôi sai người đi cùng Tiểu thư !”

“Được!” - Từ Tử Hàn hào hứng trả lời.

“A Tuyết , mau dẫn tiểu thư đi tham quan đi” - Quân gia ra hiệu cho cô hầu gái có tên là A Tuyết dẫn cô đi tham quan.

Nhà của anh rất to nha , đó là tòa biệt thự với kiến trúc phương Tây , cửa sổ sát đất cao lấp lánh xen kẽ với từng bức tường kiên cố màu trắng ngà . Bên trái là một khu vườn hoa xinh đẹp . Đủ các loại hoa , có những loài cô cũng không biết tên , nhưng lại không có hoa oải hương...khiến cô có chút buồn . Cách đó không xa là một nhà kính thiết kế hình vòm , cô tự nghĩ nếu như đã có vườn hoa này rồi thì tại sao Được Thiếu Phàm lại còn xây thêm nhà kính để làm gì chứ !!! “A Tuyết , tại sao đã có vườn hoa rồi Được Thiếu Phàm còn xây thêm nhà kính làm gì !?”

“Nhà kính là nơi ông chủ trồng những loài hoa quý , theo như tôi biết thì trong đó có những giống hoa không thích hợp với khí hậu của Đài Loan nên phải trồng trong máy điều hòa.” - Cô hầu gái tận tình giải thích.

“Thì ra là vậy”, - Một người lạnh lùng như anh mà cũng yêu thích hoa sao ta !?

Ở đây giống như một thế giới thu nhỏ vậy , những thứ xa hoa , quý giá đều có , Sân golf , hồ bơi , vườn cây ,....Mà nhà anh rộng bao nhiêu ha vậy. Còn sang hơn tỷ phú nữa. Đi hoài cũng mỏi chân , nên cô đi vào sảnh nằm xem ti vì vì ghế sofa chính giữa là hình chữ nhật dài hai bên là ghế sofa tròn bao trọn lấy cái bàn thủy tinh ở chính giữa , thoáng chốc đã gần trưa.. . Trưa hôm nay Được Thiếu Phàm phá lệ về nhà ăn cơm để có thể nhìn mặt cô . Vừa bước vào cửa anh đã lên tiếng chào chọc “Xem ra , em rất rảnh.”

Nghe tiếng nói , theo phản xạ cô quay sang phía có giọng nói liền kinh hãi định bỏ chạy.“Nếu em dám chạy tôi sẽ thả hổ cắn em đó.” - Đoán trước cô sẽ bỏ chạy nên anh lên tiếng.

“Hổ...anh giỡn với tôi sao. Ai lại nuôi hổ trong nhà chứ !?” - Từ Tử Hàn nghi hoặc hỏi. Làm như cô là con nít không bằng . Lại uy hiếp cô bằng cách đó.

“Đi theo tôi” - Được Thiếu Phàm kéo tay cô đi lên lầu , đưa tay mở cửa phòng anh ra , huyết sáo một cái . Từ trong phòng anh một cặp mắt sáng rực màu vàng từ từ hiện lên , dần dần từ trong bóng tối một con Bạch hổ xuất hiện, thân hình nó cao lớn , cặp răng nanh dài bén nhọn , bộ móng vuốt sắc bén , chậm rãi đi ra.

Mặt cô tái nhợt không còn chút máu , đôi chân tê cứng không thể nhúc nhích được , miệng cô mấp máy , toàn thân Từ Tử Hàn run rẩy , sau 1phút định hình cô đã ngất xỉu. Được Thiếu Phàm nhìn cô ngất vì sợ hãi, khuôn mặt lộ rõ sự thích thú , liền bật cười . Sau đó bế cô đi vào phòng anh. Người hầu cùng quân gia trong nhà nhất thời ngỡ ngàng khi thấy ông chủ của họ thường ngày mặt lạnh như tiền , ngay cả nói chuyện cũng rất kiệm lời chứ hướng hồ chi là cười tươi như vậy . Thật là 1 chuyện hiếm thấy. Nhìn cô đang nằm say “ngủ” , anh lại bật cười , anh đưa tay vuốt đầu con Bạch Hổ , mắt thì vẫn chăm chú nhìn nữ nhân kia . Khuôn mặt đầy thích thú cất tiếng ” Nè Tiểu hổ , mi nói xem , có phải là rất đáng yêu đúng không !?” Bạch Hổ chỉ dụi cái đầu vào tay anh như đồng tình với câu nói đó vậy. Khoảng mấy phút sau Từ Tử Hàn tỉnh dậy , khi mở mắt ra , điều đầu tiên cô thấy là khuôn mặt lạnh như tiền của Được Thiếu Phàm , và bên cạnh là 1 con bạch hổ. Khuôn mặt cô lần nữa lại tái nhợt “Có...có...h...hồ...hồ...tại...sao.có...tro...trongggg nhà.....” - Từ Tử Hàn run rẩy ngồi dậy.

“Thú cưng của tôi.” - Một câu nói ngắn gọn được đáp trả lại cho thắc mắc của cô.

“H...hồ...thú cưng.” - Mắt chữ A miệng chữ O , cô hỏi.

“Phải.” - Anh nhếch mép cười“Yên tâm , thú cưng của tôi ăn chay , với lại tôi nuôi nó từ nhỏ , cũng huấn luyện nó rồi. Không cắn người bừa bãi đâu.”

“Ăn chay !?” - Từ Tử Hàn thắc mắc , cọp mà cũng ăn chay sao !?

“Phải , trừ rau củ ra thì nó không ăn.”

“Vậy ăn chay kiểu gì chứ . Anh giỡn với tôi sao !?” - Tuy vẫn còn sợ nhưng cô vẫn gân cổ lên hét.

“Đối với loài hổ , ăn chay...tức là không ăn thịt người...” - Anh nhàn nhã trả lời.

“Vây...vây sao...! - Cô thở phào nhẹ nhõm. Nhưng hình như anh rất thích trêu chọc cô , đến khi nào cô khóc mới chịu dừng nên anh lại mở miệng nói tiếp ”Trừ phi tôi cho phép.”

Rầm...trong đầu cô bây giờ như bị một tảng đá mấy chục tấn đè vậy . Anh có phải người không vậy . Người ta nuôi chó , nuôi mèo còn anh thì nuôi hổ...không lẽ anh là Dã thú. “Anh....có phải người không vậy !?” - Vừa nói dứt câu , cô liền lấy tay bịt miệng , tự biết là không nên nói vậy , cô chỉ buột miệng thôi mà , chắc không chết đâu.

“Chưa 1 ai nói tôi là con người.” - Đôi mắt anh trầm xuống , nhưng khuôn mặt vẫn rất bình thản. Trước giờ , thật sự chưa ai nói anh là con người vì anh lãnh khốc ,làm việc rất tàn nhẫn , 1 khi đã giết người thì anh sẽ không để bất kì ai sống sót. Người người gọi anh là Hung Thần cũng vì lí do đó. Từ Từ Hàn chăm chú nhìn anh , cô tự nghĩ có phải anh cũng rất cô đơn !?

“E không muốn ăn trưa sao !?” - Được Thiếu Phàm cau mày nhìn cô.

“Muốn chứ.” - Từ Từ Hàn lùi lại phía sau để bước xuống giường , vì cô không giám nhìn con Bạch Hổ to lớn kia đâu . Nhìn thấy hành động đó của cô , Được Thiếu Phàm nhếch miệng cười . Sau đó cũng đứng dậy ” Đi thôi Tiểu Hổ.” Hiểu lời chủ , con Bạch Hổ đi theo sau , còn cô thì lo sợ đi từ từ sau con Bạch Hổ ,miệngg lẩm bẩm “Tiểu Hổ sao !? Đại Đại Hổ mới đúng.” Dù cô nói rất nhỏ nhưng từng chữ đều lọt vào tai của Được Thiếu Phàm . Càng lúc anh càng thấy Từ Từ Hàn rất thú vị.

Trên bàn phòng ăn đã được dọn sẵn , ngồi xuống bàn ăn , Được Thiếu Phàm phát tay ra lệnh ọi người lui xuống , trong phòn ăn chỉ còn cô , anh , và...Tiểu Hổ.

Từ Từ Hàn ngậm đôi đũa nhìn anh đăm đăm , không chớp mắt , anh cũng chẳng quan tâm vẫn nhàn nhả ăn cơm. “Nè...” - Cuối cùng cô cũng lên tiếng:“Cho tôi gọi điện thoại...ba mẹ tôi chắc đang lo lắng.”

“Không cần . Từ gia cũng biết rồi. Sáng nay tôi đã phái người sang đó lấy đồ của em.” - Được Thiếu Phàm buông đũa xuống , nhàn nhạt trả lời.

“Vây sao. Họ...” - Từ Từ Hàn ấp úng nói.

“Em bị bán cho tôi rồi. Họ cũng không quan tâm đâu . Hừm...bây giờ thứ họ quan tâm...” - Anh chống cằm về mặt có chút khinh miệt , đang chăm chú nhìn cô gái trước mặt , tay cầm đũa ,nhưng mặt thì lại cúi xuống , Được Thiếu Phàm cười nửa miệng , nhấn mạnh từng chữ vừa phát ra ” Đó chính là tiền và công ti của họ.Em-Bị-Bỏ-Rơi-Rồi.”

“Em bị bỏ rơi rồi.”Câu nói lặp lại trong đầu cô . *Cạch , Kenggg* - Tay cô không còn sức , chiếc đũa đang cầm trên tay bị rơi xuống đất. Cô cắn chặt môi , đôi mắt rũ xuống , “Bị bỏ rơi” - thứ mà cô sợ nhất chính là bị bỏ rơi. Từ Từ Hàn im lặng , đầu vẫn cúi xuống , Được Thiếu Phàm đôi mắt vẫn đặt trên người cô , một phút cũng không có phản ứng gì. Điều anh đang trông chờ...đó chính là phản ứng của cô , hoảng loạn , sợ hãi , tức giận hay là sẽ khóc.

“Em không muốn ăn cơm sao ?” - Được Thiếu Phàm cười châm chọc. Từ Từ Hàn đáng thương lắc đầu. Khóe mắt cô bắt đầu ngấn nước , từng giọt nước bắt đầu rơi xuống , từng giọt từng giọt rơi xuống bàn tay nhỏ nhắn đang đan chặt vào nhau . Từ Từ Hàn run rẩy cắn chặt môi cô vẫn đang cố gắng kìm nước mắt dù nó đang không nghe lời cứ chảy xuống. Được Thiếu Phàm đứng dậy , kéo chiếc ghế bên cạnh Từ Từ Hàn ngồi xuống ,như ý anh muốn , cô đã khóc , dù vậy trong lòng anh có chút không vui nhưng sự nhều cợt mà anh muốn cô nếm thử vẫn còn. “Ngước mặt lên.” - Được Thiếu Phàm lười biếng đưa tay chống cằm , giọng điệu ra lệnh. Từ Từ Hàn lắc nhẹ đầu , nhưng vẫn không ngừng run rẩy. Được Thiếu Phàm cau mày , giọng của anh chùn xuống , trong tiếng nói hiện rõ sự không vui và có chút tức giận. “Đừng để tôi lặp lại lần thứ 3 , Từ Từ Hàn ! Ngẩng mặt lên.” Từ Từ Hàn sợ hãi ngẩng mặt lên nhưng không nhìn anh mà nhìn đi đâu đó , đôi bàn tay nhỏ xinh vội vàng lau nước mắt.“Nói xem . Bây giờ em thấy thế nào?” - Được Thiếu Phàm nhếch mép cười châm chọc.

“...Tôi...đã làm gì sai!?”-Giọng cô run rẩy , chữ được chữ mất .

“Hình như là không có” -Được Thiếu Phàm vẫn chưa muốn buông tha cho cô , tiếp tục chế giễu.

“Sao họ lại bỏ rơi tôi.”

“Vì em là con rỗi của họ.”

Từ Tử Hàn giương mắt nhìn anh. Đôi mắt đầy sợ hãi , đầy buồn bã. Tiếp tục lau khóe mắt cô cười khổ. Sau đó cô đứng dậy bỏ đi vào phòng. Anh thì vẫn ngồi đó cười thích thú , miệng lẩm bẩm “Xem ra , em sẽ bị tôi bắt nạt dài dài rồi.” Rồi cũng đứng dậy bước lên lầu , Tiểu hổ thấy chủ nhân bỏ đi , cũng đứng dậy đi theo....

Trong phòng của Từ Tử Hàn bây giờ đang vang lên tiếng nức , “Em bị bỏ rơi rồi” , “Vì em là con rỗi của họ” , từng lời mà Được Thiếu Phàm nói cứ vang vọng trong đầu cô....Cô tự hỏi rốt cuộc thì cô đã làm gì sai!? Tại sao cả thế giới này ai cũng khước từ cô!? Tại sao...

3. Chương 3

Đến buổi chiều váy cưới được đưa đến nhà của Được Thiếu Phàm. Những bộ váy cưới đó đều do những nhà thiết kế nổi tiếng ở Anh. 1 bộ trị giá hơn mấy ngàn dollar. Có khoảng 5 người giúp việc và 2 thợ trang điểm trước cửa phòng của Từ Tử Hàn, một người giúp việc lên tiếng “Tiểu thư , có thể mở cửa không ạ.” “...” “Tiểu thư.” - Người giúp việc gõ cửa. *Cách* “Có chuyện gì sao !?” - Từ Tử Hàn mở cửa , thấy nhiều người đứng trước cửa liền thắc mắc hỏi. “Thưa , đây là 5 bộ váy cưới do ông chủ chuẩn bị , còn đây là thợ trang điểm Lisa và Zoe. Họ sẽ giúp cô trang điểm . Ông chủ dặn 5h cô phải có mặt ở nhà thờ ạ.” - Người giúp việc cung kính đáp. “Được rồi. Mời vào” - Từ Tử Hàn khẽ cười cúi chào 2 cô thợ trang điểm. Chỉ sau ít phút , cô đã trang điểm xong. Zoe liền lên tiếng khen ngợi “Woa ! Cô thật sự rất đẹp đó . Ừm...nhìn xem : đôi mày liễu thanh tú , đôi lông mi dài cong vút cùng cặp mắt to tròn cái mũi nhỏ xinh. Còn nữa cái miệng xinh đẹp , môi đỏ tự nhiên , 2 bên má lại ửng hồng...Phu nhân à , cô quả thật là 1 mỹ nhân đó , không cần trang điểm cũng đã nổi bật rồi.” “Vây sao...cảm ơn.” - Từ Tử Hàn gượng cười. “Tiểu thư , mời thử áo cưới ạ.” - Người giúp việc đưa cho cô 1 trong số bộ áo cưới kia. “Không cần đâu . Lấy cho tôi bộ váy trắng đó đi.” - Cô chỉ vào chiếc váy cưới màu trắng được đặt trên giường. Người giúp việc đưa cho cô . Từ Tử Hàn lẫm lẫm và mặc thử. Cô vốn đã xinh đẹp, bây giờ còn khoác trên mình chiếc váy trắng kúp ngực lại càng thêm lộng lẫy. Từ Tử Hàn từ từ đi xuống dưới sảnh . Mọi người không khỏi ngạc nhiên trước người con gái xinh đẹp thuần khiết này. Cô bước lên xe , tài xế bắt đầu nổ máy , chiếc từ từ lăn bánh rời khỏi tòa biệt thự rộng lớn ca hoa kia đi vào trung tâm thành phố rồi dừng trước 1 nhà thờ cao to treo tấm bảng “Nhà Thờ Maria” . Sau đó được về sĩ đưa vào bằng cửa sau , tránh gây náo loạn. Cô được đưa đến phòng chờ , ngồi xuống bàn trang điểm , cô ngược mắt nhìn người con gái trong gương...xinh đẹp sao !? Dù cô xinh đẹp như thế nào , cô vẫn cô đơn.... “Phu nhân...bó hoa cưới của ngài đây ạ.” - Người hầu gái đưa bó hoa cho cô. “Cảm ơn.” *Cách* “Phu nhân , đến giờ rồi , mời theo tôi” - Một tên vệ sĩ đi vào một mực cung kính chào cô . Từ Tử Hàn hít một hơi thật mạnh rồi đứng lên đi theo tên vệ sĩ bước ra ngoài lễ đường... Tiếng nhạc vang lên , từ phía cửa xuất hiện một người đàn ông mặc Comple đen kế bên là một cô dâu xinh đẹp. Các quan khách không khỏi ngạc nhiên . Hãy nhìn xem , Một cô dâu xinh đẹp nhất mà họ từng thấy . Mái tóc đen png được uốn lộn , trên đầu đội một chiếc viêng miệng nhỏ kèm theo là khăn trùm trắng của cô dâu , tóc mái được vén sang 1 một bên , đôi mày liễu thanh tú lộ ra , ẩn dưới hàng lông mi dài cong vút kia là đôi mắt to tròn , con ngươi đen láy , cái mũi nhỏ xinh , đôi môi đỏ mọng. Cô lộng lẫy trong chiếc váy cưới màu trắng , nhìn cô rất thuần thuần khiết , ở eo có buộc 1 cái nơ màu hồng phấn to , từ phần eo trở xuống chiếc váy được gắn thêm vải ren , chân váy có những viên kim cương lấp lánh được đính xung quan , chiếc váy dài che mắt đôi chân thon thả của cô , trên tay Từ Tử Hàn cầm một bó hoa cưới màu tím , là hoa hồng tím rất hiếm. Cô dâu từ từ bước đến gần chỗ đang đứng cạnh Cha . Người đàn ông này tuy khuôn mặt vẫn đang lạnh lùng nhưng cũng rất đẹp trai . Khuôn mặt góc cạnh rõ ràng , đôi lông mày rậm , hàng lông mi dài , đôi mắt màu hổ phách sắc bén đầy uy lực , ẩn dưới cái mũi cao là đôi môi mỏng quyến rũ , Trên người anh toát ra khí chất Ngạo Thị Thiệu Địa (Xem thường trời đất.) Người mặc ple từ từ đưa tay của Từ Tử Hàn cho anh , đưa bàn tay rắn chắc của mình ra Được Thiếu Phàm nắm chặt lấy tay của cô. Tiếp theo đó là người Chủ hôn bắt đầu lên tiếng “Hỡi các anh chị em chúng...” “Thôi được rồi . Không cần dài dòng vậy đâu , tuyên bố luôn đi.” - Được Thiếu Phàm cắt ngang lời của Chủ hôn . Vì anh nghĩ , anh thì còn nhiều việc để giải quyết , còn cái tục lệ dài dòng đó anh chẳng cần . Dù sao

cũng không ai dám chống đối anh . Trán của người chủ hôn đầm mồ hôi , trong lòng vừa sợ lại vừa bất ngờ . Những người có mặt ở đây thì xôn xao , họ cứ nghĩ rằng là do anh quá nôn nóng kết hôn. Còn Từ Tử Hàn trở mặt nhìn anh. Bực bội Được Thiệu Phàm lên tiếng “Tôi không có thời gian đâu.” Lúc này chủ hôn mới hoàn hồn tuyên bố “Ta xin tuyên bố....kể từ hôm nay hai con là vợ chồng. Con có thể hôn cô dâu.” Được Thiệu Phàm đưa tay kéo cô lại gần . Mặt sát mặt , anh nở nụ cười hút hồn nhìn thẳng vào cặp mắt đen láy của Từ Tử Hàn rồi ặt đôi môi mỏng của mình lên đôi môi đỏ mọng của cô . Tiếng vỗ tay từ phía dưới vang lên trầm trồ. Buổi tiệc này được tổ chức ở ngoài trời , là một cuộc hôn nhân bí mật. Chỉ có những khách mới quan trọng và những người bạn của Được Thiệu Phàm , Từ Tử Hàn từ nãy tới giờ vẫn cứ đang lóng ngóng như đang tìm kiếm ai đó , chợt sau lưng có tiếng gọi. ” Xin chào ,chị dâu.” “Ồ...anh là” - Từ Tử Hàn nghi hoặc hỏi. “Em là Lôi Lạc Kinh , bạn thân của chồng chị đó.” - Lôi Lạc Kinh tươi tắn trả lời. “Gọi tôi là Tử Hàn.” - Cô cúi đầu chào , anh ta là bạn của Được Thiệu Phàm sao !? Trong lòng cô đầy nghi ngờ. “Chà , không ngờ cô lại đẹp tới vậy đó. Thật là một mỹ nhân nhỏ.” - Một tiếng nói lại phát ra.” Xin chào , tôi là Phong Nhất Thiên . Bạn chủa Thiệu Phàm.” Phong Nhất Thiên đưa tay ra trước mặt của Từ Tử Hàn. Cô cũng lịch sự bắt tay. “Nào , cùng cạn ly đi. Xem như lần đầu gặp mặt thì phải chào hỏi chứ.” - Lôi Lạc Kinh đưa cho cô 1 ly rượu vang n Từ Tử Hàn đưa tay ra cầm lấy. “Uống cạn.” - Phong Nhất Thiên. Cười tươi , đưa ly rượu lên miệng rồi nói. Từ Tử Hàn giật mình , uống cạn sao ? Từ lượng cô vốn không tốt , uống hết ly này chắc cô say mất. đành phải áung từ chối “Thật ngại quá...tôi...” “Cô ấy uống rượu không tốt.” - Được Thiệu Phàm từ đằng sau bước tới giật lấy ly rượu trong tay của cô. Từ Tử Hàn giật mình , Phong Nhất Thiên và Lôi Lạc Kinh thì ngớ người , Lôi Lạc Kinh lên tiếng trêu ghẹo “Chà chà , thương vợ nhỉ.” Được Thiệu Phàm liếc Lôi Lạc Kinh khiến cho anh ta im bặt. Từ Tử Hàn lại ngó qua ngó lại tìm kiếm . Phong Nhất Thiên thấy cô như đang tìm cái gì đó liền hỏi “ Tiểu Hàn , em tìm gì vậy.” “Ba...mẹ....!” – Cô lí nhí trả lời , nhưng như không phát ra tiếng. Được Thiệu Phàm nhìn cô đang cúi đầu , tay siết chặt lấy vạt váy cưới , lạnh nhạt nói “Hạ không đến.” Từ Tử hàn ngược mặt lên nhìn anh , cô cố gắng gượng cười “Oh ! em...em đi vào phòng chờ , em hơi mệt.” Nhìn cô rời đi , trong lòng Được Thiệu Phàm có chút không vui , không phải là do anh không mời bọn họ đến , mà do chính họ không dám đến dự lễ cưới của cô. Lôi Lạc Kinh và Phong Nhất Thiên đứng đó nhìn anh , Lôi Lạc Kinh lại lên tiếng trêu ghẹo “Nè....Đứng đó thần thờ làm gì hả !?” “Được rồi , mau kết thúc lễ cưới đi , rồi đi theo tôi giải quyết một số việc.” – Được Thiệu Phàm chán nản nói. “Ok.” Được Thiệu Phàm phẩy tay gọi một người vệ sĩ đến rồi ra lệnh “Đưa phu nhân về nhà trước đi.” , người vệ sĩ gật đầu rồi lui ra. Được Thiệu Phàm đi thay Âu phục rồi bước ra cùng Lôi Lạc Kinh và Phong Nhất Thiên đi đến 3 chiếc xe Porsche đậu ở gần cổng của Nhà thờ. “Ông chủ.” – Chính là lúc anh định đi vào xe thì một tên vệ sĩ chạy lại. Được Thiệu Phàm quay lại hỏi “Chuyện gì” “Thưa...không thấy phu nhân đâu ạ.” – Người vệ sĩ cúi đầu trả lời. Được Thiệu Phàm cau mày khó chịu nhìn tên vệ sĩ kia. Vẫn giữ khuôn mặt bình tĩnh , anh ra lệnh “Cho người tìm đi”. “Chuyện gì vậy !?” – Lôi Lạc Kinh từ trong xe ló đầu ra hỏi. “Cô ấy lại chạy đi đâu rồi.” – Được Thiệu Phàm trả lời “Đi tìm đi” – Anh hất mặt về phía nhà thờ , Lôi Lạc Kinh và Phong Nhất Thiên chán nản đi tìm. Còn anh thì bình thần bước đi”Nếu tôi mà tìm được em , thì tôi sẽ cho em biết tay” – Được Thiệu Phàm lẩm bẩm , tuy không tức giận nhưng anh hiện tại đang có việc gấp , anh cũng không thể bỏ mặc cô được vì anh biết hiện tại cô đang trốn ở đâu đó mà khóc. Theo quán tính , anh chậm rãi đi về phía góc khuất sau nhà thờ , quả nhiên , Từ Tử Hàn đang ngồi xồm dưới đất , gục mặt xuống đầu gối , anh thở dài bước đến lên tiếng “Mặc váy cưới mà ngồi như vậy sẽ dơ hết đó.” Từ Tử Hàn giật mình ngược mặt lên , khuôn mặt nhỏ bé đầy nước mắt , cô vội vàng lau mặt , đứng thẳng dậy bước đến gần anh , sợ hãi nói”Xin...xin lỗi. Tôi...” Thấy cô sợ hãi như vậy , Được Thiệu Phàm trong lòng lại dâng lên một cảm xúc kì lạ . Anh lại muốn chọc ghẹo cô rồi , anh vờ nổi giận , nắm chặt lấy bả vai cô , hung dữ nói “em muốn gì đây hả . Bây giờ tôi đang có việc gấp , vì em mà bây giờ tôi trễ giờ rồi. Chết tiệt !” Từ Tử hàn bị dọa sợ đến xanh mặt , nhưng vẫn cắn chặt môi không dám khóc , cô sợ đến nói không lên lời . Thấy bộ dạng cô bây giờ , Được Thiệu Phàm nín cười “Chỉ vì họ không đến lễ cưới của em nên em khóc sao . Em bị bỏ rơi rồi thì còn nhớ đến họ làm gì chứ . Đồ ngốc này. Về nhà đi.” “Tôi...biết rồi.” – Từ Tử Hàn gạt đầu , anh liền buông cô ra , hai vai cô giờ rất đau , vì bị bỏ r bất ngờ , cô loạng choạng xém té , anh kịp thời nắm tay cô kéo lại. Từ Tử Hàn vừa nãy bị anh dọa giờ không dám đến gần anh liền rút tay lùi lại. Được Thiệu Phàm trở mặt nhìn cô , còn cô thì sợ hãi từ từ đi r axe . Được Thiệu Phàm liền bật cười , đút hai tay vào túi quần , anh thông thả đi ra ngoài. Vệ sĩ đưa cô vào xe rồi lái xe đi ra khỏi. Lôi Lạc Kinh gác tay lên vai anh , cười khẩy nói “ Nhìn mặt cậu đang rất vui nhỉ.” Được Thiệu Phàm hất tay anh , đi thẳng lên xe , Lôi Lạc Kinh vờ giận dỗi nói “Cái tên này...” “Được rồi . Cậu chấp gì cậu ta chứ . Đi thôi.” – Phong Nhất Thiên cười nói. Cả ba chiếc xe đồng loạt phóng đi . Nhà thờ lại trở về trạng thái yên tĩnh như lúc trước....

4. Chương 4

Trở về nhà , trước cửa người giúp việc trong nhà xếp thành hai hàng chào đón cô . Quăn gia bước ra cung kính chào “Phu nhân !” Từ Tử Hàn mỉm cười chào ông rồi cũng bước lên phòng thay đồ. Ít phút sau , cô mặc chiếc váy màu xanh lá bước xuống . bây giờ cô thật sự rất buồn , liền đi ra ngoài cửa ngồi thẫn thờ . Cô cúi mặt nhìn xuống đất , trên khóe mắt bắt chợt ngấn nước . Gió chợt thổi mạnh , càng khiến khóe mắt cô thêm cay , Quăn gia thấy cô ngồi cúi mặt ở trước cửa liền đến bên nói “Phu nhân , ngồi ngoài này lạnh lắm , ngài nên vào trong đi. Đừng chờ Ông chủ . Ngài ấy sẽ về trễ lắm đó.” Từ Tử Hàn lắc đầu trả lời “ Không sao . Tôi không phải chờ anh ấy , chỉ là tôi đang ngồi hóng gió thôi. Không sao đâu . Bác vào nhà đi.”

Quăn gia đành phải đi vào nhà. Gió lạnh như vậy nhờ cô bị cảm , ông chủ sẽ khiển trách ông thôi . Ông liền đi vào nhà lấy chiếc áo khoác đưa cho cô. Cô đưa tay cảm lấy.

Từ Tử Hàn ngồi thờ thẫn ở đó. Quăn gia không biết làm gì hơn đành phải bỏ mặc cô , đột nhiên trời lại mưa , nhưng cô vẫn chẳng động đậy , vẫn ngồi im , mưa rất lớn . Quăn gia vội vã mang dù ra che cho cô “Phu nhân , mau vào nhà đi . Cô sẽ bệnh đó. Phu nhân à.” Đáp lại tiếng gọi của ông là sự im lặng của cô . Quăn gia lo lắng lên tiếng “Phu nhân à.”

” Bác vào nhà đi....cháu không sao . Mặc kệ cháu. Vào nhà đi.” - Giọng cô khàn khàn , cố gắng trả lời ông , lão quăn gia già nhìn cô lắc đầu . Ông biết cô đang khóc , nhưng ông không biết phải làm sao. “Đừng gọi cho anh ấy.....Bác vào nhà ngủ đi...” Mưa rất lớn , cứ ồ ạt trút xuống thân hình bé nhỏ kia . “Hic.....ừ...huhu...” Từ Tử Hàn òa khóc...Tại sao họ có thể đối xử với cô như vậy !?..... Từ Tử Hàn cứ ngồi khóc dưới mưa từ 19h cho đến 22h khuya. Quăn gia ở trong phòng cứ lo lắng bồn chồn , chịu hết nổi ông liền đi ra cửa xem thử , thì không thấy bóng dáng cô đâu. Chắc cô đã lên phòng rồi , ông mới an tâm đi ngủ.

11h khuya Dục Thiếu Phàm mới về nhà. Tên vệ sĩ thấy anh liền chạy lại mở cửa xe. Dục Thiếu Phàm thanh âm trầm thấp hỏi “Có xảy ra chuyện gì không ?” Tên vệ sĩ một mực cung kính đáp “Lúc trở về nhà phu nhân lên phòng thay đồ sau đó ra bậc thềm trước cửa ngồi. Phu nhân ngồi từ 7giờ tối cho đến 10h khuya.”

“Trời mưa cũng không đi vào sao ?”

“Vâng ạ , quăn gia có khuyên can , cũng có đem dù ra nhưng phu nhân cũng không cần.”

Mây đẹp nhíu lại , Dục Thiếu Phàm thô bạo đóng cánh cửa xe lại. Hung hăng đi lên phòng của Từ Tử Hàn.

“Từ Tử Hàn , em có chịu thôi đi không?”- Dục Thiếu Phàm chân đạp mạnh cánh cửa phòng, lớn tiếng quát , nhưng khi căn phòng hiện ra , anh chỉ thấy cô đang ngồi dưới đất gục mặt lên giường. Anh tiến lại gần cô “Tử Hàn...” Người cô nóng ran , anh thở dài , bế cô lên giường thì đột nhiên cô tỉnh dậy. “Anh...làm gì vậy.” - Giọng cô thều thào như đang cố hết sức để nói.

“Đưa em lên giường nằm.” - Anh lúng túng trả lời.

“Thiếu Phàm...anh nói đi...tôi đã làm gì sai” - Giọng của cô lúc này như sắp bật khóc, Anh nắm chặt hai bắp vai cô , trong mắt hiện rõ tia lửa đỏ “Em không làm gì sai . Là do họ bỏ rơi em , lợi dụng em. Từ Tử Hàn đến bao giờ em mới thôi đau khổ vì họ hả.”

“Đau...”- Từ Tử Hàn nhắm mắt nói “Anh...thì biết gì chứ. Từ nhỏ tôi đã bị mẹ bỏ rơi , trong cô nhi viện , tôi luôn nghe lời , không làm gì sai...nhưng vẫn bị những đứa trẻ khác ăn hiếp , khinh thường...hic...họ cũng giống tôi mà...cũng là cô nhi...tại...sao lại ăn hiếp , xa lánh tôi...huhuhu. Chính Từ gia đã cứu tôi ra khỏi chốn địa ngục đó , họ nuôi nấng tôi , nhưng lúc tôi đi học cũng bị những người khác khinh thường , anh có biết cảm giác đó như thế nào không !?” - Từ Tử Hàn bật khóc , bao nhiêu uất ức cô cam chịu đều nói hết ra. Dục Thiếu Phàm buông lỏng vai cô ra , ôm cô vào trong lòng . Từ Tử Hàn nức nở nói “Anh có biết khi tôi biết Từ gia chỉ là lợi dụng tôi , tôi đã đau khổ thế nào không !? Tại sao cả thế giới này không ai cần tôi. Tôi...rất sợ bị bỏ rơi....rất sợ...huhuhu...”

Lúc này anh mới biết cô đã phải chịu đựng những gì , ôm cô chặt trong lòng anh mới phát hiện người cô bây giờ rất nóng , cô đang sốt cao. Anh vội đặt cô nằm xuống giường , tay sờ trán cô.“Chết tiệt , sao lại nóng như vậy. Nằm yên ở đây.” Anh vừa mới quay đi thì vật áo đột nhiên bị một bàn tay nhỏ nắm lại.“Anh...đi đâu vậy...” - Từ Từ Hàn thì thào hỏi , dường như ngay cả nói cũng rất khó.

“Tôi đi lấy đá chườm cho em.” - Được Thiếu Phàm quay lại nhìn cô gái yếu ớt đang nằm trên giường , khuôn mặt vẫn lạnh lùng , cất tiếng trả lời.

“Đừng.....đ....đi.” - Đôi tay nhỏ vẫn chung thủy nắm chặt lấy vật áo của anh. Hơi thở yếu ớt Từ Từ Hàn nài nỉ

“Em muốn chết cóng sao.” - Được Thiếu Phàm tức giận nói.

“Đừng....bỏ....đư....đư....g...” - Trong đôi mắt to tròn kia , lại bắt đầu ngấn nước . Cô bây giờ rất khó chịu , rất lạnh , rất đau....Đôi môi tái nhợt , nhấp nháy như không còn sức để phát ra âm thanh , chữ được , chữ mất “Lạ...nh...lạ.....hhh... Trong lòng anh rất khó chịu , tim như bị ngàn vạn con kiến cắn vậy . Anh nắm lấy bàn tay cô , đắp thêm vài lớp chăn bông nữa . Anh khẽ nói. ”Hàn nhi....đừng sợ....anh không bỏ rơi em đâu. Sẽ không bao giờ.”

“Lạnh....”

“Mau đến nhà tôi ngay , trong vòng 2 phút mà không có mặt , tôi sẽ quăng các người cho sói ăn đấy.” - Nhìn cô như vậy , anh thật sự rất đau lòng , liền lấy điện thoại ra gọi cho bác sĩ. “Đừng lo . Bác sĩ sắp đến rồi.”

Khoảng 1 phút sau , có 1 đám người hối hả chạy vào phòng cô . “Tổng...tổng tài.” - Bác sĩ Thạc thở dốc lên tiếng.

“Mau khám đi.” – Được Thiếu Phàm ra lệnh.

Ông liền nhanh chóng bước lại , ông ra lệnh cho những người con lại đưa dụng cụ . Bác sĩ Thạc tiêm cho Từ Từ Hàn một mũi thuốc mê để cô an giấc , tay thì truyền nước biển . Tuy khuôn mặt vẫn nhợt nhạt nhưng xem ra cô cũng đã đỡ hơn nhiều.

“Phu nhân bây giờ đã bớt sốt rồi ạ ! Do thể lực của cô ấy vốn đã không tốt bây giờ còn bị cấm , có lẽ phải mất mấy ngày nữa mới khỏe hẳn.” – Bác sĩ thạc cung kính nói.

“Thể lực yếu.” – Được Thiếu Phàm nhắc lại , như vẫn muốn biết nguyên nhân .

“Thưa , có thể là do lúc nhỏ , từng bị một thời gian bệnh nặng , hay lao động quá nhiều , bị tổn thương tinh thần v.v... nên khiến cơ thể bị áp lực , một số tế bào miễn dịch trong cơ thể suy yếu . Từ đó dẫn đến việc thể lực không được tốt . Rất dễ bị bệnh.” – Ông tận tình giải thích.

Được Thiếu Phàm quay sang nhìn cô , anh khẽ thở dài , rồi phẩy tay , ra lệnh cho Bác sĩ Thạc cùng những người khác đi ra ngoài.

“Đồ....Ngốc” – Được Thiếu Phàm ngồi ở đầu giường , chăm chú nhìn khuôn mặt bé nhỏ kia đang an giấc. “Em...là của tôi.” – Thanh âm trầm ấm vang lên , Được Thiếu Phàm nằm xuống vòng tay ôm chặt cô vào trong lòng như đang bảo vệ một vật bảo bối nào đó.

5. Chương 5

“lạnh quá....” – Tiếng thở gấp chợt vang lên trong đêm khuya thanh tĩnh. Được Thiếu Phàm bất chợt thức tỉnh , anh phát hiện ra cô gái đang nằm trong lòng anh đang run rẩy , cánh tay ôm siết lấy anh . Hơi thở nóng bừng , toàn thân cũng nóng ran. Anh giật mình lên tiếng “Từ Hàn...em sao vậy.”

“Lạnh quá...rất lạnh...hộc...hộc” – Từ Từ Hàn không ngừng kêu than...cánh tay càng siết chặt lấy người anh hơn. Được Thiếu Phàm lấy thêm chăn bông bên cạnh đắp cho cô , nhưng dường như không có ích , cô vẫn than lạnh. “Mẹ ơi.....đừng bỏ Hàn mà...mẹ ơi...hic...”- Cô mê sảng , không ngừng gọi mẹ . Được Thiếu Phàm đau xót nhìn cô không ngừng run rẩy. Bây giờ đã là 1h sáng , cô bây giờ lại phát sốt , có gọi bác sĩ cũng không kịp . Nghĩ ngợi một hồi , Được Thiếu Phàm quyết định , dùng thân nhiệt để sưởi ấm cho cô. Anh đưa tay cởi bỏ chiếc áo pijama ra , làn da trắng mịn lộ ra , Được Thiếu Phàm bình tĩnh tiếp tục cởi hết đồ trên

người cô ra , da của cô mịn màng , vì bị sốt cao nên cô chút ửng đỏ . Hơi thở anh khó nhọc , ép dục vọng xuống , anh cởi bỏ chiếc áo sơmi đang mặc trên người , tiếp tục ôm cô vào lòng , đắp chăn lại , hơi thở của Từ Tử Hàn từ từ đều lại.nhưng vòng tay vẫn chung thủy không buông . Thấy cô đã đỡ lạnh , anh cũng an tâm nhắm mắt tiếp tục ngủ . Chưa bao giờ , anh thấy lo lắng một ai như lúc này . Trong lòng anh tự hiểu anh yêu cô , nhưng tình yêu này chưa chắc đã bền vững . Vì anh và cô ở hai thế giới khác nhau , thế giới của anh quá nguy hiểm , còn thế giới của cô tuy nhiều buồn phiền nhưng bình yên hơn thế giới của anh. Ngay lúc này , khi anh đang ôm chặt cô , một suy nghĩ liên hiện ra trong đầu . Anh...muốn bảo vệ cô gái này . Cả đời cũng không muốn rời xa cô....Ghé sát vào tai của Từ Tử Hàn , anh thì thầm lặp lại câu nói vừa này “Em là của tôi.”

4h sáng , Từ Tử Hàn mơ màng tỉnh dậy.Ánh mặt trời chiếu vào phòng khiến cho tầm nhìn của cô bị chói. Đôi mắt mọng nước từ từ mở căng ra , đập vào mắt cô là khuôn mặt anh tuần , chưa kịp định thần thì cô phát hiện anh - Được Thiệu Phàm không mặc áo , còn cô thì cũng vậy , cô hốt hoảng hét lên “Á.....đồ dê xồm.” Được Thiệu Phàm đang yên giấc thì bị tiếng hét chói tai của cô đánh thức , mày đẹp nhú lại , Được Thiệu Phàm liếc cô một cái rồi lên tiếng “Em....Hét cái gì.”

“A....anh....anh.....đồ....đồ của tôi....đồ....dâm tặccccc” - Từ Tử Hàn kéo tấm chăn bao bọc lại cơ thể nhảy xuống giường , khuôn mặt đỏ bừng hét lên.

“Tôi , có làm gì em đâu.” - Được Thiệu Phàm nằm nghiêng , lười biếng nói.

“Nhưnggggg đồ....của tôi.” - Từ Tử Hàn chỉ vào lớp chăn bông , tức giận nói.

Được Thiệu Phàm nhinkhôn mặt nhỏ bé kia đang đỏ bừng , trong lòng lại muốn trêu ghẹo cô , anh gói đầu lên tay , cười tà nói. “Là do em tấn công tôi trước mà.”

Từ Tử Hàn trở mắt nhìn anh , lắp bắp nói “S....sao...?”

Được Thiệu Phàm nhếch miệng nói “Là do em cương bức tôi mà , em bị sốt rồi mê sảng rồi ”tấn công” tôi , rồi ấy ấy.”

Từ Tử Hàn bây giờ mắt chữ A miệng chữ O , không thể tin được .

“Bây giờ tôi mệt lắm , lại đây.” - Anh đưa tay ngoắc ngoắc cô lại.“Hôm qua em không cho tôi ngủ yên , bây giờ phải ngủ bù. Nhanh lên , mau nằm xuống đây.”

“Tại sao chứ.”

“Lỗi tại em , nên bây giờ phải làm gối cho tôi ôm . Tôi đếm đến 3 em không lại là tôi bạo lực đó.”

Cô sợ hãi , đành phải tiến lại gần anh , lắp bắp nói“Tôi...phải mặc áo.”

“Toàn thân cao thấp của em tôi đã thấy hết rồi . Cần gì phải che. Mau lên.” - Được Thiệu Phàm vờ nghiêm mặt ra lệnh. Còn cô thì vừa tức vừa xấu hổ lắm bầm nói “Đồ...vô sĩ”

“Xem ra em cũng đã khỏe hơn rồi nhĩ. Có muốn thử lại không” - Anh cố gắng nén cười lại , đưa bàn tay ra kéo cô nằm xuống giường , Từ Tử Hàn mắt đà mà ngã vào lòng anh . Chưa kịp lên tiếng thì bị anh dán chặt môi mình với môi của cô. bá đạo đưa đầu lưỡi của anh vào bên trong miệng Từ Tử Hàn, không ngừng dẩy đưa với cái lưỡi thơm tho ngọt ngào của cô, bàn tay nóng rực cũng không tự chủ được xoa vuốt lên đường cong lả lướt của cô. Từ Tử Hàn vùng vẫy , hai bàn tay nhỏ bé cố hết sức đẩy anh ra nhưng đành phải bất lực . Hồi lâu sau , Được Thiệu Phàm lật người cô lại , bắt đầu từ cổ ngọc trắng như tuyết của cô . Ổ trên cổ cô không ngừng liếm hôn, mút vào, lưu lại ấn kí màu đỏ. “Được...Thiệu Phàm...tránh ra.” - Từ Tử Hàn yêu kiều la lên . Cô bây giờ rất khó chịu . Toàn thân nóng bừng , tim đập liên hồi không theo quy luật nào. Được Thiệu Phàm ngược mặt lên , nở nụ cười tà nhìn người con gái trước mặt“Không phải em muốn xác nhận sao. Tôi đang giúp em tìm lại cảm giác.” - Miệng nói , nhưng tay cũng không nhàn hạ , mà liên tục xoa nắn nơi tròn trịa của cô , không kiêng kị, cứ trêu ghẹo nụ hoa anh đào kia. Một bên gặm nhấm , lúc thì nhẹ nhàng , lúc thì thô bạo , bên kia thì bị bàn tay to rắn chắc của anh giày xéo nụ hoa anh đào đến mức đỏ ửng . Ổ trên eo nhỏ của cô vuốt ve một lúc , rồi cuộc thì một cái tay của anh từ từ đi xuống dưới , chạm vào nơi u cổ bí ẩn , nhạy cảm nhất giữa hai chân Từ Tử Hàn , tay nhẹ phủ lên nơi này , từ từ xoa nắn. Từ Tử Hàn bất giác phát run , yêu kiều mà rên thành tiếng “Không cần...đừ....đừng...á...”, cơ hồ trong mắt bắt đầu ngấn nước , chịu không nói cái khoái cảm lạ lùng này mà bật khóc. Đôi bàn tay

nhỏ bé che khuất khuôn mặt đầy xấu hổ lại đang tức giận mà thút thít khóc. Anh say đắm nhìn khuôn mặt đỏ như trái cà chua kia bị hai bàn tay mảnh khảnh che đi, không nhìn được mà bật cười. Dừng động tác đang làm lại, ép dục vọng xuống. Anh hôn lên trán trắng nõn của cô. Thì thào nói “Lần này tôi tha cho em”. Từ Từ Hàn vẫn im lặng, sợ hãi đến phát run. Tiếng nấc nghẹn ở cuống họng bây giờ bất chợt phát ra “Ừ...hức...hức...” Được Thiếu Phàm trở mắt nhìn cô, cô thật mót ướt, người đáng yêu như vậy thật khiến cho anh chọc ghẹo, anh đưa tay lấy chiếc áo ngủ bằng len dài nhìn rất ấm áp ở đầu giường, nâng người cô dậy mà mặc vào “Xỏ tay vào.” - Thanh âm của anh trở nên lạnh lùng, Tuy rằng anh rất quan tâm cô, nhưng so với việc nói chuyện dịu dàng thì anh lại thích lạnh lùng mà bắt nạt cô hơn. Từ Từ Hàn ngoan ngoãn đưa tay vào tay áo, thắt dây lưng áo lại, Được Thiếu Phàm lại kéo cô nằm xuống. Cô giật mình sợ hãi hét lên “Hic...đừng...huhuhu”

“Nín, ngoan ngoan nằm ngủ đi, không tôi đánh em bây giờ.” - Được Thiếu Phàm lạnh lùng vờ tức giận nói. Từ Từ Hàn sợ sệt, ngay lập tức im bật, không dám hé miệng một tiếng nào. Còn anh thì lại tủm tỉm cười. “Em...có yêu tôi không.” - Được Thiếu Phàm lãnh đạm nói.

“...Kh..không yêu.” - Cô gái bé nhỏ nằm trong vòng tay của anh run rẩy trả lời.

“Tại sao?” - Ánh mắt anh chợt chùng xuống, giọng nói cũng trở nên buồn bã.

“...Tôi...nói anh không được đánh tôi đó.” - Từ Từ Hàn khê liếc nhìn khuôn mặt của anh, liền bị anh ấn đầu xuống. Anh không muốn cô thấy anh bây giờ vì anh đang nén cười. Trời ạ, nhìn anh giống như muốn đánh cô lắm sao. Thật ngốc. “Được.”

“Anh...hung dữ...đáng sợ...rất hay ăn hiếp tôi...” - Cô lí nhí trả lời.

Được Thiếu Phàm khê cười, buông lỏng người cô ra, đôi mắt nhu tình như nước nhìn cô “Tôi là người không biết thế nào là dịu dàng. Nhưng chỉ cần em yêu tôi, tôi sẽ đối xử dịu dàng với em và chỉ duy nhất một mình em là người đầu tiên tôi dịu dàng.” Từ Từ Hàn ngây người, trong lòng cô một cỗ lay động xuất hiện. Cô im lặng, tay siết nhẹ áo của anh. Được Thiếu Phàm lại siết chặt cô vào lòng. Anh tiếp tục nói “Nhưng...nếu em không nghe lời tôi...tôi sẽ bắt em phải trả giá cho việc dám chống đối tôi.”

Cô ngớ người. Cỗ lay động trong lòng cô vừa nãy đã biến mất trong không gian. Rốt cuộc thì anh vẫn là Đại ma vương rất đáng sợ. Được Thiếu Phàm lại tiếp tục nói “Biết chưa.”

” Dạ....Biết...”

Nghe cô dùng kính ngữ trả lời, anh bật cười. Cô bé này rất ngốc...hahaha...

“Ng ngoan ngoan ngủ tiếp đi, em vẫn chưa khỏe đâu...” - Được Thiếu Phàm điểm nhẹ lên tóc cô 1 nụ hôn, bàn tay vỗ nhẹ lưng cô. Từ Từ Hàn nhắm mắt lại và thiếp đi. Thấy cô thở đều, anh mỉm cười hài lòng.

Anh tự hiểu cô bây giờ chỉ là một cô bé 17 tuổi còn rất non nớt. Anh sẽ chờ cô chuẩn bị tinh thần để tiếp nhận anh. Chỉ khi nào cô sẵn sàng thì anh mới chạm vào cô. Anh đã tự hứa với lòng là sẽ nâng niu và bảo vệ cô thật tốt. Vì cô chính là Bảo bối của Anh...

6. Chương 6

Được Thiếu Phàm ôm Từ Từ Hàn ngủ đến gần 10h mới dậy. Anh ngồi dậy, chỉnh tư thế ngủ lại cho cô, kéo chăn đắp cẩn thận, rồi bước xuống giường. Anh chỉnh trang lại quần áo rồi từ từ mở cửa phòng đi ra.

“Thiếu Phàm, ái chà...giờ cậu mới ngủ dậy sao.” - Tiếng Lôi Lạc Kinh từ sảnh vang lên.

“Chắc không phải là hôm qua hoan ái quá đấy chứ.” - Phong Nhất Thiên cười vang, hùa theo chế giễu.

Được Thiếu Phàm liếc mắt nhìn hai cái người ngồi ở dưới sảnh rất tự nhiên ngồi xem tivi. Lạnh lung hỏi “Đến đây làm gì.”

“Hôm nay tổng giám đốc không đi làm, nên tôi tới xem có việc gì đó mà.” - Lôi Lạc Kinh cười khẩy trả lời.

“Cậu rảnh đến vậy sao?” - Được Thiếu Phàm bước xuống cầu thang, ngồi xuống ghế sofa đối diện Lôi Lạc Kinh và Phong Nhất Thiên, nhếch miệng cười nhạt.

“ Một người cường công việc như cậu mà cũng có lúc nghỉ làm. Nên chúng tôi muốn đến tìm hiểu đó mà. Chắc...thật là lạ à nha.” –Phong Nhất Thiên bỏ tách trà xuống , lên tiếng nói.

“Liên quan gì đến mấy cậu. Nếu rảnh vậy thì đi công tác đi.”

“Ấy ấy , đừng làm như vậy. Được rồi....vậy chúng tôi ở lại ăn trưa nhé.” Lôi Lạc Kinh la lên. Cái tên này , anh chỉ là nói đùa với hần tí thôi , mà lại muốn điều anh đi công tác sao. Chắc....

Khuôn mặt Được Thiếu Phàm vẫn lạnh như tiền , không lên tiếng . Hai người kia đủ hiểu anh không đồng ý.

“Thôi mà , cho chúng tôi ở lại đi . Dù sao cũng gần trưa rồi mà. Một bữa cơm thôi , đừng có khó khăn như vậy chứ.” - Phong Nhất Thiên vỗ vai Được Thiếu Phàm .

“Được thôi. Ăn xong thì mau đi đi.”

“Ok.” Cả hai người cùng đồng thanh.

“Lên thư phòngg bàn chuyện” Được Thiếu Phàm đứng dậy , hất mặt về phía cửa thư phòng ở trên tầng 1. Rồi sải bước đi. Phong Nhất Thiên và Lôi Lạc Kinh cũng đứng dậy đi theo.

Ở trong thư phòng , Được Thiếu Phàm ngồi trên ghế ở bàn làm việc , còn hai người kia thì ngồi đối diện. Cửa sổ sát đất ở phía sau Được Thiếu Phàm bị tấm rèm cửa che khuất. Ánh sáng cũng khó khăn chiếu sáng căn phòng. Tuy là ban ngày nhưng thư phòng cũng chẳng sáng được bao nhiêu. Ánh sáng cứ mập mờ , làm tăng thêm phần ngột ngạt , nghiêm nghị của không gian nơi đây.

“Tình hình Từ gia thế nào.” - Thanh âm trầm thấp vang lên , Được Thiếu Phàm mở laptop lên , mắt nhìn vào màn hình . Miệng thì hỏi.

“Đây là tài liệu . Cậu xem đi.” - Phong Nhất Thiên lấy ra một xấp tài liệu đưa cho Được Thiếu Phàm.

“Đạo trước , nhờ chúng ta mà công ti của Từ Hải Thiên không bị phá sản . Tôi đã phái người đi giải quyết tình hình , đem toàn bộ hàng hóa đi kiểm tra thì biết được ông ta đã nhập rất nhiều hàng hóa chất lượng kém . Gần đây , ông ta còn nhập thêm hàng lậu nữa . Lấy tiền của công ti để chi trả những thứ không cần thiết....” - Lôi Lạc Kinh nghiêm túc nói.

“”Hừm..những kẻ không sai được thì bỏ đi.” - Ánh mắt sắc bén lướt qua xấp tài liệu , rồi ném nó qua một bên.

“Ý cậu là....”

“Tổng ông ta vào tù đi.” - Được Thiếu Phàm cười nửa miệng nói.

“Còn Tử Hàn ?” - Phong Nhất Thiên chột hỏi.

“Đừng cho cô ấy biết , với lại hạng người như ông ta không đáng để cô ấy quan tâm . Dù sao cũng đâu phải cha ruột. Đối với ông ta , Tử Hàn chỉ là vật trao đổi thôi.” - Được Thiếu Phàm nói. Trong mắt thoáng thấy tia lửa đỏ. Là vì anh đang tức giận cho cô hay anh đang lo cô sẽ phát hiện ra anh hại cha của cô ?

“Cậu yêu cô ấy à.” - Lôi Lạc Kinh nghi ngờ hỏi.

“Phải.” - Được Thiếu Phàm dứt khoát trả lời.

“Tại sao.”

Tại sao ư !? Vì cô xinh đẹp , ngây thơ trong sáng , chưa từng vậy bẩn bụi trần . Nhưng một cô gái như thế lại có trái tim quá mỏng manh , có quá khứ quá đáng thương. Nghĩ đến đó đôi mắt anh trở nên dịu dàng hẳn. Anh yêu cô....phải ! Lần đầu gặp cô , anh đã bị cuốn hút bởi vẻ đẹp thuần khiết của cô. Trái tim anh lần đầu tiên biết rung động trước một người. Nhưng anh lại không thích nói điều đó với người khác , chỉ giữ trong lòng như độc chiếm cảm giác ấy cho riêng mình.“Cô ấy thú vị , rất nhát , dễ tin người. ...Tử Hàn.. Cô ấy có tâm hồn rất thuần khiết.” Nghĩ đến thú vị và tính dễ tin của cô anh lại ngó tới cảnh tượng lúc sáng . Khóe miệng vô thức cong lên Phong Nhất Thiên và Lôi Lạc Kinh ngẩn ngơ nhìn anh . Làm bạn với anh từ cấp hai đây là lần đầu tiên hai người thấy anh cười với nét mặt dịu dàng như vậy.

Như vậy cũng tốt , có một người ở bên cạnh anh quan tâm cho anh là được. Lôi Lạc Kinh mỉm cười nói “Vây sao.”

“Nói tiếp chuyện lúc nãy đi.” - Được Thiếu Phàm lại trở nên lạnh lùng.

“Được thôi.”

Trong khi , bên thư phòng đang bàn bạc thì lúc này, trong phòng của Từ Tử Hàn , cô vừa tỉnh dậy. Trong người còn chút mệt và nhức đầu. Cô ngồi dậy , trong đầu chợt hiện lên cảnh tượng lúc nãy , ngay lập tức khuôn mặt bỗng chốc hóa đỏ. Cô ôm mặt lẩm bẩm nói:“Làm sao đây. Mình làm sao dám gặp anh ta chứ. Mà anh ta nói tối hôm qua...mình....mình...cưỡng bức anh ta...có phải thật không..,”

“không thể nào , sao mình lại có thể biến thái như vậy chứ.”

“nhưng...nhìn mặt anh ta rất nghiêm túc...”

“Chúa ơiiiii , phải làm sao đây...hic...sao mình dám nhìn mặt anh ta được chứ.”

“Nhưng giờ chắc anh ta không có ở nhà đâu. Ha , đói quá...”

Cứ như thế , chỉ vì câu nói của anh mà khiến cho cô lo lắng , ngồi độc thoại từ nãy giờ. Chuẩn bị xong cô mở cửa phòng ra, nhìn xung quanh thật kỹ , xem anh có ở nhà không. Nhìn một hồi , không thấy anh cô mới thở phào nhẹ nhõm mà đi xuống dưới sảnh. Thấy quản gia đang đứng ở gần nhà bếp , Từ Tử Hàn đi lại vui vẻ nói “Chào bác quản gia.” Quản gia thấy cô , cung kính cúi đầu nói “Vâng , chào phu nhân.”

“Bác quản gia à , sau này đừng khách sáo như vậy . Cứ bình thường được rồi.” - Thấy ông như vậy , cô có chút khó xử và xa lạ.

“Không được đâu phu nhân . Như vậy thật vô phép.” - Quản gia lắc đầu nói.

“Nhưng như vậy thì xa lạ lắm , Bác quản gia cũng là người 1 nhà mà...” - Từ Tử Hàn buồn bã nói.

“Nếu tôi không cư xử đúng mực thì ông chủ sẽ trách phạt.” - Thấy cô buồn bã , trong lòng ông có chút áy náy:“Phu nhân , trong người của cô còn chưa khỏe hẳn , đừng đi lung tung kéo trở bệnh đó.”

“Cháu biết rồi , bác quản gia à , có...gì ăn không . Cháu hơi đói.”

“Để tôi sai người làm cho phu nhân ít cháo.” - Quản gia mỉm cười nói.

“Được , vậy cháu ra vườn chờ.”

“Phu nhân chưa khỏe hẳn , ngoài trời đang có gió lạnh đấy. Nên ở trong nhà sẽ tốt hơn.”

“Không sao , không sao.” - Từ Tử Hàn tươi cười nói. Rồi cúi chào quản gia , đi ra vườn. Quản gia cũng đành phải nghe theo . Ông sai đầu bếp nấu cháo cho cô , rồi tiếp tục làm việc. Vừa nãy nghe cô nói ông cũng giống như người một nhà khiến ông thấy rất vui . Thật kì lạ ,mỗi khi nói chuyện với cô ông đều cảm thấy cô rất lễ phép lại rất thân thiện . So với những vị thiên kim tiểu thư khác thật rất khác xa. Cô giống như thiên sứ vậy , khiến người ta không thể ghét được.

Ở ngoài vườn hoa , Từ Tử Hàn lấy bình tưới nước , vui vẻ tưới nước cho những bông hoa xinh đẹp kia. Ở đây giống như là một khu vườn cổ tích vậy , lộng lẫy , thơ mộng thật là đẹp . Cô ngồi xuống ngắm nhìn những nụ hoa vừa mới chớm nở , ngát hương thơm . Cô lấy trong túi ra một lọ thủy tinh nhỏ , trong đó là những hạt giống nhỏ xinh. Cô thì thầm nói “Không biết có được trồng không nhỉ.” , bất chợt một cơn gió thổi mạnh , khiến cô run rẩy mà hắt hơi một cái “Hắt xì...ì...ì” Trời lạnh thật , cũng phải , sắp sang đông rồi....

*Soạt. Chợt một cái áo khoác ấm cúng bao bọc lấy người của cô. “Trời lạnh vậy ra đây làm gì ?” - Cùng một thanh âm lạnh lẽo vang lên

“Ồ...” - Từ Tử Hàn ngỡ người quay lại, thì thất kinh hồn vía mà giật mình bật người ra đằng sau , ngồi bệt xuống đất:“Được...Thiếu Phàm.”

“Sao ?” - Được Thiếu Phàm nhìn hành động của cô suýt chút nữa mà phá bỏ hình tượng lạnh lùng của mình mà bỏ lăn ra cười. Chính là lúc anh định sang phòng của cô để gọi cô dậy dậy ăn cơm , thì không thấy cô ở trong phòng , đi xuống sảnh thì được quản gia thông báo là cô đang ở ngoài vườn.

“Anh...không đi làm sao ?” - Thấy mặt anh cô liền nhớ chuyện lúc ban sáng , khuôn mặt trắng mịn lại đỏ bừng lên. Lấp bắp hỏi.

“Không ! Hôm nay ở nhà.”

“Vậ...vậy...saooo ?” - Cô phụng phịu nói. Thật là xui xẻo quá đi mất.

“Em ghét nhìn mặt tôi tới vậy sao ” - Được Thiếu Phàm nhìn chăm chăm cô , thanh âm vẫn lạnh lùng hỏi.

“Nè...hôm...qua....tôi...tôi...đã...làm vậy...thật sao.”

Thì ra là vì chuyện đó sao , anh nói gì thì cô tin sao ? Thật không ngờ cô lại dễ tin như thế. Dù sao cũng lỡ gạt cô rồi thì gạt tới cùng luôn vậy. Được Thiếu Phàm cười tà , đưa tay kéo cô đứng dậy “Phải , là do em cưỡng bức tôi nên em phải chịu trách nhiệm đó.”

“Gi...chứ.” - Cô trở mắt nhìn anh , cô thật sự không thể tin được cô lại có thể...có thể làm chuyện đó với anh.

“Hah...được rồi , em vẫn chưa khỏe , vào nhà thôi . Đi ăn cơm . Hôm qua tới giờ em chưa ăn gì mà.” - Được Thiếu Phàm nắm tay cô kéo vào nhà. Từ Tử Hàn cũng ngoan ngoãn đi theo . Thì ra anh cũng dịu dàng đó chứ , cũng biết quan tâm cô , trong lòng cô nghĩ thầm.

Trong phòng ăn Phong Nhất Thiên và Lôi Lạc Kinh đang ngồi chờ họ. Khi thấy họ bước vào Lôi Lạc Kinh loăn mở miệng “Có cần phải tâm tình lâu vậy không ?”

“Sao hai anh lại ở đây ?” - Từ Tử Hàn thấy hai người kia , thắc mắc hỏi.

“Bọn anh qua đây tìm hiểu chuyện ”ạ” !” - Phong Nhất Thiên vui vẻ cười nói.

“Chuyện ạ ?” - Cô ngó người hỏi

“Mặc kệ họ , ngồi xuống đi.” - Được Thiếu Phàm kéo ghế cho cô , rồi cũng kéo chiếc ghế bên cạnh ngồi xuống . Người giúp việc xới cơm cho anh,rồi đặt xuống bàn tô cháo cho Từ Tử Hàn , sau đó cúi đầu lui xuống. Từ Tử Hàn ngẩng người nhìn tô cháo , không cần phải nhiều như vậy chứ....trong lòng cô cảm thán.

“Sao không ăn.” - Thấy cô cứ ngồi nhìn chăm chăm vào tô cháo mà không chịu ăn , anh mới lên tiếng.

“Nhiều quá. Ăn không hết....bớt lại đi.” - Từ Tử Hàn tỏ vẻ tội nghiệp ngược mắt nhìn anh.

“Như vậy mà nhiều sao ?” - Được Thiếu Phàm liếc nhìn tô cháo rồi lại nhìn cô , lạnh lùng trả lời . Từ Tử Hàn gật đầu. Được Thiếu Phàm đưa tay gọi người giúp việc lại nói “Bớt lại một chút.” Người giúp việc hai tay cầm lấy tô cháo múc bớt ra rồi đưa lại cho anh.

“Ăn đi.” - Anh đẩy tô cháo sang trước mặt cô.

“Vẫn còn nhiều mà.”- Cô nhìn tô cháo , bất mãn nói , bớt lại có chút xíu thà anh khỏi sai người múc luôn đi.

“Mau ăn đi. Nhanh lên”

Cô hậm hực cầm muống múc ăn . Anh là đại ác ma , đại ma Vương ,...Từ Tử Hàn trong lòng đầy ai oán , trách anh. Ăn được một muống , cô liền nhăn mặt. Thấy vậy , anh liền buông đũa xuống hỏi“Khó ăn sao ?”

“Ừm...nhạt quá lại còn đắng nữa.” - Cô gật đầu nói.

Được Thiếu Phàm thở dài , cũng phải , cô đang mệt , nhạt miệng cũng phải . Không biết làm gì hơn , anh đành ép cô ăn vậy:“Cố ăn thêm chút nữa đi. Rồi uống thuốc.”

Từ Tử Hàn đành nhắm mắt mà ăn . Cô nghe lời như vậy khiến anh rất hài lòng , khóe miệng lại nhếch lên. Phong Nhất Thiên và Lôi Lạc Kinh vừa ăn vừa nhìn chăm chăm vào hai người đối diện . Không cần phải quá đáng xem bọn họ là người vô hình như vậy chứ . Mà đây cũng là lần đầu tiên họ thấy anh quan tâm

người khác như vậy . Tuy nhìn anh vẫn lạnh lùng như vậy nhưng thật ra là đang rất quan tâm cô. Từ Tử Hàn ăn được mấy miếng rồi bỏ , cô không thể cố gắng ăn thêm nữa .

“Có muốn ăn gì không , tôi sai người làm cho em.” - Được Thiệu Phàm nhìn cô khổ sở ăn từng miếng cháo như vậy , trong lòng có chút đau xót.

“Không ăn...hắt xì...” - Từ Tử Hàn lắc đầu , hắt xì một cái.

“Được rồi , lên phòng nghỉ đi.”

“Ừm . Mọi người ăn tiếp đi.” - Cô đứng dậy cúi đầu chào rồi bước đi ra , khi đi còn hắt xì mấy cái.

“Cô ấy lễ phép nhỉ.” - Phong Nhất Thiên nói.

“Cậu rất quan tâm cô bé ấy nhỉ. Lần đầu đấy.” - Lôi Lạc Kinh cũng lên tiếng.

Được Thiệu Phàm thì im lặng không thèm trả lời. Chỉ chăm chú ăn cơm , anh không rảnh hơi mà ngồi nói chuyện nhảm nhí với họ. Sau khi ăn xong , Được Thiệu Phàm ra lệnh cho hai người làm một số việc “Việc cần làm cũng nhanh chóng đi làm đi.”

“Chúng tôi mới ăn xong mà , cho nghỉ chút đi.” - Lôi Lạc Kinh bắt mồm nói.

Được Thiệu Phàm liếc nhìn Lôi Lạc Kinh , buông một câu lạnh lùng “Đi đi.” Phong Nhất Thiên và Lôi Lạc Kinh đành phải đứng dậy đi về . Trước khi đi còn không quên buông một câu trêu ghẹo. “ Aizz. Nhất Thiên à , chúng ta về thôi , về để trả lại sự tự do cho người ta.” Nhất Thiên cũng khoác tay bạn , cười ha hả nói “Phải đó...về để người ta chăm lo vợ.” Được Thiệu Phàm nhìn hai người bằng hừ làm trò hề ở trước cửa thì nhếch môi cười , sau đó sải bước đi vào phòng của Từ Tử Hàn.....

7. Chương 7

Được Thiệu Phàm khẽ mở cửa phòng cô ra , vì anh nghĩ lúc này cô cũng đang nghỉ ngơi , nhưng khi bước vào thì thấy cô đang đọc sách . Anh đứng đó lẳng lặng ngắm nhìn cô , thấy cô hắt hơi liên tục nên từ từ bước lại gần “Lạnh như vậy sao không khoác thêm áo vào.” Từ Tử Hàn quay đầu lại nhìn anh , rồi trả lời trống không. “Trong nhà...không lạnh.”

“Em còn mệt , sao không nghỉ.”

“Ngủ nhiều rồi , không có buồn ngủ.”

“Còn mệt không ?”

“Không !”

Từ Tử Hàn nhìn anh đăm đăm , sao hôm nay anh lại quan tâm cô quá vậy. Không phải là có chuyện gì mờ ám đó chứ. Cô chợt nhớ ra chuyện định hỏi anh , nhưng lại sợ anh không cho nên không dám hỏi , cứ ngồi đó phân vân. Được Thiệu Phàm như nhìn thấu tâm tư của cô liền lên tiếng. “Chuyện gì ?” Từ Tử Hàn ngược mắt nhìn anh “Vườn hoa....ừm...có thể cho tôi trồng hoa được không ?”

“Hoa gì ?” - Được Thiệu Phàm lạnh lùng hỏi. Như là anh không hứng thú lắm với chuyện cô đang hỏi.

“Hoa oải hương , nhà của anh có rất nhiều hoa , nhưng tại sao không trồng hoa oải hương vậy.”

“Vườn hoa đó là của mẹ tôi , khi bà qua đời , tôi chỉ sai người chăm sóc chứ không để ý lắm.” - Đôi mắt anh có chút đờm buồn khi cô hỏi về vườn hoa kia . Nhưng rất nhanh , sự bình thản trên khuôn mặt anh lại trở lại. Còn Từ Tử Hàn thì có chút áy náy , đây điều cô không nên hỏi sao ?

“Đợi em khỏi bệnh , tôi sẽ giúp em trồng hoa.” - Được Thiệu Phàm xoa đầu cô , khóe miệng cong lên , dịu dàng nói.

“Thật sao. Cảm ơn anh . ” - Từ Tử Hàn vui vẻ trả lời , cô riu rít cảm ơn anh. Được Thiệu Phàm khẽ cười nói “Em rất thích hoa sao ?”

“Ừm...nhất là hoa oải hương , nó có mùi hương rất dễ chịu. Hay là bây giờ trồng luôn nha . Tôi có hạt giống nè.” - Từ Tử Hàn đưa cái lọ thủy tinh đựng những hạt giống ra cho anh xem.

“Không được , em vẫn chưa hết bệnh . Không ra ngoài được.”

“Đi mà , tôi sẽ mặc thêm áo . Sắp sang đông rồi nếu không trồng nhanh . Hoa sẽ không nảy mầm trước mùa đông đâu.” - Từ Tử Hàn cố gắng nài nỉ.

“Không.” - Được Thiếu Phàm vẫn nhất quyết không đồng ý. Hết cách cô đành phải dung đến chiêu cuối cùng , cô nắm lấy tay của Được thiếu Phàm lắc qua lắc lại , đôi mắt long lanh mà nói “ Thiếu Phàm ,năn nỉ anh đó. Em sẽ trồng thật nhanh rồi đi vào nhà , Em cũng đỡ hơn rồi mà.... Không ở ngoài đó...l...lâu.....hơ...hắt xìiiiiii...” - Chưa kịp dứt lời thì cô đã hắt xì một cái , câu nói”Đã đỡ hơn” bây giờ thì không thể nào xin xỏ anh được rồi....Cô cúi đầu buông tay anh ra , chu môi bất mãn. Thấy hành động trẻ con của cô , Được Thiếu Phàm bật cười , hết cách anh đành chấp nhận cho cô đi ra vườn trồng hoa. Anh đưa tay xoa đầu của cô , làm cho tóc cô rối lên “Mau mặc thêm áo khoác , đi ra ngoài trồng hoa.” Từ Tử hàn vui vẻ hét lên “Woa....thật sao...hihi cảm ơn anh. Thiếu Phàm à , anh thật tuyệt.” Vì vui quá mức nên cô đã nhảy cẫng lên ôm chầm lấy anh . Được Thiếu Phàm ngây người , anh không biết bây giờ nên làm gì. Còn Từ Tử hàn sau khi định thần lại thì hốt hoảng buông ra , mặt cô bỗng chốc đỏ bừng “Xin...xin lỗi...em...không cố ý...”

“Aiz....Hôm qua thì thừa cơ ”tấn công” tôi , bây giờ lại ôm tôi....Em...không phải cố tình đấy chứ !?” - Được Thiếu Phàm cười tà . Nhìn khuôn mặt cô như vậy ,trong lòng anh lại muốn trêu ghẹo cô.

“Gi...chứ...không phải...”- Cô giận dữ nói , đúng là đồ đáng ghét , lại lôi chuyện đó ra nói chứ !? Khuôn mặt nhỏ bé của Từ Tử Hàn đỏ muốn rỉ máu. Được Thiếu Phàm che miệng cười ha hả , hít một hơi anh mới nén cười lại lên tiếng “Có muốn trồng hoa nữa không ?”

Từ Tử Hàn ngược mắt nhìn anh , tuy trong lòng còn chút tức giận....nhưng vì cô đã tốn công năn nỉ anh cho phép cô trồng hoa nên đành phải nện “Muốn...” Được Thiếu Phàm khẽ cười , anh đi đến tủ quần áo , đưa tay lựa một chiếc áo khoác xem là ấm nhất lấy ra , khoác cho Từ Tử Hàn. “Đồ của em mà , sao anh lại lục lọi như vậy ?” - Từ Tử Hàn cau mày , phụng phịu nói.

“Em chậm chạp như vậy ? Khi nào mới ra vườn ?” - Được Thiếu Phàm lãnh đạm nói

ANH...anhhh...” - Từ Tử Hàn bị anh chọc ghẹo tức đến nghẹn họng.

“Tôi làm sao ?” - Được Thiếu Phàm nhếch mắt nhìn cô , vẻ mặt anh tràn đầy thích thú , cùng vẻ khiêu khích .Từ Tử Hàn bậm môi trừng mắt nhìn anh “Anh đáng ghét.” Nói xong liền hậm hực đi ra khỏi phòng. Được Thiếu Phàm nhìn theo bóng lưng của cô mỉm cười . Anh chợt nhận ra , từ khi có cô anh thường cười rất nhiều , có vẻ như cô đã làm thay đổi anh....

8. Chương 8

Từ Tử Hàn ngồi xổm dưới đất , đeo bao tay cẩn thận rồi mới lấy chậu cây xức đất bỏ vào chậu cùng hạt giống . Dù là buổi trưa nhưng trời rất trong xanh và có chút gió lạnh của mùa đông. Tuy đã mặc hai lớp áo nhưng cô vẫn hơi run . Bàn tay nhỏ bé đặt hạt giống vào chậu , vào khoảng đất nhỏ gần cây hoa bách hợp , cẩn thận lấp đất lại.

“Lạnh lắm sao ?” - Được Thiếu Phàm bước lại gần cô , hỏi. Từ Tử Hàn vẫn chăm chú làm không trả lời. Bởi vì cô đang giận anh mà ! Được Thiếu Phàm ngồi xổm xuống bên cạnh cô , anh cũng tự biết là cô đang giận anh , nhưng vẫn cố trêu chọc “Bé cưng à , giận rồi sao . Vậy trả lại chậu hoa , đất , và cả miếng đất trống kia đi.” Từ Tử Hàn dừng việc đang làm lại , cắn cắn cái môi nhỏ xinh , hai chân mày cau lại chỉ một chút xíu nữa là dính vào nhau , cô ngược mắt nhìn anh , giọng hậm hực hét lên “Phải ! Tôi giận anh đó . Thì sao . Thật là quá đáng mà !” Được Thiếu Phàm nghiêng đầu nhìn cô , đôi mắt híp lại , anh lên tiếng “Sao lại giận”

“Vì anh chê em.....mà.....lúc nào cũng chê trách em....” - Từ Tử Hàn quay mặt đi , phụng phịu nói , cái môi chu chu ra như đang biểu tình sự bất mãn của mình. Được Thiệu Phàm nhìn cô chăm chăm , trong đầu liên tục lặp lại câu cô vừa nói “Vì anh chê em mà lúc nào cũng chê trách em !”....Cô đổi cách xưng hô với anh rồi sao ? Anh đưa tay vuốt tóc cô , “Không thích sao ?” . Từ Tử Hàn gạt đầu . Đôi tay dè dặt dưới đất , rồi lại xúc đất đắp vào cái lỗ vừa bỏ hạt giống vào.

“Vậy không chê nữa” - Được Thiệu Phàm đưa tay cương chiều vuốt tóc cô.

“Oh...!”

“Làm xong chưa ? Vào nhà thôi.”

“Xong rồi.” - Từ Tử Hàn bỏ bao tay ra , đứng dậy rồi phủ bụi , tươi tắn nói. Được Thiệu Phàm cũng đứng dậy , hai tay đút vào túi quần, lên tiếng “Vào nhà thôi .”

” Ừm...ở ngoài này đi ! Vào trong nhà chán lắm. Ở ngoài này đii.” - Từ Tử Hàn lắc đầu.

“Ngoài này lạnh ! E chưa khỏi bệnh hẳn.” - Được Thiệu Phàm lạnh lùng nói.

“Em có mặc áo ấm nè.” - Cô dang hai tay ra để cho anh thấy chiếc áo len dày nhìn rất ấm áp. Được Thiệu Phàm nhìn cô , thở dài rồi đi lại cái xích đu to màu trắng ngà gần đó ngồi xuống , đưa tay ngoắc cô lại gần “Lại đây.” Cô bước lại gần , khuôn mặt đầy khó hiểu. Anh đưa tay kéo cô ngồi lên đùi của mình , cô hốt hoảng la lên “Anh làm gì vậy ?”

“Ôm !” - Anh trả lời cộc lốc , ôm trọn cô vào trong lòng.“Đưa tay đây!”Anh chìa tay ra lệnh cho cô đưa tay đặt lên tay anh. Từ Tử Hàn ngoan ngoãn làm theo. “Tay em lạnh như vậy mà nói không sao à ?” – Bàn tay to rắn chắc của Được Thiệu Phàm nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của Từ Tử Hàn. Từ Tử Hàn đưa mắt nhìn anh , có chút bối rối nói “Tại....tại....em không thích ở trong nhà Ở ngoài vườn sẽ vui hơn.”

“Tại sao !?”

“Em thích ngắm hoa !”

Được Thiệu Phàm đan hai tay vào hai bàn tay của cô để sưởi ấm , giọng của anh trở nên nhẹ hẫng nhẹ nhưng chất chứa đầy ảm đạm“Em...có thích ở với tôi không !?” Từ Tử Hàn ngẩng người , cô không biết phải trả lời làm sao . Cô cúi đầu , đôi mắt rũ xuống . Chưa biết phải trả lời làm sao , thì Được Thiệu Phàm lại lên tiếng “Em hãy quên chuyện của Từ gia đi. Từ bây giờ , em không còn là người của Từ gia nữa. Họ...đã bỏ rơi em rồi...”

Từ Tử hàn im lặng , bàn tay siết lấy tay anh , cô biết điều đó mà . Không cần anh nói cô cũng biết , họ đã không cần cô nữa rồi. Khóe mắt cô lại ngấn nước...”Đừng bao giờ nghĩ đến họ nữa , hãy quên Từ gia đi . Họ...đã phản bội em ! Lễ cưới của em họ không đến dự , ngay cả đến thăm em họ cũng không đến. vậy tại sao em phải đau khổ và tổn nước mắt vì họ ? Chỉ cần em ở bên cạnh tôi là đủ. Tôi sẽ làm tất cả vì em...!Từ Hải Thành chỉ muốn lợi dụng em đến khi cần ông ta sẽ cầu cứu em. Tử Hàn....hãy bỏ hết quá khứ trước kia của em đi.” – Được Thiệu Phàm ôm ngược cô , anh muốn cô từ bỏ Từ gia , muốn cô vứt bỏ hết quá khứ trước kia , chỉ cần hiện tại có cô và anh. Anh không muốn cô dính liếu đến sự cạnh tranh đầy thủ đoạn trên thương trường. Cô chỉ im lặng không nói , từng giọt nước mắt rơi xuống chạm vào tay cô. Bàn tay anh đã buông ra , h cô đang siết chặt lấy chiếc váy . Trái tim cô giờ đang rất đau , như bị ai bóp nát vậy. Đến bao giờ cô mới có thể sống hạnh phúc. Hạnh phúc...đối với cô còn mong manh hơn cả sự sống....

“Tôi sẽ ở cạnh em , bảo vệ em....Cho dù cả thế giới này có khước từ em ! Tôi sẽ là người duy nhất đứng về phía em...!” – Được Thiệu Phàm đặt tay mình lên tay cô , một lần nữa anh lại cảm nhận sự lạnh lẽo từ bàn tay nhỏ bé ấy. lạnh lẽo hết như ánh mắt của cô vậy . anh muốn làm cho đôi mắt ấy trở nên thật trong sáng , vui vẻ.....

Đôi mắt to tròn mọng nước của Từ Tử hàn chợt mở to ra , câu nói mà 12 năm qua cô mong chờ nhất , anh sẽ bảo vệ cô sao ? Sẽ là người duy nhất bên cô sao ? Từ Tử hàn xoay người vòng tay ôm lấy cổ của Được Thiệu Phàm , cô gục đầu vào vai anh mà khóc , Được Thiệu Phàm khẽ cười cũng ôm trọn cô vào lòng . Cô thật nhỏ bé và dễ tổn thương. Anh....chỉ cần mình cô trên thế giới này chỉ có 1 cô là người khiến anh đem cả tim phổi để yêu....!

“Ngoan ! Đừng khóc nữa.” – Được Thiếu Phàm cưng chiều xoa đầu cô , Từ Tử Hàn sụt sùi , ngẩng mặt lên nói “Anh...sẽ không bỏ rơi em ?”

“Phải ! Anh sẽ không bao giờ bỏ rơi em.” – Được Thiếu Phàm đưa tay lau khóe mắt cho cô. “Cười lên nào.”

Từ Tử Hàn nghe theo lời anh , mỉm cười một cái. Cô có đôi mắt “biết cười” , một đôi mắt đen láy xinh đẹp khiến người khác không khỏi mê muội. Được Thiếu Phàm đưa tay kéo người cô lại , anh nhẹ nhàng đặt lên môi cô một nụ hôn thật sâu . “Grào...” - Chợt một tiếng kêu làm gián đoạn nụ hôn của anh ,mày đẹp nhú lại quay sang nơi phát ra tiếng kêu , bực tức nói “Mày kêu gì hả ?” Từ Tử Hàn sợ hãi ôm chặt lấy anh “H...hồ...tại sao...nó lại ở đâyyy ??”

“Trong phòng của tôi ngọt ngào quá nên nó đòi ra ngoài .” - Được Thiếu Phàm tỉnh bơ nói.“Nó không cần em đâu mà sợ.”

Từ Tử Hàn nghi hoặc nhìn con bạch hổ trước mắt , cặp mắt màu hổ phách cũng đang nhìn chăm chăm vào cô , hai răng nanh sắc nhọn dài nhìn rất hung tợn. Được Thiếu Phàm thấy cô còn nghi ngờ liền nói “Sờ thử đi.” Cô giật bắn người khi bàn tay nhỏ xinh bị anh nắm chặt đưa đến phía con bạch hổ , càng lúc càng gần , cô sợ hãi đến khóc thét lên , cố gắng để rút tay về nhưng cứ bị anh ghì chặt đưa về phía trước . Cô run rẩy sợ hãi tay còn lại ghì chặt cổ của anh “Á...không cần...đừng mà...huhuhu....đừnggggg”

“Em ồn quá.” - Tiếng thét của cô làm lỗ tai của anh muốn thủng màng nhĩ , cho đến khi tay cô đã chạm vào con bạch hổ cô vẫn còn khóc . Anh tự hỏi lá gan của cô rốt cuộc là nhỏ đến mức nào? Tại sao lại nhất gan đến vậy . “Nhìn xem , có sao đâu.” Đầu của cô từ quay ra , khuôn mặt tội nghiệp đầm nước mắt ngược nhìn tay của mình đang đặt trên đầu của bạch hổ. Đôi mắt của bạch hổ cũng nhắm lại, ý như rất vui khi thấy cô xoa đầu nó. Được Thiếu Phàm khẽ thở dài đưa tay lau mặt cô “Em nhất quá đi.” Từ Tử Hàn bĩu môi nói “Kệ em...!” Thấy hành động dễ thương của cô anh bật cười “Em hãy làm quen với nó đi , lúc tôi không có ở nhà Tiểu Hổ sẽ bảo vệ em.”

“Chó , mèo anh không nuôi....sao lại nuôi hổ chứ ?”

“Vì nó rất giống tôi.”

“Anh là dã thú ?????” - Từ Tử Hàn nói thầm , cùng hành động chu môi. Được Thiếu Phàm lại khẽ cười anh bế cô đứng dậy “Vào nhà đi”

“Á...em tự đi được mà.” - Từ Tử Hàn vùng vẫy la lên.

“Ngồi im.” - Được Thiếu Phàm ra lệnh. Cô đành phải để yên cho anh bế vào nhà. Con bạch hổ cũng đi theo chủ vào nhà. Được Thiếu Phàm vui vẻ bế cô vào nhà , mọi người trong nhà đều ngó người nhìn cảnh tượng trước mắt , ông chủ của bình thường vốn rất lạnh khốc , nói chuyện rất kiệm lời nhưng bây giờ khi đi cùng phu nhân lại cười nói vui vẻ . Họ rất muốn được xem kĩ cảnh tượng này nhưng lại không được , bởi vì họ là người làm , mọi việc không liên quan đến họ , họ đều phải “phi lễ chớ nghe phi lễ chớ nhìn.”

“Xấu hổ quá đi....thả em xuống.” - Từ Tử Hàn đưa tay che mặt. Rúc đầu vào vai anh lí nhí nói. Được Thiếu cười tươi nói “Haha....không thả !”

“Thả em xuốngggggggg...hic...” - Khuôn mặt nhỏ bé của Từ Tử Hàn đỏ bừng , đưa tay kéo áo của anh. Được Thiếu Phàm chỉ cười chứ không nói , anh cứ thế mà bế cô vào phòng. Lão quản gia già nhìn anh ngỡ ngàng , ông đã đi theo anh mấy chục năm kể từ khi anh còn là một cậu bé mới chập chững biết đi vậy mà đây là lần đầu tiên ông thấy anh cười vui vẻ đến thế. Có thể nói , cô là người đầu tiên khiến cho anh cười.

*Từ gia....

“Chuyện này là thế nào ? tại sao lại như vậy ?” – Từ Hải Thành quăng xấp văn kiện xuống bàn tức giận quát.

“Tôi phải nói bao nhiêu lần thì ông mới hiểu rõ đây ! Từ Hải Thành ?” - Phong Nhất Thiên đánh mặt nói. Cơ hồ trong mắt có chút tức giận.

“Rõ ràng chúng ta đã kí hợp đồng rồi mà ! tại sao bây giờ lại hủy ?”

“Là do ông vi phạm hợp đồng , trong hợp đồng có ghi rõ là do tập đoàn ”Hoàng Kim” chúng tôi thu mua công ti của ông , ông có quyền gì mà lấy tiền của công ti để tri trả những khoản tiền không cần thiết ?” - Phong Nhất Thiên bắt chéo chân ngồi dựa vào ghế sofa dài , nhíu mày nói. Từ Hải Thành nghe nói liền giật mình , họ đã biết được những gì ông lamsào ? Trong lòng ông tràn đầy lo lắng. Thấy biểu hiện của ông Phong Nhất Thiên cười nửa miệng , khinh miệt mà nói tiếp“Từ Hải Thành , ông đừng tưởng những gì ông làm sẽ không ai biết . Ngoài việc buôn lậu sản phẩm máy móc , lén lấy tiền của công ti , ... Ông còn dám rửa tiền nữa . Chắc...xem ra gan ông cũng không nhỏ.”

Từ Hải Thành ngồi phịch xuống ghế trán đầm mồ hôi , tay run lấy bầy cổ gắng đan chặt vào nhau , nói“Làm sao....”

“Thiếu Phàm đồng ý giúp ông chỉ vì con gái của ông , chứ ông nghĩ cậu ta sẽ thu mua cái công ti như ổ chuột của ông sao ?”

“Con gái , tôi cũng đã giao cho các người rồi , các người lại muốn nuốt lời , tôi....tôi sẽ kiện các người ra tòa.” - Từ Hải Thành hung hăng quát . Một người có tuổi như ông lại bị một thằng nhóc chỉ hai mấy tuổi lừa , thật sự là một điều nhục nhã đối với ông.

“Kiện ??? Ông nghĩ ông sẽ kiện được sao . Tôi thách ông kiện đó , để xem tôi...hay ông vào tù ?” - Phong Nhất Thiên cười nhạt . Anh đứng dậy , chỉnh lại áo vest rồi bỏ đi , trước khi đi cũng không quên quăng cho Từ Hải Thành một câu khiến cho ông chết đứng“Hợp đồng cũng đã hủy , dù ông có van xin cũng không có ích gì. Từ Hải Thành giờ đã là người của Được gia , nếu ông giám làm phiền cô ấy . Tôi nghĩ...ông nên sai người đặt trước nơi chôn xác đi.”

Từ Hải Thành nhìn theo bóng lưng của Phong Nhất Thiên , đầy sợ hãi , nhưng sau đó lại vô cùng căm phẫn , bàn tay siết chặt hình quả đấm , lầm bầm nói “Được Thiếu Phàm....dù sao cũng chết . Vậy thì tao sẽ lôi mày chết chung.”

“Hải Thành....có chuyện gì vậy ?” - Từ mẫu từ trong phòng đi vào phòng làm việc của chồng , ngồi xuống lo lắng.

“Dĩnh Nghi , ngày mai bà hãy gọi Tử Hàn đến gặp tôi . Nói với nó hãy đến cho hẹn , đừng cho ai biết . Tôi muốn gặp Tử Hàn.” - Từ Hải Thành vừa chột nhớ ra , người mà Được Thiếu Phàm quan tâm chỉ có một . Đó chính là Tử Hàn.

“Được...” - Từ mẫu gật đầu đồng ý.

Từ Hải Thành chột bật cười , Nếu như đúng như những gì ông nghĩ thì chỉ cần Tử Hàn gặp chuyện nhất định Được Thiếu Phàm sẽ lo lắng . Chỉ cần như vậy ông sẽ có cơ hội để trả thù...

•————

9. Chương 9

Sáng sớm hôm sau ,Từ Tử Hàn vừa thức dậy đã đi ra vườn xem vườn hoa của cô đã nảy mầm chưa . Nhưng vẫn chưa có dấu hiệu nào cho là đã nảy mầm , cô cũng không vì thế mà buồn bã , cô cũng biết còn mười mấy ngày nữa là sẽ sang đông nên việc trồng hoa có chút khó khăn . Tưới nước xong cô trở vào nhà để ăn sáng . Hôm nay Được Thiếu Phàm đi làm rất sớm , nên lúc cô dậy đã không thấy anh ở đâu. Từ Tử Hàn ngồi xuống bàn , thông thả ăn sáng , chợt tiếng chuông điện thoại vang lên , nhìn màn hình là số của Từ mẫu , trong lòng Từ Tử Hàn có chút do dự không biết là có nên nghe hay không , hôm qua anh dặn cô không được dính dáng đến Từ gia nữa nhưng đây là lần đầu từ khi cô về nhà anh mẹ cô mới gọi....nghĩ ngợi một hồi cô quyết định nghe máy “Vâng , thưa mẹ !”

“Tử Hàn , sao con nghe máy lâu vậy ?” - Tiếng Từ mẫu ở đầu dây bên kia vang lên dịu dàng.

“Con...con đang ăn sáng nên không để ý. Có chuyện gì hả mẹ” - Từ Tử Hàn lắp bắp trả lời.

“Hôm nay con có rảnh không ? Con ra ngoài gặp ta một chút nhé ?”

“Ra...ngoài sao ?”

“Phải , ta....cha của con trrở bệnh , ông ấy muốn gặp con. Con về nhà nhé. ”

“Cha trở bệnh sao , vậy con về ngay ạ.”

“Mà khoan đã , đcon đừng cho ai biết nhé. Nhất là Thiếu Phàm ,nếu cậu ấy biết sẽ không vui.”

“Vâng...con biết rồi.” - Cúp máy , cô chạy vội lên phòng thay đồ rồi chạy xuống .“Quản gia ! Cháu ra ngoài có chút việc. Lát cháu về nhé.”

“Phu nhân ,người đi đâu . Ông chủ có dặn là người không được ra khỏi nhà.” - Quản gia nghe xong liền hỏi hả nói.

“Cháu có việc gấp. Lát...lát cháu về , nhanh lắm . Không cần phải cho anh ấy biết đâu ạ.” Vừa dứt lời , cô đã chạy thẳng ra cửa , Quản gia lo lắng gọi , nhưng cô không quay lại, cứ lên xe rồi chạy mất. Lão quản gia liền lấy điện thoại ra gọi cho anh , vì ông biết nếu không nói cho anh biết , lỡ phu nhân xảy ra chuyện gì thì ông sẽ cết không chỗ chôn thân“Ông chủ , pu nhân đã ra ngoài rồi ạ . Thuộc hạ có cản nhưng cô ấy vẫn không nghe.”

“Được rồi . Cứ để cô ấy đi , không sao.” - Giọng nói trầm thấp từ điện thoại phát ra. Anh biết thế nào Từ Hải Thành cũng sẽ cầu cứu cô jên đã gắn máy định vị vào điện thoại của cô ,anh cũng sai người âm thầm theo dõi mục đích là để bảo vệ cô khỏi nguy hiểm, dù cô có lặn xuống biển anh vẫn tìm được. Quản gia lúc này mới thở phào nhẹ nhõm . Sau đó lại quay sang tiếp tục làm việc.

Người tài xế dừng xe trước cửa Từ gia , cô ra lệnh cho tài xế chạy xe về không cần chờ. Rồi một mình mở cửa đi vào. Từ Hải Thành và Phúc Dĩnh Nghi đã ngồi ở phòng khách chờ cô . Từ Tử Hàn ngỡ ngàng khi nhìn thấy cha cô vẫn rất khỏe , cô quay sang nhìn Từ mẫu , bà liền lắc đầu cảm thán.

“Ta có chuyện muốn nhờ con.” - Từ Hải Thành quay sang nhìn cô.

“Vâng.” - Cô cúi đầu trả lời.

“Hãy giúp ta lấy văn kiện về kế hoạch sắp tới cha Dực Thiếu Phàm.”

Từ Tử Hàn giật mình , ngược đầu nhìn ông , trong đôi mắt thoáng sợ hãi lên tiếng“Con....con....”

“Chính hần ta đang muốn hãm hại ta , muốn hủy hợp đồng để cho ta phải đổ nợ. Tiểu Hàn , con hãy giúp ta đi.”

Từ Tử Hàn ngậy người , những gì hôm qua Dực Thiếu Phàm nói với cô là hoàn toàn đúng , ông ấy chỉ lợi dụng cô , khi cần sẽ quay sang cầu cứu....Hai bàn tay Từ Tử Hàn nắm chặt vạt áo , cứng rắn nói“Con...không thể giúp ba.”

Từ mẫu và Từ Hải Thành đưa đôi mắt đầy bất ngờ nhìn cô , Từ Hải Thành nhíu mày “Sao...?”

“Con...không thể làm vậy.”

*Chát - Vừa nói xong Từ Hải Thành tức giận , đưa tay tát mạnh vào mặt cô , lực của ông rất mạnh khiến cho cô bị té , khóe miệng chảy một dòng máu tươi , cô ngẩng người nhìn ông , Từ mẫu cũng giật mình đứng dậy , khuôn mặt ông tràn đầy sát khí chỉ tay vào mặt cô lớn tiếng chửi mắng “Công ta nuôi nấng , bảo bọc người vậy mà bây giờ người dám bội ta. Đồ súc sinh , người vì hần mà chấp nhận khiến cho ta tán gia bại sản. Ta sai người vào đó thăm dò rồi lấy tài liệu người lại làm thỉnh sao. Chết tiệt ! Đồ hư hỏng.” Ông vung chân đạp vào người Từ Tử Hàn , khiến cô vô cùng đau đớn. Từ mẫu chạy lại can ngăn “Dừng lại , ông định giết con bé sao ? Mau dừng tay lại.”

“Tránh ra .” - Từ Hải Thành đẩy mạnh bà ra , ông hung hăng nắm lấy cánh tay của cô kéo cô đứng dậy “Ta hỏi lại lần nữa . Có giúp ta không ?” Từ Tử Hàn tuy sợ hãi nhưng vẫn kiên quyết lắc đầu , Từ Hải Thành bị cô từ chối đang tức giận lại càng tức giận hơn , ông quay sang cầm lấy cái gậy tàn thuốc bằng thủy tinh giơ lên , bàn tay siết chặt tay cô hơn , Từ Tử Hàn đau đến phát khóc , Từ mẫu giữ tay ông lại can xin “Tôi xin ông , hãy tha cho Tiểu Hàn , làm ơn . Tôi van xin ông mà.”

“Có giúp không ?”

“Kh...không...!” - Từ Tử Hàn lắc đầu nói. Từ Hải Thành tức giận hét lên .“Đồ khốn kiếp.”

*Bóp....

Từ Hải Thành vốn định đập mạnh cái gạt tàn thuốc vào đầu của cô , nhưng Từ mẫu nhanh chóng đỡ giúp cô , từ trên đầu của bà chảy một dòng máu tươi , Từ Tử Hàn kinh hãi nhìn bà từ từ ngã xuống , đầu bà chảy rất nhiều máu , loang ra đầy sàn nhà.

”Mẹ...MẸ ƠI...”

MẸ ƠI...” - Cô cố vùng vẫy , để có thể rút tay mình ra , hốt hoảng gọi mẹ. Từ Hải Thành sau một hồi định thần liền hung hăng tát mạnh cô một cái “Im ngay , con khốn.”

“Mau thả tôi ra , đồ sát nhân .” - Cô cắn chặt môi , nhìn ông đầy oán hận nói.

“Sát nhân....nếu không phải vì mày thì Đinh Nghi đâu có chết , tao cũng không ra nông nỗi này . Nếu là kẻ sát nhân , thì mày mới là kẻ sát nhân, chứ không phải tao.” - Tay của ông càng siết chặt cánh tay của cô hơn , như là muốn bẻ gãy vậy , Từ Tử Hàn ngậy người nhìn ông , là do cô sao ? Do cô nên mọi chuyện mới như thế này sao ? Khóe mắt cô lại ngấn nước , Từ Hải Thành nhếch môi cười . Đưa tay đánh sau gáy cô , khiến cho cô ngất đi. Ông vác cô trên vai đi ra bằng cửa sau “Dù có chết thì tao cũng không tha ày.”

Từ mẫu hấp hối trên sàn nhà , bà cố trườn đến bàn thủy tinh để với lấy điện thoại , bà phải gọi cho Được Thiệu Phàm , bây giờ chỉ còn có anh là người có thể cứu con của bà , bàn tay đầy máu cố gắng bấm dãy số dài. Một dòng thoại vang.

“Bây giờ tôi không thể nghe máy ,có gì cứ nhắn lại...”

“Cư....cứu.....cứu.....Tư....Tử....học học....Tử....”

* Phịch , cạch.

Từ mẫu cố gắng để nói , nhưng bà không thể nói hết được . Bà đã trút hơi thở cuối cùng mình để cầu cứu Được Thiệu Phàm . Ngôi biệt thự xa hoa của Từ gia giờ không còn một bóng người , trước sảnh lại có một người đàn bà nằm trên vũng máu....

10. Chương 10

Ở tầng thứ 60 của tòa cao ốc hùng vĩ , nằm ở trung tâm Đài Bắc , một cuộc họp đầy căng thẳng vừa kết thúc , ai nấy cũng thở phào nhẹ nhõm vì cuối cùng cũng thoát được cuộc họp đầy căng thẳng và “lạnh buốt” này . Được Thiệu Phàm cùng Lôi Lạc Kinh bước ra , đi về phích phòng của Tổng giám đốc , Anh tiện tay quăng chiếc áo vest trên ghế sofa rồi ngồi xuống ghế của bàn làm việc , đưa tay mở điện thoại lên thì nhận được cuộc hội thoại “Cư....cứu.....cứu.....Tư....Tử....học học....Tử....” Mày đẹp nhú lại, anh gọi lại vào số máy đó nhưng chỉ có tiếng đổ chuông không có người trả lời , trong lòng Được Thiệu Phàm chợt lo lắng. Lôi Lạc Kinh thấy anh suy tư liền lên tiếng “Chuyện gì vậy ?”

“Tử....? Tử Hàn ?” - Được Thiệu Phàm bất giác nhận ra , liền bấm một dãy số dài “Phu nhân đâu ?”

“Thưa , phu nhân đang ở Từ gia ạ !” - Tiếng nói phát ra từ đầu giây bên kia.

“Bao lâu rồi ?”

“Dạ đã hơn 2 tiếng.” - Người kia một mực cung kính đáp.

“Mau vào đó xem.” - Được Thiệu Phàm lãnh đạm nói

“Vâng.”

Sau ít phút , người kia lo sợ trả lời “Thưa...trong nhà không có ai , chỉ thấy Phúc Đinh Nghi chết dưới sàn . Còn phu nhân thì không thấy đâu . Chỉ còn giỏ xách thôi ạ.”

“Khốn khiếp ! Các người bảo vệ cô ấy kiểu gì hả ? Mau gọi người kiểm cô ấy đi.” - Được Thiếu Phàm giận dữ quát rồi cúp máy. Anh quay sang Lôi Lạc Kinh nói “Mau triệu tập người đi tìm Tử Hàn. Từ Hải Thành đã bắt cóc cô ấy rồi. Điện thoại thì cô ấy không mang theo không thể xác nhận vị trí được.”

“Cái gì . Ông ta dám làm vậy sao.” - Lôi Lạc Kinh lập tức đứng dậy. Nhanh chóng theo anh ra ngoài.

“Rengggg...Renggggg.” - Chính là lúc hai người đi ra khỏi phòng thì tiếng điện thoại vang lên , Được Thiếu Phàm lên tiếng“Là ai ?”

“Hừ...Được Thiếu Phàm là tôi . Từ Hải Thành.”

“Chuyện gì ?”

“Tử Hàn đang trong tay tôi , nếu muốn cứu nó thì hãy đưa cho tôi hai trăm tỉ . Nếu không tôi sẽ giết nó.”

“Ông giám ?”

“Tại sao không ? Thời hạn của cậu là hai ngày , trong vòng hai ngày cậu mà không giao ra hai trăm tỉ thì đừng trách tôi. Cậu thử nghĩ xem , con người mà hai ngày không ăn không uống còn bị đánh đập nữa. , thì cậu nghĩ , nó sẽ chịu được bao lâu hahaha....” - Nói xong ông liền cúp máy . Bàn tay anh siết chặt lấy điện thoại, tức giận nói“Chết tiệt.”

“Là ông ta sao ?” - Lôi Lạc Kinh lo lắng hỏi.

“Phải . Ông ta nói nếu không giao ra hai trăm tỉ thì sẽ giết cô ấy.”

“Cái gì ? Mau đi tìm thôi.” - Lôi Lạc Kinh vội vã bước đi.

Trên đường cao tốc có hàng loạt chiếc xe màu đen đang chạy đi đầu là 3 chiếc siêu xe Lamborghini Aventador vàng , xanh và đỏ rất hiếm chạy với tốc độ cực nhanh. Trên bầu trời còn có vài chiếc trực thăng bay lượn. Được Thiếu Phàm vừa lái xe vừa lo lắng , anh vốn cho rằng phái người bảo vệ cô sẽ không sao nhưng thật không ngờ họ lại vô dụng như vậy. Nếu như Tử Hàn có chuyện gì thì anh biết phải sống như thế nào đây ????

Ngoài kia là thế nhưng ở một vùng biển xa xôi và ít người phía Bắc, một ngôi nhà hoang cũ nát cạnh bờ biển một tiếng la phát lên “Thả tôi ra , ông muốn làm gì ?” - Người con gái này hai tay bị trói chặt lên trần nhà , đôi mắt màu đen lầy chất đầy sợ hãi.

“Người dám phản bội ta . Ta sẽ ày chết. Nhưng...phải là chết dần chết mòn.” - Từ Hải Thành đứng khoanh tay nói.

“Ông....muốn gì ?”

“Ta muốn trả thù , và cần tiền chạy trốn . Chỉ cần Được Thiếu Phàm giao ra hai trăm tỉ thì lúc đó ta sẽ cao chạy xa bay. Và tất nhiên , người cũng sẽ đến nơi cực lạc....hahahaha....” - Giọng cười quỷ dị vang vọng khắp tòa nhà. Cô khiếp sợ nhìn ông “Anh ấy sẽ không đưa tiền cho ông đâu . Đồ bỉ ổi . Thả tôi ra.” - Từ Tử Hàn vùng vẫy.

“Câm miệng.” - Từ Hải Thành vung roi quất mạnh vào người cô. Cô đau đớn la lên , cô càng la ông càng hung hăng quất mạnh . Mỗi vết roi quất vào da cô đều chảy máu , đau đến thấu xương , Từ Tử Hàn cắn chặt môi , đôi mắt bắt đầu nhòe đi . Cô tự hỏi tại sao , người cha mà cô luôn kính trọng, lại thành ra như vậy ? Ông giết mẹ cô , bắt cóc , đánh đập , chửi rủa cô Rốt cuộc thì ông có giây phút nào từng coi cô là con ??? Khi đánh đủ rồi , ông dừng lại , miệng nhếch lên , tức giận nói “Nếu không phải vì mày thì tao đâu như bây giờ , là mày khiến tao bị trắng tay , là mày hại chết Đinh Nghi” . Nói đến đây lửa giận trong lòng Từ Hải Thành lại dâng lên , ông tiếp tục đánh cô. Nghe những lời ông nói , nước mắt Từ Tử Hàn bắt đầu rơi . Có thật là do cô ??? Bây giờ trên thân thể trắng mịn kia chẳng chịt vết roi ngấn dài , nặng nề , và đầy máu.

Lúc này Được Thiếu Phàm tức giận trở về nhà , anh...không tìm thấy cô , bước vào thư phòng cùng với Lôi Lạc Kinh và Phong Nhất Thiên. Anh ngồi đối diện hai người bằng hữu , ngả lưng dựa vào sofa , anh bây giờ đang rất cố gắng bình tĩnh.

“Cậu định đưa cho ông ta hai trăm tỉ thật sao ?” - Phong Nhất Thiên lên tiếng hỏi. Được Thiếu Phàm đưa mắt nhìn anh , khóe môi nhếch lên “Chắc vậy.”

“Cậu điên sao ? Cậu nghĩ khi cậu giao tiền ra thì Tử Hàn có thể sống sao ?” - Lôi Lạc Kinh nói.

“Hừ....tôi sẽ giao nhưng ông ta không thể lấy đi được.”

“Ý cậu là sao ?” - Phong Nhất Thiên khó hiểu nhìn anh.

“Tôi có một kế hoạch thế này các cậu hãy nghe cho kỹ....” - Được Thiếu Phàm lên tiếng nói , anh đã bày sẵn một kế hoạch trong đầu . Anh muốn cứu cô nhưng anh biết dù có giao tiền cho ông ta thì cũng chưa chắc có thể cứu được cô. Vì vậy chỉ còn cách là phải lập sẵn để vừa cứu được cô và vừa có thể tống Tử Hải Thành vào tù. Sau khi nghe xong kế hoạch của anh Lôi lạc Kinh liền cười tươi nói” Này , trong đầu cậu rốt cuộc chứa cái gì vậy hả ?” Được Thiếu Phàm nhíu mày nhìn anh , anh lại thở dài “Tôi chỉ lo cô ấy sẽ gặp nguy hiểm.”

“Ông chủ , có người gửi thư cho ông chủ.” - Tiếng quản gia vọng lại từ ngoài cửa , rồi hất mạnh về phía Lôi lạc Kinh , hiểu ý anh liền đứng dậy mở cửa , khuôn mặt ai oán nói”Tôi là osin của anh chắc ?”

“Được rồi ! Cảm ơn.” - Lôi Lạc Kinh cầm lấy phong thư rồi đóng cửa lại , quản gia cũng cúi đầu chào lui xuống.

“Cái gì vậy ?” - Phong Nhất Thiên hỏi.

“Là...một đĩa CD . Không đề tên người gửi ???” - Lôi Lạc Kinh mở phong thư ra , thắc mắc nói.

“Mở lên đi.” - Được Thiếu Phàm bước đến bàn làm việc ngồi xuống , Lôi Lạc Kinh đưa đĩa CD cho anh . Được Thiếu Phàm từ từ đưa vào máy . Trong cái đĩa đó là một đoạn video . Khi mở lên Lôi Lạc Kinh và PhongNhất Thiên đều ngờ ngàng , trong đoạn video đó là một người con gái bị trói hai tay treo lủng lẳng trên trần nhà , toàn thân chằng chịt những vết roi , khắp người cô dính đầy máu . Đôi môi của cô nhợt nhạt , hai cổ tay vì bị trói chặt bằng dây xích nên đã bị rướm máu.

“Là...cô ấy.” - Phong Nhất Thiên sững sờ nói. Anh quay sang nhìn sắc mặt của Được Thiếu Phàm . Khuôn mặt của Được thiếu Phàm bây giờ đã đen mất một nửa , tựa như một con quỷ giữ sắp phát điên , nhưng vẫn giữ được nét bình tĩnh . hai bàn tay siết chặt thành quả đấm , gân tay đều nổi lên hết . Bây giờ chỉ cần một điều gì đó khiến anh phật lòng thì anh sẽ phát điên lên.“Reng...Reng...” - Chợt tiếng chuông điện thoại của Được Thiếu Phàm vang lên , anh đưa tay mở điện thoại , để chế độ loa ngoài , tiếng nói bắt đầu phát ra “Sao hả ? đoạn video đó có hay không ? “

“Thằng khốn , ông dám động đến cô ấy ?” - Giọng anh chùng xuống , như đang cố gắng để kiềm chế sự tức giận.

“Tại sao lại không dám ? Nó đang nằm trong tay tôi , thì tôi muốn làm gì chẳng được.” - Tiếng cười của Tử Hải Thành vang vọng qua điện thoại.

“Nói địa điểm đi.”

“Tôi nghĩ lại rồi có lẽ sẽ chờ thêm vài ngày nữa đi . Lúc đó sẽ còn vui hơn nhiều . Cậu cũng yên tâm tôi sẽ thường xuyên gửi đĩa cho cậu. Để cậu có thể thấy nó còn sống . Hahaha....” - Tiếng cười vừa dứt thì Tử hải Thành đã cúp máy .

“Khốn khiếp.” - Được Thiếu Phàm tức giận ném hết đồ trên bàn xuống đất , tiếng đồ vỡ vang vọng. Quản gia vội vã chạy lại , ông nhìn đồng hồ nát trên bàn liền lên tiếng. “Có chuyện gì vậy ạ.”

“Ra ngoài....MAU RA NGOÀI HẾT CHO TÔI.” - Được Thiếu Phàm giận dữ quát , anh thật sự không thể kìm nén hơn nữa , sự tức giận của đã lên đến đỉnh điểm . Chỉ vì cô , người con gái anh yêu

PhongNhất Thiên và Lôi Lạc Kinh đành phải đi ra ngoài , quản gia cũng đành đi theo . Họ nghĩ bây giờ cách tốt nhất để anh bình tĩnh lại là để anh một mình , nếu anh nghĩ cách đập tan mọi thứ là cách tốt nhất đã hạ cơn giận thì họ nên để cho anh làm vậy.

“Lần đầu tiên....tôi thấy cậu ta mất bình tĩnh như vậy .” - Lôi Lạc Kinh nhìn cánh cửa phòng của Được Thiếu Phàm , tiếng đập phá đồ , tiếng đồ vỡ vẫn còn vang .

“Phải ! có lẽ cô bé ấy là người duy nhất.” – Phong Nhất Thiên nhếch miệng cười.”Quản gia , phiền lấy giúp tôi cái laptop trong cốp xe nhé , tôi và Lạc Kinh sẽ vào phòng “P.A” có chút việc cần làm.” – Anh quay sang nói với quản gia. Quản gia gật đầu đi ra ngoài. Phong Nhất thiên hất mặt về phía Lôi Lạc Kinh , hiểu ý , Lôi Lạc Kinh bước theo sau.

*Rầm , choang, rầm.....

Tiếng vỡ không ngừng phát ra , căn phòng vốn gọn gàng giờ đây vô cùng bừa bộn . Bàn , ghế , bình hoa , tài liệu , mảnh thủy tinh đầy ở dưới sàn . Tiếng rút khí của Dược Thiếu Phàm trở nên rộn người, anh đập mạnh lên cái bàn làm việc , hét lên “TỬ HÀN....EM ĐANG Ở ĐÂU.” Bàn tay cứng chắc lật đổ chiếc bàn nặng xuống đất . Dược thiếu Phàm từ từ trượt xuống , anh dựa lưng vào bức tường , ngược mặt lên cao , đôi mắt anh nhắm lại , hơi thở ngày một nặng nhọc “Tử Hàn....Tử Hàn....” , đôi môi khiêu gợi phát ra liên tục cùng một câu nói , cửa phòng đột nhiên mở , nghe có tiếng mở cửa , Dược Thiếu Phàm mắt vẫn không mở tức giận lên tiếng “Biến ra.” .

Đáp lại câu nói của anh là sự im lặng , chỉ có tiếng bước chân đang từ từ tiến gần anh. Anh đưa mắt nhìn , nhíu mày lại. “Grừ...” - Con bạch hổ đặt xuống chỗ anh ngồi cái khung hình đã bị vỡ nát ,chỉ còn bức hình là thấy rõ. Tiểu hổ đã găm khung hình lên , đó là bức hình mà anh chụp lên Từ Tử Hàn trong lễ cưới , vì tức giận nên anh đã lỡ tay làm vỡ. Anh đưa tay vuốt đầu Tiểu Hổ , mệt mỏi nói “Tiểu Hổ....ta rất nhớ cô ấy.” Bạch hổ giương mắt nhìn anh , chân trước đẩy khung hình gần anh hơn , như muốn an ủi anh vậy. Dược Thiếu Phàm cầm khung hình lên , người con gái ấy rất xinh đẹp. Anh khẽ cười “Tử Hàn....em vẫn ổn chứ ?” - Nói xong bàn tay của anh nắm chặt bức hình , đứng dậy , bỏ lại đồng bừa bộn kia , Dược Thiếu Phàm đi đến cuối hành lang tầng 1 . Đẩy cánh cửa ra , rồi bước vào . Đây là một căn phòng nhìn rất bình thường nhưng đằng sau bức tranh vẽ to treo trên tường gần cánh cửa , Dược Thiếu Phàm đưa tay kéo bức tranh lên , ấn vào bức tường ấy , một ánh sáng bao quanh bàn tay của anh ngay sau đó bức tường liền xoay ngang , một căn phòng bí mật lộ ra. Dược Thiếu Phàm từng bước từng bước đi vào , ánh sáng cũng theo bước chân anh mà hiện lên . Cánh cửa với 2 lớp kính chịu lực và 1 bức tường vonfam rắn chắc tự động mở. căn phòng được bảo vệ bởi hệ thống an ninh JPA cấp cao, chỉ chấp nhận 3 dấu vân tay của 3 người , một là anh hai là Phong Nhất Thiên và ba là Lôi Lạc Kinh. Chỉ khi người bên trong phòng cho phép thì những người đứng ở ngoài mới có thể vào.

Căn phòng trắng toát, khởi rộng, đặt 1 chiếc kết lớn ở góc phòng. 1 màn hình cảm ứng lớn và 3 chiếc laptop trên 3 chiếc bàn kính. 30 màn hình nhỏ tương ứng với 30 camera trong nhà , đây là một căn phòng tuyệt mật , với những thiết bị công nghệ cao ; Máy theo dõi , máy định vị ,.... . Lôi Lạc Kinh và Phong Nhất Thiên đang ngồi trên ghế đang say sưa với chiếc laptop , lâu lâu lại cau mày, Lôi Lạc Kinh mắt nhìn vào màn hình , miệng thì nói “Tôi đang cố xác định vị trí của Từ Hải Thành dựa theo số điện thoại vừa này , nhưng không thể xác định chính xác vị trí được , cứ ẩn rồi hiện cứ như ở một nơi nào sóng rất yếu !?”

“Tôi cũng đã phái rất nhiều người đi tìm rồi.” – Phong Nhất Thiên lên tiếng. Dược Thiếu Phàm , cũng ngồi xuống , lãnh đạm nói “Phải mau chóng tìm ra cô ấy.”

Dược Thiếu Phàm mở máy định vị , lấy usb gắn vào laptop , anh bắt đầu tập trung tìm kiếm , chỉ cần tìm thấy cô thì nỗi lo lắng trong lòng anh sẽ biến mất . Một người con gái yếu đuối mỏng manh như cô không thể chịu thêm giờ phút nào nữa , cô còn chưa hết bệnh Nếu anh không nhanh chóng tìm ra cô , thì anh sẽ mãi mãi mất cô....Mãi mãi...

Ở một nơi cách xa thành Đài Bắc , Từ Tử Hàn đang cố gắng để hít thở , hai cổ tay cô đau rất , cả người cô đầy vết thương , gương đôi mắt to tròn kia , cô khổ sở nhìn xung quanh. Đây là một căn nhà cũ nát , bây giờ đã 12h khuya , nên rất lạnh , hơi thở cô phả ra khói trắng , Từ Hải Thành đang ngủ , cô nhìn người đàn ông đó trong lòng không khỏi sợ hãi và đau xót . Ông ấy từng là cha cô , từng là người cô quý trọng , từng là người mà cô yêu thương.... Nhưng giờ đây ông lại đối xử tàn nhẫn với cô như vậy...Từ Tử Hàn thều thào nói “C...cứ...cứ em...Thiếu...Phàm....” Cô bây giờ đang rất cần anh , cô sợ hãi nơi này . Nhưng cô biết rõ anh sẽ không tìm được cô....Cô phải làm thế nào đây....??? Cô sợ bóng tối , bởi lẽ nó quá cô đơn và nguy hiểm....

“Đây là...biển...n...” – Tiếng sóng biển xô bờ ồ ạt , vì trời đã khuya rất yên tĩnh nên cô có thể nghe được. Trong

đầu cô liền lóe lên một suy nghĩ...Đôi môi nhợt nhạt lại nhấp nháy “Mẹ...oi...” Đôi mắt cô mệt mỏi rũ xuống , một dòng nước mắt tuôn ra , chảy dài xuống hai gò má tiều tụy...Cô nhắm mắt lại , cảnh tượng lúc sáng lại hiện ra , hình ảnh của Từ mẫu từ từ ngã xuống sàn hiện rõ trong đầu cô . Cô tự hỏi tại sao “số phận” của cô lại như thế ? Phải chăng số phận là một sức mạnh vô hình ? Chúng ta chỉ có thể chấp nhận chứ không thể chối bỏ nó...????

11. Chương 11

Đã 1 ngày tìm kiếm , nhưng cũng không có tung tích gì của Từ Tử Hàn , Dược Thiếu Phàm càng càng càng điên loạn . Anh không ngừng đập phá đồ đạc , ở mãi trong phòng , lâu lâu lại chạy ra ngoài tìm cô . Mỗi ngày anh đều nhận được 2 đĩa CD do Từ Hải Thành gửi , nhìn người con gái trong đoạn video càng ngày càng thâm trầm , Dược thiếu Phàm lại tức điên lên . Anh đã trở thành Hung Thần trong lời đồn của mọi người , cũng chẳng ai dám đến gần anh sợ sẽ là vật để anh chuốc giận , chỉ có con Tiểu Hồ đã luôn ở bên anh , Lôi Lạc Kinh và PhongNhất Thiên thì cố gắng tìm kiếm số điện thoại mà Từ Hải Thành đã dùng để gọi cho anh . Dược Thiếu Phàm đã phái hơn một trăm người đi tìm kiếm cô . Nhưng mỗi lần họ trở về liền bị anh khiển trách , có khi họ còn bị anh đánh ột trận tơi bời . Cô không được ăn , không được uống đã 2 ngày , Dược Thiếu Phàm cũng không ăn không uống hai ngày , ban đêm chỉ nghe thấy la hét và tiếng đồ vỡ phát ra từ phòng của anh. Tiếng hét của anh như tiếng gầm ghê rợn của một con thú hoang đã khiến người ta sợ đến phát run.

Dược Thiếu Phàm thức suốt đêm , anh đang cố gắng để tìm kiếm cô bằng mọi cách . Lại trôi qua thêm một ngày nữa , hôm nay là ngày thứ 3 kể từ hôm cô mất tích . Sáng hôm nay anh lại lái xe đi tìm cô , dù đã chạy đi chạy lại hàng chục lần nhưng anh vẫn cố gắng tìm kiếm , sau hàng tiếng đồng hồ ở ngoài , Dược Thiếu Phàm mệt mỏi trở về nhà lúc gần chiều, phòng của anh hôm qua đã bị anh đập nát nên anh bước vào thư phòng , ở trong phòng có khoảng 5 người mặc đồ đen đã đứng đợi anh , Dược Thiếu Phàm ngồi trên ghế sofa , bàn tay xoa xoa mi tâm , mệt mỏi nói “Đã tìm được chưa ?”

“Dạ...chưa tìm được phu nhân ạ.” – Một người trong đám vệ sĩ lên tiếng.

“Chết tiệt , các người làm việc kiểu gì vậy hả ?” - Dược Thiếu Phàm tức giận , anh đứng dậy đưa tay nắm chặt cổ áo tên vệ sĩ “Ta nuôi mấy người vô dụng như các người làm gì hả ?” Những tên vệ sĩ im lặng không dám trả lời , đột nhiên có người mở cửa “Chủ tử , có một đĩa CD gửi cho ngài . Không đề rõ tên người gửi.”

Dược Thiếu Phàm hất tên vệ sĩ ra , đưa tay giật lấy cái đĩa. Anh mở laptop lên , đoạn video ấy lại xuất hiện ,nhưng lần này là quay trực tiếp .

“Dược Thiếu Phàm sao hả , m vẫn chưa tìm ra đúng không ??” - Tiếng của Từ Hải Thành vang lên.

Vút...chát chát.

“Á...d...dừ...dừng...lại...” - Tiếng roi quất vào người của Từ Tử Hàn , cô đau đớn kêu la , người cô càng ngày càng nhiều vết roi , nhìn cô cũng tiều tụy hơn.

“Thằng khốn , mau dừng lại . ” - Dược Thiếu Phàm tức giận hét lên , chính mắt anh nhìn thấy cô bị hành hạ , thấy cô kêu la đau đớn....nhưng anh không thể làm gì , chỉ ngồi đó mà nổi điên . Trong lòng anh nổi bất kực đang tăng lên , bàn tay anh siết chặt.

“Thiếu....Phàm....” - Từ Tử Hàn yếu ớt nói.

” M có nghe không ? Nó đang cầu cứu m đó ! Hahaha...” - Từ Hải Thành cười gê rợn nói . Dược Thiếu Phàm nhìn đoạn video gân cổ hiện lên , đôi mắt anh phát ra tia lửa đỏ , anh lúc này không khác gì một con quái vật , hai bàn tay nắm chặt vang rõ tiếng răng rắc. Mấy tên vệ sĩ sợ hãi không dám cử động , chỉ biết đứng đó mà cúi đầu .

“Là biển. Thiếu Phàm là....á...hic...” - Từ Tử Hàn dùng hết sức để nói lớn , nhưng chỉ nói được một chút Từ Hải Thành liền quát roi vào người cô , Từ Tử Hàn đau đớn kêu than. Đoạn video liền bị tắt. Dược Thiếu Phàm liền hỏi hã ra lệnh “Mau phái người đi tìm đi. Lục tung các khu biển. Mau lên đồ vô dụng.” Tất cả đám vệ sĩ đều chạy ra ngoài , cùng lúc đó Phong Nhất Thiên chạy vào phòng của anh “Thiếu Phàm , đã xác định được số điện thoại đó rồi . Đó là làng Chài ở phía Tây Bắc của Đài Loan làng chài”Phước Dung””

“Mau đi tới đó ! Gọi Lạc Kinh thông báo báo Jack đi.” – Được thiếu Phàm vui mừng lấy chìa khóa xe chạy đi . PhongNhất Thiên cũng đi theo “Lạc Kinh , chuẩn bị kế hoạch.”

“Con ranh , mày dám thông báo cho hần sao ?” – Từ Hải Thành tức tối đưa roi quất mạnh vào người cô .

“Đau quá...dừng...dừng lại...hic...” – Từ Tử Hàn yếu ớt cầu xin , cô sắp không chịu nổi nữa rồi , 2 ngày không ăn không uống , cô thật sự không thể gắng gượng được nữa.

“Mày còn dám cầu xin tao sao ?” – Từ Hải Thành ngồi xuống cái bàn gỗ gần đó , ông vừa hút thuốc vừa cười khẩy nói “Nếu có trách thì hãy trách Được thiếu Phàm , vì chính hần đã khiến tao ra nông nổi này.”

“Thả...tôi...ra ! đồ sát nhân...”

“Sát nhân...??? Con khốn , cầm miệng lại . Chính hần mới là kẻ sát nhân.” – Từ Hải Thành kích động quát.

“Không...phải ! Nếu không phải ông...tham lam...thì sẽ không như vậy...!”

CÂM MIỆNG ! “ *Xoảng...” – Từ Hải Thành bị nói trúng , liền tức giận , ông với lấy cái lọ thủy tinh đã bị mẻ mất một phần thẳng tay ném vào đầu cô . Bao lâu nay , ông luôn chối bỏ sự thật kia . Ông luôn phủ nhận việc này không phải do ông làm , luôn đổ tội cho người khác.

*Tách...tách...” – Máu từ đầu cô chảy xuống , từng giọt máu rơi xuống sàn . Từ Tử Hàn ngất đi , máu chảy xuống càng ngày càng nhiều . Từ Hải Thành đi đến gần , trán đầm mồ hôi “Chết tiệt ! Không được , mình không thể ngồi tù được . bây giờ hần vẫn chưa tìm ra...gọi điện...phải gọi điện...” – Từ Hải Thành run rẩy lấy điện thoại ra , cố gắng bình tĩnh nói “Mày không tìm ra nó được đâu , tao đã chuyển nó đi chỗ khác rồi . Lập tức giao tiền cho tao . T sẽ thả nó. “

“Địa điểm ?”

“Mày hãy đến đường X , gần đó có một khu nhà ổ chuột bị bỏ hoang . Hãy đến đó trong 10 phút.” – Nói xong ông cúp máy , Từ Hải Thành thả cô xuống sàn . Sau đó lôi cô đi đến một địa điểm khác.

“Cô ấy đâu ?” – Đúng như lời hẹn , Được Thiếu Phàm đã đến khu nhà ổ chuột ở đường X để gặp Từ Hải Thành . Vẫn giữ thái độ bình tĩnh , anh lên tiếng.

“Tiền đâu.” – Từ Hải Thành cười khẩy nói. Người đàn ông này bây giờ trông rất hốc hác , râu ria , tóc tai bù xù giống như một người điên .Được Thiếu Phàm quăng hai cặp vali đen đựng tiền ra trước mặt ông . “Giao cô ấy ra.”

“Khi nào tao rời khỏi đây , thì mày sẽ được gặp nó.” – Từ Hải Thành cúi người nhặt hai cái cặp vali lên nói. Được Thiếu Phàm nhú mày lên tiếng “Ông nghĩ không giao cô ấy ra thì có thể đi được sao ?”

“Tao mà chết thì mày cũng đừng mong được gặp nó. Hahah...Cái USB này là quà cuối tao tặng mày đó” – Từ Hải Thành nhếch môi nói. Được Thiếu Phàm nhìn Từ Hải Thành vội vã rồi đi , khóe miệng nhếch lên “Đừng bao giờ nghĩ có thể bay khỏi Đài Bắc.”

Được Thiếu Phàm trở vào trong xe gắn USB vào laptop , mày đẹp lập tức nhú lại , anh liền nổ máy , phóng thật nhanh về phía làng chài. Hình ảnh của cô liên tục lặp lại trong đầu anh , hai tay Được Thiếu Phàm nắm chặt lấy cái vô lăng , tốc độ đạt hơn 250km/h . Bởi vì lúc này cô đang bị trói trên chân cầu ván ở bờ biển gần làng chài “ Phước Dung” “Bắt ông ta lại” – Được Thiếu Phàm đeo tai nghe vào tai , sau đó cất giọng ra lệnh.....

Được thiếu Phàm nhanh chóng xuống , anh chạy dọc bờ biển để tìm cô “Tử Hàn...Từ Tử Hàn...” – Tiếng gọi của anh vang khắp bãi biển , bây giờ đã là buổi chiều là thời điểm thủy triều dâng . Nếu không mau tìm ra cô , thì cô sẽ chết.... Sau ít phút chạy đi tìm , cuối cùn ganh cũng đã phát hiện ra , người cô bị dây xích trói chặt ở chân cầu ván , nước biển cũng đang dâng gần tới cổ . Được Thiếu Phàm vội vã nhảy xuống , bơi lại gần cô “Tử Hàn ... tỉnh lại Tử Hàn...” – Anh đưa tay nâng đầu cô , khắp người cô đầy vết thương , còn nhiều hơn lúc anh nhìn trên video . Cô bị thương như vậy lại còn bị ngâm trong nước biển chắc hẳn sẽ

rất đau , Được Thiếu Phàm chợt phát hiện ra vết thương ở trên đầu cô, anh đau xót nói “Tử Hàn cố gắng lên , tôi sẽ cứu em “

Được Thiếu Phàm lặn xuống biển , anh đưa tay cố gắng tháo dây xích ra nhưng nó đã bị khóa lại . Anh dùng sức để kéo ra , một lúc sau anh ngoi lên mặt nước để thở , nước dâng lên mũi của Tử Tử Hàn , anh lại lặn xuống , nâng bàn chân của cô , sau đó rút sung ra bắn vào ổ khóa , anh bắn rất cẩn thận để đạn không văng trúng chân cô . Nhưng sợi dây xích lại kẹt giữa hai cục đá to phía dưới. “Shit !” – Được Thiếu Phàm tức giận rửa thầm , ngược mắt lên nhìn cô , thấy nước biển đã dâng qua đầu , Được Thiếu Phàm ngoi lên mặt nước , đỡ lấy mặt của Tử Tử Hàn , thở hổn hển nói “Cố gắng lên , em không được chết ! Phải cố chịu đựng , Tôi sẽ mang em ra khỏi đây.” Sau đó lại lặn xuống , lần này anh dùng hết sức , nắm chặt lấy sợi dây xích , dùng sức kéo nó ra , hai tay anh nổi đầy gân xanh . Được Thiếu Phàm cầm sợi dây xích càng chặt hơn , nhưng lần này anh không kéo mà anh muốn tháo nó ra . Chỉ mấy giây sau sợi dây xích dày cộm đã bị Được Thiếu Phàm bẻ gãy . Anh nhanh chóng tháo ra khỏi người cô , rồi kéo cô lên bờ . “Tử Hàn....Tĩnh dậy....mau lên” – Anh đưa tay vỗ nhẹ mặt của cô.

“Thiếu Phàm....” – PhongNhất Thiên cùng một số ám vệ vừa đến nơi.

“Tử Hàn , em có nghe tôi nói không , Mau tỉnh dậy ! “ – Được Thiếu Phàm dùng hai tay ép ngực cô , sau đó liền hô hấp nhân tạo . “Chưa có sự cho phép của tôi em không được chết...” – Hai bàn tay anh run rẩy , giọng nói cũng khan đi . Nhìn thấy anh như vậy PhongNhất Thiên vô cùng lo lắng , anh liền lại gần “Thiếu Phàm , mau đưa cô ấy đến bệnh viện....”

“Tránh ra ! “ – Được Thiếu Phàm hất tay của PhongNhất Thiên ra , sau đó lại tiếp tục dùng tay để ép ngực Tử Tử Hàn để đẩy nước trong người cô ra . PhongNhất Thiên sững người nhìn anh , từ hai khóe mắt Được Thiếu Phàm xuất hiện hai dòng nước , những giọt nước lấp lánh từ từ rơi xuống . Đây là lần đầu tiên PhongNhất Thiên nhìn thấy anh quan tâm một người , thấy anh vì cô mà mất bình tĩnh , và cũng vì cô mà khóc...

“Tử Hàn , mau tỉnh dậy . TỬ HÀN...” – Được thiếu Phàm bắt lực hét lên , dường như đã gần muốn bỏ cuộc , nhưng đột nhiên nước trong miệng Tử Tử Hàn trào ra “Khụ...khụ...” – Tử Tử Hàn ho vài tiếng , phun nước trong miệng , rồi lại ngất đi tiếp . Được Thiếu Phàm mừng rỡ , nói “Tử Hàn....”

“Mau đưa cô ấy đến bệnh viện đi.” – Phong Nhất Thiên lúc này mới dám lại gần anh một lần nữa. Được Thiếu Phàm nghe lời anh , bế cô dậy , nhanh chóng đưa lên xe , phóng thật nhanh đến bệnh viện. PhongNhất Thiên cũng đi theo

“Đã bắt được ông ta rồi !” – Đột nhiên tiếng chuông điện thoại của PhongNhất Thiên vang lên . Đó là cuộc gọi của Lôi Lạc Kinh . PhongNhất Thiên nhếch môi cười , cúp máy , rồi lên xe.

12. Chương 12

Bệnh viện đa khoa “Được Thiên” là bệnh viện do Được Thiếu Phàm sáng lập . Bệnh viện nổi tiếng và to lớn nhất Đài Bắc với hàng trăm bác sĩ tài giỏi do anh lựa chọn và tuyển vào .

Được Thiếu Phàm , Phong Nhất Thiên và thuộc hạ của anh đang chờ ở ngoài phòng cấp cứu. Lôi Lạc Kinh từ xa chạy lại “Sao rồi ?”

Phong Nhất Thiên nhìn anh lắc đầu , Lôi Lạc Kinh thở dài ngồi xuống. Được Thiếu Phàm vẫn im lặng không nói . Đôi mắt màu hổ phách cứ chăm chú nhìn cửa phòng cấp cứu một phút cũg không rời. Sau hai tiếng trôi qua , cửa phòng cấp cứu mới mở , một người bác sĩ bước ra. Được Thiếu Phàm lập tức đi lại , cất tiếng “Sao rồi ?”

“Thưa , trên người của cô gái ấy có rất nhiều vết thương nhưng cũng may không quá sâu . Vết thương ở phần đầu khá nặng , mất máu quá nhiều , cộng thêm bị trôi chặt ở nước biển quá lâu dẫn đến bị thiếu máu trầm trọng , phổi thì bị ngập nước.... Tình trạng vẫn còn đang nguy kịch , chúng tôi...”

*Rầm....

“Khốn khiếp , đồ ăn hại . Tôi còn nuôi các người để làm gì nữa. Đồ vô dụng!” - Chưa nói hết câu Được Thiếu Phàm tức giận , nắm chặt cổ áo của bác sĩ đập mạnh vào tường , đôi mắt tóe ra lửa đỏ . Ông bác sĩ sợ đến xanh mặt , Phong Nhất Thiên chạy lại can ngăn anh “Thiếu Phàm...dừng lại . Dừng làm vậy !”

“Tôi nói cho ông biết , nếu cô ấy xảy ra chuyện gì , tôi sẽ khiến cho các người sống không bằng chết !” - Được Thiếu Phàm rít lên , bàn tay càng lúc càng siết chặt hơn , ông bác sĩ xanh mặt lắp bắp trả lời “Vâng...vâng !” Bàn tay anh nói lỏng , thô bạo hất hất vị bác sĩ ra ra , ông run rẩy chạy vào phòng cấp cứu . Anh chán chường ngồi phịch xuống đất , đôi mắt mệt mỏi ngước mắt lên trời . Phong Nhất Thiên và Lôi Lạc Kinh chỉ biết đứng nhìn anh không thể làm gì hơn.

Lại thêm một tiếng trôi qua , phòng cấp cứu vẫn chưa mở , Được Thiếu Phàm như người thất thần cứ nhìn cái cửa , không nói một câu nào . Đôi mắt anh vô cùng mệt mỏi , lúc thì híp lại chờ đợi , lúc thì rũ xuống thất vọng . Anh lúc này đang rất lo lắng cho cô....

“Ông chủ !” - Thêm một lúc nữa , thì đèn cấp cứu cũng đã tắt . Người bác sĩ vừa nãy lại chạy ra nói. Được Thiếu Phàm đứng dậy, đi tới. Ông cung kính trả lời “Đã qua cơn nguy kịch rồi ạ ! Chỉ chờ thêm vài ngày nữa là có thể tỉnh .”

“Cô ấy đâu ?” - Anh thở phào nhẹ nhõm hỏi .

“Đã chuyển sang phòng Tổng thống rồi ạ !”

Nghe xong anh vội vã chạy vào phòng tổng thống , Được Thiếu Phàm ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường , anh đưa tay chạm nhẹ khuôn mặt tiều tụy của Từ Tử Hàn , đưa đôi mắt ngắm nhìn cô , người con gái này thật đáng thương....“Đợi khi nào em tỉnh lại tôi sẽ tính sổ với em...vì dám cãi lời tôi...” Anh chợt im lặng đưa bàn tay to lớn rắn chắc ra nắm chặt lấy bàn tay mảnh khảnh của cô đưa lên mặt anh, nói tiếp ” Và làm tôi phải lo lắng...”

“Thiếu Phàm , đồ của cậu ướt hết rồi kìa , về nhà thay đồ đi , để tôi ở lại canh chừng cô ấy cho !” - Lôi Lạc Kinh bước vào , vỗ nhẹ vai anh.

“Không cần !” - Được Thiếu Phàm không quay lại , vẫn chăm chú ngắm nhìn cô.

“Để như vậy , cậu sẽ cảm đó !”

“Ông ta đâu !”

“Đúng như kế hoạch đã bắt được ông ta . Hiện tại Từ Hải Thành ở phòng giam của Hắc Nguyệt ! Cậu có đến đó không ?”

“Canh chừng cô ấy , có chuyện gì thì gọi cho tôi !” - Được Thiếu Phàm đứng dậy , sau đó bước đi .

Chiếc xe Aston Martin màu trắng lướt trong gió , trên con đường tĩnh lặng của đêm khuya chỉ có chiếc siêu xe tỏa sáng . Men theo con đường trong rừng , Được Thiếu Phàm tăng tốc đi sâu hơn vào trong . Khu rừng về đêm yên tĩnh lạ thường , làm cho người khác phải ghê rợn. Một khu rừng trúc hiện lên từ phía xa , Chiếc xe đi xuyên qua những cây trúc cao lớn . Đằng sau rừng trúc là một tòa nhà to lớn trải dài , thiết kế theo nhà cổ xưa của Nhật Bản . Nơi đây chính là nơi hoạt động của Hắc Bang - Hắc Nguyệt , với diện tích hơn 20 ngàn mét vuông . Được chia ra làm hai bộ phận : thứ nhất là những người chuyên hoạt động ngầm , làm những nhiệm vụ cao hơn được phân chia vào khu B , họ được giao những nhiệm vụ như truy sát , bảo vệ..., được gọi là “Ám vệ - Người bảo vệ ngầm” và sát thủ . thứ hai là những người hoạt động trong bang , được phân chia vào khu A thực hiện những mệnh lệnh do chủ tử giao . Hai người đàn ông mặc đồ đen thấy anh liền mở cửa , cánh cổng bằng gỗ to rắn chắc từ từ mở ra , chiếc xe tiến sâu vào trong , dừng ở trước sân , Được Thiếu Phàm mở cửa xe bước ra , tất cả mọi người có mặt ở đó đều dừng hết các hoạt động đang làm cung kính cúi đầu chào anh. Được Thiếu Phàm lãnh đạm bước đến phòng chính .

Được Thiếu Phàm đi xuống tầng hầm , nơi đây là phòng giam cũng như là phòng tra khảo của Hắc Nguyệt. Tại phòng giam cuối dãy , có một người đàn ông hai tay bị trói trên thanh sắt trên trần phòng giam , cả người đầy vết thương , máu dính đầy quần áo , khuôn mặt hốc hác .

“Chủ tử.” - Hai ám vệ thấy anh liền cúi đầu chào.

“Mở cửa.” - Được Thiếu Phàm thanh âm lạnh lẽo ra lệnh .

*Cạch.

Dược Thiếu Phàm bước vào , khuôn mặt không chút biểu tình nhìn người đàn ông trước mặt.

“Dược...Thiếu Phàm...” - Từ Hải Thành ngước mặt nhìn anh , hơi thở khó nhọc thều thào nói.

Dược Thiếu Phàm nhếch miệng cười khinh miệt , thanh âm trầm lạnh đến rợn người “Thoải mái chứ ?”

“Thằng khốn , m...mày không phải con người...thả tao raaa...!” - Từ Hải Thành rít lên khi nhìn thấy anh.

“Chưa ai nói tao là con người....mày cũng biết điều đó mà , phải không ?” - Dược Thiếu Phàm cầm con dao sắc bén lướt trên người Từ Hải Thành , mỗi một chữ anh đều di chuyển con dao khiến cho tim của Từ Hải Thành đập liên hồi sợ đến mức không nói lên lời. Ông cũng tự biết anh...vốn không phải con người , từ sau cái chết của Dược mẫu anh đã không còn là con người nữa , anh trở nên lãnh khốc và tàn độc.

“Mày dám đụng vào người của tao...” - Con dao găm dè mạnh vào người của Từ Hải Thành , một dòng máu tươi chảy ra , Dược Thiếu Phàm cười nhạt “Sẽ phải chết ! Mày biết rõ mà !”

“Ừ...ừ...dừng lại...mau dừ...dừng lại .” - Từ Hải Thành run rẩy , vô cùng đau đớn van xin. Nhưng Dược Thiếu Phàm càng thích thú hơn , đường rạch càng sâu càng dài .

“Mày tưởng có thể lấy số tiền đó dễ dàng sao ?” - Anh đành mặt nhìn Từ Hải Thành.

Anh đều đã tính trước , lúc đầu anh sẽ đến điểm hẹn và giao tiền , anh bí mật gắn máy theo dõi dưới cặp đùi tiền. Sau đó liên lạc với người bạn tên là Jack phục sẵn ở sân bay , người của Lôi Lạc Kinh có thể dễ dàng vào trong sân bay vì Jack là cháu cưng của Tổng tư lệnh Lương Vĩ Minh ở Đài Loan. Anh đã giăng sẵn bẫy để bắt Từ Hải Thành và cứu Từ Tử Hàn.

“Mang sói tới đây .” - Dược Thiếu Phàm ra lệnh cho tên thuộc hạ đi theo.

“Vâng !” - Tên thuộc hạ cúi đầu lui ra.

“Mày...muốn làm gì ?” - Nghe anh nhắc đến sói Từ Hải Thành toát mồ hôi lạnh , run rẩy hỏi. Dược Thiếu Phàm nhếch lông mày , anh nở nụ cười đầy thích thú và đắc thắng như muốn nói “Thử đoán đi.”

Ít phút sau , ám vệ dẫn một con sói màu đen to khỏe đi vào , đó là con sói do anh nuôi và huấn luyện từ lúc nó còn nhỏ , ở Hắc Nguyệt có rất nhiều con thú do Dược Thiếu Phàm tự tay nuôi . Ngoại trừ ám vệ ra thì bất cứ ai cũng không được bước vào khu thú nuôi nếu như hấn chưa muốn chết. “Cởi trói .” - Dược Thiếu Phàm ra lệnh. Ám vệ nhận lệnh làm theo , anh đưa tay ngoắc con sói lại , con sói ngoan ngoãn bước , “Thấy hấn chứ ?” - Dược Thiếu Phàm xoa xoa cái đầu của con vật to lớn , theo phản xạ nó nhìn về phía người đàn ông hốc hác đang ngồi bệch dưới đất mà gật đầu. Giọng nói trầm thấp của anh phát ra của anh bắt giác khiến cho người nghe phải lạnh xương sống “Từ từ thưởng thức.” Nói xong liền bỏ đi , ngay cả một cái nhìn lại cũng không có , chỉ để lại một câu nói ngắn gọn “Không cần khóa !”

Tiếng thét gào của Từ Hải Thành vang vọng , cứ vang lên cho đến khi tắt lịm , người ám vệ đứng bên nhìn cảnh tượng trước mắt cũng phải rùng mình khiếp sợ. Chiếc ranh nanh sắc nhọn xé từng miếng thịt , tiếng xương kêu nghe rợn người , máu loang ra thành một vũng , tay , chân , mình ,...cứ thế từng bộ phận của Từ Hải Thành bị con thú hung tợn tách rời ,

tên ám vệ nhìn cảnh tượng thật muốn nôn mửa . Hấn không dám nhìn nên đi cách xa đó một quãng , nhưng mùi máu tanh cứ xộc vào mũi hấn .

Sau khi đã thưởng thức con mồi xong , con sói to lớn liếm mép hài lòng , thủng thẳng bước ra , khu phòng giam lại trở về trạng thái yên tĩnh. Căn phòng nơi Từ Hải Thành bị giam giờ chỉ còn những vũng máu ngay cả một cái xương cũng không còn , tên ám vệ ra lệnh cho người canh gác lau dọn sạch sẽ cqn phòng đó rồi dẫn con sói về vị trí cũ.

4giờ sáng Dược Thiếu Phàm đến bệnh viện , anh đi tới phòng Tổng thống nơi Từ Tử Hàn đang nằm. Anh nhẹ nhàng bước rời bên giường của cô , Lôi Lạc Kinh nằm ngủ trên chiếc ghế sofa , có vẻ như anh đã ở đây canh chừng cô như lời anh nói. Dược Thiếu Phàm lặng lẽ ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường , đôi mắt anh rũ xúng , đưa bàn tay rắn chặc chạm vào khuôn mặt nhỏ bé của Từ Tử Hàn , khẽ nói “Tử Hàn...mau tỉnh dậy.” Anh nhìn cô nằm ở đó , tuy khuôn mặt đã bớt xanh xao toàn thân đầy thương tích , nhìn cô như vậy

trong lòng anh cảm thấy rất đau , đáng lẽ lúc đó anh nên phẩy người chặn cô lại không cho cô đến Từ gia thì bây giờ cô không ra nông nổi này . Là do anh quá chủ quan.... Anh không ngừng tự tách bản thân mình . Càng nhìn cô Được Thiếu Phàm càng đau lòng....

“Tại sao chưa tỉnh ?” - Được Thiếu Phàm ngồi bên giường của Từ Tử Hàn , giọng nói trầm thấp vang lên.

“Thưa...có lẽ là do não của phu nhân bị chấn động nặng nên tạm thời chưa tỉnh .” - Vị bác sĩ lo lắng trả lời , chỉ sợ nói gì sai sẽ bị anh trách phạt.

“Bao giờ tỉnh.” - Được Thiếu Phàm quay sang nhìn ông , khuôn mặt vẫn điềm đạm , lạnh lùng như trước không có vẻ gì là đang tức giận ,nhưng cũng chính vì anh điềm đạm như thế mới khiến ông đang lo lại càng lo hơn .

“Cái này...cái này thì tôi cũng không biết . Phải tùy thuộc vào ý chí của phu nhân , nếu cô ấy muốn tỉnh sẽ tỉnh còn không thì.... Vì trước đó cô ấy đã bị cú sốc tinh thần quá lớn cộng thêm...phần đầu bị thương nặng...nên...nên....” - Ông bác sĩ lắp bắp trả lời.

“Vậy phải làm thế nào ?”

“Thưa , ngài nên nói chuyện hoặc kể chuyện cho cô ấy nghe , có thể sẽ giúp cô ấy muốn sống hơn. Mặc dù phu nhân đang hôn mê nhưng cô ấy cũng có thể nghe được những gì chúng ta nói chỉ là không ý thức được thôi.”

“Đi ra đi....” - Được Thiếu Phàm thở dài , thanh âm buồn hẫng đi . Bác sĩ cúi đầu đi ra ngoài.

“Tử Hàn...em đang giận tôi sao Vì tôi đến trễ ???” - Anh đưa tay vuốt tóc cô , đôi mắt chất đầy buồn bã .

“Từ bây giờ nếu không có việc gì quan trọng , hai cậu cứ tự giải quyết đi ! Còn nếu tập đoàn có việc gì cứ đến nhà của tôi.” - Được Thiếu Phàm ngồi đối diện với Lôi Lạc Kinh và Phong Nhất Thiên.

“Cậu định đưa cô ấy về nhà sao ?” - Phong Nhất Thiên đưa mắt nhìn người con gái nằm bất động ở kia .

“Phải , như vậy...sẽ tiện chăm sóc hơn.”

“Bao giờ cô ấy mới tỉnh ?” - Lôi Lạc Kinh lên tiếng.

“Không biết....” - Được Thiếu Phàm ngừng lại anh ngã người về phía sau dựa vào ghế sofa , anh chột thờ dài rồi nói tiếp “Phải phụ thuộc vào ý chí của cô ấy.”

“Chắc sẽ sớm thôi . Việc ở công ty và Hắc Nguyệt đã có chúng tôi rồi.” - Lôi Lạc Kinh cười nói.

“Được . Cứ vậy đi.”

“Vậy chúng tôi đi nhé. Cậu cũng mau nghỉ ngơi đi , mấy ngày cậu không ngủ rồi.” - Lôi Lạc Kinh đứng dậy ,đút hai tay vào túi quần , cười tươi nói.

“Biết rồi.”

“Đi nhé !” - Phong Nhất Thiên cùng Lôi Lạc Kinh ra khỏi phòng . “Hắn ta...sắp trở lại làm con người rồi nhỉ !? Hahhaa” - Phong Nhất Thiên quàng vai Lôi Lạc Kinh vui vẻ cười nói.“Phải.”

Buổi chiều sau khi làm thủ tục xuất viện xong , Được Thiếu Phàm đưa Từ Tử Hàn trở về nhà . Anh còn gọi y tá đến nhà để tiện việc xem xét và chăm sóc cô hơn.

13. Chương 13

Từ Tử Hàn hôn mê cũng đã 1 tháng , bây giờ đã là giữa tháng 11 , thời tiết cũng đã lạnh hơn rất nhiều . Kể từ khi cô hôn mê, Được Thiếu Phàm đã đưa cô qua phòng của anh , ngày ngày đều ở bên nói chuyện hay kể chuyện cho cô nghe dù không nhận được bất cứ phản ứng nào từ cô nhưng anh vẫn kiên trì nói chuyện với cô. Ngoài những lúc có những tài liệu hay hợp đồng quan trọng cần phải đi ra ngoài, hầu như anh đều ở nhà chăm sóc cô , đến tối lại ôm cô ngủ . Lôi Lạc Kinh và Phong Nhất Thiên cũng thường xuyên đến thăm Từ Tử Hàn . Vườn hoa oải hương do cô trồng giờ chỉ mới nảy mầm nhưng do thời tiết lạnh nên đã không ra hoa được chỉ có hai chậu hoa cô trồng riêng được đem vào nhà kính thì mới nở hoa tốt. Cuối cùng thì

tuyết cũng đã rơi trên khắp Đài Loan , những bông tuyết đầu mùa hòa cùng gió rơi phủ khắp nơi. Những bông tuyết chạm nhẹ xuống đất , trắng xóa . Vào một buổi sáng đầu tháng 12 , Được Thiếu Phàm ngồi nói chuyện cho cô nghe.

“Tử Hàn , em nhìn xem tuyết rơi rồi kìa.” – Anh đứng dậy vén rèm cửa sổ sát đất sang một bên , ngắm nhìn bầu trời bên ngoài. “Tử Hàn , em ngủ cũng đã hơn 1 tháng rồi , em định ngủ đến bao giờ nữa đây ? Nếu em cứ ngủ như vậy giáng sinh sẽ không có quà đâu đấy.”

“ Tử Hàn , mau mau tỉnh dậy ! Tôi rất muốn nghe giọng nói của em...” – Anh cương chiều hôn lên trán của Tử Tử Hàn . Ánh mắt đầy yêu thương nhìn cô gái bé bỏng nằm bất động ở trên giường.

“Nếu em sợ sau khi tỉnh dậy tôi trách em thì đừng lo ... tôi đã hết giận rồi.”

*Reng...,...renggggg....

“Tôi nghe !” – Được Thiếu Phàm lật điện thoại ra , là số của Lôi Lạc Kinh.

“Thiếu Phàm , bây giờ cậu đến công ty được không ?”

“Chuyện gì ?”

“Giám đốc Mark bên tập đoàn “Los Amira” muốn gặp cậu để bàn về dự án sắp tới. Tôi cũng đã nói có gì cứ nói với Nhất Thiên và tôi nhưng ông ấy cứ khẳng định đòi gặp cậu. Sao hả ? đi được không ?”

“Được rồi . Tôi tới ngay.” – Cúp máy xong , Được Thiếu Phàm bước đến bên giường của cô , khẽ lên tiếng “Lát tôi về với em . Ngoan ngoãn nằm ở đây . Khi nào tôi trở về là phải tỉnh dậy. Có được không ?” – Anh đưa tay xoa đầu cô , nở một nụ cười thật dịu dàng sau đó quay lưng đi ra khỏi phòng “Ý tá Phạm , chăm sóc cho cô ấy , có gì thì gọi cho tôi.”

“Vâng.” – Cô ý tá cúi đầu vâng lệnh.

.....

Hôm nay là lần đầu tiên từ giữa tháng 11 đến giờ anh mới bước vào công ty , những nhân viên trong công ti thấy anh liền cúi đầu chào . Chỉ là họ không hiểu lý do vì sao dạo gần đây anh rất ít lên công ty , chỉ thấy Phó giám đốc và Trợ lý Lôi chỉ đạo họ làm việc . Được Thiếu Phàm khuôn mặt vẫn lạnh tanh như thường lệ , bình thản bước vào thang máy dành riêng cho Chủ tịch để đi lên phòng . Tầng thứ 90 của Tập đoàn Hoàng Kim . Căn phòng màu trắng hiện ra , với tấm bảng treo trên cửa “phòng Chủ tịch” , Được Thiếu Phàm mở cửa bước vào.

“Thiếu Phàm , đến rồi sao ?” – Phong Nhất Thiên thấy anh liền đứng dậy .

“Xin chào Được tổng .” – Ông chủ tịch ở bên công ti “Los Amira” liền đứng dậy lịch sự đưa tay ra chào anh. Tên của ông ta là Mark Jayson là người Anh nhưng lại thành lập công ty ở Đài Bắc , hợp tác với Tập đoàn Hoàng Kim đã lâu năm.

“Chào !” – Được Thiếu Phàm bắt tay ông , tỏ vẻ lịch sự rồi ngồi xuống. “Có chuyện gì sao ?”

“Công ti chúng tôi muốn kí với ngài về dự án lần này.” – Ông đưa cho anh tập dự án , vui vẻ nói. “ Chúng tôi định là xây dựng một trung tâm đá quý .”

“Việc này có thể bàn với Phó tổng .” – Được Thiếu Phàm lên tiếng . Anh trước giờ nói chuyện với người khác rất kiệm lời , không bao giờ tốn công sức mà nói dài dòng. Khiến cho nhiều người khó có thể hiểu được ý của anh.

“Thật ra , chúng tôi dự định sẽ thu mua trung tâm đá quý “Ruby” ở gần trung tâm Đài Bắc , vì trung tâm đó đang đóng cửa, nếu bây giờ chúng ta thu mua lại sau đó chỉnh trang trung tâm đá quý “Ruby” thì sẽ rất lợi.”

“Ông biết “Ruby” là của ai không?” – Được Thiếu Phàm cầm tập tài liệu , lật từng trang hỏi.

“Tôi biết . Là của Tử thị . Nhưng nghe nói ông ta đang mất tích mà . Vì vậy nếu bây giờ chúng ta thu mua sẽ rất có lợi.”

“Xin lỗi , dự án này....tôi không tham gia.” – Được thiếu Phàm đóng tập tài liệu lại đặt lên bàn , anh bắt chéo chân , khuôn mặt vẫn lạnh lùng trả lời.

“Được tổng...tại sao ?” – Ông khó hiểu nhìn anh , dự án này đang rất có lợi , nếu không nhanh chân thì sẽ bị cướp mất.

“Tôi không có hứng thú.”

“Nhưng...”

“Mark , nếu như chủ tịch của tôi đã nói vậy thì tôi nghĩ chúng ta cũng còn gì để bàn bạc .” – Lôi Lạc Kinh lên tiếng.

“Vậy...tôi về trước.” - Ông thất vọng thở dài đứng dậy , cúi đầu chào anh rồi đi ra ngoài. Lôi Lạc Kinh lịch sự mở cửa tiễn ông.

“Cô ấy chưa tỉnh sao ?” – Phong Nhất Thiên cất tiếng hỏi ?

“Chưa.”

“Đã hơn 1 tháng rồi mà....chắc....” – Phong Nhất Thiên nhìn anh cảm thán . Anh tự hỏi cô bé ấy muốn đùa Được Thiếu Phàm sao ?

“Chắc sẽ sớm tỉnh thôi.” – Lôi Lạc Kinh vỗ vai anh , cười nói.

“Tuyệt rồi rồi...” – Được Thiếu Phàm mệt mỏi dựa lưng vào ghế , anh nhắm mắt khê thở dài....

*Reng...reng....

“Thiếu Phàm...điện thoại.” – Lôi Lạc Kinh hết mặt về cái điện thoại đặt trên bàn.

“Tôi nghe.”

“”

Dường như bên kia đã nói điều gì đó khiến cho đứng bật dậy , khuôn mặt bỗng chốc trở nên rất vui . Anh vội vã chạy ra khỏi phòng, Lôi Lạc Kinh và Phong Nhất Thiên ngồi ngẩn ngơ không hiểu chuyện gì . Chỉ có thể ngồi đó mà nhìn theo bóng lưng của anh . “Cô ấy....tỉnh rồi.” – Phong Nhất Thiên chợt nói , có lẽ anh đã đoán đúng , điều duy nhất khiến cho anh vui mừng như vậy chỉ có thể là Từ Tử Hàn đã tỉnh dậy . Lôi Lạc Kinh ngồi bên cạnh trở mặt quay sang nhìn anh.

Được Thiếu Phàm sau khi rời khỏi công ty liền tức tốc chạy về nhà . Trên đường đi tìm anh cứ đập liên hồi , vừa nãy nhận được thông báo là cô đã tỉnh , anh vui mừng đến nỗi muốn nhảy cẫng . Cô đã tỉnh , Từ Tử Hàn cuối cùng cũng đã tỉnh.....

“Ông chủ.” - Quản gia đứng cửa trước cửa chào đón anh.

“Tử Hàn đâu ?” - Được Thiếu Phàm đóng cửa xe sau đó đi thật nhanh lên phòng , quản gia cũng đi theo sau. “Thưa , lúc nãy phu nhân có tỉnh dậy nhưng sau đó lại ngủ tiếp . Tôi nghe y tá nói là cô ấy mở mắt ra một chút sau đó lại nhắm lại.”

*Cạch....

“Sao rồi.” - Thấy bác sĩ đang khám cho cô , anh bước vào hỏi.

“Phu nhân đã tỉnh lại rồi ạ...Chỉ là do hôn mê quá lâu nên việc đi lại cũng hơi khó khăn vì lúc trước bị thương nặng nên mới vậy. Nhưng sẽ bình phục lại sớm ạ , nhưng cũng có khả năng sau khi tỉnh dậy sẽ hoảng loạn vì những chuyện đã xảy ra.”

“Bao giờ sẽ bình phục...Cụ thể ?”

“Cái...cái này phải chờ khi nào phu nhân thật sự tỉnh lại mới biết được ạ. ”

“Lui ra đi.” - Được Thiếu Phàm bước đến bên giường , phất tay ra lệnh ọi người lui xuống.

“Quản gia , ông nên nấu canh tẩm bổ cho phu nhân , nếu phu nhân đói nên nấu cháo thật loãng.” - Ông cẩn thận dặn dò quản gia.

“Tôi biết rồi , cảm ơn .” - Quản gia cúi đầu cảm ơn .

“Tử Hàn...” - Anh đưa tay xoa đầu cô . Từ Tử Hàn mơ hồ mở mắt , cô còn chưa xác định được người đàn ông trước mặt là ai và đây là đâu . Trong tiềm thức cô bây giờ chỉ còn lại khoảnh khắc cô nhìn thấy Từ mẫu ngã xuống sàn . Bất chợt bao sự việc của một tháng trước hiện về , cô run rẩy ngồi dậy , khuôn mặt trắng bệch lắp bắp nói “M...mẹ ơi...mẹ ơi...”

“Tử Hàn , em sao vậy ?” - Thấy biểu hiện của cô Được Thiếu Phàm lo lắng hỏi .

“Thiếu Phàm ? Sao anh lại ở đây ?”- Từ Tử Hàn ngây ngô nhìn anh , giọng cô thều thào . Văng trán thẳm đầy mồ hôi.

“Đây là phòng của tôi !”

Từ Tử Hàn đưa mắt nhìn xung quanh , đúng là phòng của anh. “Thiếu Phàm...mẹ của em...” - Cô giương đôi mắt to tròn nhìn anh. Được Thiếu Phàm im lặng , còn cô thì thấp thỏm lo sợ , thấy anh im lặng cô đưa tay nín áo “Thiếu Phàm...”

“...Chết rồi.” - Được Thiếu Phàm khó xử nhìn cô , cuối cùng thì anh cũng nói ra hai chữ mà cô sợ nhất.

“Chết rồi...chết rồi...” - Đôi mắt cô trở nên vô hồn , cô buông tay ra từ từ lùi về phía sau , miệng không ngừng lẩm bẩm. Được Thiếu Phàm nhìn cô như vậy trong lòng thật sự rất đau .“Tử Hàn...”

“phải làm sao đây ? Mẹ ơi...huhu...mẹ..hic..mẹ ơiiiii...huhuhh aa” - Từ Tử Hàn khóc thét lên , cô ngồi phịch xuống đất , bàn tay nhỏ bé không ngừng tự đánh lên đầu “Là do tôi...là do tôi...”

“Tử Hàn...bình tĩnh lại . Không phải lỗi do em .” - Được Thiếu Phàm vội chạy lại , giữ chặt tay cô.

“Là do em mà...huhuhu...nếu không phải tại em...hic...thì mẹ sẽ không chế...chết....huhuhhhh”

“Anh đã nói là không phải do em rồi mà !” - Được Thiếu Phàm giận dữ nói.

“Ông ấy nói , em đã giết chết mẹ....hại ông ấy....ra nông nổi này...ông ấy nói....em là kẻ....sát nhân....huhhh”

“Không phải , đừng nghe những gì ông ta nói . Nếu trách thì hãy trách tôi vì tôi là người đã ép ông ta vào đường cùng.” - Anh vòng tay ôm cô vào lòng. Từ Tử Hàn siết chặt lấy áo của anh thút thít khóc..

“Từ Chính...anh ấy sẽ không tha thứ cho em đâu...huhu...phải làm sao đây ?”

“Tử Hàn...đừng khóc nữa , đây không phải lỗi của em , gia đình em trở nên như vậy là do tôi . Đừng nghĩ đến những chuyện đó nữa . Em hãy bắt đầu lại . Hãy sống thật tốt. Một cuộc sống mới chỉ có tôi và em.”

“...hic...”

Sau khi khóc thật nhiều . Từ Tử Hàn mệt mỏi thiếp đi , anh nhìn người con gái trong lòng khẽ thở dài “Chỉ có em....và tôi !” sau đó bế cô đặt lên giường.

“Nấu một ít cháo cho Tử Hàn.” - Được Thiếu Phàm nhấn vào cái điện thoại bàn , điện thoại này được nối với tất cả điện thoại nội bộ trong nhà...

“Ưm...” - Ngủ được một lúc , cô mơ màng tỉnh dậy ngó xung quanh . Được Thiếu Phàm không có ở trong phòng ? Từ Tử Hàn đặt chân xuống sàn , vốn dĩ cô định đứng lên nhưng lại bị ngã . Cô hiện tại không đi được . Vừa nãy cô cũng đã nghe bác sĩ nói . Từ Tử Hàn cố hết sức đứng dậy .

“Ăn chút cháo đi ?” - Được Thiếu Phàm bế cô đặt lên giường . Chính là lúc anh bước vào thì thấy cô ngồi dưới sàn , đoán được chuyện gì đang xảy ra nên anh cũng không hỏi lý do cô định làm gì.

“Chân...”

“Chỉ là tạm thời thôi. Nào ăn đi.” - Được Thiếu Phàm đưa tô cháo cho cô. Từ Tử Hàn nhìn tô cháo chăm chăm tỏ vẻ không muốn ăn.“Ăn đi.” - Được Thiếu Phàm hỏi thúc cô.

“Em muốn ăn cơm !” - Từ Tử Hàn quay mặt đi chỗ khác , lí nhí nói.

“Hiện tại chưa được . Đợi khi nào em khỏi hẳn tôi sẽ cho em ăn cơm. Có được không ?”

“Được.” - Cô vui vẻ cầm lấy tô cháo. “Từ bây giờ em sẽ cố gắng sống thật tốt. Em sẽ sống thật lạc quan .”

“Giỏi lắm . Bà xã.” - Được Thiếu Phàm vỗ nhẹ trán của cô , mỉm cười nói.

“Ai là bà xã của anh chứ ? ” - Cô ngược mặt nhìn anh . Chu cáo môi nhỏ xinh bất mãn nói.

“Em đã già cho tôi rồi , không phải bà xã chứ là gì ?”

“Em không có thích anh đâu.” – Từ Tử Hàn cúi đầu xuống tô cháo , tủm tỉm cười

“Rồi sẽ thích thôi.” - Được Thiếu Phàm nhếch lông mày , có chút ngỡ ngàng . Anh khẽ cười nhìn cô , đưa tay捏 cái má ửng hồng của Từ Tử Hàn nói khẽ.

14. Chương 14

Từ Tử Hàn ngồi trên giường , cô nhìn qua cánh cửa sổ sát đất , gió thổi nhẹ nhàng rất thoải mái khiến mái tóc cô nhẹ bay .Cô đã hứa với anh là sẽ sống thật tốt , sẽ sống thật lạc quan nhưng cô không biết phải làm sao ?”Tuyệt rồi rồi...” – Từ Tử Hàn khẽ nói , những bong tuyết màu trắng tinh khiết đột ngột rơi , cô cố gắng nhích lại mép giường để cô thể đi ra đó.

“Có muốn ra ngoài không ?” – Được Thiếu Phàm khoanh tay đứng ở trước cửa , mỉm cười nhìn cô.

“Muốn.” – Từ Tử Hàn vui vẻ trả lời . Anh bước lại gần bế cô lên đi ra khỏi phòng , mặc ọi người trong nhà đang lên nhìn hai người . “Em tự đi được mà , thả em xuống , mau thả em xuống...” – Từ Tử Hàn vùng vẫy .

“Ngồi yên.” – Anh trầm giọng ra lệnh khiến cho cô phải im lặng , Được Thiếu Phàm thông thả bước ra vườn . Từ Tử Hàn yên phận để cho anh bế cô ra ngoài , nhưng khi vừa bước ra cô liền chú ý tới vườn hoa nhỏ kế khóm hoa Lan , có kéo áo anh , chỉ tay về phía bên kìa “Thiếu Phàm ,vườn hoa của em...”

“Chưa nở , nhưng hai chậu hoa trong nhà kính thì nở rồi.” – Được thiếu Phàm không dừng lại mà cứ bước tiếp đến nhà kính.

Thấy anh bước đến , hai vệ sĩ đứng gần đó liền mở cửa cho anh , và cúi đầu chào . Được Thiếu Phàm đặt cô ngồi xuống ghế sofa trong nhà kính , sau đó đi đến chỗ đặt hai chậu hoa cầm lên đưa cho cô xem.

“Woa...nở rồi...ừm...tuy rằng chưa nở rộ cho lắm. mà nè , chậu này em tặng anh !” – Từ Tử Hàn lấy chậu còn lại đẩy qua cho anh .

“Một cặp sao ?” – Được Thiếu Phàm đưa mắt nhìn chậu hoa , lên tiếng.

“Không phải , chỉ là...chỉ là người ta thường nói , để hoa Lavender (Hoa oải hương) Pháp trong nhà sẽ may mắn đó . Nên em...mời cho anh thôi.”

“Vậy sao ? Tôi thì không nghĩ vậy . Chẳng phải đây là hai chậu hoa duy nhất nở hoa sao ?” – Được Thiếu Phàm nở nụ cười tà nhìn cô.

“Thì...thì sao ?” – Từ Tử Hàn ấp úng nói.

“Hửm ?” – Được Thiếu Phàm cười tà nhìn cô , ánh mắt cuốn hút đến mê người . Từ Tử Hàn vội và quay mặt sang chỗ khác , định là sẽ chạy khỏi chỗ này , nhưng cô vừa dùng sức để đứng lên thì suýt chút nữa là chụp éch cũng may anh đưa tay kéo cô lại . Cánh tay rắn chắc kéo cô về phía của anh , khiến cho cô ngồi lên đùi anh . Từ Tử Hàn mở căng mắt quay sang nhìn anh “Anh làm gì vậy ?”

“Không phải tôi vừa cứu em sao ? Sao lại làm ơn mắt oán vậy ?”

“Thả...raaa” – Từ Tử Hàn đưa bàn tay nhỏ bé dùng sức kéo tay anh ra khỏi eo của mình .”Ngồi yên !” – Được thiếu Phàm cười tươi nói , anh đặt cô ngồi kế bên

“Nói xem , sao lại thích lavender đến vậy?” - Được Thiếu Phàm chỉ vào chậu hoa Lavender hỏi.

“Hửm.... Vì lavender vừa đẹp lại còn thơm nữa , nếu như hái một nhánh hoa nhỏ ép lại sau đó để vào trong túi thơm thì sẽ rất thơm đó nha ! người ta nói hoa lavender mang ý nghĩa của sự thủy chung !Và còn có người cho rằng hoa oải hương mang hàm ý là sự nghi ngờ, nhưng người Trung Hoa lại nói hoa oải hương hàm chứa ý nghĩa “chờ đợi tình yêu”.

“Vậy sao , trong tên em cũng có chữ Tử (Tử là màu tím) hèn gì em thích những thứ liên quan đến màu tím .” - Được Thiệu Phàm chăm chú nhìn cô đang nói không ngừng mà lên tiếng.

“Ừm...còn nữa những bó hoa oải hương được trao cho các cặp vợ chồng mới cưới sẽ mang lại may mắn. Nếu rắc tung những bông oải hương khô trong nhà được cho là mang lại sự bình yên, hoà thuận...” - Từ Tử Hàn thoang thả nói cho anh nghe , lâu lâu lại nhìn anh một cái .

“Ồ...Vợ chồng mới cưới...nếu để trong nhà thì sẽ bình yên hòa thuận sao ?” - Được Thiệu Phàm tươi cười nói , anh cố ý nhấn mạnh hai chữ “Vợ chồng” kèm theo khuôn mặt rất gian.

“Nè , là do anh bảo em nói mà , em chỉ nói lại thôi . Không có ý gì hết.” - Khuôn mặt nhỏ bé của Từ Tử Hàn bỗng chốc hóa đỏ.

“Nói thật đi , em thích anh !?” - Anh chắc chắn với câu nói đó , anh bắt ép cô phải thừa nhận là cô thích anh , yêu anh. Anh muốn chính miệng cô nói ra dù trong lòng anh đã biết trước câu trả lời.

Từ Tử Hàn trừng mắt nhìn cô , anh muốn làm gì đây , có ai mà lại đi bắt ép người ta như vậy . Boss à , dù anh có là vị chủ tịch tài ba xuất chúng thì cũng không nên nhìn thấu tâm tư người khác như vậy chứ , đã vậy còn bắt người ta thừa nhận thích anh nữa chứ ? Từ Tử Hàn mím môi , đôi mắt to tròn đen láy xinh đẹp kia mở to nhìn chăm chăm khuôn mặt anh tuần kia , quay đầu sang chỗ khác, lát sau lại mím môi cười nhìn anh rồi lại quay đầu quay đi nói nhỏ “Không nói cho anh biết !”

Được Thiệu Phàm khẽ cười , thì ra cô cũng ương bướng nhỉ . Anh đưa tay捏 nhẹ cái mũi nhỏ xinh của cô “Không nói sao ?”

“Phải”

“Được rồi , đi vào nhà nào.” - Được Thiệu Phàm vòng qua thắt eo của cô thuận thế bế lên . Từ Tử Hàn hai tay ôm hai chậu hoa , ngoan ngoãn để anh bế vào nhà.....

Sau ba ngày cố gắng , cuối cùng cô cũng đã đi lại được , Được Thiệu Phàm cũng đến công ty trở lại , hôm nay khi cô thức dậy đã không thấy anh đâu trong lòng cô có chút thất vọng .

“Phu nhân , đây là điện thoại của cô. Ông chủ có dặn khi nào cô thức dậy thì gọi cho ngài . Còn nữa đợi khi nào rảnh , ngài ấy sẽ dẫn cô đi đăng kí sim.” – Thấy cô bước xuống , quản gia liền chạy lại đưa cho Từ Tử Hàn chiếc hộp màu trắng xám . Cô cúi đầu cảm ơn , đưa tay nhận lấy rồi ngồi xuống bàn ăn. Cô cầm điện thoại lên bấm số . Nhưng....cô đâu có biết số của anh ??? Từ Tử Hàn nghiêng cái đầu nhỏ xinh nhìn cái điện thoại một hồi , sau đó lại đặt vào trong hộp , anh vốn dĩ đâu cho cô số điện thoại chứ , thôi kệ , cứ để đó lát rồi gọi , Từ Tử Hàn thông thả thưởng thức tô cháo hấp dẫn đặt trên bàn . Tiếng điện thoại chợt reo lên , cô đưa tay cầm lên “Xin chào , là ai vậy ?”

“Là anh ! Dậy rồi sao ? “

“Thiệu Phàm ? Ừm...mới vừa dậy ?”

“Đây là số của anh , anh cũng đã lưu lại rồi , em không biết đọc sao mà còn hỏi ?”

“Hửm ???” – Từ Tử Hàn ngớ người , cô nhìn vào màn hình điện thoại , có hiện tên của anh . “Ừm...tại em không để ý mà...”

“Đang ăn sáng sao ?” - Được Thiệu Phàm khẽ cười , tiếng cười của anh vang trong điện thoại.

“Ừm...”

“Trưa nay anh không về ăn cơm , em ở nhà ngoan ngoãn ăn một mình nhé.”

“Ohhh , em biết rồi.”

“Phải ăn hết cháo đó , vậy nhé . ăn ngon miệng.”

“Vâng !”

Cúp điện thoại xong , cô lại tiếp tục ăn , cô đã ăn cháo suốt ba ngày rồi , thật sự rất ngán nhưng đã lỡ hứa với anh rồi đành nhắm mắt nín thở mà ăn vậy . Sau một hồi cực khổ xử lý tô cháo , Từ Tử Hàn đi vào phòng. Cô đi ra ngoài ban công ngồi , thơ thẩn nhìn những đám mây bồng bềnh trên trời , rồi lại nhìn chậu hoa lavender , trong đầu thoáng chốc xuất hiện một ý nghĩ . Từ Tử Hàn ôm chậu hoa chạy vào phòng . Cô có món quà muốn tặng anh . Khi anh đi làm về , cô sẽ giành cho anh một bất ngờ. Nghĩ đến đó khuôn mặt Từ Tử Hàn ửng đỏ , đôi mắt to tròn lấp lánh híp lại , khẽ cười.

Từ Tử Hàn ở trong phòng đến tận trưa , quản gia ở dưới nhà chỉ cho rằng cô đang ngủ . Vì từ sáng cho đến giờ cô không bước xuống nhà chắc có lẽ cô còn mệt . Nhưng ông vốn đâu ngờ căn phòng thường ngày rất gọn gàng nay lại bị cô làm cho bừa bộn . Vải , kim , chỉ , hoa ,.... Chất đầy sàn . Còn cô gái xinh đẹp kia thì ngồi ở dưới sàn đang suy tư làm cái gì đó “Á...đau quá...” - Từ Tử Hàn giật nảy người , nhanh chóng đưa ngón tay trở vào miệng . “Sao lại khó như vậy ?” - Cô bất mãn quăng cái túi nhỏ bé đang may dở xuống sàn , phụng phịu nói . Chỉ vì cái túi đó mà tay cô bị kim đâm mấy lần rồi .Cô đang may một cái túi nhỏ để làm bùa bình an cho anh . Lúc còn ở Từ gia Từ mẫu đã chỉ cô làm nhưng đã lâu rồi nên bây giờ Từ Tử Hàn đang cố gắng để có thể làm. Nhưng thật sự thì khó quá đi.

“Tử Hàn cố lênnnn !!!” - Cô làm động tác giật mạnh hai tay xuống , sau đó lại tiếp tục làm , mãi cho đến khi có người gọi cô xuống ăn trưa.

“Phu nhân , mời ngài xuống ăn trưa.”

“Được rồi tôi sẽ xuống ngay.”

Cô đứng dậy , để chiếc túi bé xinh trên giường , sau đó mở cửa đi xuống dưới phòng ăn.

“Phu nhân , mời dùng.” - Quản gia đặt tô cháo tổ yến trước mặt cô , Từ Tử Hàn căng mắt nhìn tô cháo đầy ắp. “Bác quản gia à , bớt lại một chút đi nhiều quá.” - Cô đưa tô cháo cho ông , đôi mắt lấp lánh nài nỉ.

“Không được đâu ạ , đây là do ông chủ dặn . Ngài ấy dặn tôi phải múc thật nhiều cháo cho cô để bồi bổ. Ăn xong còn phải uống thêm canh gà nữa ạ.”

“Hả ???”- Từ Tử Hàn thất vọng quay mặt lại , cô cầm cái muỗng , múc từng chút từng chút một. Cô cố gắng ăn nhưng chỉ được vài muỗng là đã rất ngán rồi.

“Bác quản gia à , cháu đem lên phòng ăn được không ?” -Đôi mắt Từ Tử Hàn bỗng chốc lóe sáng , bê tô cháo tiến lại gần ông.

“Như thế cũng được . Để tôi sai người lấy luôn canh cho cô.”

“Vâng.” - Từ Tử Hàn vui vẻ chạy lên phòng . Quản gia nhìn cô khẽ mỉm cười lắc đầu.

“Oaaa...thoát được rồi , Tử Hàn à , mày thật thông minh...hihaaa.” - Thật ra là cô không muốn ăn nữa nên mới đem vào phòng để khỏi phải ăn. Cô đặt tô cháo và chén canh lên bàn , sau đó lại tiếp tục công việc .

Buổi chiều , Dục Thiếu Phàm đi làm về , hôm nay Lôi Lạc Kinh và Phong Nhất Thiên đến nhà thăm cô. Anh tiện tay đưa cặp tài liệu và áo khoác đưa cho quản gia “Chào ông chủ , chào cậu Lôi và cậu Phong.” Quản gia cung kính cúi đầu chào.

“Tử Hàn đâu ?” - Dục Thiếu Phàm nói lỏng cà vạt hỏi.

“Thưa , phu nhân đang ở trên phòng ạ.”

“Hôm nay cô ấy có ăn nhiều không ?”

“Có ạ , cô ấy ăn trong phòng.”

“Hai cậu ngồi đó đi.” - Nói xong anh đi thẳng lên phòng của Từ Tử Hàn , để lại hai người bằng hữu đang ngồi cảm thán.

Dược Thiếu Phàm đưa tay mở cửa , mày đẹp nhú lại , anh tự hỏi tại sao phòng của cô lại bừa bãi như vậy , ngay cả cháo và canh cũng không ăn. Anh đưa mắt nhìn cô gái đang nằm dưới sàn , Dược Thiếu Phàm thở dài , vòng tay bế cô lên đặt trên giường .

“Ừm....Thiếu Phàm...anh làm gì vậy ?” - Từ Tử Hàn chột mở mắt , bàn tay nhỏ bé dụi dụi mắt , thì thào nói.

“Sao lại ngủ dưới sàn ?”

“Hửm...à tại em ngủ quên.” - Cô nhìn xung quanh rồi trả lời.

“Buổi trưa không ăn sao ? Anh đã nói em phải ngoan ngoãn ăn cháo rồi mà.” - Dược Thiếu Phàm lạnh lùng nói.

“Đã ba ngày em ăn cháo rồi đó , thật sự là em đã ngán lắm rồi . Hết cháo rồi tới canh , anh xem em đã khỏe rồi . Cũng sắp thành heo rồi nè.” - Cô đưa ba ngón tay lên , bắt mồm nói.

“Em như vậy mà thành heo sao ?” - Anh đưa tay gõ nhẹ vào vầng trán của cô , mỉm cười nói. “Sao tay lại bị thương ?” - Lúc này anh mới để ý đến mấy miếng băng keo cá nhân ở trên những ngón tay mảnh khảnh kia.

“Ừm...em làm tặng anh . Tặng anh nè . Em đã cố gắng lắm đó.” - Cô đưa cho anh xem cái túi mà trắng nhỏ. Anh đưa tay nhận lấy , đó là cái túi rút màu trắng nhỏ nhắn , ở giữa có thêu một hình cỏ ba lá màu tím . Trên chiếc túi này tỏa ra một mùi thơm dịu nhẹ. Phần đáy có gắn một cái chuông . Anh cầm sợi dây cột chiếc túi lắc qua lắc lại , những tiếng kêu “leng keng” cứ lần lượt phát ra. Anh hí hóp mắt nhìn , khóe miệng vô thức cong lên .“Là gì vậy ?”

“Là bùa may mắn đó , ừm còn nữa , bên trong có những nhành hoa oải hương khô và phần thơm hương lavender. Em đã tốn cả buổi trưa để làm . Đằng sau có chữ đó.”

“Chữ sao ?” - Dược Thiếu Phàm lật chiếc túi lại, chính giữa thêu ngay ngắn hai chữ “Thiếu Phàm”, anh bật cười nhìn cô , đưa tay捏 cái mũi nhỏ xinh nói “Cảm ơn.”

“Hi hi. Không có chi.” - Cô đưa tay xoa cái mũi , cười tươi nói . Khuôn mặt cô lúc này rất rạng ngời , hệt như tia nắng mặt trời vậy.“Phải rồi anh nhớ là phải luôn đem theo đó .”

“Ừm...Sau này không được bỏ mất nữa biết chưa.”

“Vâng.”

“Đi xuống , có người đến thăm em.”- Dược Thiếu Phàm nắm tay cô đi ra khỏi phòng .

“Em chưa có dọn phòng.”

“Sai người dọn là được.”

“Nè , hai người kia, có cần phải ở trong đó lâu vậy không ? Để khách chờ như vậy sao ?” - Lôi Lạc Kinh ngồi ở sofa dưới sảnh vọng lên .

“Xin chào.” - Từ Tử Hàn lịch sự cúi đầu chào Lôi Lạc Kinh và Phong Nhất Thiên.

“Ái chà , thật lễ phép mời ngồi.” - Lôi Lạc Kinh tươi cười nói , anh tự nhiên mời cô ngồi giống như anh là chủ nhà , cô..là khách . Dược Thiếu Phàm quảng cho anh một cái liếc lạnh thấu xương , nhưng cái tên đó thì đang mãi mê chọc ghẹo Từ Tử Hàn. “Nè nè , Tiểu Hàn hai người làm gì ở trong đó mà lâu vậy . Khá ch tới chơi mà bắt chờ thật bất lịch sự.”

“Em ngủ quên dưới sàn , nên anh ấy bế em lên giường.” - Thỏ trắng Từ Tử Hàn thành thật trả lời , cô không hề biết cái tên đào hoa kia sắp tiếm vào đầu cô những thứ “đen tối.”

“Hửm...vậy sau đó hai người có cùng nhau ”vui vẻ” kh...”

* Bối.

Chưa nói hết câu , Dược Thiếu Phàm đã hung hăng đập quyển sách dày cộm ở trên bàn lên đầu Lôi Lạc Kinh “Tên chết tiệt kia . Có im đi không ?”

“Này , cậu làm gì vậy ?” - Lôi Lạc Kinh ôm đầu ai oán nói. Được Thiếu Phàm không trả lời , đưa tay kéo cô ngồi kế bên.

“Sao anh lại đánh anh ấy ? Đau lắm đó.” - Từ Tử Hàn đưa mắt nhìn anh khó hiểu nói.

“Tốt nhất , em đừng nên đến gần cậu ta.”

“Tử Hàn , đã khỏe hơn chưa ?” - Phong Nhất Thiên lên tiếng.

“Đã khỏe rồi . Cảm ơn anh.”

“Ai da , đau quá đi.” - Lôi Lạc Kinh tức giận nhìn Được Thiếu Phàm. Anh tự nghĩ hẳn có phải bằng hữu của anh không vậy ? Thật quá đáng.

“Cậu đó , người ta thường nói ”ếch chết tại mồm” là vậy.” - Phong Nhất Thiên cười khẩy nhìn Lôi Lạc Kinh chế giễu.

“Gì chứ ?” - Lôi Lạc Kinh ai oán nói.

“Hai anh đừng cãi nữa !” - Thấy tình hình có vẻ như không tốt hơn được , cô vội lên tiếng can ngăn.

“Phải rồi Tiểu Hàn , lễ kỉ niệm 10 năm thành lập tập đoàn Được Thiên em có tham dự không vậy ?” - Lôi Lạc Kinh quay sang hỏi cô.

“Hả ?” - Cô trở mắt nhìn anh , cắn nhẹ ngón tay trở . Cái đó thì làm sao cô biết được chứ .

“Có muốn đi không ?” - Được Thiếu Phàm nỏ quyển tạp chí xuống đưa mắt nhìn cô .

“Đồng ý đi , ở đó có tiệc buffer đó. Còn nữa sẵn tiện giới thiệu em với mọi người.”- Phong Nhất Thiên lên tiếng.

“Giới thiệu cái gì ?”

“Thì giới thiệu em là phu nhân của chủ tịch Được đây !” - Lôi Lạc Kinh nói. Khuôn mặt nhỏ bé của Từ Tử Hàn vì câu nói của anh mà đỏ ửng lên. , cô lí nhí

“Ở đó có tiệc buffer luôn sao ?”

“Phải.”

“Thiếu Phàm à , cho em đi nha.”

“Được Thiếu Phàm quay sang nhìn cô , khóe môi cong lên , giọng nhỏ nhẹ hỏi ”Em đi vì muốn được giới thiệu hay là vì tiệc buffer ?”

“Hả...ừm...vì tiệc buffer .” - Từ Tử Hàn tủm tỉm trả lời. Nghe câu trả lời của cô ba người đàn ông kia phải bật cười . Cô gái này có đầu óc thật đơn giản.

“Được . Thứ sáu này cho phép em tham gia.”

“Thật sao ? Cảm ơn anh.”

“Chà...vậy bữa tiệc hôm đó sẽ rất thú vị.” - Lôi Lạc Kinh cười khẩy nói.

“Hửm...?” - Từ Tử Hàn giương cặp mắt to tròn ngây ngô nhìn anh.

“Không cần để ý đến lời của cậu ta.”- Được Thiếu Phàm quay mặt của cô về phía anh.

“Oh..”

“Hai cậu còn định ở đây đến bao giờ ?”

“Đây là cách cậu đuổi khách sao ?” - Lôi Lạc Kinh vắt mặt nói.

“Phải !” - Được Thiếu Phàm thẳng thừng nói . Hai cái tên này ở đây chỉ toàn gây rối , mau mau đi về sẽ tốt hơn.

“Chúng tôi sẽ ở lại ăn cơm tối.” - Phong Nhất Thiên cười tươi trả lời. Ngay khi nói xong anh đã bị Dục Thiếu Phàm ném cho cái lườm hung tợn. “Tôi không mời.”

“Chắc...cậu có phải bạn của chúng tôi không vậy ?”

“Phải.”

“Vậy tại sao lại đuổi chúng tôi về.”

“Vì đây là nhà tôi. Quyền quyết định là do tôi.” - Anh lạnh lùng nói , câu nói của anh khiến cho Phong Nhất Thiên cứng họng , trừng mắt nhìn anh.

“Rồi , tức là cậu có vợ thì quên bạn.” - Lôi Lạc Kinh tỏ vẻ buồn bã nói.

“Đúng.”

Phong Nhất Thiên , Lôi Lạc Kinh và Từ Tử Hàn giương mắt nhìn anh. Trời ạ , không những anh không phủ nhận , đã vậy còn khẳng định luôn sao ? Có cần phải thành thật như vậy không ? Trong lòng cô không ngừng cảm thán , hai bên má bỗng dưng ửng đỏ.

“Đồ trọng sắc khinh bạn.” - Phong Nhất Thiên cầm ly trà đưa lên miệng làm bầm . “Ai...Lạc Kinh về thôi , trả tự do lại cho họ đi.”

“Chắc , cũng phải.” - Lôi Lạc Kinh đứng dậy dứt hai tay vào túi quần , chế giễu.

“Không tiễn.” - Dục Thiếu Phàm vẫn thong thả đọc tạp chí, ngay cả một cái liếc cũng không thèm nhìn Lôi Lạc Kinh và Phong Nhất Thiên.

“Hai anh đừng giận , ở lại ăn cơm đi .” - Từ Tử Hàn lên tiếng , hình như lỗi là do cô , vì cô mà họ mới cãi nhau nên cô phải giảng hòa thôi.

“Không cần đâu , bọn anh mà ở lại thì sẽ không yên với cậu ta đâu.” - Phong Nhất Thiên trả lời sau đó cùng Lôi Lạc Kinh đi ra cửa.

“Anh à . Sao anh lại nói như vậy ? Họ sẽ buồn lắm đó.” - Từ Tử Hàn ngồi xuống kéo tay anh.

“Đừng lo , hai tên đó không giận đâu.” - Anh buông quyển tạp chí xuống , nhìn người con gái kế bên , lạnh nhạt trả lời.

“Sao anh biết chứ , rõ ràng hai anh ấy đang giận mà.”

Dục Thiếu Phàm đưa tay đánh nhẹ trán của cô , khóe miệng nhếch lên nói “Nếu chỉ vì chuyện này mà giận thì họ không phải là hảo bằng hữu.”

Từ Tử Hàn xoa cái trán , khó hiểu nhìn anh. Không lẽ cô lo thừa sao ?

“Nè Nhất Thiên , tôi mới tìm được niềm vui mới rồi.”- Lôi Lạc Kinh vừa đi vừa nói.

“Tôi biết , chính là chọc ghẹo tên máu lạnh kia phải không ?”

“Đúng vậy...hahaaa còn cả cô bé đó nữa.”

“Càng ngày càng thú vị rồi...” - Phong Nhất Thiên cùng bật cười . Thật ra họ chỉ vờ giận đối thôi , họ muốn xem phản ứng của Dục Thiếu Phàm và Từ Tử Hàn như thế nào . Càng lúc anh càng thú vị hơn trước rồi. Hai người ung dung bước vào xe , rồi nhanh chóng rời khỏi nhà của Dục Thiếu Phàm....

15. Chương 15

Đêm khuya , tòa nhà phương Tây phá lệ yên tĩnh , tán lá cây theo gió mà lắc lư . Không gian tĩnh mịch đến thế nhưng lại bị phá vỡ bởi tiếng hét đau thương của Từ Tử Hàn. Dục Thiếu Phàm đang yên giấc trong phòng thì bị tiếng hét của cô làm tỉnh giấc , rất nhanh chóng tỉnh ngủ anh vội chạy sang phòng của

cô ngay cả áo cũng chưa kịp mặc. Anh đẩy cửa đi , Từ Tử Hàn đang nằm trên giường la hét , hai cánh tay cứ quơ giũa không trung một cách vô thức. Vầng trán trắng mịn thấm đầy mồ hôi , trên khóe mắt còn vương vài giọt nước mặn. Cô thốt khổ kêu la “Mẹ ơi...đừng mà , thả tôi ra...THẢ TÔI RA...”

“Tử Hàn...Tử Hàn , mau tỉnh dậy.” - Anh bước tới bắt lấy tay cô .

“ĐỪNG...THẢ TÔI RA..hic..a...làm ơn...ừuuuhh” - Cô vẫn không ngừng la hét và vùng vẫy . Nhưng đôi mắt vẫn nhắm chặt.

“Tử Hàn...là anh....đừng sợ. Có anh ở đây !!” - Được Thiệu Phàm ôm chặt lấy cô , thì thào nói , nghe được giọng nói cùng hơi ấm rất quen thuộc , Từ Tử Hàn mới bình tĩnh lại, vòng tay ôm chặt thắt lưng của anh. Được Thiệu Phàm đưa mắt nhìn khuôn mặt của cô nhưng không có dấu hiệu tỉnh lại. Bàn tay to khỏe vén mái tóc của cô , anh mới phát hiện , người cô thấm đầy mồ hôi “Chết tiệt ! Người em ướt hết rồi , sẽ bị cảm mất.”

Anh đưa tay nâng người cô dậy “Tử Hàn ,anh tắm cho em nhé.”

Cô vẫn không cử động , vòng tay vẫn chùng thủi ôm chặt lấy anh. Được Thiệu Phàm bế cô lên đi vào phòng tắm , đặt cô nằm bồn tắm nước ấm , để đầu cô nằm trên đùi , ghé sát xuống tai cô anh khẽ nói “Em không trả lời là đồng ý đấy nhé.” Anh mở vòi sen , cẩn thận làm ướt tóc cô , mái tóc màu đen dài óng mượt , anh đưa tay rửa sạch tóc của cô , hơi nước nóng khiến cho khuôn mặt cô ửng hồng , vài giọt nước tinh nghịch chảy xuống len qua lớp áo. Hồi lâu sau , Được Thiệu Phàm lấy khăn lông bên cạnh bọc đầu cô lại , nhìn khuôn mặt cô ửng hồng trong lòng nhất thời nháy thật nhanh , tầm mắt anh vô tình nhìn vào trong lớp áo đúng lúc thấy cô trở mã tròn đẹp đẽ . Được Thiệu Phàm nhất thời miệng đắng lưỡi khô , trong lồng ngực tim đập liên hồi , người con gái này ngay cả lúc ngủ lại có thể quyến rũ đến như vậy . Cái tư vị chỉ có thể nhìn chứ không thể ăn thật khiến anh khó chịu. Nhưng rất nhanh chóng , anh gạt bỏ ý nghĩ đó trong đầu , đưa tay mở cúc áo của cô ra ,một nút , hai nút , rồi cứ thế chiếc áo liền tách khỏi cơ thể cô. , làn da trắng nõn vì ở trong nước ấm có chút ửng đỏ , đẹp đến mê người. Anh nghiêm túc tắm rửa cho cô , bắt đầu từ tắm lưng trắng mịn mượt mà , sau đó là cái cổ ngọc , Ánh mắt anh lạnh mị , đưa tay vuốt bộ ngực trở mã của Từ Tử Hàn . Dù sao cô cũng là vợ anh , trêu đùa cô một chút cũng không sao. Bàn tay rắn chắc bóp nắn một bên tròn trịa của Từ Tử Hàn , bên kia thì liếm mát , những ngón tay xinh đẹp như nghệ sĩ nắm nhẹ nụ hoa anh đào mà giòn xéo , Từ Tử Hàn mê man “ừm” nhẹ một tiếng , đôi môi đỏ mọng thở hồng hộc , Được Thiệu Phàm ngược mặt lên đặt môi anh lên môi cô , tham lam liếm hút hết mật ngọt , Được Thiệu Phàm từ từ liếm láp môi cô , uyển chuyển , triền miên , Từ Tử Hàn trong vô thức chỉ biết có cái gì đó đang đặt lên môi cô , đầu lưỡi như đang bị quấn lấy , càng lúc càng sâu , càng mãnh liệt. Đôi mắt anh đục dần , đục hỏa trong lòng cũng đang dâng . Bàn tay phía dưới cũng không ngừng hoạt động mà trêu đùa quả nho trên bầu ngực sữa đến khi nó đỏ thắm và bành trướng anh mới chịu buông tha. Được Thiệu Phàm buông lỏng cô ra , khóe môi cong lên , bàn tay lại từ từ tiến xuống dưới , nơi nhạy cảm nhận của cô mà vuốt ve. Những ngón tay anh tiến vào nơi u cốc ấy , nhẹ nhàng ra vào , Từ Tử Hàn khó chịu uốn éo thân hình , vô thức rên rỉ.Bàn tay có chút thô vồ về chơi đùa trên nhụy hoa mềm mại cực kỳ kích thích cảm giác của cô . Anh cảm nhận được nơi đó của cô đã ướt mới chịu rút tay ra . Khuôn mặt Từ Tử Hàn đã hóa đỏ từ lâu nhưng cô cũng thể biết được chuyện gì đang xảy ra , chỉ là trong mơ hồ thấy rất đau.

Được Thiệu Phàm hôn lên trán của cô , ghé sát tai cô , nỉ non nói “Bảo bối , em thật non nớt.” sau đó mới bế cô dậy , lấy cái khăn tắm quấn quanh người cô , khi cô chạm vào người anh từng tấc da thịt nhạy cảm của cô cọ sát với da thịt của anh , ngay cả phần dưới đang kiên đỉnh cũng tiếp xúc với cơ thể cô . Nhưng anh cũng không phải người thừa nước đục thả câu , ngay lúc cô hôn mê mà chiếm đoạt , nên có thể kìm nén lửa đục dù rất gian nan . Anh chỉ muốn cô trở thành người của anh khi cô thật sự tin tưởng anh . Nên bây giờ anh chỉ có thể tặng cô một màn hành hạ ngọt ngào.

Anh bước ra khỏi phòng tắm , đem cô đặt trên giường , đi tới tủ đồ lấy mấy sây cùng một chiếc áo ngủ bằng lụa trắng . Được Thiệu Phàm để cô dựa vào người anh gỡ chiếc khăn trên đầu cô ra , mái tóc buông xõa xuống vai , anh bật máy sấy rất cẩn thận và dịu dàng sấy tóc cho cô.

Hơi nóng phả vào gương mặt vừa mới bớt đỏ của Từ Tử Hàn khiến cho hai gò má ửng đỏ lên , đôi môi đỏ mọng khẽ đóng khẽ mở. Sấy tóc xong , anh giúp cô mặc bộ pijama màu hồng phấn do anh chọn , sau đó còn cẩn thận mặc thêm một lớp áo len . Sau đó anh vòng tay ôm cô vào lòng rồi chìm vào mộng đẹp.

Một buổi sáng ngày đông , tiếng chim ríu rít phát ra từ rừng cây u tĩnh nghe rất êm tai . những tia nắng ấm áp xuyên thấu qua cửa sổ sát đất , chiếu rọi lên người đang nằm ôm nhau ngủ .Từ Tử Hàn nằm trên chiếc giường êm ái, đôi mắt mờ mịch hơi nước mơ hồ tỉnh dậy, khi nhìn thấy mình đang nằm trong lòng ngực của Được Thiệu Phàm , cô mơ hồ nói “Là mơ sao ?” . Sau đó cô đưa tay sờ lồng ngực của anh , sau đó leo lên cổ anh rồi tới khuôn mặt để xác định đây là thật hay mơ “Hơ...không phải mơ ? Sao anh ấy lại ở đây.” - Từ Tử Hàn mở căng mắt nói , nhưng cô không hét lớn , cô không muốn phá giấc ngủ của anh .

“Quần...quần áo....” - Từ Tử hàn hốt hoảng nhìn xung quanh rồi nhìn vào chân , cô không muốn lặp lại chuyện lần trước . Sau khi đã kiểm tra cô mới thở phào nhẹ nhõm “Phù...vẫn còn quần áo...” Từ Tử Hàn đưa đôi mắt nhìn anh , lúc này cô mới phát hiện ra anh lúc ngủ rất đẹp trai nha. Bộ dạng lúc ngủ của anh thật sự rất mê người , đây là lần đầu tiên cô quan sát anh lúc ngủ , cô đưa bàn tay mảnh khảnh vuốt mặt anh , từ lông mày đến mắt , mũi cuối cùng là đôi môi mỏng khiêu gợi . Khi chạm vào môi anh , đột nhiên có một cảm xúc gì đó kì lạ khiến cô muốn hôn anh một cái , hai bên gò má cô bỗng ửng đỏ lên. Từ Tử Hàn cắn cắn ngón tay , ngược mắt nhìn anh , cô nhướn người lên , chạm nhẹ môi anh . “Hơ...sao mình lại có thể biến thái như thế . Làm sao đây....hic...” - Từ Tử Hàn rúc đầu vào lồng ngực của anh , khuôn mặt càng đỏ hơn , cô đưa tay che mặt , lí nhí nói . “Ừm...nhưng mà anh ấy cũng đâu có biết....” - với cái suy nghĩ ngây ngô ấy cô lại muốn hôn anh thêm một cái nữa , Từ Tử Hàn nhắm mắt , chu cái môi nhỏ xinh ra , 1 giây 2 giây... Hửm ? sao lại không hôn được ? Cô khó hiểu mở mắt ra , môi cô đang bị tay Được Thiệu Phàm che lại , còn anh thì che miệng mà cười , cười đến độ khuôn mặt gần như sắp biến dạng . Từ Tử Hàn xấu hổ không nói lên lời , ý định chạy đi , nhưng anh nhanh hơn kéo cô lại “Bảo bối....thật không ngờ....em lại tấn công anh sao ? hah....haaa”

“Làm...làm gì có...em không có làm gì hết.” - Từ Tử Hàn lấp bắp trả lời .

“Vậy sao ? Vậy...vừa nãy ai đã hôn lên anh ?” - Được Thiệu Phàm nhếch miệng cười tà .

“Không phải em”

“Hửm...vậy người này không phải em sao ?” - Được Thiệu Phàm đưa điện thoại ra trước mặt cô . Từ Tử Hàn lúc này miệng thì chữ A mắt thì chữ O , khuôn mặt đỏ đến mức có thể rỉ máu . Người con gái trong hình là cô , hic...cô đang nhắm mắt chu môi định hôn anh kia....Phải làm sao đây....làm sao đây ??? - Trong lòng cô không ngừng kêu la , mếu máo và vô cùng hối hận. Cô cúi mặt xuống , không dám cãi thêm lời nào. Được Thiệu Phàm lật người cô lại , mặt sát mặt , khuôn mặt lạnh như tiền nói “Từ Tử Hàn...em thật to gan...lại muốn cưỡng bức anh lần hai sao ?”

“S...sao ?? Không...không phải...”

“Sáng sớm lại đi sờ mó anh như vậy sao ?” - Được Thiệu Phàm khuôn mặt vẫn lạnh lùng nhưng trong lòng lại đang rộn ràng . Anh thật ra đã thức dậy lâu rồi , chỉ là lúc đang say sưa ngắm nhìn cô thì cô đột nhiên tỉnh dậy nên anh muốn thử xem phản ứng cô như thế nào .Quả nhiên là rất thú vị.

“Không...không phải vậy đâu...em...em...” - Từ Tử Hàn cười gượng , cô lắc tay , cố gắng biện hộ.

“Từ Tử Hàn...em muốn gì ?” - Anh nắm chặt lấy cô tay cô , cúi xuống , chỉ một chút nữa là chạm môi , Từ Tử Hàn mở to mắt nhìn anh , sợ hãi nói “H...hả ? Anh...anh không được làm càn ?”

“Làm càn ??? là do em làm càn trước mà ! Bây giờ anh phải trả lại cho em chứ ?”

“A...aa...Áá.....Em xin lỗi mà...” - Từ Tử Hàn quay mặt sang chỗ khác , sau đó dùng hết sức tách khỏi người anh , vội vã chạy ra khỏi phòng. Được Thiệu Phàm giữ nguyên tư thế nhìn hành động của cô liền bật cười. “Hửm...” - Anh đắc thắng thở dài , ngồi dựa vào đầu giường , nghĩ lại lúc nãy , anh lại cười tươi , cô gái của anh càng ngày càng thú vị...hahhaa.....

Từ Tử Hàn sau khi chạy ra khỏi phòng liền đi vào toilet , cô đứng trước gương , hối hận nói “Từ Tử Hàn mày điên thật rồi...huoaa...” Cô lúc này vô cùng xấu hổ . Cô xin thề sẽ không bao giờ làm như vậy nữa . Đối với một màn nháo kịch như vậy thật khiến cô xấu hổ đến mức muốn tìm một cái lỗ thật sâu để chui xuống...Trời oiii , lát nữa phải tính sao đây ???? - Trong lòng cô không ngừng gào thét và....lo lắng....Cô lúc này như thế nhưng trong phòng , Được Thiệu Phàm thì lại vô cùng vui sướng , cầm điện thoại mà ngắm

nghĩa , lâu lâu lại bật cười.....

16. Chương 16

Dược Thiếu Phàm ngồi trong phòng ăn , anh thông thả đọc báo , anh lạnh nhạt như thể còn cô gái đang ngồi bên cạnh thì cúi mặt xuống tô cháo , từ từ ăn từng muỗng cháo . Lúc này anh còn uy hiếp cô nếu không ra khỏi toilet thì anh sẽ bêu xấu cô với mọi người. Từ Tử Hàn cắn cái muỗng , trong lòng không ngừng ai oán , sao anh lại có thể xấu tính như vậy chứ ???

“Từ Tử Hàn...em ăn kiểu gì vậy ?” - Dược Thiếu Phàm bỏ tờ báo xuống . Đưa hai tay nâng đầu cô lên . Giọng nói trầm thấp vang lên. Từ Tử Hàn nhú mày “Hửm...???”

“Ngẩng mặt lên mà ăn !” - “Dược Thiếu Phàm , anh muốn em ăn cháo đến bao giờ đây ?” - Cô bặm môi , ai oán nói.

“Tối nay có thể ăn cơm.”

“Thật sao ?”

“Ừm.”

“Tuyệt quá.” - Cô híp mắt reo lên . Nở nụ cười tươi tắn mà nói.

“Ăn tiếp đi.” - Anh hất mặt về phía tô cháo trên bàn ra lệnh . Cô ngoan ngoãn ăn .

“Trưa anh có về nhà không ?”

“Không .”

“ohhh” - Từ Tử Hàn nghe câu trả lời của anh , có chút thất vọng , sau đó chán nản ăn cháo.

“Vì vậy , em phải mang cơm đến cho anh !”

“Hả ?”

“Thế nào ?”

“Tại sao chứ ?”

“Anh bận nên không thể về nhà , em làm vợ thì phải có trách nhiệm mang cơm đến cho anh chứ .” - Dược Thiếu Phàm đánh nhẹ một bên gò má ửng hồng của cô , vẻ mặt thích thú nói.

“Không đi đâu...em không biết đường...” - Cô từ chối .

“Tiểu Lân sẽ đưa em đi !” - Dược Thiếu Phàm thông thả uống tách cà phê , anh lạnh nhạt nói. Từ Tử Hàn chu miệng bất mãn , không thèm trả lời .

“Nếu không thích em không cần phải đến.”

“Thật sao ?” - Cô ngược mắt nhìn anh khuôn mặt rạng ngời.

“Phải . Chỉ có điều...” - Anh nhướn người tới gần cô , Từ Tử Hàn tròn mắt nhìn anh . “Bức hình của em sẽ được xuất hiện khắp nhà và cả hai tên kia cũng sẽ có.”

Từ Tử Hàn trừng mắt nhìn anh....Anh...uy hiếp cô ?? Cô bặm môi , nuốt nước miếng , hạ hỏa , rồi mỉm cười “Em...sẽ đi !”

“Ng Sloan !” - Anh đưa tay xoa đầu cô , khoe miệng cũng giương lên . “Nhớ đem hai phần.”

“Sao anh ăn nhiều vậy ?”

“Em sẽ ăn cùng anh !” - Được Thiếu Phàm đứng dậy , hai tay dút vào túi quần . Rồi sải bước đi. Còn cô thì phụng phịu nhìn theo bóng lưng của anh. Đem cơm cho anh ? Vậy có thể thấy được bộ dạng lúc anh đang làm việc . Từ Tử Hàn thích thú với suy nghĩ ấy . Cô đứng dậy nói với đầu bếp , vì nhà bếp với phòng ăn thông với nhau nên rất tiện cho việc đi lại .“Bác đầu bếp à , trưa nay cho cháu mượn nhà bếp chút nhé.”

“Vâng !” - Đầu bếp cung kính trả lời.

Hôm nay cô muốn làm cơm cho anh. Chắc chắn anh sẽ bất ngờ lắm . Sau đó cô đi lên phòng chờ đợi thời gian trôi qua thật nhanh.

Buổi trưa - 12:p.m....

Sau khi làm cơm trưa xong , Từ Tử Hàn xếp gọn gàng vào hộp đựng cơm , rồi xếp lên nhau thành ba tầng. Cô chạy lên phòng để thay đồ . Từ Tử Hàn mặc chiếc áo sơmi sọc caro xanh , bên ngoài là chiếc áo len trắng rộng và dài nhìn rất ấm cúng , cùng chiếc quần leggin đen và đôi giày oxford cổ ngắn cùng màu. Cô nhìn cô rất giản dị và dễ thương. Ngay cả kiểu tóc cũng hợp với cô , tóc được chia ra làm hai phần buộc gọn bên vai phần đuôi uốn cong.

“Bác quản gia , cháu đi nhé !” - Cô chạy nhanh ra cửa nhưng cũng không quên chào tạm biệt quản gia.

“Phu nhân đi cẩn thận.”

Thấy cô đi ra tài xế tên Tiểu Lân vội mở cửa xe cho cô , anh cúi đầu chào “Phu nhân , tôi họ Lân , ngài có thể gọi tôi là Tiểu Lân.”

Từ Tử Hàn cúi đầu chào rồi bước vào. Chiếc xe Porsche lăn bánh đi ra khỏi biệt thự Được gia. Thành phố rộng lớn dần dần hiện ra trước mặt cô , Từ Tử Hàn nhìn qua cửa sổ , cảnh vật thật đẹp từ từ khuất xa ở phía sau , chỉ thấy sự tấp nập ở đây . Chiếc xe rất nhanh chóng dừng lại ở trước cửa chính của Công ty Được Thiên , Từ Tử Hàn bước ra khỏi xe , cô ghen hòng nhìn tòa cao ốc hùng vĩ này . Đây là công ty của anh sao ? Sao lại có thể hùng vĩ đến thế...

“Phu nhân , có cần tôi đưa ngài vào không ?” - Tiểu Lân cung kính nói.

“A...không cần...tôi tự vào được rồi.” - Nói xong hít một hơi thật mạnh , cô bước vào trong công ti.

“Xin hỏi , phòng của chủ tịch Được ở đâu vậy ?” - Cô bước tới quầy lễ tân , thật lịch sự hỏi. Cô gái ở quầy lễ tân ngược mặt lên nhìn. Cô gái trước mặt cô nhìn vừa giản dị lại dễ thương . Cô mỉm cười lịch sự nói “Xin lỗi , tiểu thư có hẹn trước không ạ.”

“Chị cứ nói có người tên Tử Hàn gặp , anh ấy nói tôi đến đây mà.” - Từ Tử Hàn trả lời.

“Vâng , vậy cô chờ chút .” - Cô gái ở quầy lễ tân nhấn nút gọi trên điện thoại để bàn “Có người tên Tử Hàn muốn gặp chủ tịch ạ , cô ấy nói là do chủ tịch gọi cô ấy đến.”

“Phiên tiểu thư đi vào thang máy , lên tầng 60 , phòng của chủ tịch nằm ở phía bên phải cầu thang . Cô cứ vào đó, thư kí Tĩnh sẽ đưa cô vào.” - Cô gái ở quầy lễ tân tận tình hướng dẫn cho cô.

“Cảm ơn chị.” - Từ Tử Hàn mỉm cười , cúi đầu cảm ơn rồi đi tới thang máy.

Ở trong thang máy hiện tại chỉ có một mình Từ Tử Hàn , tim của cô cứ liên tục đập , cô cầu mong đừng có ai bước vào . Vì nơi này thật sự quá nghiêm nghị và đông người . Cô sẽ hồi hộp chết mất. Vừa mới cầu trời khấn phật xong , cửa thang máy đột ngột mở , Từ Tử Hàn giật mình nhìn 3 cô nhân viên đi vào , trời ạ , cô vừa mới cầu xong mà , không cần phải như vậy chứ ? Ngay cả ông trời cũng không giúp cô sao...hic... Làm ơn mau mau lên tầng 60 đi...Trong lòng cô không ngừng cảm thán.

“Nè nè..đó là ai vậy ?”

“Không biết...nhìn cô ta kìa hai tay cầm hai cặp lồng đựng cơm....không biết ở đâu ra nữa.”

“Hahaa....quê mùa chết đi được.”

“Phải đó...haha...chắc là osin nhà ai rồi.”- Ba cô nhân viên vừa mới vào thay nhau thì thăm to nhỏ , mĩa mai Từ Tử Hàn , từng câu từng chữ của họ đều lọt vào tai cô...Nhưng cô cũng đã quen rồi nên cũng chẳng sao ? Lên đến tầng 55 , cửa thang máy lại mở , Từ Tử Hàn nhìn theo cửa thang máy thấy một người đàn ông bước vào , cô buồn chán quay mặt vào trong , sao mà cứ vào thang máy hoài vậy, ba nữ nhân viên kia đột nhiên cười títt mắt nói “Chào anh ! Kinh thiếu.”

“Chào mọi người.” - - Người đàn ông đó cũng vui vẻ chào lại.

“Chị dâu...sao chị lại ở đây ?” - Người đàn ông đó đột nhiên tiến gần cô , vỗ vai cô một cái . Từ Tử Hàn giật mình quay lại. “Lạc Kinh...xin chào.”

“Đem cơm cho Thiếu Phàm sao ?” - Lôi Lạc Kinh nhìn hai cặp lồng cơm , liền hỏi.

“Ừm...phải !” - Từ Tử Hàn gật đầu nói.

“Coi bộ...chị rất thương chồng nhỉ.” - Anh cười chế giễu .

“Là anh ấy bắt ép em đó chứ...” - Cô bĩu môi lí nhí nói . “Mà...anh đừng gọi em là chị dâu nữa. gọi là Tử hàn được rồi.”

“Haha...được. Phải rồi , đây là phu nhân của chủ tịch .”- Đột nhiên anh đẩy người cô ra phía trước , ba nữ nhân viên kia nhất thời sợ hãi . Họ không ngờ đây là vợ của Chủ tịch , vừa nãy còn chê này chê nọ , lần này họ chết chắc rồi. “mà nè , em đeo kính làm gì vậy ? theo như anh biết thì em đâu có bị cận . Tháo ra đi” - Lôi Lạc Kinh đưa tay tháo mắt kính của cô ra “A...nè...” - Từ Tử Hàn tròn tròn mắt . Vốn dĩ cô đeo mắt kính là để che mặt mà...Người ta đã cải trang vậy rồi...

“Xin...chào...Phu nhân.” - Ba nữ nhân viên kai cúi đầu chào , khi họ ngược mặt lên thì không khỏi kinh ngạc . Cô gái trước mắt họ thật khác vừa nãy , đôi lông mi dài cong vút bao quanh cặp mắt to tròn đen láy , cái mũi nhỏ xinh , ẩn phía dưới là đôi môi đỏ mọng , hai bên má ửng hồng tự nhiên. nhìn cô chẳng khác gì búp bê Barbie .

“Chào mọi người.” - Cô cũng lịch sự cúi đầu.

*Đỉnh...” - Thang máy lên đến tầng 60 thì mở cửa.

“Xin lỗi...tôi đi trước.” - Từ Tử Hàn vội vã cúi đầu chào rồi đi ra .

“Nè Tử Hàn , để anh đưa em vào trong phòng cậu ta cho . Dù sao anh cũng đang có việc cần gặp cậu ta.” - Lôi Lạc Kinh cũng đi ra theo.

“Ừm...cảm ơn anh.”

Ba nữ nhân viên kia thấy cô đi ra liền thở phào nhẹ nhõm , cũng may là cô ấy không nói gì , nếu như cô mà nói họ sẽ bị sa thải khỏi công ty mất . Những gì vừa nãy họ mĩa mai Từ Tử Hàn bây giờ đã cảm thấy hối hận . Quả không hổ danh phu nhân của chủ tịch , xinh đẹp hết như thiên sứ...

“Chào trợ lý Lôi.” - Hai thư kí ngồi ở bàn làm việc trước cánh cửa màu trắng to lớn , liền đứng dậy chào anh.

“Chào , Thiếu Phàm có ở trong đó không vậy ?”

“Có ạ .”

“Được rồi ,cảm ơn , Tử Hàn đây là Vương Thịnh Thịnh và Tĩnh Nhạc , thư ký của Thiếu Phàm.”

“Chào hai chị.” - Cô lịch sự chào. Thư ký Vương và thư ký Tĩnh cũng cúi đầu chào cô.

“Đây là phu nhân chủ tịch . Từ Tử Hàn.” - Lôi Lạc Kinh tươi tắn giới thiệu cô với hai người kia. Từ Tử Hàn thì nép lại sau lưng anh. Cô bây giờ đang rất ngượng ngùng . Cô tự hỏi , sao đi tới đâu anh cũng giới thiệu cô với mọi người vậy ? Cô đâu có nhờ anh.

“Xin chào phu nhân . Mời vào.” - Hai thư kí đứng dậy mở cửa cô cho.

“Cảm...cảm ơn.” - Từ Tử Hàn rụt rè đi vào. Căn phòng làm việc của anh rộng cực kì , còn có cả kệ đựng sách cao nữa , Được Thiếu Phàm đang ngồi trên bàn say sưa làm việc . Từ Tử hàn từ từ bước tới

“Thiếu...Phàm...cơm...” Được Thiếu Phàm nghe thấy giọng cô liền ngược mặt lên “Ngồi xuống đó đi.” - Anh hất mặt về phía ghế sofa đặt ở gần cửa sổ sát đất. Cô ngoan ngoãn đi tới ngồi xuống.

” Chà...hai người định ăn cơm chung sao ?” - Lôi Lạc Kinh bước vào tươi tắn nói.

“Cậu không có việc để làm sao ?” - Mắt vẫn nhìn vào gđống giấy tài liệu trên bàn , anh lên tiếng.

“Tôi tới đây là đưa cho cậu bản kế hoạch tháng này , cần có chữ kí của cậu .”

“Để ở đó đi.”

“Hừm...vậy tôi đi đây .Tử Hàn anh đi nhé.”

“Vâng . Chào anh.”

từ Tử Hàn ngồi ở trên ghế , đôi mắt to tròn chăm chú nhìn anh , bộ dáng của anh khi làm việc thật nghiêm túc , trên người tỏa ra một luồng khí thể cao ngạo . “Tử Hàn...” - Đột nhiên Được thiếu Phàm lên tiếng gọi cô.

“Hừm..??”

“Dọn cơm ra bàn bên kia đi.” - Anh hất mặt về phía cái bàn hình chữ nhật ở phái bên phải . “Oh.” - Từ Tử Hàn mở cặp lồng ra , cô lấy từng tầng xuống đặt trên bàn. ” Xong rồi , anh ra đây anh đi.”

Được Thiếu Phàm ngồi xuống chiếc ghế đặt ở đầu bàn , đó là vị trí của người chủ trì . Anh cầm đũa bắt đầu ăn.

“Thiếu Phàm....anh thử xem có vừa miệng không ?”

“Được !” - Được Thiếu Phàm gấp một miếng thịt bỏ vào miệng , cô nhìn anh ăn , cặp mắt đang trông chờ câu trả lời “vị Không giống như đầu bếp Văn làm.”

“Hi...là em làm đó. Sao hả ? Có được không.”

“Rất ngon , là em làm sao ?” - Được thiếu Phàm quay sang nhìn cô.

“Phải ! Lúc trước em có học làm vài món cơ bản.” - Từ Tử Hàn vui vẻ trả lời.

“Giỏi lắm...” - Anh đưa tay nhéo nhẹ má của cô , khoe miệng cong lên . Nỉ non nói. Từ Tử Hàn nghe được lời khen của anh trong lòng cảm thấy rất vui.

“Vậy sau này , mỗi trưa cứ đem cơm cho anh.”

“Hả ?” - Từ Tử Hàn đang ăn , liền dừng lại , trố mắt nhìn anh.

“Vì anh rất bận , không thể về nhà ăn cơm trưa được.” - Anh nhàn nhã trả lời.

“Em không thích đến công ti đâu.” - Từ Tử Hàn phụng phịu trả lời.

“Tại sao ?”

“Vì ở đây đông người với lại cảm giác không quen lắm . Vừa nãy em gặp lạc Kinh anh ấy giới thiệu em với những người xung quanh , họ cứ cúi đầu chào em . Cảm giác rất khó chịu.”

“Em nên tập làm quen lên . Vì em là vợ của anh nên việc này là lẽ đương nhiên. Từ Hàn...em phải sớm thích nghi đi.” - Anh nhìn cô , khuôn mặt tuy không có chút biểu tình nhưng trong lời nói lại rất dịu dàng.

“Ừm...Em biết rồi.” - Từ Tử Hàn gật đầu “Sau này , em sẽ học thêm nhiều món khác để nấu cho anh ăn.”

“Được...nhưng đừng cố sức quá. Chỉ cần nấu bữa trưa là được , còn buổi sáng và tối cứ để đầu bếp Văn làm.”
-

“Vâng.” - Cô tủm tỉm cười nhìn anh.

“Ăn thêm đi.” - Được thiếu Phàm gấp miếng cá bỏ vào chén của cô , cưng chiều nói.

“Cảm ơn .”

Từ Tử Hàn và Dược Thiếu Phàm ngồi cúi về ăn cơm . Nhìn họ như cặp vợ chồng son . Người này gấp thức ăn cho người kia , thật sự rất hạnh phúc...!

17. Chương 17

Ăn cơm trưa xong , Từ Tử Hàn vốn định là sẽ đi về nhưng Dược Thiếu Phàm lại giữ cô ở lại , không cho cô về nhà. Anh thì làm việc với một đồng giấy tờ còn cô thì ngồi ở trên sofa đọc sách. Từ Tử Hàn buồn chán nằm xuống ghế , cô nằm nghiêng người , đôi mắt hướng đến chỗ của anh . Cô thật sự không hiểu anh bắt cô ở lại làm gì chứ ??? Hồi lâu sau Từ Tử Hàn từ từ thiếp đi . Nếu ngồi yên một chỗ mà không làm gì thì cách tốt nhất đối với cô là đi ngủ . Khi việc xem xét những giấy tờ kia đã xong, Dược Thiếu Phàm mới ngược mặt lên. Anh nhìn về phía của cô , chỉ thấy cô đang say ngủ , Dược Thiếu Phàm đứng dậy. Anh cầm lấy cái áo khoác , đắp lên người cô , vì chiếc áo của anh khá to nên có thể che qua đầu gối. Dược Thiếu Phàm đưa tay vén những sợi tóc vương trên mặt Từ Tử Hàn , khóe miệng vô thức cong lên. “Bây giờ vẫn còn sớm , ngủ thêm chút nữa.”

“Thỉnh Thỉnh , nói đầu bếp chuẩn bị hai ly trà xanh đem vào đây.” - Anh bấm nút call trên điện thoại bàn. Sau đó lại xem tiếp những bản kế hoạch .

Ít phút sau , thư ký Vương bước vào “Chủ tịch đây là những thứ mà ngài yêu cầu.”

“Đặt trên bàn đi.”

Thư ký Vương đặt khay đựng trà lên chiếc bàn nhựa cao cấp hình chữ nhật , rồi quay đi , tình cờ cô phát hiện ra nữ nhân đang nằm ngủ trên sofa , dung nhan lúc ngủ của cô còn đẹp hơn lúc thức nữa . Thật là một mỹ nhân nhỏ.

“Có chuyện gì sao ?” - Thấy thư ký cứ nhìn cô chằm chằm anh cau mày lên tiếng.

“À...không có ạ.” - Câu nói của anh khiến thư ký Vương bình tĩnh , vội vã đi ra ngoài.

Dược Thiếu Phàm lại tiếp tục công việc , lâu lâu lại đưa mắt nhìn Từ Tử Hàn.

Một lúc sau , anh nhìn đồng hồ đã hơn 4h , mới bước lại chỗ cô , đưa tay đặt lên bên má ửng hồng của Từ Tử Hàn , cứng chiều nói “Tử Hàn...”

“Ừm...m...” - Từ Tử Hàn lười biếng mở mắt “Thiếu Phàm...?” Cô cầm lấy tay anh , ngồi dậy , mơ màng nói “Em ngủ quên.”

“Đi về nhà thôi.” - Dược Thiếu Phàm đưa tay vuốt tóc cô . Nỉ non nói.

“Ừm...”

“Uống đi .” - Anh đưa ly trà xanh cho cô. Từ Tử Hàn cầm lấy ly trà uống một ngụm, tươi tắn trả lời “Cảm ơn anh.”

“Đi thôi.”

“Áo của anh.” - Cô lấy chiếc áo trên người đưa cho anh , Dược Thiếu Phàm mỉm cười , vuốt má cô “Giữ lấy đi . Ngoài trời lạnh lắm .”

“Vậy còn anh ? Anh không lạnh sao ?”

“Không sao , đi thôi.” - Anh đưa tay mở cửa bước ra.

Từ Tử Hàn đi theo sau , cô thích thú khoác chiếc áo của anh , chiếc áo dài qua đầu gối . Cô vừa mặc vừa tủm tỉm cười. Dược Thiếu Phàm nắm tay cô đi ra khỏi phòng , bước vào thang máy dành riêng cho chủ tịch. Từ Tử Hàn ngáp một cái , hai hàng lông mi như sắp chạm nhau , cô lại giật mình mở to mắt . Thấy bộ dạng mệt mỏi của cô , tuy thanh âm vẫn lạnh lùng nhưng trong lời nói có chút dịu dàng . Anh vuốt tóc cô “Em mệt sao ?”

“Ừm...không có chỉ buồn ngủ thôi.”

“Đợi chút nữa lên xe. Rồi ngủ.”

“Vâng !”

*Đình...- Cửa thang máy mở ra , anh nắm tay cô , khuôn mặt lạnh như tiền đi ra ngoài , mọi người trong công ty đều quay sang nhìn . Vừa nãy có người đồn là có phu nhân chủ tịch đến , cứ tưởng là tin đồn nhằm ai ngờ lại là thật. Nhưng tiếc là họ không thể thấy được dung nhan của nữ nhân kia. Cứ tò mò mà nhìn theo bóng lưng của hai người cho đến khi ra đến cửa .

Anh bước đến mở cửa xe cho cô , sau đó đi vòng lại bước vào xe. “Cứ dựa vào anh , khi nào đến nhà anh sẽ gọi em dậy.”

“Ừm.” - Từ Tử Hàn nhắm mắt , nghiêng đầu dựa vào vai anh . Được Thiếu Phàm hôn lên tóc cô , ánh mắt vô cùng dịu dàng say đắm nhìn người con gái bên cạnh . Anh rõ ga , chiếc xe dần dần rời khỏi cửa chính của công ty “Được Thiên.”

Sau khi về đến nhà , anh cẩn thận bế cô ra khỏi xe , quần gia cùng tất cả người hầu trong nhà đứng thành hai hàng ở trước cửa chuẩn bị chào đón anh . Anh bế Từ Tử Hàn từ từ đi vào nhà , biết trước là sẽ được nghênh đón khá ồn ào nên anh đã dặn vệ sĩ tới nói cho quần gia là không cần chào , kéo làm cô tỉnh giấc.

Đi vào phòng cô , anh đặt Từ Tử Hàn lên giường , sau đó đắp kín chăn cho cô . Rồi mới đi ra khỏi phòng , anh sai bước tới thư phòng . Trong không gian mờ mịch có một người thanh niên cỡ 27 , 28 tuổi mặc áo sơ mi trắng , bên ngoài khoác chiếc vest đen đang đứng chờ anh . Được Thiếu Phàm đứng gần cửa sổ sát đất nhìn xuống dưới , thanh âm lạnh lẽo vang lên. “Nói đi.”

“Chủ tử , bang Quyết Lang vừa mới đến phá địa bàn của chúng ta . Hiện tại đã bắt được gần hết nhưng Quyết Lang đã bỏ trốn rồi ạ. Thuộc hạ làm việc thất trách , xin chủ tử cho thuộc hạ thêm một cơ hội !” - Hần tên là Tường Quan , là Tả hộ pháp ở Hắc Nguyệt . Là người đã đi theo Được Thiếu Phàm hơn 10 năm . Được anh trọng dụng và rất tin tưởng.

“Không cần , chính ta sẽ tự tay bắt hắn . Người hãy mau triệu tập anh em , không cần quá đông . Ta sẽ mở cuộc truy sát.”

“Vâng ! Thuộc hạ vâng lệnh.” - Nói xong , Tường Quan cúi đầu lui ra . Được Thiếu Phàm vẫn đắm chiêu nhìn qua cánh cửa sổ. Một hồi lâu sau , anh tháo cà vạt quăng qua một bên , cầm lấy chìa khóa xe đi ra khỏi phòng. Trước khi đi anh cũng không quên dặn dò quần gia “Khi nào Tử Hàn tỉnh dậy. Cứ nói cô ấy ăn cơm trước . Tôi có việc bận không cần phải chờ.”

“Vâng , thuộc hạ biết rồi ạ.” - Quần gia cung kính đáp .

Từ Tử Hàn tỉnh dậy cũng đã gần tối , cô nhìn xung quanh phòng , không thấy bóng dáng của anh đâu, cô bước xuống giường , chán chường nói“Đã nói là phải gọi em dậy rồi mà !”

Cô đi vào phòng tắm , tắm rửa một hồi rồi mới đi ra , bây giờ cũng đã bảy giờ . Sao không thấy anh gọi cô ? Từ Tử Hàn mặc chiếc áo len màu hồng cùng quần short ngắn đi ra khỏi phòng . Cô dáo dác tìm kiếm anh. Thấy cô cứ đi qua đi lại khắp tầng một , quần gia mới bèn lại gần nói “Phu nhân , ông đi ra ngoài rồi ạ.”

“Anh ấy đi rồi sao ?”

“Vâng , ngài ấy có việc bận nên đi từ chiều , ngài dặn cô không cần chờ cơm cứ ăn sớm rồi ngủ sớm.”

“Vậy sao ?” - Từ Tử Hàn thất vọng nhìn cánh cửa phòng anh đang đóng chặt , lưng thưng bước xuống phòng ăn.

Cô ngồi ăn một mình . Có lẽ là do cô đã quen với cuộc sống lúc nào cũng có anh bên cạnh nên bây giờ chợt cảm thấy rất cô đơn. Cô ăn chỉ đọc một chén rồi không ăn nữa . Từ Tử Hàn thõ dài ngồi trên ghế sofa ở sảnh . Cô hết đọc sách lại xem ti vi đôi mắt to tròn xinh đẹp lâu lâu lại nhìn ra cửa . Cô thật không biết

anh đi đâu mà lâu như vậy . Từ Tử Hàn đi vào phòng cô , ngồi trước chậu hoa lavender ở trên bàn gần cửa sổ sát đất buồn bã nói “Người nói thử xem...anh ấy..bây giờ đang làm gì ?”

“Haizz...ta lo cho anh ấy quá.” - Từ Tử Hàn thở dài gục mặt trên bàn . Trong lòng cô đột nhiên lo lắng bồn chồn đến kì lạ ? Cô lo sợ anh xảy ra chuyện gì . Nhưng đó chỉ là cảm giác mà thôi . Nhưng không hiểu sao cô cứ thấp thỏm lo sợ. Từ Tử Hàn chạy vội xuống dưới sảnh . Cô ra cửa ngóng anh rồi lại thất vọng đi vào....

18. Chương 18

Thành phố D - 11:30pm.

“Quyết Lang ở đâu ?” - Tường Quan dùng chân giẫm lên người của người đàn ông phía dưới , khuôn mặt không chút biểu tình nói. “Khô...không...tôi không biết.” - Người đàn ông phía dưới đau đớn nói. Hắn là đàn em của Quyết Lang , sau khi bị truy sát hàng giờ mới tìm ra được hắn , trước đó có người cho biết hắn đã ở cùng Quyết Lang . Được Thiếu Phàm và Lôi Lạc Kinh cùng rất nhiều anh em đã tìm ra hang ổ của bọn chúng nhưng tiếc là Quyết Lang đã chạy thoát. “Còn ngoan cố !” - Lực ở bàn chân Tường Quan lại tăng sức , đè càng mạnh lên ngực của tên kia. “Làm ơn...tôi thật sự không biết...Ư...ư...” - Hắn thống khổ van xin . “Nè , tôi nói cậu đó , nếu biết thì hãy nói đi , tôi sẽ không giết cậu.” – Lôi Lạc Kinh phẩy tay ra lệnh cho Tường Quan nhấc chân ra , anh cười khẩy nói.

“Lúc đó...các người...các người đến...thì Quyết đại ca...đã đi rồi.” – Hắn thều thào cực khổ nói . Vì đã bị tra tấn rất nhiều nên bây giờ sức để nói cũng không còn.

“Vậy sao ? Vậy cậu có biết hắn ta định trốn đi đâu không ?”

“Tôi...học...Tôi chỉ biết...Quyết đại ca...sẽ...sẽ chốn sang Thái.”

“Cảm ơn nhé ! “ – Lôi Lạc Kinh chạm vào vai hắn , tươi cười nói. “Thế nào ? “ – Anh quay sang phía của Được Thiếu Phàm , nụ cười vẫn giữ nguyên.

“Quăng cho Sói đi.” – Thanh âm trầm thấp vang lên , đôi mắt Được Thiếu Phàm đầy sát khí hướng về người đàn ông kia.

“Các...các...người...chẳng phải nói...sẽ tha cho tôi sao ? – Hắn ta không ngừng run rẩy , tay níu lấy ống quần của Lôi Lạc Kinh sợ hãi lắp bắp.

“Ồ...phải rồi . Tôi có nói là sẽ tha cho cậu nhưng người đó...” – Lôi Lạc Kinh chỉ tay về phía Được Thiếu Phàm “...thì không !”

*Cạch...” – Được Thiếu Phàm đưa súng lên chìa thẳng vào hắn , trên trán toát đầy mồ hôi , hắn sợ hãi kêu là ... “Đừ...”

*Đoàng....

Tiếng súng vang lên , hắn chưa kịp nói hết chữ “đừng” thì viên đạn đã cắm vào mi tâm...máu xối xả tuôn ra , khuôn mặt Được Thiếu Phàm vẫn lạnh tanh . Lôi lạc Kinh đứng dậy đi về phía anh “Tính sao đây ?”

“Hắn muốn bay qua Thái sao ? yên tâm...tôi sẽ không cho hắn đi khỏi Đài Loan được đâu !” – Một giọng nói phát ra từ phía sau , một thanh niên mặc áo sơ mi đen từ từ bước đến gần , trên mặt nở một nụ cười thân thiện.

“Jack... về nước rồi sao ?” – Phong Nhất Thiên tiến đến , vỗ vai người đó một cái .

“Phải ! Là do Thiếu Phàm gửi giấy mời buổi tiệc sắp tới cho tôi nên tôi mới bay về đây.”

“Chào !” – Được Thiếu Phàm nhếch miệng cười.

• Jack : Tên Thật Lương Trịnh Thâm cháu đứng tôn của Tổng tư lệnh Lương Vĩ Minh , người nắm toàn quyền kiểm soát quân đội ở Đài Loan . Một người tài giỏi , khá thân thiện , tuy rất ham chơi nhưng luôn phân chia chơi và việc đảng hoàng. Diện mạo rất anh tuấn , được nhiều phái nữ đeo đuổi . Bạn cũng Phong Nhất Thiên , Lôi Lạc Kinh và Được Thiếu Phàm . Đang nghỉ mát ở bên Anh.

“Chủ tử ! Còn việc của Quyết Lang.” – Tường quan lên tiếng.

“Nhanh chóng bắt hẩn , ngươi hãy tìm cho ta 5 ám vệ xuất sắc nhất , và 2 sát thủ cấp bậc A (cấp bậc giỏi.) Vào sáng ngày mai ta muốn 7 người đó phải có mặt tại nhà của ta. Giải quyết cái xác đó đi” – Được thiếu Phàm phân phó xong , liền quay lưng , bước vào trong xe. Tường Quan cúi đầu vâng lệnh .

“Ê nè , Thiếu Phàm , tôi trở về mà cậu không chào đón gì hết vậy . Quảng mỗi chữ “Chào” thôi sao ?” – Lương Trịnh Thâm bắt mẫn la lên .

“Chắc..cậu ta là vậy đó . Mặc kệ đi , cậu ta đang nôn nóng về với vợ đó mà.” – Lôi Lạc Kinh vỗ vai anh . Làm bộ dạng chán nản thở dài nói.

“Vợ ? À phải rồi , nghe nói cậu ta đã lấy một cô bé 17 tuổi phải không , Hình như tên là Từ Tử Hàn. Nhưng là cuộc trao đổi mà.”

“Ngoài mặt là vậy . Nhưng thực tế là cậu ấy yêu cô bé đó. mà Tử Hàn cũng rất thú vị” – Lôi Lạc Kinh cười khẩy , thích thú nói.

“Haha..vậy sao ? “

“Nếu cậu muốn biết , mai hãy đến nhà của Thiếu Phàm. Rất thú vị đó.” – Phong Nhất Thiên vui vẻ nói.

“Được ! Vậy bây giờ tôi ghé nhà cậu nhé Phong . Cho tôi ở vài ngày.”

“Gi ? “

“Ông tôi vẫn chưa biết tôi về nước . Cho tôi ở tạm đi.” – Lương Trịnh Thâm nài nỉ “Nhà của cậu rất tốt mà , dù sao cũng đỡ hơn sang nhà của Kinh , cậu ta ngày nào cũng lôi gái về hết. “

“Thôi được.” – Phong Nhất Thiên thở dài , đành phải gật đầu đồng ý.

“Thâm , cậu hay lắm , dám nói xấu tôi . Tôi nói cho cậu biết , tình dục cũng là một phần của cuộc sống đấy.” – Lôi Lạc Kinh liếc xéo . Sau đó cũng sải bước lên xe đi về. Lương Trịnh Thâm cùng Phong Nhất Thiên cũng đi lên xe.

Đài Bắc – 12:30am....

Được Thiếu Phàm lái xe về nhà cũng đã hơn 12h , thấy đèn trong nhà còn sáng , anh nhú mồm đi vào. Mắt nhìn thấy Từ Tử Hàn nằm ngủ ở sofa sảnh , trong lòng có chút không vui , anh bước tới gần , đưa tay vuốt nhẹ má của cô . Từ Tử Hàn chợt giật mình tỉnh dậy. Thấy anh đang ở trước mặt cô , khuôn mặt cô tươi tắn “Thiếu Phàm , anh về rồi sao ?”

“Không phải , đã dặn quản gia nói em đi ngủ sớm rồi sao? – Được Thiếu Phàm lạnh nhạt nói.

“Anh đừng trách bác ấy , là do em không nghe lời thôi.”

“Em cũng biết mình không nghe lời.” – Trong lời nói có chút bực bội , trách móc.

“Em xin lỗi mà .” - Từ Tử Hàn nài nỉ , khuôn mặt anh rất lạnh lùng , cô cũng tự hiểu là anh đang rất giận . Được Thiếu Phàm ngồi bên cạnh , khuôn mặt không chút biểu cảm. Mặc kệ cô đang hối lỗi.

“Tại em lo cho anh , không hiểu sao em cảm thấy rất lo nên mới chờ anh..... Em xin lỗi mà. Thiếu Phàm...” - Thấy anh vẫn mặt lạnh , cô cố gắng nài nỉ , dùng đủ mọi cách nhưng anh vẫn không thèm nhìn cô . Từ Tử Hàn phụng phịu nhìn anh , đôi mắt rưng rưng như sắp khóc. Chỉ còn cách này thôi , người ta nói nếu con gái mà khóc thì đàn ông ai ai cũng sẽ mềm lòng mà. Được Thiếu Phàm quay sang nhìn cô “Từ Tử Hàn , em định xin lỗi anh bằng nước mắt sao ?”

“Hơ...” - Cô giương mắt nhìn anh . Như vậy mà anh cũng mềm lòng sao ? Anh có phải là con trai không vậy.

Dược Thiếu Phàm vẫn làm mặt lạnh với cô . Anh đứng dậy bỏ đi vào phòng .

“Dược Thiếu Phàm !” - Từ Tử Hàn thấy anh bỏ đi tức giận hét lên . Anh dừng lại quay đầu nhìn cô.

“Em đã xin lỗi rồi mà , cũng tại anh thôi , tự nhiên ra ngoài không nói cho người ta biết . Em lo cho anh lắm đó , ngay cả cơm cũng không ăn nhiều cứ bồn chồn lo lắng sợ anh xảy ra chuyện . Em đã đi qua đi lại trước cửa chờ anh. Anh về trễ như vậy em sợ anh sẽ xảy ra chuyện ... Còn sợ anh bỏ em nữa...hic...ưhuhuuhh.” - Lúc này cô mới bật khóc . Trong lòng cô đã không an tâm rồi , anh về nhà lại còn giận cô nữa . Thật là quá đáng mà. Dược Thiếu Phàm bước lại gần cô , anh lạnh nhạt nói “Có cái túi may mắn của em thì em còn sợ gì nữa.”

“Hic...là tại anh làm em phải lo đó. Về trễ như vậy...huhhu...” - Từ Tử Hàn tức giận nói . Bây giờ cô lại giận anh . Dược Thiếu Phàm thở dài , đưa tay vuốt má cô “Anh không thích ai chống đối anh , em lo anh bỏ đi vậy là em không tin anh ?”

“Em không phải là không tin anh...nhưng mà...anh là người trong hắc đạo..làm sao không lo được chứ ? Vừa này trong lòng em cảm thấy rất lo lắng...hic...”

Dược Thiếu Phàm ôm cô vào lòng , anh không muốn cô phải chờ anh , bởi lẽ anh không phải như bao người con trai tầm thường khác . Việc anh gặp nguy hiểm là việc khó tránh khỏi. Anh không muốn một lúc nào đó cô thấy anh về nhà với bộ dạng đầy vết thương ...“Được rồi , đừng khóc nữa.”

“Là tại anh đó . Lỗi tại anh...”- Bàn tay nhỏ nhắn dùng sức đánh mạnh vào lồng ngực anh . Cô vừa đánh vừa khóc thút thít ai oán nói. Dược Thiếu Phàm để mặc cho cô đánh,đấm , và oán trách. Giọng anh trầm xuống , thở dài nói “Phải phải , là lỗi của anh , tất cả là tại anh Anh đáng đánh. Anh xin lỗi. Đừng khóc nữa , có được không.” Nghe anh nói như vậy cô mới ngược đầu nhìn anh , khuôn mặt trắng mịn vẫn còn vương đầy nước mắt. Anh đưa tay lau nước mắt trên mặt cô , thật là lạ nha ! Cô mới là người có lỗi , bây giờ anh lại phải xin lỗi cô ?? Trong lòng của Dược Thiếu Phàm không ngừng cảm thán , chặc...ai kêu anh lại yêu cô chứ . Anh nhéo nhẹ cái má của cô , dịu dàng nói“Ngoan , nín đi . Đi ăn cơm.”

“Em ăn rồi...giờ rất buồn ngủ .” - Từ Tử Hàn đưa tay dụi đôi mắt ướt nhẹ trả lời.

“Chẳng phải em nói , buổi tối ăn rất ít sao ? Bây giờ ăn thêm. Không được cãi.” - Dược Thiếu Phàm đành mặt lại nhìn cô , đưa tay kéo cô vào phòng ăn . Từ Tử Hàn chỉ có thể nghe theo chứ không thể cãi lại đành phải đi theo anh. “Thiếu Phàm...bác đầu bếp ngủ rồi.”

“Để anh nấu.” - Dược Thiếu Phàm lạnh nhạt nói. Anh mở tủ lạnh lấy ra ít đồ ăn.

“Anh biết nấu sao.” - Từ Tử ngỡ ngàng hỏi.

“Phải.”

Cô im lặng nhìn anh đứng bếp , anh cắt thịt , xào đồ ăn rất thành thạo. Cô tủm tỉm cười , nhìn anh thật giống một người chồng đảm đang. Sau một hồi xào nướng , anh đã làm xong những món ăn khá hấp dẫn , sườn non nướng , cải xào đậu , ...

“Woaaa , nhìn ngon quá.” - Từ Tử Hàn trầm trồ khen ngợi.

“Ăn đi , đã trễ rồi em không định đi ngủ sao ?” - Dược cô khen , trong lòng Dược Thiếu Phàm tuy rất vui nhưng khuôn mặt vẫn lạnh như tiền.

“Vâng.”

“Ăn đi.” - Anh gấp miếng thịt sườn cho cô . Khóe miệng khẽ nhếch lên.

“Ừm...rất ngon.” - Cô híp mắt cười . Vừa ăn vừa tíu tít khen ngợi. Dược Thiếu Phàm bật cười .

Sau khi ăn xong , cô cùng anh đi lên tầng một, đến cửa phòng cô , Dược Thiếu Phàm buông tay cô ra , hôn lên vầng trán rộng, cưng chiều nói “Ngủ ngon.”

“Anh ngủ ngon” - Cô đưa tay xoa trán , vẻ mặt vô cùng hạnh phúc sau đó đi vào phòng . Anh khẽ cười rồi cũng sải bước đi đến phòng ngủ . Được Thiếu Phàm đỡ tay vỗ hai cái , đèn trong nhà lập tức tắt hết. Tòa nhà lại trở về trạng thái yên tĩnh như trước....

Ở trong khu rừng phía xa kia , có một người đàn ông đang ngồi trong khu nhà hoang . Người đàn ông da ngăm đen , mặc chiếc áo khoác đen , tức giận nói “Chết tiệt...Được Thiếu Phàm ! mày lại đuổi cùng giết tận tao ?Tao nhất định sẽ trả thù...”- Hắn nghiêng rằng tức giận nói , người đàn ông vừa mới lên tiếng là Quyết Lang - kẻ đã đến địa bàn của Được thiếu Phàm.... Và cùngbలా người anh đang tra sát...

19. Chương 19

Sáng hôm sau , Tường Quan cùng 7 ám vệ đến Được gia , quản gia đưa họ lên thư phòng. Được Thiếu Phàm đã đứng chờ ở đó .

“Chủ tử.” - 7 ám vệ cùng Tường Quan cúi đầu chào.

“Chủ tử , đây là những ám vệ xuất sắc nhất và hai sát thủ cấp bậc A.”

Được Thiếu Phàm quay mặt lại. Thanh âm lạnh lẽo phát ra.“Nhiệm vụ của các người là phải bảo vệ phu nhân. Hãy núp trong tối chỉ khi cô ấy gặp nguy hiểm thì xuất hiện. Nên nhớ , nếu phu nhân bị mất một cọng tóc ta sẽ chôn sống các người.”

“Thuộc hạ tuân lệnh.” - 7 ám vệ đồng loạt trả lời

“Lui xuống đi. Tiểu Tường hãy chọn cho ta một nữ ám vệ xuất sắc nhất ở Hắc Nguyệt đem đến đây.”

Tường Quan cúi đầu vâng lệnh , sau đó đi khỏi phòng , rời khỏi Được gia. Được Thiếu Phàm lúc này mới đi sang phòng của cô , cánh cửa khẽ mở ra , mắt thấy cô vẫn còn ngủ nên đóng cửa lại đi xuống sảnh , dặn dò quản gia “Khi nào phu nhân dậy thì hăng chuẩn bị thức ăn . Nói với cô ấy là trưa nay tôi có hẹn với đối tác nên không cần mang cơm đến công ti.”

“Vâng !” - Quản gia cung kính đáp . Được Thiếu Phàm đi vào xe sau đó từ từ rời khỏi tòa biệt thự sang trọng....

Một lúc sau , Từ Tử Hàn mơ màng tỉnh dậy , cô vươn vai một cái rồi bước xuống giường đi vệ sinh cá nhân. vài phút sau cô bước ra , hôm nay trời rất trong xanh , Từ Tử Hàn lấy bình tưới nước đi ra cái bàn gỗ đặt gần cửa sổ sát đất tưới nước cho chậu hoa lavender. Cô vui vẻ bước xuống , thấy quản gia đang lau tủ , cô chạy xuống , mỉm cười nói “Chào buổi sáng , bác quản gia.”

“Chào phu nhân . À...để tôi sai người dọn bữa sáng cho cô.” - Quản gia cũng vui vẻ chào đón cô , ông cảm thấy càng ngày ông càng yêu quý cô phu nhân nhỏ này tuy có hơi chút cứng đầu nhưng vẫn rất thân thiện.

“Cảm ơn bác.” - Cô tươi cười cảm ơn. Sau đó đi vào bàn ăn ngồi xuống.

Người giúp việc trong nhà dọn bữa sáng cho cô. “Cảm ơn chị.”

“Mời phu nhân dùng . Chúc phu nhân ăn ngon miệng.” - Người giúp việc mỉm cười cung kính nói.

“Cảm ơn.”

Cô vui vẻ thưởng thức bữa sáng thơm ngon . Tuy ăn một mình có chút buồn nhưng cô vẫn ăn hết bữa sáng. Ăn xong cô ra vườn , cô ngồi cạnh vườn hoa lavender ủ rũ nói “Bao giờ mới nở đây ??”

“Phu nhân !” - Tiếng của quản gia vọng lại từ phía sau. Từ Tử Hàn đứng dậy “Có chuyện gì ạ.”

“Ông chủ dặn , trưa nay cô không cần đến công ty vì ông chủ có hẹn với đối tác.”

“Vậy sao . Cháu biết rồi.”

Quản gia cúi đầu chào cô rồi đi vào nhà. Từ Tử Hàn thông thả đi lung tung trong nhà. Chắc có lẽ trưa nay cô lại phải ăn một mình rồi....

Trung tâm Đài Bắc... Công ti “Dược Thiên”....

“Cô mang mẫu vẽ này đến bộ phận thiết kế kêu họ phải hoàn thành ngay cho tôi.” - Dược Thiếu Phàm đưa mẫu vẽ cho thư kí Tình.

“Vâng !” - Thư ký Tình cầm lấy , sau đó đi ra ngoài. Anh ngồi dựa lưng vào ghế , lấy điện thoại gọi cho cô

“Thiếu Phàm...” - Giọng cô trong trẻo vang trong điện thoại.

“Đã ăn sáng chưa.”

“Em ăn rồi.”

“Trưa nay không cần phải đến công ty.”

“Vâng , em biết rồi.”

“Chiều anh sẽ về sớm. Không được đi ra ngoài đó.”

“Ừm...”

“Vâng nhé . Trưa nhớ ăn cơm đầy.”

“Vâng . Anh làm việc cẩn thận. Tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Trên khuôn mặt lạnh lùng của Dược Thiếu Phàm chợt xuất hiện một nụ cười. Nghe nói hôm nay sẽ có tuyết rơi. Coi bộ tuyết cũng sẽ rơi thường xuyên rồi . Anh phải chuẩn bị mua cho cô thêm vài cái áo len thôi.

*Cộc cộc...

“Có quý rầy cậu không ?” - Phong Nhất Thiên đứng ở cửa tươi cười nói.

“Việc gì ?” - Khuôn mặt anh lại trở nên lạnh lùng.

“Bản thiết kế vừa này là sao ?”

“Tôi làm cho Tử Hàn !” - Dược Thiếu Phàm đi đến chiếc bàn đặt gần cửa sổ sát đất ngồi xuống.

“Hừm ?” - Phong Nhất Thiên cũng ngồi xuống.

“Dù sao cũng nên đề phòng . Chiếc lắc tay đó được gắn máy theo dõi và máy phát tín hiệu chỉ cần ai đó gây nguy hiểm cho Tử Hàn , tôi sẽ nhận được thông báo ngay , thiết bị ấy rất khó để phát hiện. Như vậy nếu xảy ra chuyện gì cũng sẽ nhanh chóng tìm được. ” - Dược Thiếu Phàm lạnh nhạt trả lời.

“Cậu lo cô ấy sẽ bị Quyết Lang làm hại sao ?”

“Phòng ngừa trước sẽ tốt hơn.”

“Nói cũng phải.”

“Trịnh Thâm đang ở nhà cậu sao ?”

“Ừ , ông của cậu ta vẫn chưa biết rằng hắn đã trở về. Chắc...mà tên đó hiện tại đang đi ngao du ở đâu đó rồi.”

“Vậy sao ?”

“Phải rồi , trưa tay cậu có hẹn với côngti Giản thị sao ?”

“Ừ , ông ta muốn tôi hợp tác với đề án lần này . Cậu thông báo cho Lạc Kinh đi với tôi. Còn cậu xử lý đồng hồ sơ này đi.” - Anh quăng cho Phong Nhất Thiên đồng hồ sơ , nhàn nhã nói.

“Tôi còn chưa xử lý xong cái đồng hồ sơ hôm qua nữa , bây giờ cậu còn đưa cho tôi thêm đồng hồ này nữa.” - Phong Nhất Thiên bất mãn nói

“Mau mau xử lý đi.”

“Cái tên chết tiệt này.” - Phong Nhất Thiên ôm lấy đồng hồ sơ đi ra ngoài .

Gần trưa Được Thiếu Phàm và Lôi Lạc Kinh đi ra ngoài , họ đi đến nhà hàng Pasta để gặp đối tác. Hai người bước vào nhà hàng mọi con mắt đều hướng đến , có một người đàn ông ngồi cùng 1 cô gái trẻ ở bàn phía dơ tay lên , ý muốn gọi họ lại . Lôi Lạc Kinh hất mặt về phía bàn bên ấy rồi cả hai cùng bước đến.

“Xin chào hai vị tôi là Giản Lâm còn đây là con gái tôi Giản Tiểu Mạn . Rất vui khi được gặp ngài.” – Người đàn ông trung niên đứng dậy lịch sự dơ tay ra trước mặt anh. Được Thiếu Phàm cũng lịch sự bắt tay . Rồi ngồi xuống , còn cô gái kia chỉ cúi đầu một cái , nhưng ngay cả nhìn anh cũng không thèm nhìn cô. “À , đây là bản kế hoạch của tôi , muốn hợp tác với ngài về sản phẩm lần này , đây là một sợi dây chuyền làm từ pha lê , mặt dây chuyền có gắn đá sapphire xanh .”

“Ông muốn hợp tác với chúng tôi vì công ti Giản thị đang có hcút khó khăn.” – Lôi Lạc Kinh lên tiếng , anh đưa bản thiết kế cho Được Thiếu Phàm.

“À...thật ra đó chỉ là một phần ,còn phần còn lại chính là tôi muốn hợp tác với công ty lớn của Được tổng đây.”

“Thiết kế rất tốt , đây là bản thiết kế do ông vẽ ?” – Sau khi xem xong Được Thiế Phàm lên tiếng .

“Đó là do con gái tôi thiết kế.”

“Đây là đá sapphire xanh rất quý , được gọt giữa thành hình mặt trăng , cái này tôi cũng có thiết kế theo cặp gồm 1 dây chuyền -1 chiếc nhẫn .” – Giản Tiểu Mạn mỉm cười lên tiếng.

“Rất tốt ! Tôi sẽ hợp tác với các người . Tôi muốn có một cặp mẫu ngay . Khoảng 2 ngày sau hãy đem đến công ty cho tôi.”

“Hai ngày sao ?” – Người con gái tên Giản Tiểu Mạn nhú mày hỏi , một ọi dây chuyền vừa quý vừa tinh xảo như thế vậy mà chỉ cho thời gian hai ngày sao ???

“Phải . nếu muốn hợp tác với công ty chúng tôi , các người cần phải có năng lựcv và hiệu suất làm việc cao . Nếu sau hai ngày mẫu sản phẩm chưa được đem đến công ty “Được Thiên” thì việc hợp tác này sẽ hủy.” – Lôi Lạc Kinh cười khẩy nói , sau đó cả hai người cùng đứng dậy đi về. Bỏ lại Giản Lâm và Giản Tiểu Mạn vừa ngỡ ngàng vừa khlo chịu kia.

“Ba à , ba xem anh ta có quá đáng không . Ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn con một cái. Còn nói chuyện kiểu đó nữa chứ ???” – Giản Tiểu Mạn nũng nịu nói.

“Được rồi được rồi , con cố gắng làm đi , còn nữa phải thường xuyên đến tập đoàn “Được Thiê” để gặp Được Thiếu Phàm hiểu chưa ? Chỉ cần cậu ta mê một con thì chúng ta sẽ dễ dàng có được tập đoàn của Được thiếu Phàm.” – Giản Lâm cười khoái trá nói . Kế hoạch của ông chỉ có vậy . Dù sao con gái của ông ta cũng rất được , từ trên xuống dưới không thể nào chê được.

“Con biết rồi.”

“Cậu không về công ty sao?” – Lôi Lạc Kinh thắc mắc hỏi.

“Tôi về nhà.”

“Vậy sao ? Phải rồi mậu dây chuyền vừa nãy , tại sao cậu lại cần mẫu thử đó. “

“Tôi tặng Tử Hàn.”

“ồ vậy sao ? Mà cậu biết mục đích của ông ta chứ ?”

“Tất nhiên , ông ta muốn dùng con gái mình làm mồi đó mà. Việc này tôi giao cho cậu.” – Được Thiếu Phàm nhếch miệng cười khinh miệt.

“Giao cho tôi cái gì.”

“Giản Tiểu Mạn.”

“Được thôi . Dù sao tôi cũng không có hứng thú lắm. Nhưng cũng đành phải đồng ý vậy.” – Lôi Lạc Kinh cười khẩy nói. Coi bộ họ đụng sai người rồi , mới giám giở trò đó.

— Được gia.....

“Woa ! Tuyết rơi rồi , rơi rồi.” – Những bông tuyết trắng từ từ rơi xuống , Từ Tử Hàn thích thú chạy ra ngoài , cô dang hai tay ra hứng những bông tuyết bé nhỏ.

“Phu nhân , ngài nên mặc thêm áo , lỡ bị cảm thì không hay ạ.” – Một nữ giúp việc chạy lại đưa áo cho cô.

“Cảm ơn !” – Cô mỉm cười gật đầu , khoác cái áo len rộng thùng thình vô cùng ấm cúng ấy.

Từ đằng sau Được thiếu Phàm đã nhìn thấy cô . Cô xinh đẹp tuyệt trần đứng giữa bầu trời tuyết , dang hai tay ra đón những bông tuyết kai . Khuôn mặt ửng hồng dịu dàng , cái miệng nhỏ xinh nở nụ cười hạnh phúc. Anh nhếch miệng cười bước xuống xe. , từ đằng sau anh vòng tay ôm lấy cô. Thanh âm dịu dàng phát ra từ bên tai của Từ Tử Hàn “Em không thấy lạnh sao ?”

“Thiếu Phàm ! Anh về rồi sao ? Sao hôm nay về sớm vậy ?” – Nghe được giọng nói của anh , Từ Tử Hàn quay đầu lại tươi tắn nói.

“Nhớ em nên về nhà xem thử bào bối có biết nghe lời không ?” – Được Thiếu Phàm tươi tắn trả lời.

“Hửm , anh đang mĩa mai em đó hả ?” – Từ Tử Hàn chu môi bất mãn nói. Anh vừa về đã chọc ghẹo cô rồi sao. Thấy hành động đáng yêu ấy , Được thiếu Phàm bật cười , sau đó liền đặt môi mình lên môi cô . Tặng cô một nụ hôn ban trưa giữa không gian đầy tuyết. Từ Tử Hàn bị anh hôn đến nỗi thở cũng không được đặt phải gục đầu trên vai anh. “vào nhà thôi.” – Được thiếu Phàm vui vẻ ôm eo cô đi vào nhà.

“Em tưởng anh sẽ không về ăn trưa nên đã ăn từ sớm rồi !”

“Không sao . em ngồi nhìn anh ăn cũng được.” – Được Thiếu Phàm ngồi trong phòng ăn nhovn miệng cười , đưa tay nhéo nhẹ cái má phúng phính của cô “Nhưng mà bây giờ ăn thêm cũng được , không phải em có bao tử “không đáy” sao ?”

“Gì chứ ? em có bao tử “không đáy” hồi nào ? Anh thật là quá đáng .” – Từ Tử Hàn đỏ mặt thẹn nhẹ vào lồng ngực của anh , bất mãn nói.

“Haha....không phải sao ?” – Anh thích thú cười .

“Không phải.”

“Vậy bây giờ nghe lời anh , ăn thêm đi.” – Được Thiếu Phàm phẩy tay ra lệnh cho đầu bếp đưa thêm một cái chén và một đôi đũa nữa cho cô. Từ Tử Hàn cũng nghe lời anh , cầm lấy đũa mà ăn cơm. “Thật là biết nghe lời.”

“Tất nhiên rồi , em rất ngoan đó.” – Từ Tử Hàn tươi tắn nói.

“Phải rồi , có ăn nên mới ngoan như vậy.”

“Anh....” – Từ Tử Hàn bị anh châm chọc , hai gò má chột ửng đỏ lên , tức đến nghẹn họng .

“được rồi...ăn đi , không học em nữa...” – Được thiếu Phàm gấp cho cô miếng trứng đặt vào trong bát tươi cười nói. Cô hậm hực cầm lấy chén cơm , tức tối ăn. Được thiếu Phàm thì đắc thắng cười tươi . Quả nhiên về nhà ăn cơm cùng cô sẽ thú vị hơn là ăn cùng hai tên kia.....

20. Chương 20

Ăn cơm trưa xong Từ Tử Hàn cứ mè nheo với anh. Cô muốn ra ban công trước nhà ngắm tuyết rơi. Phía bên phải trước nhà có một ban công, có mái hiên che phủ, nơi đó cũng được trồng rất nhiều hoa. Sau một hồi đeo bám anh cuối cùng cô cũng được ra ngắm tuyết rơi. Được Thiệu Phàm mặc chiếc áo khoác to đứng đằng sau bao bọc lấy cô. Từ Tử Hàn đưa tay hứng những bông tuyết nhỏ. “Hết kì nghỉ đông em sẽ đi học lại.”

“Học ?”

“Phải, em đang học năm hai đại học ! Vì ba mẹ muốn em giúp họ nên em phải nhảy lớp...Ừm...nhưng mà em học rất giỏi đó nha...” - Từ Tử Hàn cười khở. Cô không giống những đứa trẻ khác, lúc nào cũng cố gắng hết sức, lúc nào cũng phải làm theo lời Từ Tử Hàn.

“Không cần, em sợ anh không thể nuôi nổi em sao ?” - Anh siết chặt cô hơn, đặt cằm lên vai của Từ Tử Hàn, dịu dàng nói.

“Không phải ! Em không muốn quá phụ thuộc vào anh . ”

“Vậy sao. Em học ngành gì.”

“Kế toán.”

“Anh chọn cho em trường khác trong vòng kiểm soát của anh !”

“Hả ?”

“Ồ đó sẽ không ai dám khinh thường hay bắt nạt em.”

Từ Tử Hàn có chút ngỡ ngàng, cô im lặng một chút, thì ra anh quan tâm cô đến như vậy sao. Khóe mắt cô bỗng ngấn nước.

“Chỉ cần em sống vui vẻ, đừng buồn bã nữa” - Được Thiệu Phàm khẽ cười, anh dựa mặt vào má cô, cưng chiều nói. “Em phải luôn nhớ, trên thế giới rộng lớn này không phải chỉ có một mình em...mà còn có anh ! Vì vậy đừng bao giờ tự gây tổn thương cho chính mình.”

“Cảm ơn anh !” - Cô mỉm cười, đôi mắt đỏ hoe, nhưng nụ cười vẫn được giữ nguyên trên khuôn mặt nhỏ xinh. “Không cần phải cảm ơn.”

“Em yêu anh !” - Từ Tử Hàn nghiêng đầu nhìn anh, thì thào nói. Được Thiệu Phàm ngậy người nhìn cô, sau đó liền hôn Từ Tử Hàn, nhẹ nhàng từ từ chiếm lấy vị ngọt môi đỏ mọng ấy, anh dùng lưỡi tách răng cô ra, quần lưới cái lưới thơm tho của Từ Tử Hàn. Càng lúc càng thô bạo, Từ Tử Hàn bị anh làm cho đầu óc choáng váng tay cũng không tự chủ mà leo lên cổ anh. Lưỡi quần lưới, bí mật mang theo nước miếng của hai người. “Anh yêu em, Từ Tử Hàn.” - Lời ngọt ngào biến mất trên đôi môi mọng đầy khiêu gợi của Được Thiệu Phàm. Từ Tử Hàn ôm lấy anh, trong lòng tràn ngập hạnh phúc.

Tin tin... “Nè, hai người đang ôm nhau kia !” - Tiếng còi xe hơi phát ra trong sân nhà anh. Được Thiệu Phàm cau mày ngược mặt lên, Từ Tử Hàn cũng vì thế buông anh ra quay đầu lại nhìn.

Chiếc siêu xe Reventon dừng ngay trước cửa của tòa nhà phương Tây cao lớn. Đó là chiếc xe đua mạnh nhất và đắt nhất mà Lamborghini từng sản xuất và nó đứng thứ 3 trong danh sách dòng xe Lamborghini. Từ trong xe bước ra là một người thanh niên ngũ quan tinh tế, mái tóc high light đỏ đen, đeo một cái kính mát gọng vàng khoác trên mình áo sơ mi Arrow đen chỉ cài hờ 3 nút dưới, cùng chiếc quần Jean lịch lãm. Người đàn ông này thật tuấn tú, trên khuôn mặt ấy nở một nụ cười thân thiện “Thiệu Phàm... Tôi đến thăm cậu đây !” - Đó chính là Lương Trịnh Thâm.

“Đế xe ở chỗ khác !” - Nụ cười trên khuôn mặt Được Thiệu Phàm lúc này tắt lịm ngay cả thanh âm cũng trở nên lạnh lẽo hơn.

“Gì ?” - Lương Trịnh Thâm há hốc miệng nói.

“Mau !”

Lương Trinh Thâm bĩu môi quay vào trong xe , lái chiếc xe ra chỗ khác , sau đó bực tức bước đến chỗ của Được Thiếu Phàm , nhoeo miệng cười tươi “Xin chào , anh là Lương Trinh Thâm , bạn của Thiếu Phàm . Tên tiếng anh là Jack. ”

“Chào anh , em là Tử Tử Hàn.” - Cô vui vẻ trả lời.

“Oh... Thật là một mỹ nhân nhỏ-có ai nói em như vậy chưa ?” - Lương Trinh Thâm cười toe toét xoa nhẹ đầu cô.

“Hả...” - Tử Tử Hàn khó hiểu nhìn anh.

“Đi vào nhà , ngoài này lạnh lắm !” - Được Thiếu Phàm đánh mặt liếc Lương Trinh Thâm một cái rồi ôm ngang eo cô đi vào nhà , để lại Lương Trinh Thâm đang ngơ ngời đứng nhìn.“Này , cái đồ nhỏ mọn.” - Anh hét lên sau đó cũng sải bước đi vào nhà.

Tử Tử Hàn ngồi ăn trái cây kế bên Được Thiếu Phàm , lâu lâu anh lại đút cho cô ăn , Lương Trinh Thâm ngồi đối diện thấy một màn như vậy trong lòng đầy cảm thán . Trời ạ , cái tên máu lạnh này mà cũng có lúc dịu dàng sao ? Thật là hiếm có.

“Cậu đến đây làm gì ?” - Được Thiếu Phàm lạnh nhạt hỏi.

“Thì đến thăm cậu . Cậu đó hôm qua gặp tôi chỉ quãng một chữ ”chào” rồi bỏ đi . Sao cậu phũ quá vậy ?” - Lương Trinh Thâm thở dài ai oán nói.“Chắc không phải vội về nhà với vợ chứ ?” - Anh cười gian nhìn chằm chằm vào cô , khuôn mặt trắng nõn bỗng chốc ửng đỏ . Lương Trinh Thâm thấy vậy càng thích thú trêu ghẹo “Haha...thật vậy sao ? Hèn gì ngay cả câu hỏi thăm cũng không có . Tử Hàn à ,hôm qua cậu ta về trễ em có làm gì cậu ta không vậy ?”

“Đủ rồi đấy !” - Được Thiếu Phàm gằn giọng nói.

“Xi...” - Lương Trinh Thâm bĩu môi .

“Anh cũng là bạn của anh Lạc Kinh và Nhất Thiên sao ?” - Tử Tử Hàn chột hỏi.

“Phải , là bạn rất thân đấy. Phải rồi Thiếu Phàm hôm nay cho tôi ăn cơm ké ở đây nhé . Thiên và Kinh đi ”vui vẻ” với nhau rồi...chậc...” - Lương Trinh Thâm thở dài nói , vừa nói vừa tặc lưỡi.

“Vui vẻ là sao ?” - Tử Tử Hàn ngây ngô hỏi .

“Thì là...”

“Nếu cậu còn nói nữa thì tôi sẽ đá cậu ra khỏi đây ngay lập tức.” - Được Thiếu Phàm lên tiếng cắt ngang lời của Lương Trinh Thâm . Anh không cho phép bất cứ ai làm “vấy bẩn” bảo bối của anh.

“Vây...thì thôi.” - Lương Trinh Thâm liền im bặt , còn Tử Tử Hàn thì nhíu mày khó hiểu.“Thiếu Phàm , hai anh đi vui vẻ là sao ??” - Cô quay sang kéo tay anh hỏi. Được Thiếu Phàm nhìn cô vợ nhỏ , trong lòng đầy cảm , anh trừng mắt nhìn Lương Trinh Thâm như muốn ăn tươi nuốt sống khiến cho cậu ta sợ đến phát run. “Tức là hai cậu ta đi chơi với nhau. Và dẫn theo bạn gái.”

” Hai anh ấy có bạn gái rồi sao ?”

“Nhất Thiên thì chưa có . Nhưng Lạc Kinh thì lại có rất nhiều , 1 ngày cậu ta có thể cặp 1 lúc 2 cô đấy.” - Lương Trinh Thâm xen ngang.

“Vây anh ấy là một người rất lãng nhăng.”

“Bingo ! Rất chính xác.”

Được Thiếu Phàm nhìn cô thở dài , cái tên chết tiệt kia không biết qua đây để làm gì nữa . Cứ ngồi đó nói nhảm.

“Trịnh Thâm , cậu bớt nói nhảm đi.” - Được Thiếu Phàm nhìn Lương Trinh Thâm nhàn nhạt nói.

“Chậc...người gì mà khó tính vậy ?” - Lương Trinh Thâm tặc lưỡi nói.

“Ông chủ , đã đến giờ ăn cơm ạ.” - Quản gia nhìn đồng hồ đã gần 7 giờ , nên bước đến cúi đầu nói.

“Được , vậy cứ dọn ra trước đi !” - Được Thiếu Phàm phân phó , sau đó kéo Từ Tử Hàn đứng dậy , anh mỉm cười “Đi ăn cơm.”

“Ừm...” - Cô híp mắt trả lời. Sau đó quay sang Lương Trịnh Thâm “Trịnh Thâm , anh cũng vào ăn cơm đi.”

“Được.” - Lương Trịnh Thâm cười vui vẻ , tự nhiên đi trước tới phòng ăn ngồi xuống bàn. Được Thiếu Phàm nhú mày đi tới .

“Ai da...tôi chỉ ở đây ăn thôi sau đó về nhà ngay mà . Cậu không cần phải cau có vậy chứ.” - Lương Trịnh Thâm vừa ăn vừa nói.

“Tử Hàn , ăn đi.” - Anh chẳng thèm để ý lời nói của cậu ta , dùng đũa gấp thức ăn cho Từ Tử Hàn.

“Cảm ơn anh .” - Cô cười tươi nói.

“Sau này cứ đem cơm đến cho anh , cứ đi thang máy dành riêng cho chủ tịch là được.”

“Vâng.”

Lương Trịnh Thâm vừa ăn vừa nhìn cặp vợ chồng kia , người này gấp thức ăn cho người kia , vô cùng hạnh phúc , giờ thì anh đã hiểu cảm giác của Phong Nhất Thiên và Lôi Lạc Kinh khi ngồi ăn cơm chung với họ . Nhưng mà vậy cũng tốt , dù sao Được Thiếu Phàm cũng dần dần trở lại là con người. Anh cảm thấy đúng thật cô gái tên Từ Tử Hàn này rất thú vị.

Ăn cơm xong ,đúng như lời Lương Trịnh Thâm nói , cậu ta chỉ ở lại ăn cơm , ăn xong thì đi về ngay . Bây giờ chỉ còn Từ Tử hàn và Được Thiếu Phàm ở nhà . Anh đang xem xét tài liệu ở dưới sảnh còn có thì ngồi kế bên vừa xem ti vi vừa ăn trái cây.

“Tử Hàn...” -Được Thiếu Phàm chợt gọi cô.

“Hửm ?”

“Em ngồi không như vậy thì xếp gọn đồng giấy này đi.” - Được Thiếu Phàm mắt vẫn không ngước lên , chỉ tay về đồng giấy tờ bên kia ra lệnh.

“Hả ? Em đang ăn mà...” - Từ Tử hàn chu môi bất mãn nói.

“Mau lên đi.”

Cô bặm môi nhìn anh , sau đó đưa tay xếp gọn đồng giấy lại , cái miệng nhỏ xinh không ngừng lẩm bầm “Đồ độc ác...người ta đang ăn mà...Anh thật không dễ thương chút nào...”

“Đường như anh đã nghe thấy , liền ngước mắt nhìn cô , thanh âm trầm thấp vang lên ”Em vừa nói cái gì ?” Từ Tử Hàn giật mình quay đầu nhìn anh , cô lắc đầu “Không...không có nói gì hết...”

“Từ Tử Hàn...” - Giọng nói anh chùng xuống , khiến cho cô sợ toát mồ hôi , cúi đầu lí nhí nói “Em...”

“Sao ?”

“Em nói..anh là đồ độc ác anh...không dễ thương chút nào” - Hai bàn tay nhỏ xinh đan vào nhau , cái đầu vẫn cúi đầu nói.

“Từ Tử Hàn...”

Nghe tiếng gọi của anh , Từ Tử Hàn ngẩng đầu lên , khuôn mặt vô cùng đáng thương nhìn anh .

“em thật to gan.” - Được Thiếu Phàm nói xong liền nhếch miệng cười tà , sau đó đưa tay chọc lét cô , Từ Tử hàn sợ hãi van xin “Á...hahaha...đừng mà...đừng lại...nhột quá...nhột quá đi...haha...”

“Sao hả ,sau này có dám nói anh như vậy không ?”

“Không dám....Không dám nữa.” - Từ Tử Hàn thở phì phò nhìn anh , đôi mắt vì cười quá nhiều mà ngấn nước.

“Được rồi , mau xếp gọn lại đi.” - Được Thiếu Phàm khẽ cười , đưa tay nhéo nhẹ cái mái má của cô , cưng chiều nói....

Cô cứ ngồi kể anh cho đến khi anh làm xong . Được Thiếu Phàm đưa mắt nhìn cô , thấy cô liên tục ngáp rồi dụi mắt , liền lên tiếng “Đi ngủ thôi.”

“Hửm...anh làm xong rồi sao ?”

“Phải . đi thôi.”

“Ừm..”

Được Thiếu Phàm đưa tay tắt ti vi , chiếc ti vi tự động hạ xuống trong chiếc hộp đựng . Anh cùng cô đi lên tầng 1 , đến phòng của cô Từ Tử Hàn vốn định đi vào nhưng anh lại chặn cửa nói “Không phải phòng này.”

“Không phải phòng này...???” - Cô khó hiểu nhìn anh.

“Là phòng bên kia.”

“Phòng bên kia...” - Cô chỉ tay vào căn phòng bên cạnh. Được Thiếu Phàm gật đầu . Cô tròn mắt hỏi “Là phòng của anh mà.”

“Phải , từ bây giờ nó sẽ là phòng của em...và anh.” - Được Thiếu Phàm chậm rãi nói.

“Sao ?”

“Mau lên , có cần anh bế em không ?”

“Nhưng...nhưng...”

“vậy để anh bế em vào.” - Anh cúi người xuống định bế cô lên . Từ Tử Hân hốt hoảng hét “Em tự vào...em...sẽ tự vào.” - Từ Tử Hân đỏ mặt nói , sau đó đi vào phòng anh , lúc vào phòng còn ngáp ngừng , rồi lắc đầu , ... làm đủ mọi hành động mới chịu vào thẳng. Được Thiếu Phàm nhìn hành động của cô liền bật cười , anh để gọn tập tài liệu lên bàn sau đó đi lên giường nằm xuống , ngoắc ngoắc cô lại . Từ Tử Hân ngoan ngoãn đi đến . phụng phịu ngồi xuống giường , Được thiếu Phàm đưa tay kéo , lực của anh khá mạnh lên toàn thân cô ngã vào người anh . Từ Tử Hân đỏ mặt nói “Anh...Anh...”

“Ngủ ngon !” - Được Thiếu Phàm ôm chặt cô , sau đó đắp chăn lại , hôn lên môi cô , nỉ non nói. Anh ngủ ngon là vậy nhưng người con gái nằm trong lòng anh thì không hề. Cô cứ trần trọc không ngủ , tìm thì đập thình thịch , trong lo sợ anh sẽ làm gì cô . Nền lâu lâu lại ngược mắt nhìn anh . Anh dù đã nhắm mắt nhưng đều biết mọi hành động của cô , trong lòng thích thú cười không nguôi , sau đó thấy trời đã tối mà cô cứ không ngủ liền mở miệng “bảo bối , ngủ sớm đi. Anh không làm gì em đâu” Từ Tử Hân giật mình , thì ra anh vẫn chưa ngủ sao ??? Còn biết cô đang nghĩ gì nữa ? Xấu hổ quá ??? Khưon mặt cô đỏ bừng , đầy cảm thán . Nhưng sau đó cũng rất nhanh đi vào giấc ngủ... Được Thiếu Phàm cảm nhận được hơi thở đều đặn của cô , biết là cô đã ngủ nên khẽ mỉm cười , ôm cô vào trong lòng chặt hơn sau đó cũng từ từ đi vào mộng đẹp...

21. Chương 21

Từ Tử Hân thường ngày đều đem bữa trưa đến cho Được Thiếu Phàm sau đó cùng ở lại công ty với anh . Người trong công ty biết cô ngày càng nhiều . Lâu lâu cô còn ngồi nói chuyện với họ. Cũng như mọi ngày , Từ Tử Hân đang ngồi ăn cơm trưa cùng với anh.

“Xin lỗi vì đã quấy rầy hai người đang dùng cơm , đây là những thứ mà ngài cần.” - Thư kí Vương bước vào cung kính nói , cô đặt một chiếc hộp nhung hình chữ nhật lên bàn.

“Được rồi , ra ngoài đi.” - Được Thiếu Phàm lạnh nhạt nói . Sau đó đưa chiếc hộp cho cô. Từ Tử Hân buông đũa xuống , tò mò hỏi “Là gì vậy ?”

“Mở ra đi.”

Từ Tử Hàn mở chiếc hộp ra . Bên trong là một sợi dây chuyền bạch kim lấp lánh , mặt giầy chuyền đính viên đá Shophire xanh được gọt giữa thành hình mặt trăng cùng chiếc nhẫn bạch kim , cũng được đính đá shophire. Từ Tử Hàn say mê nhìn , thật là món trang sức quý báu , chắc hẳn nó cũng không ít tiền.

“Để anh đeo cho em.” - Được Thiệu Phàm mỉm cười ,anh đưa tay lấy sợi dây chuyền ra nói.

“Ừm..không được đâu.” - Cô vội nói. Được Thiệu Phàm nhún mày nhìn cô “Tại sao ?”

“Sao anh lại tặng cho em món quà đắt tiền như vậy ?”

“Vì em là vợ anh !” - Anh tỉnh bơ trả lời , cô vì câu nói của anh mà hai bên má ửng hồng . Được Thiệu Phàm bật cười , nhéo nhẹ má cô , không hiểu sao mỗi lần thấy mặt cô đỏ lên lại rất muốn nhéo một cái.“Quà anh tặng không được từ chối.” Anh đưa tay đeo cho cô , sợi dây bạch kim nằm gọn trên cổ cô , thật đẹp.“Còn nữa chiếc lắc này em phải luôn mang theo . Mất hai thứ kia được nhưng tuyệt đối không được mất , biết chưa.” Từ Tử Hàn khó hiểu nhìn anh , chiếc lắc này làm bằng bạch kim. Xung quanh gắn ngôi sao , và những cái chuông bé nhỏ rất hợp với sợi dây chuyền cùng chiếc nhẫn.“Cảm ơn anh !”

Được rồi , ăn cơm tiếp đi.” - Anh mỉm cười , gấp thức ăn cho cô.

Vẫn như mọi khi , ăn xong thì cô lại cùng anh , cô ngồi trên sofa mân mê chiếc lắc...cho đến khi anh cùng c về nhà...

Một buổi chiều ngày giữa đông , khi mọi vật bao quanh một màu trắng . Tuyết rơi khắp sân , Từ Tử Hàn ở trong phòng thử quần áo. Cô lựa qua lựa lại rất nhiều.

“Phu nhân , cô thử bộ đầm này đi.” - Người giúp việc đưa cho cô bộ đầm hai dây mỏng to , bên trên là áo màu trắng , từ phần thắt eo là váy xòe màu đen . Từ Tử Hàn cầm lấy mặc thử “Hi...bộ này được đó . Cảm ơn chị.”- Cô cười tươi nói .

“A...không có chi ạ.” - Người giúp việc bối rối trả lời. Thật không ngờ phu nhân lại thân thiện như vậy.

Ít phút sau , Từ Tử Hàn bước ra , mái tóc dài uốn cong buông thả bên vai , cặp mắt đen láy to tròn. Đôi môi đỏ mọng xinh xắn , hai bên má ửng đỏ . Xương vai xinh đẹp lộ ra , trên cái cổ trắng nõn là sợi dây Shophire lấp lánh . Bộ đầm công chúa xinh đẹp , để lộ đôi chân thon dài cùng đôi cao gót màu trắng. Nhìn cô hệt như búp bê thiên sứ. Được Thiệu Phàm đang ngồi trên sofa dưới sảnh chờ cô , phát hiện ra cô đang từ từ đi xuống , anh đứng lên , đưa tay ra đón cô . Anh mặc bộ Âu phục màu đen lịch lãm , mái tóc hạt dẻ được chải chuốt gọn gàng . Đôi lông mày rậm , cặp mắt màu hổ phách sắc bén hút hồn , cái mũi cao , cùng đôi môi mỏng khiêu gợi , chỉ khi nhìn thấy cô , đôi môi ấy lại nhếch lên tạo thành một đường cong hoàn mỹ . Từ Tử Hàn vì vẻ đẹp ấy mà bị hút hồn , đứng ngây người. Hằng ngày cô luôn thấy anh chính tề và phong độ như vậy , nhưng không hiểu vì sao hôm nay lại đặc biệt mê người đến vậy . Được Thiệu Phàm nhìn dáng vẻ của cô , anh liền bật cười , để lộ hàm răng trắng đều “Đi nào , bà xã.”

Vì hai tiếng “bà xã” của anh mà khiến cho khuôn mặt cô đỏ ửng , không biết phải làm sao. Được Thiệu Phàm kéo cô lại rù rì nói ”Da mặt em thật mỏng.

“Hừ...” - Cô bặm môi trừng mắt nhìn anh. Lững tthững đi theo. Anh cầm chiếc áo khoác lông cừu khoác cho cô , sau đó lên xe ra khỏi cổng.

“Thiệu Phàm , anh lại mới mua xe sao ?” - Từ Tử Hàn thắc mắc hỏi , chiếc xe này cô chưa thấy bao giờ.

“Không phải , anh mua lâu rồi , bây giờ mới lấy ra đi.”- Được Thiệu Phàm vừa lái xe vừa trả lời.

“Hừm...anh...rất cuộc cuộc có bao nhiêu xe vậy ?”

“Không biết , anh cũng không nhớ.” - Anh nhếch miệng cười , đưa mắt nhìn cô.

“Hả !? Anh có sở thích sưu tầm xe quý hiếm sao ?”

“Haha...chắc vậy.”

Từ Tử Hàn nhún mày khó hiểu nhìn anh . Chiếc siêu xe vì vu trong gió sau đó dừng ở nhà hàng “Noble(Quý phái)” - Đây là nhà hàng của nhà họ Lôi . Do Lôi Quốc , ông nội của Lôi Lạc Kinh nắm giữ.

Mọi người đều ngược nhìn siêu xe Huracan LP610-4 màu vàng được sản xuất bên Ý , đáng giá hàng tỉ USD. Với thiết kế độc đáo đậm chất thể thao, công nghệ tiên tiến, khả năng vận hành năng động và linh hoạt, (Mẫu siêu xe mới nhất Lamborghini sở hữu hệ dẫn động bốn bánh điều khiển hoàn toàn bằng điện tử, chiếc xe có khả năng tăng tốc từ 0-100km/h trong 3,2 giây, 0-200km/h trong 9,9 giây và đạt tốc độ tối đa hơn 325km/h. người lái lựa chọn bằng phím bấm chuyển đổi tích hợp bên dưới vô lăng. Những chế độ này đáp ứng nhu cầu di chuyển trên đường phố hoặc phát huy tối đa hiệu suất trên đường đua. Mỗi khi một chế độ lái được kích hoạt, hệ thống sẽ can thiệp và thay đổi thông số của một vài hệ thống điều khiển điện tử như hộp số, bộ vi điều khiển của động cơ, dàn âm thanh, hệ thống dẫn động bốn bánh và hệ thống kiểm soát cân bằng điện tử.v.v... từ đó đưa ra sự kết hợp tối ưu nhất để đáp ứng nhu cầu của người lái.)

Từ trong xe bước ra là một người đàn ông ngũ quan tinh tế , dáng vẻ cao ngạo và phi thường , cùng cô gái kiều nhỏ hệt như thiên sứ bước ra theo sau. Mọi ánh mắt đều dừng lại trên người của Từ Tử Hàn và Được Thiệu Phàm , thật đẹp đôi.

Từ Tử Hàn khoác tay anh đi vào trong , cánh cửa gỗ cao to mở ra , mọi người trong nhà hàng đều hướng mắt về phía cánh cửa . Đó chẳng phải là chủ tịch tập đoàn Được Thiên sao ? Còn cô gái xinh đẹp kế bên là ai vậy ???

“Thiệu Phàm , Tử Hàn đến rồi sao ? Mọi người đang chờ đấy.” - Lôi Lạc Kinh từ xa đi đến . “Chà...hôm nay em còn lộng lẫy hơn mọi ngày đó. Tử Hàn.” - Lôi Lạc Kinh cười tươi nhìn cô.

“Cảm ơn anh ! ” - Từ Tử Hàn hí hóp mắt nói.

“Thiệu Phàm , lên phát biểu kìa.” - Phong Nhất Thiên cùng Lương Trịnh Thâm đi tới.

“Được , canh chừng Tử Hàn dùm tôi.” - Được Thiệu Phàm lạnh nhạt nói.

“Không cần...tại sao lại canh chừng em ?”

“Nghe lời anh , đừng đi lung tung.” - Anh dịu dàng xoa đầu cô .

“Vâng...” - Cô khó hiểu nhìn anh . Cuối cùng cũng phải vâng lời . Được Thiệu Phàm bước lên bục , để cô lại Phong Nhất Thiên , Lôi Lạc Kinh và Lương Trịnh Thâm . Từ Tử Hàn bắt đầu tìm kiếm món ngon để thưởng thức , vì vốn dĩ cô đến đây để ăn mà... Cô vừa ăn vừa nghe Được Thiệu Phàm phát biểu.

” Xin chào , tôi là Được Thiệu Phàm , chủ tịch tập đoàn Được Thiên , đây là tiệc mừng 10 năm thành lập tập đoàn này . Cảm ơn mọi người đã đến đây.”

Tiếng pháo tay tràn ngập , cô ở đằng xa nhìn anh , hôm nay anh còn oai hơn mọi khi nữa . Ánh mắt của cô vô tình chạm với đôi mắt của anh , có chút bối rối , hai gò má cô ửng hồng.

“Còn một việc nữa , đây...là vợ tôi.” - Được Thiệu Phàm đưa tay về phía của cô , Từ Tử Hàn đang cầm chiếc bánh chocolate liền giật mình , xem chút nữa là rơi xuống đất. Phong Nhất Thiên đặt tay cô khoác lên tay anh , từ từ tiến tới chỗ Được Thiệu Phàm . Từ Tử Hàn sợ hãi nói nhỏ “Anh...làm gì vậy ?”

“Đưa em cho cậu ta.” - Phong Nhất Thiên cười tươi nói . Anh đẩy cô lên phía trước , bàn tay nhỏ bé nắm lấy tay của Được Thiệu Phàm có chút ngượng ngùng. “Cô ấy tên Từ Tử Hàn.” - Thanh âm trầm thấp vang lên . Mọi người trong đây đều kinh ngạc , thật không ngờ anh đã có vợ , họ không biết đám cưới của hai người diễn ra khi nào , chỉ số ít người trong đây là không kinh ngạc vì họ đã biết trước . Từ Tử Hàn cúi đầu chào , cô cố gắng tươi tắn nói “Tôi là Tử Hàn...xin chào mọi người.”

Tiếng vỗ tay cùng tiếng cười lại vang lên . Anh ôm ngang eo cô bước xuống bục . “Sao vậy ?”

“Anh đó...làm em muốn đứng tim.” - Từ Tử Hàn cảm thán nói , bây giờ tim cô còn đập rất mạnh.

“Hah...chỉ là do em nhìn anh nên anh mới nhớ tới mục đích lần này thôi.” - Được Thiệu Phàm bật cười . Từ Tử Hàn chu môi bất mãn , cái miệng bé xinh không ngừng lẩm bầm “Sau này không nhìn anh nữa ... Sẽ không bao giờ nhìn.”

“Em cứ thử đi , em mà không nhìn anh , thì anh cũng không nhìn em . Anh đi nhìn người con gái khác.” - Được Thiệu Phàm vỗ mặt lạnh chọc ghẹo cô. Từ Tử Hàn bặm môi ngược mắt nhìn anh “Không được , Anh không được nhìn cô gái khác . Không được . Biết chưa ?”

Đôi mắt màu hổ phách say đắm nhìn cô , thì ra cô cũng biết ghen , lần đầu tiên anh thấy cô ra lệnh cho anh đấy . Quả thật to gan...“Được.” - Anh mỉm cười trả lời.

“Thiếu Phàm...anh nói đi . Tại anh thính lắm sao . Mỗi lần em lầm bầm anh đều nghe rất rõ là sao ?” - Cô thắc mắc hỏi. Thật kì lạ nha . Mỗi lần cô nói nhỏ hay lầm bầm , dù là rất nhỏ anh cũng đoán được . Anh đưa mắt nhìn cô , vẻ mặt thích thú trả lời “Anh có thể đọc khẩu hình !”

“Sao ?” - Cô trở mắt nhìn anh.

“Hừm...ngoan ngoan đừng đi lung tung. ” - Anh đưa tay vuốt má cô , cưng chiều nói.

“Được tổng , xin chào !” - Một vị khách trung niên cầm ly Whisky bước đến.

“Chào !” - Được Thiếu Phàm chào lại ngắn gọn . Từ Từ Hàn thấy anh đang tiếp khách liền đi qua bên kia . Từ cánh cửa xuất hiện một người phụ nữ mặc đầm đỏ tiến vào . Cô gái ấy thân hình rất hấp dẫn , cổ áo rẽ sâu để lộ đường cong lả lướt . Đôi lông mày thanh tú , cặp mắt sắc bén , cái mũi cao . Đôi môi được đánh son đỏ . Nhìn cô gái ấy vừa khiêu gợi vừa rất cao ngạo , cô ấy chính là con gái của giám đốc công ty Giản thị - Giản Tiểu Mạn Từ Từ Hàn cũng chẳng để ý , chỉ cầm cúi ăn.

“Phu nhân.” - Chợt một tiếng gọi phát ra từ phía sau của cô . Từ Từ Hàn quay đầu lại . Khi phát hiện ra cô gái ấy liền nở nụ cười thân thiện “Chào chị , thư kí Tĩnh.”

“Hôm nay cô thật sự rất đẹp.” - Thư kí Tĩnh vui vẻ nói.

“Hi..cảm ơn . Chị cũng vậy . Hôm nay nhìn chị thật khác ngày thường . Rất xinh đẹp.”

“Phu nhân quá khen. Phải rồi , đây là bánh mà chủ tịch nhờ tôi đưa cho cô.”

“Vậy sao . Cảm ơn chị.”

“Thư kí Tĩnh.” - Một tiếng nói phát ra cách đó không xa , Tĩnh Nhược cúi đầu chào cô “Xin phép tôi đi trước.” Từ Từ Hàn cũng cúi đầu chào . Sau đó quay sang thưởng thức cái bánh Kiwi thơm ngon . Tuy rằng anh đang bận nhưng vẫn quan tâm đến cô , điều này làm cô rất hạnh phúc.

*Bốp.

“Á...” - Một tiếng kêu phát ra.

“Đau quá...” - Từ Từ Hàn ôm đầu nói. Vừa nãy đột nhiên có người đập vào đầu cô , khiến iếng bánh chưa kịp bỏ vào miệng đã rơi xuống sàn.

“Nè , sao cô lại đứng trơ trơ ở đó hả.” - Giọng nói đanh đá phát ra . “Là do cô đi mà không nhìn đường mà.” - Từ Từ Hàn tức tối nói.Rõ ràng là cô gái này có lỗi trước vậy mà còn hét toáng lên.

“Gì hả ? Cô...” - Giản Tiểu Mạn vốn định sẽ chửi Từ Từ Hàn nhưng cặp mắt liếc thấy sợi dây chuyền trên cổ cô cùng chiếc nhẫn liền ngưng lại , tức giận nói “Sợi dây chuyền này...cô lấy ở đâu ?”

“Ở đâu sao ? Thiếu Phàm tặng tôi ”. Từ Từ Hàn nhún mày trả lời.

“Sao ? ” - Sợi dây chuyền do cô thiết kế , chết tiệt , Được Thiếu Phàm , anh kêu tôi làm nhanh để rồi tặng không cho người khác.“Đưa trả lại cho tôi.”

”Sợi dây chuyền này là của tôi mà.

“Của cô ? huh...Tôi nói cho cô biết , sợi dây chuyền cùng chiếc nhẫn này là do tôi thiết kế , chưa kịp tung ra thị trường , Được Thiếu Phàm bắt tôi phải hoàn thành nó trong vòng hai ngày , vậy mà lại đem tặng không cho cô ! Mau trả lại cho tôi.”- Giản Tiểu Mạn hừ lạnh . Cô ta rít từng tiếng. Từ Từ Hàn nhìn cô ta không khỏi kinh ngạc

“Là do cô hợp tác với anh ấy , thì anh ấy có quyền nói cô làm mẫu thử chứ !”

“Im đi , mau đưa sợi dây chuyền đây.” - Giản Tiểu Mạn hét lên . Mọi người trong nhà hàng vì tiếng hét mà quay sang nhìn . Phong Nhất Thiên , Lôi Lạc Kinh , Lương Trịnh Thâm và Được Thiếu Phàm cũng kinh ngạc quay sang phía tiếng hét phát ra , chỉ thấy cô đang bị bắt nạt . Được Thiếu Phàm vội chạy lại. Giản

Tiểu Mạn vốn định đưa tay gạt sợi dây chuyền , nhưng rất nhanh , một bàn tay rắn chắc kéo Từ Tử Hàn lùi lại . “Chắc...là con gái sao lại hung dữ như vậy ?”

Từ Tử Hàn quay đầu lại nhìn. Cô vô cùng kinh ngạc khi thấy người con trai ấy , cô lắp bắp nói “Từ...Từ Chính...”

Từ Chính cúi xuống nhìn cô , vui vẻ nói “Đã lâu không gặp !” . Anh là anh trai của Từ Tử Hàn , tuy không cùng huyết thống nhưng từ nhỏ hai người đã xem nhau như anh em ruột. Mười mấy năm nay anh sống bên Anh . Ngay cả tin tức cũng không có , vậy mà bây giờ anh lại ở đây . Anh...đã biết hết mọi chuyện . Từ Tử Hàn lo lắng nhìn Từ Chính . Cô đang sợ...vô cùng sợ chính cô sẽ nhận những lời oán trách , mĩa mai của Từ Chính...

. • Từ Chính : 26tuổi Con của Từ gia , từ nhỏ đã ngang bướng cao ngạo ,và hay bốc đồng với Từ Hải Thành nên khi lên 12 đã sang Anh du học và từ đó sinh sống ở bên Anh . Là tổng giám đốc công ty tài chính CNA. Một người rất mạo hiểm

22. Chương 22

Nơi ban công của nhà hàng , Từ Tử Hàn đang đứng cúi mặt , đối diện với Từ Chính . Cô không biết phải làm sao , phải nói gì với anh. Lúc này , cũng may nhờ có Từ Chính cô mới không bị thương , Được Thiếu Phàm đã rất tức giận lúc đó anh như muốn giết chết Giản Tiểu Mạn , cô đã can ngăn nên anh mới bỏ qua . Đã sai Lôi Lạc Kinh lôi cô ta đi...lúc này đây cô...không dám đối diện với anh.

“Sao vậy ? Em không thấy mũi cổ sao ? Ngẩng đầu lên đi.” - Từ Chính lắc nhẹ ly rượu vang đỏ . Mỉm cười.

“Xin lỗi anh ! Từ Chính...em xin lỗi...”

“Vì chuyện gì ?”

“Vì em...đã làm hại gia đình anh , mẹ chết rồi...ba...cũng mất tích...Nếu...không phải vì em...mọi chuyện...sẽ không như vậy.” - Hai dòng nước mắt chảy dài trên khuôn mặt nhỏ bé . Cô siết chặt chiếc váy. Từ Chính dựa người vào lan can , đôi mắt anh rũ xuống. “Không phải lỗi của em...”

Cô ngược mặt lên , anh mỉm cười , đưa tay xoa đầu cô “Nếu có trách thì hãy trách ông ấy vì quá tham lam.”

“Anh...”

“Mọi chuyện ở Đài Bắc anh đều biết rõ , ông ấy ép hôn em , bắt cóc . Đánh đập em...anh đều biết . Không phải lỗi của em. Tiểu Hàn , anh thấy em có thể vui vẻ mà sống hạnh phúc cùng với Thiếu Phàm là được.”

“Anh...anh không trách em sao ?”

“Có chứ ! Trách em , vì đã đau buồn vì những chuyện đã qua.”

Từ Tử Hàn ôm chầm lấy anh , cô khóc nức nở , anh không giận cô , không trách cô . Trong lòng Từ Tử Hàn đã nhẹ hẳn đi . Từ Chính khẽ cười , anh xoa đầu cô “Được rồi , ở ngoài này lạnh lắm . Vào trong thôi.”

“Vâng.” - Từ Tử Hàn tươi tắn nói. “Anh à , Thiếu Phàm gửi thiệp mời cho anh sao ?”

“Phải , cậu ta nói muốn anh đến dự , nhân tiện nói chuyện với em , để em không thấy bứt rứt trong lòng nữa.”

“Anh...quen biết anh ấy sao ?”

“Không , anh là đối tác làm ăn với Lương Trịnh Thâm ở Anh . Thiếu Phàm đưa thiệp mời cho cậu ta mời anh.”

“Ừm.” - Từ Tử Hàn gật đầu. Cô cùng Từ Chính bước vào trong . Được Thiếu Phàm thấy cô liền bước tới.

“Nói chuyện xong rồi sao ?”

“Anh không sao ? Đờng , em đang làm gì vậy ?”

“Tiểu hàn...” - Từ Chính sợ hãi ngồi kế bên gọi cô , anh đã không kịp ngăn cô lại , không kịp níu tay cô nếu không người nằm dưới đất bây giờ đã không phải là Từ Tử Hàn .

“Thiếu Phàm , mau đưa cô ấy lên xe , chúng ta phải tới bệnh viện.” - Lương Trịnh Thâm chạy đến nói .
Được Thiếu Phàm đưa cô lên xe , Lương Trịnh Thâm ngồi đằng trước lái xe , còn Từ Chính thì lái theo sau.

Mọi y tá và bác sĩ trong bệnh viện đều rất khẩn trương “Mau lên , mau truyền máu .” “Cầm máu lại mau lên...”

“Huyết áp đang giảm...”

“Mau chuẩn bị dừng cụ phẫu thuật.”

Được Thiếu Phàm , Lương Trịnh Thâm và Từ Chính chạy theo sau . Đến phòng cấp cứu , ba người buộc phải ở ngoài , Được Thiếu Phàm ngồi trên băng ghế , hai tay đan lại , khắp người anh đầy máu tươi , là do anh vô dụng nên mới không thể kéo cô né ra . Ít phút sau , bác sĩ trong phòng cấp cứu hối hả đi ra nói “Trong ba vị ai tên Được Thiếu Phàm, vết thương này cần phải mổ sống , cô ấy đang rất sợ , cô ấy đang không ngừng gọi tên đó.”

“là tôi.” - Được Thiếu Phàm đứng dậy.

“Không được , hãy để tôi vào.” - Từ Chính ngăn lại , nhưng Lương Trịnh Thâm vội kéo anh lại. “Không được , chỉ có Thiếu Phàm có thể vào . lúc này Tử Hàn đng rất cần cậu ấy.”

Từ Chính đành phải ở lại , anh đau đớn , ngồi bệt xuống đất , tại sao ngay lúc cô nguy hiểm nhất , anh lại không được ở bên cô ?? Cô...lại chọn Được Thiếu Phàm ?

Được Thiếu Phàm cùng bác sĩ đi vào , Tử Tử Hàn đang nằm trên giường , vết thương ở vai đang được mở rộng , mặt cô tái xanh , run bần bật , tuy đã được tiêm thuốc tê , nhưng cô không ngừng la lên , nước mắt cứ thế mà trào ra . Anh vội chạy đến , nắm chặt lấy tay cô “Tử Hàn , đừng sợ có anh ở đây , không cần lo.”

“Thiếu Phàm...họ...đang làm gì vai em vậy...? Đá...ng sợ...quá...huhuhhh” - Từ Tử hàn siết chặt lấy tay anh , sợ hãi khóc thét lên , mồ hôi thấm đầy trán cô. “Vai của...em...”

“Vết thương thế nào ?” - Được Thiếu Phàm quay mặt hỏi bác sĩ.

“Tuy viên đạn không cắm sâu vào thịt , nhưng cần phải lấy vỏ đạn ra ngoài , vì vậy cần phải có thời gian để tìm xem vỏ đạn nằm ở đâu .”

Từ Tử Hàn nằm trên giường , tuy không đau nhưng cô có thể cảm nhận được , những người ở trong đây , thay phiên nhau đưa kẹp vào từng tác da thịt cô tìm kiếm , chiếc kẹp bằng kim loại lạnh buốt chạm vào cô khiến cô không ngừng run rẩy , nó cứ đưa qua đưa lại sâu trong người cô. Được Thiếu Phàm thấy cô khổ sở như vậy , trong lòng thật rất đau “Tử Hàn , đừng sợ Không sao sẽ nhanh thôi....nhanh thôi.”

“Á...đau quá...Hic...Á...” - Từ Tử Hàn thống khổ kêu lên , thuốc tê đã hết tác dụng , vai cô như đang bị siết chặt vậy , đau đớn kinh khủng , đôi môi cô nhợt nhạt , nước mắt càng lúc càng tuôn ra nhiều hơn , cô vùng vẫy “Đau quá...Thiếu...Phàm...cứu em...”

“Mau tiêm thuốc tê cho cô ấy.” - Được Thiếu Phàm tức giận kêu lên . Y tá trong phòng sợ hãi , tay run run tiêm thuốc mê cho cô. Bàn tay mảnh khảnh vừa nãy nắm chặt tay anh đang dần rời lỏng...Từ Tử Hàn kinh hoàng sau cơn đau vừa rồi...“Hức...đau quá...huhu...” Được Thiếu Phàm đưa tay vuốt trán cô , anh cố kiềm nén cho giọng nói bớt run “Xin lỗi...Tử hàn...cố gắng lên...”

“Đã lấy được mảnh đạn thứ hai còn một mảnh nữa.” - Một vị bác sĩ vừa gấp mảnh đạn ra liền lên tiếng. “mau truyền thêm máu.”

Được Thiếu Phàm ngồi bên cạnh cô cũng đang rất lo lắng , cơ thể bắt đầu run lên , anh cũng đã từng bị trúng đạn , anh rất hiểu cảm giác cô bây giờ , chỉ là...cô quá nhỏ , quá yếu ớt làm sao có thể chịu được đây . Anh thật đáng chết , tại sao lại vô dụng như vậy ? Khóe mắt anh bắt đầu cay....Từ Tử Hàn cắn chặt môi , cô thở dốc , bây giờ ngay cả khóc cũng không còn sức chứ nói chi là kêu la, cảm giác lạnh buốt từ kim loại cứ luân phiên nhau cắm vào người cô , bàn tay cô lúc này không còn sức để nắm tay anh , khuôn mặt cô

ngày một nhọt nhọt....cô không đau...chỉ thấy sợ...dù đã tiêm thuốc tê nhưng cảm giác một thứ kim loại sắc bén cứ lục lọi cái gì đó trong từng lớp thịt của cô thì vẫn còn. Cô sợ...Thật sự rất sợ...

“Xong rồi , đã tìm ra mảnh đạn cuối cùng , mau băng bó lại.”

Trải qua một hồi một hồi , Từ Tử Hàn ngất đi...cô không còn cảm nhận được gì nữa . Cô chỉ thấy cả người cô mệt mỏi như không còn sức. Được Thiếu Phàm cũng cảm thấy mệt mỏi . Sau khi băng bó vết thương xong , cô được thay quần áo sạch và chuyển sang phòng Vip . Từ Chính và Lương Trinh Thâm chờ ở ngoài cuối cùng cũng nhận được tin tốt liền thở phào nhẹ nhõm....

Từ đằng xa , Lôi Lạc Kinh cùng Phong Nhất Thiên chạy lại lo lắng hỏi “Sao rồi ?”

“Đã xong rồi ! không nguy hiểm đến tính mạng cũng may là viên đạn không cắm sâu vào vai . Tạm thời tay phải sẽ không cử động được.” - Lương trinh Thâm trả lời.

“Thiếu Phàm đâu ?”

” Đang ở trong phòng chăm sóc cô ấy , phiền cậu ra xe tôi có cái áo sơ mi đem vào đây , áo của Thiếu Phàm dính đầy máu rồi.” - Lương Trinh Thâm nói.

“Được !” - Phong Nhất Thiên liền chạy đi . Còn ba người họ thì đi vào phòng Vip để thăm cô . Cửa phòng mở ra , Được Thiếu Phàm đang ngồi canh chừng cô , bàn tay rắn chắc và xinh đẹp như nghệ sĩ piano , cứng chiều vuốt tóc cô.

“Thiếu Phàm...”- Lôi Lạc Kinh chợt lên tiếng . Được thiếu Phàm quay lại , anh đứng dậy tiến đến gần Từ Chính “Xin lỗi , là do lỗi của tôi.”

*Bóp...rầm... - Từ Chính hung hăng đâm Được thiếu Phàm một cái thật mạnh. Đôi mắt anh tóe lửa “Phải , là do lỗi của cậu , tại sao lại đứng ở đó nói chuyện ? tại sao lại không đưa tiểu hàn về nhà ? tất cả là do cậu ?” Dứt câu , anh lại xông đến túm lấy cổ áo của Được Thiếu Phàm mà đánh . Được Thiếu Phàm cũng không phản kháng , đứng im mặc cho Từ Chính chửi rủa , đánh đập.

“Dừng lại , cậu điên rồi sao.” - Lôi Lạc Kinh cùng Lương Trinh Thâm can ngăn Từ Chính lại , kéo anh ra xa khỏi Được Thiếu Phàm.

*Bóp... - Lôi Lạc Kinh tức giận đâm Từ Chính , “Tên điên , cậu nghĩ Thiếu Phàm không đau lòng sao ? Vậy tại sao lúc đó , cậu không ngăn Từ Hàn lại . Không giữ tay cô ấy ? Nếu có trách thì hãy trách tên lái môtô kia đi. Dừng đổ lỗi cho cậu ấy.”

“Lạc Kinh...” - Lương Trinh Thâm lên tiếng . Anh tiến lại đỡ Được Thiếu Phàm đứng dậy. Từ Chính thì vẫn ngồi dưới đất , anh tự hỏi anh đang làm gì vậy ? Tại sao lại đổ lỗi cho Được Thiếu Phàm , chẳng phải anh cũng là người có lỗi sao ? Hay chỉ vì anh ghen tị với Được Thiếu Phàm , vì Từ Hàn đã chọn anh ta lúc nguy cấp nhất ở bên cạnh . Từ Chính đứng dậy , anh thở dài , bước đến Được Thiếu Phàm cúi đầu nói “Tôi xin lỗi !”

“Không sao ! không phải lỗi của cậu.” - Được Thiếu Phàm lên tiếng , anh kéo ghế ngồi xuống bên giường của cô. Đôi mắt màu hổ phách lặng đi , nhìn chăm chú khuôn mặt tái nhợt của Từ Tử Hàn . Mọi đau khổ của cô anh đều muốn đẩy hết sang ỉnh , thay cô nhận lấy hết tất cả....

23. Chương 23

Từ Tử Hàn yên giấc trên giường. Được Thiếu Phàm ngồi canh chừng cô cả đêm không ngủ. Sáng sớm , anh đã chuẩn bị cháo cho cô. Từ Tử Hàn mệt mỏi tỉnh dậy , vai của cô không có cảm giác gì , thấy anh đang ngồi say sưa làm việc, giọng cô thều thào gọi anh “Thiếu Phàm ... !”

Được Thiếu Phàm ngược mắt nhìn cô , anh bước đến bên giường lo,lắng hỏi “Thấy thế nào ?”

“Mặt anh...sao vậy ?” - Từ Tử Hàn thấy khóe miệng anh bị trầy , cô đưa tay lên hỏi.

“Không sao ! Có đói không ?” - Anh cầm lấy bàn tay đang vươn ra đặt lên mặt mình . Khẽ nói.

“Ừm..”

Anh đưa tay nâng người cô dậy , lấy cháo dứt cho cô. “Tạm thời tay phải em sẽ không cử động được !”

“Em biết rồi.” - Cô vừa ăn vừa trả lời , ánh mắt dừng lại ngay vết thương trên miệng anh , cô đưa tay chạm vào , yếu ớt nói “Từ Chính đánh ăn sao ?”

“Không phải .”

“Thiếu Phàm...”

“Ngoan ngoan dưỡng bệnh . Đừng nghĩ lung tung.” - Được Thiếu Phàm ngắt lời cô , anh lên tiếng . Anh không muốn cô phải lo , dù sao anh cũng đáng bị như vậy.

Từ Tử Hàn cũng không hỏi thêm , ăn từng muỗng cháo mà anh dứt . Ăn xong có uống thuốc rồi lại nằm , cô nhớ lại cái cảm giác hôm qua ,đau đến khó tả , cô tự hỏi nếu lỡ như thuốc tê lại hết tác dụng thì cô sẽ như thế nào . Từ Tử Hàn chột thở dài , cô nhìn theo bóng dáng anh đứng kéo rèm cửa sổ , sau đó lại tiếp tục làm việc .

Buổi trưa , Từ Chính cùng mọi người đến thăm cô , căn phòng đang yên tĩnh bỗng chốc trở nên náo nhiệt .

“Hi Từ Hàn ! Sao rồi , đã đỡ hơn chưa ?” - Lôi Lạc Kinh vui vẻ nói.

“Đã đỡ hơn rồi.”

“Anh có mua bánh cho em nè.” - Lương Trịnh Thâm đặt chiếc bánh trên bàn.

“Cảm ơn anh !”

“Em ở lại cùng với mọi người nhé ! Anh ra ngoài một chút.” - Được Thiếu Phàm đến bên giường , xoa nhẹ đầu cô , anh mỉm cười , khuôn mặt vô cùng dịu dàng nói.

“Vâng !” - Từ Tử Hàn mỉm cười gật đầu. Lúc này cô đủ biết anh định đi đâu và làm gì.

“Lạc Kinh , Nhất Thiên đi theo tôi.”

Cả ba cùng bước khỏi bệnh viện , ba chiếc xe ngao du trong gió , đi thật sâu vào trong rừng , tiếng xào xạc xen qua từng nhánh cây . Đích đến của cả ba người là tòa nhà cổ kiểu Nhật , với cái bảng gỗ treo trước cửa ngay ngắn dòng chữ “Hắc Nguyệt”

“Chủ tử .” - Âm vệ đứng trước cửa kính chào anh.

“Người đâu ?” - Thanh âm lạnh lẽo phát ra .

“Dạ ở trải giam khu A ”

Được Thiếu Phàm , Lôi Lạc Kinh cùng Phong Nhất Thiên bước đến trại giam khu A , phòng giam số 3398 , cánh cửa màu xanh mở ra , cuối phòng , một người đàn ông thân thể đầy vết thương , một bên mắt có vết cắt , đủ biết hắn đã từng bị tra tấn rất dã man , hắn bị trói trên một cây cột theo hình thánh giá. “Được Thiếu Phàm...” - Tiếng của hắn phát ra , rên lên từng chữ từng chữ. Khuôn mặt anh chẳng chút biểu tình , ánh mắt hiện rõ tia lửa đỏ , giọng anh trầm thấp “Mục đích của ngươi là gì ?”

“Mục đích ? Chính là hạ mày đó.” - Quyết Lang nhếch miệng cười , người lái xe mô tô bắn Từ Tử hàn chính là hắn , hôm qua do Lôi Lạc Kinh bắt giữ và tra khảo. Câu trả lời của hắn khiến cho anh thích thú , rất tốt , mục đích của hắn rất tuyệt , nhưng đã đụng phải người của anh thì không có kết cục tốt đẹp , khuôn mặt anh đanah , lại hòng súng chĩa thẳng vào bên mắt trái của hắn , một thanh âm rợn người vang lên “Mày...biết kết cục ?”

*Đoàng... “Á....ư...ư...” - Tiếng súng vang lên , viên đạn cắm vào mắt trái của Quyết Lang , tròng mắt bay ra , máu cũng từ lỗ hồng đỏ mà tuôn ra , tiếng thét gào của Quyết Lang phát ra , con mắt của hắn lặn xuống đất , thấm đầy máu tươi phủ cùng cát . được Thiếu Phàm bước đến , dùng chân giẫm nát con mắt ấy , cả

người như phát ra sát khí , Quyết Lang đau đến nỗi không thể nói thêm lời nào . Lôi Lạc Kinh và Phong Nhất Thiên tuy khuôn mặt bình thản là như thế nhưng trong tâm , đang phát run , dù hai người họ đều biết anh là kẻ máu lạnh , chưa một lần giống con người , nhưng từ khi Từ Tử Hàn xuất hiện , mọi chuyện đã thay đổi , nhưng lần này có vẻ như hấn đã khiến cho anh thật sự rất tức giận .

Dược Thiếu Phàm nhấc chân ra , con mắt màu đen lúc này đã bị giẫm nát , anh nghiêng đầu qua , khoe môi nhếch lên , huyết sáo một cái , Quyết Lang nhìn anh , hấn kinh hãi , hấn hoạt động trong hắc đạo đã 5 năm , cũng đã nghe những điều về anh , nhưng thật không ngờ anh lại còn tàn khốc hơn những gì họ nói .
“Quyết Lang , mày...còn non nớt lắm...”

* Đoàn... - Vừa giứt câu , tiếng súng lại phát ra , viên đạn lần này cắm ngay vào cổ của Quyết Lang , máu lại tuôn ra , cả người hấn co giật , không thể phát ra tiếng thét . Anh chính là muốn bắn ngay đó , muốn cho hấn từ từ mà tận hưởng cái chết . Dược Thiếu Phàm quay đi , Lôi Lạc Kinh và Phong Nhất Thiên cũng đi theo .

“Lạc Kinh , cậu đến địa bàn của Quyết Lang và nơi bọn chúng ở , xử lí hết đi những người có giá trị hãy giữ lại . Những thứ vô dụng , giết hết đi. ”

“Được.” - Lôi Lạc Kinh gật đầu , sau đó lên xe chạy đi.

“Nhất Thiên , cậu hãy đến công ty đưa hồ sơ này cho bộ phận thiết kế , và bộ phận sản xuất. Trong thời gian tới , cậu giúp tôi bàn chuyện hợp tác lâu dài với tập đoàn ”Mentual” !” - Dược Thiếu Phàm lấy từ trong xe xấp tài liệu đã được bao bọc kĩ đưa cho Phong Nhất Thiên .

“Tôi biết rồi ! Cậu cứ yên tâm mà chăm sóc cho Tử Hàn.” - Phong Nhất Thiên cười tươi nói.

“Được rồi ! cậu đi đi.”

Dược Thiếu Phàm và Phong Nhất Thiên rời khỏi Hấn Nguyệt... chiếc xe chạy ra khỏi rừng thì mỗi người một ngã , Dược Thiếu Phàm tăng tốc , anh lái xe về nah2 , chuẩn bị ít đồ cho cô sau đó lại chở lại bệnh viện...!

—— Bệnh viện...

“Từ Chính , em muốn ăn cam !” - Từ Tử hàn nằm trên giường xem ti vi , cất tiếng nói.

“Nè , vừa nãy em đã ăn táo , ổi , đào , dưa hấu , giờ còn muốn ăn nữa sao ?” - Từ Chính cảm thán nói . em gái anh sao lại ham ăn thế ? -__-

“Mặc kệ em , anh bóc cam đi. ” - Từ Tử hàn quệt mồm nói . Cô phải đùa anh mới hả giận . Vì cô biết chính Từ Chính đã đánh Dược Thiếu Phàm nên cô phải trả thù giúp anh. Từ Chính lười biếng bóc quả cam để lên đĩa cho cô . Vừa nãy cô đã sai anh đi mua bánh , đút bánh cho cô , gọt trái cây , xếp đồ... Trời ạ ! Em gái anh sao vậy ? Làm như anh là Osin của cô không bằng.

“Xong rồi ! Ăn đi.” - Từ Chính cầm cái nĩa cầm trái cây đưa lên miệng cô.

“A...” - Từ Tử Hàn vui vẻ hả miệng nhận thức ăn.

* Cách... - Dược Thiếu Phàm mở cửa bước vào . Anh nhúu mày nhìn đồng hồ trái cây trong rổ , sau đó đưa mắt nhìn Từ Chính đang đút cho cô ăn .anh đủ hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Tử Hàn !” - Anh cất tiếng gọi cô . Từ Tử hàn nghe thấy tiếng của anh liền vui vẻ quay lại “Thiếu Phàm , anh xong rồi sao ?”

“Phải , đây là bánh của em. Đầu bếp Văn gửi cho em đấy.” - Anh đặt cái bánh kem xuống , cưng chiều nói.

“Tuyệt quá...” - Từ tử hàn reo lên , nhưng bỗng nhiên vai của cô nhúc nhối vô cùng , Từ Tử Hàn cắn môi la lên “Thiếu Phàm...vai của em...vai...hic...đau quá...”

“Tử Hàn ! Đau lắm sao ?” - Từ Chính vội vã đến bên cô .

“Mau uống thuốc.” - Dược Thiếu Phàm lấy thuốc cho cô uống , viên thuốc bỏ vào miệng cô nhưng lại bị cô phun ra , cô đang rất đau không thể làm gì thêm . Thấy cô khổ sở kêu la , anh rất rối loạn không biết phải làm sao . Nhưng rất nhanh , anh cho thuốc bỏ vào miệng , uống nước sau đó đặt môi mình lên môi cô , đẩy

viên thuốc vào miệng Từ Tử Hàn , anh không cần biết có Từ Chính hay không , lúc này anh chỉ cần biết Từ Tử Hàn đang rất đau đớn . Nước từ từ trôi xuống cổ cô , viên thuốc tê bắt đầu cô tác dụng . Vai của cô đã đỡ đau , Được Thiệu Phàm buông cô ra , lấy chiếc khăn lau mồ hôi cho cô . Từ Tử hàn sau một hồi chịu cơn đau tê buốt ấy , mệt lả đi , đành bất lực nằm trên giường . Được thiệu Phàm vuốt mặt cô “Đỡ hơn chưa ?”

Từ Tử Hàn không còn sức nói , chỉ gật nhẹ một cái rồi nằm im lặng mà thở dốc . Từ Chính thấy một màn như vậy trong lòng tuy có chút tức giận nhưng vẫn rất cảm kích anh vì anh đã giúp cho Từ Tử Hàn . “Tôi có việc , cậu ở đây với Tiểu Hàn nhé.”

Được Thiệu Phàm gật đầu , Từ Chính quay lưng bước đi , khi gần ra tới cửa , anh ngập ngừng quay đầu lại ngó nhìn Từ Tử Hàn . Sủa đó mới bước thẳng ra cửa.

Anh ngồi bên giường , chăm chú nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của Từ Tử hàn , anh đưa tay vén những sợi tóc vương trên mặt cô . Từ tử hàn mỉm cười , cô thều thào nói “Em...hết đau rồi.” Nhìn cô gắng gượng như vậy , trong lòng anh rất bứt rứt và đau xót . Anh dịu dàng trả lời. “Anh biết !”

“Em ngủ một chút.”

“Được ! ” - Được Thiệu Phàm kéo chăn lên , đắp cho cô . Anh cương chiều nói.

“Thiệu Phàm...”

“Chuyện gì ?”

“Anh đừng tự trách mình , không phải lỗi của anh ” - Từ tử hàn nhẹ nhàng nói , sau đó nhắm mắt ngủ , cô biết anh đang tự trách mình . Nhìn khuôn mặt anh đau khổ như vậy cô cũng cảm thấy không vui nên liền nói. Được Thiệu Phàm say người nhìn cô , anh điểm nhẹ lên vầng trán rộng của cô một nụ hôn... Bảo bối của anh thật đáng yêu , lại biết nhìn thấu anh từ khi nào vậy ? Được Thiệu Phàm chợt bật cười

24. Chương 24

Từ Tử Hàn đã được Được Thiệu Phàm đưa về nhà vì cô không muốn ở lại bệnh viện cũng không thích suốt ngày phải gửi mùi thuốc sát trùng. Khi cô được về nhà quản gia đã rối rít hỏi thăm cả những hầu gái trong nhà cũng vậy. Vì tay phải tạm thời không cử động được nên cô không thể tự tắm phải nhờ những người giúp việc trong nhà chăm sóc khiến cô rất ngại và xấu hổ . Mỗi khi ăn cơm , anh cũng tận tay đút cho cô , lâu lâu cô lại tự cầm muỗng bằng tay trái . Anh thường ôm cô khi ngủ , rất cẩn thận để tránh động đến vết thương , mấy ngày đầu cô còn cảm thấy ngại ngùng nhưng rồi cũng quen dần . Con bạch hổ lúc nào cũng đi theo cô , khiến cho cô thấy rất vui vì được mọi người quan tâm.

Từ Tử Hàn bị thương cũng đã gần hai tuần , mỗi lần thuốc hết tác dụng cô lại phải khổ sở chịu đựng cho đến khi lấy được thuốc , nhiều đêm khi Được Thiệu Phàm đang ôm cô say ngủ thì bị thức giấc bởi tiếng khóc của cô . Anh phải lấy thuốc cho cô uống . Cuộc sống của cô cứ thế mà gắn liền với thuốc tê. Vết thương cũng từ từ lành lại vai cô có thể cử động nhẹ , cô có thể tự tắm được .

Cũng như thường ngày , Từ Tử Hàn chuẩn bị đi tắm thì Được Thiệu Phàm mở cửa bước vào , giọng anh vẫn trầm thấp lạnh lùng thường ngày “Chuẩn bị tắm sao ?”

Từ Tử Hàn nghe thấy tiếng anh thì quay sang trả lời “Ừm !”

“Để anh giúp em tắm.” - Được Thiệu Phàm tỉnh bơ nói. Câu nói của anh khiến cô tròn tròn mắt , anh...vừa nói gì vậy ? Chắc là do cô nghe lầm .

“Sao hả ?”- Được Thiệu Phàm ngồi xuống ghế , hai chân bắt chéo , điềm đạm nói.

“Anh...em tự tắm được !” - Cô đỏ mặt trả lời . Hôm nay anh bị sao vậy chứ.

“Vết thương chưa lành.”

“Không sao mà , em đi tắm đây.” - Cô vội vã quay mặt chạy vào phòng tắm.

“Từ Tử Hàn...” - Chính là lúc cô đi tới cửa , Được Thiếu Phàm liền lên tiếng . Cô đứng lại , cắn chặt môi , không dám quay lại nhìn anh. Được Thiếu Phàm đứng dậy , chạm rãi bước tới , hai tay anh đút vào túi quần lạnh nhạt cất tiếng “Nếu không phải do em bị thương thì những gì trên cơ thể em đều thuộc về anh lâu rồi.”

“Anh...không biết vô sỉ sao ?” - Từ Tử Hàn hét lên . Khuôn mặt cô đỏ gần như muốn rỉ máu.

“Nếu biết thì anh đã không nói vậy rồi.”

“Anh...!!??” - Cô trừng mắt nhìn anh , Được Thiếu Phàm nhếch môi cười tà , anh ép cô vào tường , cô sợ hãi ôm chặt lấy quần áo bấm môi nhìn anh.“Tử Hàn...em thử nghĩ xem , một người đàn ông đã cưới vợ nhưng hơn nửa năm chưa được đụng vào vợ thì sẽ như thế nào ?” - Được Thiếu Phàm chặn cửa , khuôn mặt chẳng có chút biểu tình , lạnh nhạt nói.

“Anh đụng vào em rồi mà...” - Cô gân cổ nói .“Chúng ta chưa từng quan hệ .” - Anh bình thản trả lời. Từ Tử Hàn ngậy ngốc nhìn anh . Trời ạ , dù không làm chuyện đó nhưng rõ ràng anh đã đụng chạm vào cô rồi mà “Anh...sao có thể trắng trợn và xấu xa như thế chứ ? Anh...có phải Được Thiếu Phàm không vậy ?” - Từ Tử Hàn méo mào nói.

“Sinh thành anh đã xấu xa . Em quá khen !” - Được Thiếu Phàm nhếch môi cười tà . Cô vợ nhỏ của anh càng lúc càng thú vị rồi...

Cô kinh ngạc nhìn anh , sao cái gì anh cũng nói được hết vậy ? Đàn ông khi kìm nén dục vọng đều trở nên như thế sao .

“Em tự vào hay để anh dùng bạo lực ?”

Từ Tử Hàn ôm đồng quần áo lững thững đi vào , đây chẳng phải là đang ăn hiếp cô sao ??? Được Thiếu Phàm nhìn bộ dạng của cô nhin không nổi bật cười thành tiếng sau đó thích thú đi vào . Cô ngồi xổm bên bồn tắm , tay cứ khư khư nắm chặt chiếc áo . Được Thiếu Phàm nhin cười , đánh mặt lại , cất tiếng nói “Cởi đồ đi , anh pha nước cho em.” Từ Tử Hàn đứng dậy , bàn tay nhỏ bé cởi từng cúc áo ra , nhưng chỉ có thể cởi bằng một tay , tay phải cô hiện tại chưa dùng quá sức được. Chiếc áo sơ mi trắng được cởi ra , cô để gọn sang một bên. Cô đưa tay ra đằng sau gỡ bra nhưng cứ loay hoay mãi .

“Huýt...” - Được Thiếu Phàm huýt sáo , cô giật mình quay đầu lại , anh hất mặt về phía bồn tắm , Từ Tử Hàn chậm chậm đi đến . Anh đứng dậy đưa tay cởi áo giúp cô . Từ Tử Hàn sợ hãi hét lên “Á , anh làm gì vậy ? Tránh xa em ra.”

“Em định mặc bra để tắm sao ?” - Nhìn bộ dáng hốt hoảng đến đáng thương của cô trong lòng anh có chút tội nghiệp . Nhưng chỉ là một chút nên cái ý nghĩ ấy nhanh chóng bay ra khỏi đầu anh . Anh tiến lại , vòng tay qua sau lưng cô , đưa tay cởi khuy áo ra , anh tiện tay ném nó sang một bên , ánh mắt dừng lại trên bầu ngực cô , khóe môi cong lên , giọng nói trầm thấp phát ra “excellent !”

“Anh là đồ biến thái.” - Cô đưa tay che ngực , đỏ mặt hét lên . Cái gì mà tuyệt vời chứ ? Anh rốt cuộc là loại người gì đây ? Được Thiếu Phàm nhếch lông mày , nhàn nhả trả lời “Anh chỉ biến thái với 1 mình em thôi.” Cô giương mắt nhìn anh , có cần cô gọi anh là sư phụ không , tại sao cái gì anh cũng có thể nói hết vậy . Đã vậy còn trả lời bình thản nữa . Được Thiếu Phàm...chồng của cô ngày trước đâu rồi hic...

“Không định tắm nữa sao ?”

Cô đưa tay cởi bỏ chiếc váy , sau đó là chiếc quần nhỏ . Lúc này , cả cơ thể cô hiện lên trước ánh đèn trắng . Làn da mịn màng , trắng nõn . Bất kì người đàn ông nào khi nhìn thấy thân thể cô như vậy đều khó mà kìm nén được dục hỏa. Được Thiếu Phàm ngoắc cô lại , chỉ vào bồn nước ấm . Từ Tử Hàn như phát khóc tiến đến , bây giờ tay cô nên che trên hay che dưới ? Tay phải không thể nhấc cao , đành phải che phía dưới nhưng lại không thể đưa quá xa , chỉ là thoát ẩn thoát hiện vùng kín của cô. Được Thiếu Phàm lại mở miệng , dường như anh không chọc ghẹo cô thì không thể chịu nổi , lời nói kém tế nhị của anh lại tiếp tục“Từ Tử Hàn...chỗ to nhất của em anh đã thấy , chỗ nhỏ nhất anh cũng đã nhìn , em...che làm gì ?”

“Thiếu Phàm...anh không thể ngừng việc mở miệng nói những lời xấu hổ đó sao ?”

“Không thể.” - Rất ngắn gọn , câu đáp trả lời nói của cô chỉ hai chữ khiến cô tức giận mà bước vào bồn tắm. Những bong bóng xà phòng che lấp những thứ cô muốn che , bọt xà bông nhấp nhô trên cơ thể trắng nõn của cô , dòng nước ấm bao phủ lấy cô khiến làn da từ từ trở nên ửng đỏ. Được Thiếu Phàm tuy bên ngoài mặt vẫn lạnh nhưng trong lòng lửa dục đang sôi ùng ục , anh thở dốc ngồi xuống , đưa tay gỡ nhẹ miếng băng trên vai cô , một vết thương hiện ra , những đường chỉ may ngay ngắn . Từ Tử Hàn vội vã che mắt anh lại , cô cất tiếng ngăn “Đừng nhìn , rất kinh khủng”. Nhiều lần cô nhìn vết thương ấy trong gương , chính cô còn thấy ghê sợ , huống chi là những người khác. Sau này vết thương ấy sẽ có sẹo , lúc đó còn xấu hơn bây giờ , cô không muốn để anh thấy. Cô...không muốn anh chê cô ! Được Thiếu Phàm gỡ tay Từ Tử Hàn ra , anh hôn nhẹ bên vết thương , khẽ nói “Nếu vết thương em đã lành , nụ hôn này sẽ đặt trên vết thương ấy ! Nhưng bây giờ vết thương chưa lành anh chỉ có thể hôn thật nhẹ vào chỗ kế bên . Như vậy em sẽ thấy không đau .”

“Anh không thấy nó rất xấu sao ?”

“Những thứ thuộc về em , luôn xinh đẹp ! Dù có là những vết thương đã khắc sâu thì đó vẫn là thứ đẹp đẽ nhất đối với anh. ”

Từ Tử Hàn nhìn anh , cô khẽ cười . Chỉ cần câu nói đó của anh cô sẽ không sợ nữa. Được Thiếu Phàm từ cái cổ ngọc ngà của Từ Tử Hàn mơn trớn xuống bầu ngực sữa kia , vui vẻ vuốt ve . Từ Tử Hàn giật nảy người “Anh làm gì vậy ?”

“Tắm !” - Anh trả lời cộc lốc , sau đó lại tiếp tục công việc đang làm.

“Không...được !” - Từ Tử Hàn thở dốc , cô đẩy tay anh ra khỏi ngực nhưng không thể. Được Thiếu Phàm cứ thế mà xoa nắn , ngắt nhẹ nụ hoa anh đào của cô , Từ Tử Hàn cắn môi lại không cho tiếng rên phát ra. Bàn tay anh di chuyển xuống dưới chạm vào nơi u cốc nhạy cảm nhất của Từ Tử Hàn , cô yêu kiều rên lên “Thiếu Phàm...đừng lại...”

Mặc cho cô đang than vãn , van xin , anh cứ thế mà trên ghẹo , ngón tay anh bắt đầu đi vào trong cô , từ từ uyển chuyển , Từ Tử Hàn mở to mắt , cô bắt đầu thở dốc , cô muốn anh dừng lại nhưng không còn sức để nói . Được Thiếu Phàm đặt môi mình lên cặp môi anh đào của cô , dùng lưỡi tách răng cô ra , tiến sâu vào trong , cái lưỡi quấn lấy lưỡi của cô , tham lam liếm mút , bên dưới , ngón tay cũng chuyển động nhanh dần , đến khi nơi ấy của cô tiết ra dịch trắng , Từ Tử Hàn mệt lả người dựa vào thành bồn tắm. Anh đưa tay mở nắp ống thoát nước ở bồn tắm lên , nước bắt đầu rút , thân thể cô lại hiện ra trước mắt anh , những bọt xà phòng vẫn còn vương trên cơ thể cô đẹp đến mê người , Anh đưa tay mở vòi nước ấm ra , rửa sạch những bọt xà phòng trên cơ thể cô . Được Thiếu Phàm bước vào bồn tắm , tay anh lại cảm nắn nơi trở mã của cô , môi của anh đặt lên bầu ngực sữa , cái lưỡi liếm lăm quả nho trên đầu ngực.

Anh cắn nhẹ đầu ngực cô , Từ Tử Hàn yêu kiều kêu than , đến khi quả nho ấy đỏ thắm anh mới chịu buông ra “Rất ngọt !” , anh ghé sát tai cô thổi khí ” Nếu sau này chúng ta có con , nơi thơm tho ngọt ngào ấy sẽ không phải của riêng đứa bé.” - Lời nói của anh khiến cho cô đỏ mặt. Sao anh lại có thể thốt ra những câu nói xấu hổ như thế , tay anh lại tiếp tục thăm dò nơi bí ẩn sau khu rừng của cô , ngón tay vồ về xoa nắn nhụy hoa mẩn cảm kia “Thiếu Phàm...đừng...xin anh !” - Từ Tử Hàn xấu hổ rên lên , cô muốn anh dừng lại , đừng trêu ghẹo cô như thế. Được Thiếu Phàm cười tà “Phải giúp em chuẩn bị chứ !” Bàn tay có chút thô vồ về chơi đùa trên nhụy hoa mềm mại cực kỳ kích thích cảm giác của Từ Tử Hàn “Không...không cần...”- Từ Tử Hàn thở hổn hển nói . Sau một hồi trêu đùa anh nhẹ nhàng bế cô ra khỏi bồn tắm , đặt cô ngồi trên sàn gạch. Nỉ non nói “Đừng sợ , anh sẽ không làm tổn thương em.”

“Không...đừng...”

“Em không tin anh ? Anh sẽ không làm em bị thương !”

“Không thể...vào phòng sao ?”

“Không cần , bây giờ anh muốn em.”

Được Thiếu Phàm đưa tay cởi thắt lưng , chiếc quần đen từ từ được cởi bỏ , bên trong chiếc quần vật nam tính của anh sớm đã căng cứng hiện ra , Từ Tử Hàn sợ hãi lùi lại , tầm lưng mịn màng vô tình chạm vào bức tường lạnh lẽo khiến cô khẽ run. Được Thiếu Phàm đến gần kéo cô sát lại “Vợ à , không cần sợ , anh sẽ dịu dàng.” Hai chữ “vợ à” của anh khiến cô cảm thấy lòng hạnh phúc nhưng nỗi sợ hãi vẫn dâng trào.

Đàn ông khi bị kìm nén dục vọng đều như vậy sao ? Anh bắt đầu đặt vật nam tính của mình chạm vào nơi nhạy cảm của cô . Cơ hồ là có chút thô bạo , anh đặt thân mình ở giữa hai chân cô, lửa nóng kia, thẳng đứng chống đỡ chỗ tư mật hết sức chặt chẽ kia của cô. Từ Tử Hàn mở to mắt khóe mắt bắt đầu ngấn nước cô sợ hãi cánh tay trái ôm chặt lấy lưng của anh , từng ngón tay đè mạnh vào lưng anh , cô thét lên “Thiếu Phàm đừng mà...hộc...thật...thật rất đau...ừm...”

Được Thiếu Phàm giữ lấy thắt eo cô , anh thở dốc , cô gắng trấn anh cô “Thả lỏng , đừng căng thẳng , sẽ không tốt.”

Anh rốt cuộc không thể nhẫn nại hơn nữa, đem sắp bạo phát xâm nhập vào trong cơ thể cô, quá chặt! Cô quá hẹp căn bản không thể nào dung nạp anh , lồi vào chặt khít bóp nát lấy anh , khuôn mặt nhỏ bé đỏ ửng lúc trước của cô giờ đây đã trắng như tuyết , cô cắn chặt môi dưới , đau đến khó tả , Được Thiếu Phàm nhìn cô khổ sở như vậy trong lòng thật khó chịu nhưng bây giờ anh chỉ mới đi vào trong cô , Anh lại không dám có động tác tiếp theo, ý thức được mình có thể sẽ thương tổn đến cô, dù anh không thể dịu dàng như những gì anh nói nhưng anh cũng không thể làm tổn thương cô , cô khít khao hơn rất nhiều so với tượng tượng của anh. Vừa nãy tay anh chỉ cử động ngón tay ra vào nơi ấy đã thấy rất khít , bây giờ làm sao có thể mở rộng ra . Dừng lại ở chỗ đó, anh tiến không được lùi không xong, mặc dù anh nghĩ sắp nổi điên, mặc dù anh không thể tiếp tục nhẫn nại, nhưng là anh cũng rõ ràng biết được anh sẽ không vì bản thân mà làm tổn thương cô . Từ Tử Hàn gắt gao ôm lấy anh , cô nức nở nói “Thiếu Phàm...em không chịu được...”

“Ừm...á...a...” - Không biết bao lâu , anh mới có thể xâm nhập vào cô , chỉ mới tiến sâu vào trong , một dòng máu và dịch bôi trơn mới tuôn ra , Từ Tử Hàn càng siết lấy anh hơn , cô khổ sở kêu lên . Lúc này sự ra vào trong cô mới thuận lợi , anh đưa tay vuốt tóc cô dụ dỗ “Không cần lo , hãy thả lỏng , nghe lời anh ! Hàn nhi...” Đau đớn sau khi biến mất, cô bắt đầu cảm thấy tư vị trong truyền thuyết, không cách nào đè nén rên rỉ thành tiếng, khiến cho Được Thiếu Phàm càng thêm điên cuồng luận động . Từ Tử Hàn đưa tay che mặt , lúc này cô rất xấu hổ , tại sao cô lại cứ rên lên thành , Được Thiếu Phàm đưa tay chặt chẽ gỡ tay cô ra , đôi mắt màu hổ phách ngắm nhìn cô , đáy ngươi từ lúc đã trở nên phiếm sắc anh đào , anh lau khước mắt cô “Đừng khóc , Hàn nhi ! Đừng sợ.”

Từ Tử Hàn ôm chặt lấy anh. Cánh tay phải chỉ có thể nắm nhẹ tay anh . Anh thở gấp hổn hển , đồng thời hạ thân vẫn hung hăng xâm nhập khiến cô toàn thân run rẩy.

Từ Tử Hàn không ngừng kêu than , nghe tiếng kêu của cô , long anh như thất lại , anh đặt môi mình lên môi anh đào của cô , hôn thật sâu , lực chạy nước rút vẫn không hề chậm lại . Từ Tử hàn cảm giác thần trí mình đang từ từ tiên tán , một khoái cảm kì lạ không thốt lên lời . Lực của anh có chút nhẹ nhàng , có chút mạnh bạo , anh không dịu dàng như anh nói , rõ ràng anh nói sẽ không làm cô đau nhưng bây giờ cô khóc cũng không nên tiếng Anh đáng ghét . – Từ Tử Hàn trong lòng không ngừng ai oán. Sự ra vào của anh càng ngày càng mạnh , càng ngày càng nhanh , cô vốn không thể thích ứng với hoạt động của anh , yêu kiều hổn hển nói “Thiếu Phàm...em...em...không chịu được...mà...nhanh...quá...”

“Hàn nhi...anh yêu em...Hãy cùng anh...” – Lời mật ngọt của Được thiếu Phàm vang , anh ở trong cô càng lúc càng to , càng lúc càng nóng , rốt cuộc khi mầm mống lửa nóng của anh ở trong cơ thể cô bộc phát đạt đến đỉnh điểm...

Thân thể yếu ớt của cô không cách nào chịu đựng được khoái cảm cực hạn như thế , thân nhẽ mềm nhũn hôn mê gục trên vai anh . Anh cương chiều đưa tay vuốt tóc cô . Thương tiếc nhìn người ngọc nhỏ nhắn trong vòng tay . Được Thiếu Phàm nhẹ nhàng hôn một cái lên đôi môi anh đào có chút sưng đỏ của cô , từ từ rút phần thân thể mặc dù đã phát tiết nhưng vẫn kiên đỉnh ra. Trên vật nam tính nhàn nhạt vết máu nhắc nhở anh người con gái non nớt đã trải qua đau đớn như thế nào . Bây giờ thì , cô đã là củ anh . Được Thiếu Phàm bế cô vào bồn tắm , cẩn thận tắm rửa sạch sẽ cho cô . Tuy rằng anh đã phát tiết trong cô nhưng vật nam tính của anh vật còn kiên đỉnh dù vậy anh cũng không thể xâm chiếm cô thêm lần nữa vì cô không còn đủ sức để chịu đựng , thời gian vẫn còn dài , cô và anh còn là vợ chồng thì sợ gì không có lần sau chứ !? Tắm cho cô xong , anh lấy cái khăn tắm bao bọc lấy người cô . Bế cô ra ngoài , đặt cô nằm lên giường anh bước tới tủ đựng đồ lấy một chiếc váy ngủ bằng lụa cẩn thận mặc cho cô. Sau đó kéo chăn đắp lại đắp cô yên giấc ngủ , anh hôn nhẹ lên vầng trán rộng . Vợ của anh khi ngủ lại có thói quen xấu , cứ tưởng anh là gối ôm rồi vuốt ve đôi khi lại nắm nắm chặt lấy áo của anh . Khiến cho anh không thể yên giấc , thử nghĩ xem , tối nào cũng ôm một người con gái kiều nhỏ xinh đẹp như thế vậy mà không thể động vào còn

phải luôn kìm nén dự vọng. Đã vậy sáng nay cô còn gác chân vào giữa hai chân anh , cái chân thon dài cứ chạm rồi mơn trớn hạ thân anh , anh phải cố gắng kìm chế lắm mới không ăn cô...Thật là một tiểu yêu tinh.

Dược Thiếu Phàm đi ra khỏi phòng , xem ra hôm nay sẽ ăn cơm tối trễ rồi , cô mệt mỏi như vậy thì sẽ ngủ rất lâu....

25. Chương 25

Từ Tử Hàn mơ hồ tỉnh dậy , cả người cô ê ẩm , cô nhìn qua cửa sổ sát đất , trời đã bắt đầu tối ... Cô cố gắng ngồi dậy , cô nhìn xung quanh , đây là phòng anh , Từ Tử Hàn chợt nhớ đến chuyện lúc chiều , khiến khuôn mặt nhỏ bé đỏ ửng lên ,cô ai oán nói “Rõ ràng đã nói không làm đau người ta Đáng ghét.” Cô đặt hai chân xuống đất , vốn định đứng dậy , nhưng vừa đứng lên phần thân dưới cô nhức nhối vô cùng , cô đau đốn ngồi xuống giường , chỉ có thể xích lại cái điện thoại trên bàn gọi cho người giúp việc đi lên. Cô buồn bã ngồi im trên giường .

* Cách - Tiếng mở cửa phát ra , Từ Tử Hàn quay sang cửa nói “Tiểu Hoa giúp tôi...” - Vừa quay sang Dược Thiếu Phàm đang bước vào cô giật mình , tại sao không phải là Tiểu Hoa ??

“Em cần gì sao ?” - Dược Thiếu Phàm tiến lại gần cô , khước miệng giường lên.

“Em...không nhờ anh.” - Từ Tử Hàn quay mặt giận dữ nói. Anh bước lại tủ áo , lấy ra bộ pijama màu xanh chàm bi , cùng bộ đồ lót đặt lên giường , anh cười tà “Bộ này nhé !”

Từ Tử Hàn nhìn bộ pijama và đồ lót anh chọn nhíu mày , anh...thật là đồ không biết xấu hổ . Dược Thiếu Phàm bế cô lên đặt xuống cái ghế sofa kế bên đưa tay cởi dây áo của cô. Từ Tử Hàn đẩy tay anh ra , cô hoảng sợ hét lên “Anh làm gì vậy ?”

“Cởi áo .” - Dược Thiếu Phàm bình thản trả lời.

“Không cần...hức...” - Từ Tử Hàn rưng rưng , đủ rồi , sao anh có thể tự tiện như vậy chứ . Đã vậy còn khuôn mặt bình thản như chuyện bình thường giống như anh đang xem thường cô vậy . Dược Thiếu Phàm nhìn cô , không hiểu lý do cô khóc , chỉ biết đưa tay xoa đầu cô , thắc mắc nói “Tại sao lại khóc ?”

Từ Tử Hàn hất tay anh ra , mếu máo khóc . Anh nhíu mày , rốt cuộc cô bị cái quái gì vậy , anh đành mặt lạnh mặt nói “Từ Tử Hàn , em...”

“Anh quá đáng...đừng có xem thường em như vậy.” - Từ Tử Hàn nức nở nói, cô cắt ngang lời anh.

“Anh xem thường em bao giờ ?”

“Anh còn nói...tùy tiện cởi đồ người khác , đã vậy còn rất bình thản nữa..”

“Đồ ngực , chẳng phải chúng ta là vợ chồng hay sao ?” - Dược Thiếu Phàm vuốt tóc cô , chẳng phải tay cô đang bị thương nên cần người chăm sóc sao ? Thật là....

“Hức...Tại sao lúc nào anh cũng đụng chạm vào em hết vậy...em...đâu phải là con rối...”

Dược Thiếu Phàm cúi người ôm lấy cô , anh nhẹ nhàng nói “Hàn nhi...chúng ta là vợ chồng , kết hôn cũng đã hơn nửa năm , anh ham muốn em cũng là chuyện rất bình thường mà. Hơn nữa anh chưa từng xem thường em!”

Từ Tử Hàn im lặng , cô đưa tay nín lấy áo anh . Anh buông cô ra , lau khuôn mặt ướt đẫm kia , khước miệng cong lên “Anh giúp em mặc đồ. Ở nhà mặc vậy sẽ thoải mái hơn.” - Anh cầm cái áo lót lên , cố ý chế nhạo cô.

Từ Tử Hàn đỏ mặt , anh...rốt cuộc vẫn không ngay thẳng. Nhưng giờ phải làm sao đây , cô đói bụng rồi...dành phải để anh giúp vậy . Dược Thiếu Phàm thong thả cởi chiếc váy ngủ của cô ra , thân thể trắng mịn lộ ra trước mắt anh . Từ Tử Hàn đỏ mặt , cô nhắm chặt mắt lại không dám nhìn anh . Nhìn khuôn

mặt cô , Được Thiếu Phàm nhin không nổi bật cười thành tiếng . Sau đó từ từ giúp cô mặc đồ thật nghiêm túc. “Xong rồi.”

Cô lúc này mới mở mắt ra , ngượng ngùng nói “Em đói rồi.” Nhìn dáng vẻ của cô anh hận không thể cắn một cái vào má phúng phính đang ửng đỏ kia . Anh cúi người hôn nhẹ lên đôi môi anh đào vừa cô . Rồi nhẹ nhàng bế cô đứng lên . Từ Từ Hàn gạt mình , nhúu mày la lên “Em tự đi được mà.”

“Em có thể đi được sao ? Phần thân dưới của em vẫn còn nhứt đung không ?” - - Được Thiếu Phàm tỉnh bơ nói . Khuôn mặt cô lại ửng đỏ , lấp bắp nói “Anh...anh...”

“Hahahh...được rồi , ngoan ngoan ngồi im , chúng ta đi ăn cơm tối.”

Được Thiếu Phàm đi ra khỏi phòng , cô xấu hổ không biết phải nói gì ! Anh đặt cô ngồi xuống cái ghế bên cạnh , rồi kéo ghế ở đầu bàn ngồi xuống. “Ăn cá nhé !”

“Ừm...không ăn . Em muốn ăn thịt bò.” - Cô ngậm đôi đũa , ánh mắt hướng về đĩa thịt bò , lên tiếng. Anh đưa tay gấp thịt bỏ vào chén của cô . Từ Từ Hàn vui vẻ ăn . Chợt , cô hỏi anh “Thiếu Phàm , anh thích ăn gì ?” Được Thiếu Phàm ngưng ăn , ngược mắt nhìn cô khó hiểu . Thấy anh không trả lời , cô nũng nịu nói “Nói đi , anh thích ăn gì ?”

“Ăn em.” - Được Thiếu Phàm híp mắt nói . Cô trừng mắt nhìn anh , khuôn mặt nóng bừng , anh có phải đang chọc tức cô ??

“Haha...anh đùa thôi . Anh thích ăn mực dồi thịt. Sao hả.” - Anh vui vẻ nói , đưa tay nhéo má cô . Từ Từ Hàn quay mặt nhìn lên bàn thấy có đĩa mực dồi thịt chiên , liền nói “Thiếu Phàm gấp cho em . Mực dồi đó.” Anh gấp một miếng bỏ vào cái muỗng đang đưa ra của cô , tằm tằm cười , xem ra anh đã đoán được cô muốn làm gì rồi. Từ Từ Hàn cười tươi , bỏ miếng mực vừa được anh gấp vào chén cơm của anh . Khuôn mặt tươi tắn nói “Cho anh ! Đợi khi nào tay phải em khỏi , em sẽ gấp cho anh. Chồng à.”

Từ miệng của cô phát ra hai chữ “Chồng à” khiến cho tim anh như muốn nhảy ra ngoài . Vợ anh...muốn lấy lòng anh sao ? Ngón tay xinh đẹp như nghệ sĩ piano vuốt nhẹ cái mũi nhỏ xinh của Từ Từ Hàn , anh mỉm cười hạnh phúc nói “Được !”

Buổi ăn tối cứ như thế mà kết thúc trong hạnh phúc của đôi vợ chồng ấy.

Tay cô cuối cùng cũng khỏi hẳn , vào thời điểm đó tuyết cũng không ngừng rơi trên khắp Đài Bắc , lễ giáng sinh cuối cùng cũng đã đến . Trước ngày 24 , Từ Từ Hàn cùng mọi người trong nhà đang chuẩn bị đón giáng sinh . Cô đã được anh cho phép , muốn trang trí như thế nào cũng được , nhưng cây thông Noel thì phải để anh cùng làm . Đây là thời điểm gần cuối năm nên công ty của anh có khá nhiều việc phải làm , anh thường về nhà rất trễ , tuy mỗi ngày đều mệt mỏi nhưng chỉ cần bước chân vào cửa anh sẽ nhận được sự chào đón niềm nở đầy vui vẻ của cô khiến ọi mệt mỏi đều tan biến trong không trung.

Vào lúc này , khi ánh hoàng hôn buông xuống đã khá lâu , cũng chính là lúc Được Thiếu Phàm trở về nhà. Như thường ngày , khi anh trở về đều nói câu “Anh về rồi.”

“Thiếu Phàm...” - Từ đằng xa , một thân hình nhỏ bé lao tới phía anh , anh dang tay ra đón cô vợ nhỏ xinh vào lòng , tham lam ngửi mùi hương trên tóc cô , Từ Từ Hàn híp mắt nói “Anh xem , có đẹp không , em cùng mọi người trong nhà làm đó , cả Tiểu Hồ cũng giúp một tay .”

Được Thiếu Phàm nhìn quanh nhà , những sợi dây ruy băng đủ màu treo khắp nơi cùng những trái châu treo lủng lẳng trên trần nhà cao tít , hay trên những sợi tuy băng . Đèn neon giăng khắp nơi,... Anh ôn nhu hỏi cô “Quả châu trên trần nhà là do em treo sao ?”

“Không phải , là những vệ sĩ treo đó. Thiếu Phàm...anh nói đi. Có đẹp không.” - Cô lắc mạnh cái tay anh , nũng nịu hỏi.

“Rất đẹp . Bảo bối của anh thật giỏi.” - Anh cưng chiều nhéo cái mũi của cô , khoe miệng giương lên tạc một đường cong hoàn hảo.

“Anh đi tắm đi. Rồi xuống trang trí cây thông với em.”

“Được.” - Được Thiếu Phàm bước lên phòng . Cô cùng Tiểu Hồ , lấy từ trong hộp giấy ra những đề trang trí cây thông đủ loại khác nhau. “Tiểu Hồ xem nè , là một con bạch hổ đồ chơi.”- Cô cầm con hổ bằng nhựa đưa cho Tiểu Hồ xem .

“Grừ...” - Con bạch hổ to lớn , đưa chân trước chạm vào món đồ chơi , grừ một tiếng . Từ Tử Hàn ngồi bệt xuống sàn , chăm chú sắp xếp mọi thứ.

Ít phút sau , Được Thiếu Phàm đi xuống dưới sảnh , anh đưa tay vuốt tóc cô , dịu dàng nói “Ăn cơm trước , rồi trang trí.”

“Ừm.” - Từ Tử Hàn gật đầu sau đó cùng anh đi vào phòng ăn.

“Xem ra , em rất có hứng thú với giáng sinh.” - Được Thiếu Phàm đưa chén cơm cho cô . Anh cất tiếng.

“Phải , giáng sinh ai cũng rất thích mà.”

“Không hẳn là vậy.” - Anh lạnh nhạt nói . Thật ra anh không có hứng thú với mấy ngày lễ như vậy , mỗi năm đều vui đầu vào công việc cho hết ngày , rồi đến bar cùng Phong Nhất Thiên và Lôi Lạc Kinh.

“Phải rồi , noel năm nay là năm đầu tiên chúng ta ở cùng nhau mà. Hết noel là sẽ đến tết , sau tết sẽ là valentine... Oaa...em sẽ nhận được rất nhiều quà.” - Cô tíu tít cười nói. Nhìn cô háo hức như vậy , trong lòng anh chợt thấy rất vui , đây cũng là lần đầu anh cùng cô đón giáng sinh ! Tất nhiên là sẽ hạnh phúc hơn mấy năm trước.

Ăn cơm tối xong , Từ Tử Hàn vội chạy ra sảnh , anh cũng thông thả đi theo sau . Cô đưa tay treo những quả châu lên cây thông. Còn anh có nhiệm vụ gắn ruy băng . Cây thông nhanh chóng rực rỡ với những món đồ dễ thương như người tuyết , người bánh ,.. Ông già Noel...

“Thiếu Phàm , anh nghĩ xem nên để ngôi sao hay thiên sứ trên đỉnh cây ?” - Cô đưa cho anh xem , phân vân hỏi. Được Thiếu Phàm cầm lấy , anh chăm chú nhìn, sau đó lên tiếng “Thiên sứ sẽ đẹp hơn.”

“Ừm...” - Từ Tử Hàn cười tươi tắn , đặt lại ngôi sao vào trong hộp , cô nhón chân để đặt thiên sứ pha lê lên cây. Được Thiếu Phàm nhìn cô loay hoay với cái hình thiên sứ , liền đưa tay nhắc bổng cô lên. “Để anh giúp em.”

Từ Tử Hàn đặt nhẹ khối pha lê hình thiên sứ lấp lánh trên ngọn cây , sau đó Được Thiếu Phàm đặt cô xuống đất , từ sau vòng tay ôm lấy cô . Nữ non nói “Mai anh sẽ về sớm.”

“Vâng ! ” - Cô mỉm cười , cô ngắm nhìn cây thông được bao quanh bởi ánh đèn lấp lánh , chớp tắt , chớp tắt . Đây sẽ là lễ giáng sinh đầu tiên của cô và anh... Cô sẽ tặng cho anh một món quà thật đặc biệt....Bàn tay nhỏ bé của Từ Tử Hàn đặt lên tay anh...cô có thể cảm nhận được nhịp tim của cả hai người...đang đập cùng nhịp với nhau...

26. Chương 26

Sáng hôm sau , Từ Tử Hàn tỉnh dậy rất sớm , hôm nay là 24 , là lễ giáng sinh . Cô háo hức vô cùng . Từ Tử Hàn vui vẻ bước xuống sảnh , cô ngó qua ngó lại tìm bóng dáng anh .

“Bác quản gia , Thiếu Phàm đi làm rồi sao ?” - Cô chạy tới chỗ quản gia , mở miệng hỏi.

“Vâng , thưa phu nhân !” - Quản gia cung kính trả lời.

“vậy sao ?” - Mới có 6h mà anh đã đi làm sao ? Uống công cô cố gắng dậy sớm để được ăn sáng cùng anh...

“Phu nhân , Ông chủ sai tôi nhắn với cô , hôm nay bà ấy sẽ về sớm nên phải đến công ty sớm để giải quyết việc.” - Quản gia thấy cô ủ rũ bèn nói. Từ Tử Hàn nghe vậy , tâm tình liền vui hẳn. Cô bước vào phòng ăn bắt đầu ăn sáng. Trong đầu cô đang có một suy nghĩ , cô ăn sáng rất nhanh.“Bác đầu bếp, giúp cháu làm ít bánh quy nhé.”

“Vâng , nhưng nguyên liệu làm bánh còn rất ít , cô chờ tôi đi mua nhé.” - Đầu bếp cười vui vẻ trả lời.

“Không cần để cháu tự đi mua cho.”

“Ấy , sao co thể !”

“Không sao , dù sao cháu cũng cần mua ít đồ.”

“VẬY ! Cô nên nói với quản gia để ông ấy sai người đi cùng cô.”

“Vâng !” - Từ Tử Hàn tươi tắn nói , cô đứng dậy chạy ra ngoài sảnh. “Bác quản gia , cháu muốn đi ra ngoài mua đồ.”

“Vâng , để tôi sai ám vệ đi theo cô.” - Quản gia đi ra ngoài sân nói gì đó với một ám vệ nữ sau đó đi vào “Phu nhân , đây là Triệu Đình Tâm , cô ấy sẽ là ám vệ riêng của cô.”

“Chào phu nhân !” - Người ám vệ nữ tên Triệu Đình Tâm cúi đầu chào . Cô gái này tầm cỡ 23 , 24 tuổi , mái tóc dài ngang vai màu hạt dẻ , cặp mắt màu đen sắc bén , nói chung là ngũ quan tinh tế , cô gái ấy mặc bộ ple đen , áo sơ mi trắng thẳng tắp . Từ Tử Hàn thân thiện cười tươi nói “Chào chị , em là Từ Tử Hàn.”

“Ấy , không cần phải gọi tôi là chị.”

“Ừm...không sao , không sao. Chúng ta đi mua đồ thôi nếu không sẽ không kịp mất.” - Cô mặc cái áo khoác lông cừu to bự nhìn rất ấm áp , đeo thêm bông chụp tai giữ ấm màu trắng . Nhìn cô vô cùng đáng yêu cứ như là thiên sứ nhỏ vậy. Triệu Đình Tâm đi theo sau.

“Phu nhân , ngài muốn đi đâu?” - Tiểu Tường là tài xế lái xe trẻ của nhà Dư Đức Thiệu Phàm , anh cung kính hỏi.

“Chở tôi đến cửa hàng bán nguyên liệu làm bánh Domi nhé.”

“Vâng.” - Tiểu Tường gật đầu , sau đó lái xe ra khỏi cổng tòa biệt thự phương Tây ngụy nga. Thật ra tiệm bán nguyên liệu làm bánh ấy là do cô đọc trên tạp trí thấy n ở đó có nhiều nguyên liệu , khuôn bánh nhìn rất đẹp.

Chiếc xe Porshe sang trọng dừng trước một cửa tiệm nhìn hơi cổ một chút , treo ngay ngắn tấm bảng bằng gỗ với dòng chữ “Domi” , Từ Tử Hàn bước xuống xe , đi vào , cánh cửa màu trắng được đẩy vào chiếc chuông kêu “ding...dong” phát ra , trong đây được sơn bằng một màu hồng hồng trang nhã , ngọt ngào , mùi thơm của những chiếc bánh thoang thoảng khắp nơi . Những vật dụng làm bánh chất ở trên một kệ bằng kim loại cao ngất ngưỡng , nguyên liệu thì được trưng bày ở tủ kính , ở đây còn có tủ bán bánh , sâu bên lớp kính kia là những chiếc bánh với hình thù khác nhau , nhỏ nhắn , dễ thương....

“Quý khách muốn mua gì ạ ??” – Một tiếng nói ấm áp phát ra từ đằng sau Từ Tử Hàn và Triệu Đình Tâm , cô quay người lại , người vừa nói là một người phụ nữ trung niên , trên trán thoát hiện vài nếp nhăn nhưng vẫn giữ được sự xinh đẹp của một người trung niên. Từ Tử Hàn mỉm cười , lễ phép nói “Cháu muốn tìm nguyên liệu để làm bánh cookie . cho lễ giáng sinh vào tối hôm nay.”

“VẬY thì mời quý khách đi sang đây , đây là những nguyên liệu vừa về lại rất ngon.” – Người phụ nữ đi đến bên tủ kính trưng bày những nguyên liệu làm bánh , cầm một gói bột lên đưa cho cô.

“Thật sao ? ừm...lấy cho cháu 3 bịch nhé. Thêm một ít bột chocolate và bột trà xanh.”

“Được ! Cô có muốn lấy thêm khuôn bánh không ?”

“Vâng ! lấy cho cháu khuôn bánh hình ngôi sao , hình vuông....ừm...hình người nữa !” – Cô đưa ngón tay ra đếm , sau đó tươi tắn nói.

“Được , cô chờ chút nhé , tôi sẽ lấy cho cô. Phiên cô ngồi ở đây chờ .” – Người phụ nữ cẩn thận kéo chiếc ghế gỗ ra mời cô ngồi. Từ Tử Hàn ngồi xuống , nhưng rồi lại đứng dậy , cô đi đến chiếc quầy đựng những chiếc rổ kết xinh đẹp , bên trong là những chiếc cài áo đáng yêu , khăn choàng bằng len được làm bằng tay với những màu khác nhau , cô xem trên báo chỉ biết đây là một tiệm bánh có bán những nguyên liệu làm bánh chứ không hề biết ngay cả những thứ này cũng có bán. Những thứ này . Cô quay sang ám vệ , tươi tắn hỏi “Chị Tâm Tâm , chị thấy cái ghim cài áo này có được không ?”

“Rất đẹp !” – Triệu Đình Tâm mỉm cười gật đầu , đây cũng là lần đầu tiên cô cười với người khác , lúc ở trên xe cô và Từ Tử Hàn nói chuyện rất thân thiết , Từ Tử Hàn vui vẻ gọi cô là Tâm Tâm , như là một cái tên riêng của cô .

“Vây lấy cái này !” – Vật nhỏ nhắn trên tay của Từ Tử hàn là cây ghim cài áo bằng kim loại , ở đầu có gắn một trái golf đen lấp lánh như pha lê , phía dưới trái golf gắn sợi dây bi , lủng lẳng phía dưới rồi được đính vào trên thân cây cài tạo thành một vòng bầu dục. Cô đưa mắt qua nhìn những chiếc khăn choàng cổ bằng len , lựa lấy một cái màu đỏ cầm lên . Cách đan thật khéo léo , cô muốn tặng quà giáng sinh cho Được Thiệu Phàm , đang phân vân không biết nên tặng gì thì bây giờ cô cũng đã có quyết định .

“Tiểu thư ! Đây là những món đồ cô cần !” – Người phụ nữ bước ra , trên khuôn mặt kia vẫn giữ nguyên nụ cười thân thiện.

“Cô à , cháu muốn mua thêm những thứ này , gói lại dùm cháu . Gói riêng nhé” – Từ Tử hàn đưa chiếc khăn len cùng cây ghim cài áo cho người phụ nữ ấy , bàn tay mảnh khảnh và hơi gầy cầm lấy , bước đến quầy thu ngân để gói lại cẩn thận. Sau một hồi , người phụ nữ ấy đưa cho cô hai món quà gói xinh xắn . “Của tiểu thư đây !”

“Tính tiền dùm cháu”

“Của cô , hết 350 tệ.”

Từ Tử Hàn đưa cho người phụ nữ ấy đút gói số tiền cần trả , sau đó cúi đầu chào ra về. “Tiểu thư ! Xin chờ đã !” – Chính là lúc cô định bước ra cửa , người phụ nữ xinh đẹp ấy chợt gọi cô , bà tiến lại đưa cho cô một hộp bánh màu trắng , tươi cười nói “Đây là bánh mà tôi tặng cô ! Tên tôi là Hoàng Ngọc Lan. “

“Ồ , sao có thể chứ !” – Từ Tử hàn ngạc nhiên nói.

“Không sao , đây là quà dành cho khách hàng .” – Người phụ nữ hí hóp mắt cười.

Từ Tử Hàn phân vân , sau đó mới đưa tay nhận , cô lịch sự cúi đầu cảm ơn “Cảm ơn cô !”

“Giáng sinh vui vẻ !” – Hoàng Ngọc Lan cúi đầu chào , kết thúc sự chào đón bằng 1 câu chúc mừng.

“Giáng sinh vui vẻ ! “ – CÔ cũng lịch sự nói , niềm nở bước ra khỏi cửa. chiếc xe Porsche vẫn đứng nguyên vị trí chờ cô . Phát hiện ra cô đang đi tới, Tiểu Tường bước ra , mở cửa cho cô . “Tâm Tâm , khi nào rảnh chúng ta đến đây nhé.”

“Vâng.”

“Phu nhân , ngài còn muốn đi đâu nữa không ?” – Tiểu Tường cung kính hỏi.

“Ừm...tôi muốn đi mua một chút quà , Tiểu Tường anh có biết cửa hàng bán quà nào đẹp không ?”

“Tôi biết , thưa phu nhân . Để tôi đưa cô đi.” – Tiểu Tường mỉm cười nói.

“Được !”

Chiếc xe lại lần bánh rời khỏi cửa hàng đi đến trung tâm Đài Bắc , bây giờ là lễ giáng sinh , khắp đường phố trang trí đầy đèn neon , những người già ông già noel đứng đầy đường phát quà cho những đứa trẻ xinh xắn , dễ mến đi qua . Cây thông cao ngất ngưỡng , hay nhỏ bé được trưng bày khắp nơi .

. Dừng lại ở lễ đường , Tiểu Tường bước xuống mở cửa xe cho cô “Phu nhân n là cửa hàng này” . Từ Tử Hàn cẩn thận bước xuống , gió chợt thổi nhẹ , những bông tuyết trắng tinh khiết bắt đầu rơi . Lạnh....thật rất lạnh , Triệu Đình Tâm , đưa tay cầm bàn tay nhỏ của Từ Tử Hàn xoa xoa , cô khẽ nói “Chúng ta nên vào thôi ạ.”

“Ừm...” - Từ Tử Hàn gật đầu , bước vào cửa hàng nhìn khá to và sang trọng , nơi đây trưng bày đầy quà giáng sinh cùng gấu bông.

“Kính chào quý khách.” - Hai nhân viên đang ngồi nhàm chán ở quầy thu ngân thấy cô tiếng động liền đứng lên. Ôi...nhìn xem người con gái mặc chiếc áo len ấm áp màu trắng trên đầu còn cài một cái chụp tai giữ ấm đồng màu , mái tóc đen dài buông xõa trên vai , cặp mắt to tròn , con ngươi đen láy lấp lánh như có nước , đôi môi đỏ mọng xinh đẹp , làn da trắng như sữa . Thật là một mỹ nữ. Người đi cùng cũng khá xinh

, mái tóc ngắn nhìn rất cứng chặc , cặp mắt sắc bén , cái mũi cao , đôi môi mỏng , khuôn mặt trắng nõn .Cô mặc bộ ple đen , nhìn vào cũng biết cô gái tóc ngắn ấy là vệ sỹ của mỹ nữ kia.

“Quý khách cần gì ạ.” - Một nhân viên bước gần đến chỗ của Từ Tử Hàn.

“Ở đây có bán gấu bông hình bạch hổ không vậy ?” - Từ Tử Hàn đáp.

“Có ạ , mời đi theo tôi.”

Từ Tử Hàn đi theo cô nhân viên đến chỗ để gấu bông.

“Đây ạ !” - Nhân viên phục vụ tìm kiếm con gấu bạch hổ sau đó đưa cho cô , tươi tắn nói “Đây là loại trung , còn có loại nhỏ hơn nữa.”

Từ Tử Hàn quan sát con gấu , sau đó tươi tắn nói “Tôi lấy con này.”

“Vâng.”

Vốn định đi ra nhưng ánh mắt của cô chợt phát hiện ra con voi bông xinh xắn nhưng lại to bự kia , để xem...nó cao hơn cô !!!

“Tâm Tâm...nhìn xem , chị thấy có đáng yêu không ?” - Từ Tử Hàn lắc tay Triệu Đình Tâm , chỉ về phía con voi to bự trên kệ cao tít.

“Dễ thương lắm , phu nhân , ngài muốn mua sao ?” - Triệu Đình Tâm cười . Cô gật đầu . Chân của Triệu Đình Tâm đặt lên bậc dưới , dùng sức nhảy lên , đưa tay lấy con voi bằng bông xuống một cách thật nhẹ nhàng và nhanh chóng. Từ Tử Hàn nhận lấy con voi đầy kinh ngạc , cô trầm trồ khen ngợi “Oa...chị thật giỏi , cảm ơn chị Tâm Tâm.” Triệu Đình Tâm mỉm cười sau đó cùng đi ra . Từ Tử Hàn đưa con thú bông ra , cô tươi tắn nói “Gói con hổ bông dùm tôi . , ừm...con voi thì không cần gói .”

“Vâng !”

Khoảng phút phút sau , người thu ngân đưa đồ lại cho cô , tươi cười nói “Của tiểu thư hết 1 triệu !”

“Ừm !” - Từ Tử Hàn định lấy trong ví ra đúng số tiền ấy thì đột nhiên từ đằng sau một cánh tay to , chắc khỏe vươn tới đặt trên quầy thu ngân một cái thẻ , giọng nói trầm thấp quen thuộc vang lên “Hãy tính bằng thẻ này.”

Từ Tử Hàn quay đầu lại , có chút ngỡ ngàng “Thiếu Phàm ? Sao anh lại ở đây ?”

“Có chút chuyện !” - Được Thiếu Phàm nhàn nhã nói . Triệu Đình Tâm thấy anh thì cúi đầu chào. “Đi mua đồ sao không dùng thẻ anh đưa ?”

“Ừm...không cần , em có thể tự trả.” - Từ Tử Hàn cười nói . Lúc trước , anh có đưa cho cô một cái Platinum Card , nói là khi nào cần thì hãy sử dụng , nhưng cô cũng có thẻ tín dụng riêng nên không cần dùng đến .

“Mau tính tiền !” - Được Thiếu Phàm đánh mặt lại , hất mặt về phía chiếc thẻ mà anh đưa ý muốn nói hãy dùng cái thẻ ấy. Nhân viên phục vụ vừa nhìn thấy Platinum Card trước mắt, có chút ngỡ ngàng nhưng sau đó vui mừng muốn ngắt đi, Platinum Card, là cái khái niệm gì? Bên trong thẻ chính là quẹt tiền không giới hạn , chỉ có những nhà tài phiệt hay những thương gia giàu có mới sở hữu được cái thẻ quý báu này. Người phục vụ hai tay cầm lấy quẹt một lần rồi luyến tiếc trả lại cho anh . Được Thiếu Phàm đưa tay cầm lấy chiếc thẻ bỏ vào trong bóp , cầm lấy hai món đồ trên quầy thu ngân , sau đó nắm tay cô ra ngoài . “Thiếu Phàm để em cầm con voi.” - Từ Tử Hàn chìa tay mong đợi con voi to bự ấy từ anh , Được Thiếu Phàm mỉm cười đưa cho cô.

“Ấy , Thiếu Phàm ! Cái tên chết tiệt này , cậu làm tôi đi tìm đấy.” - Một giọng nói tức giận phát ra , vừa mới bước ra khỏi cửa , Lôi Lạc Kinh đã xối xả nói.

“Chuyện gì ?” - Được Thiếu Phàm bình thản nói , như anh vô tội.

“Lạc Kinh !” - Từ Tử Hàn nghiêng đầu từ đằng sau con voi bằng bông . Quả thật con voi ấy rất bự , do cô nhỏ con hay do con thú bông ấy cao to mà che hết cả tầm nhìn của côm “Chào anh.”

Lôi Lạc Kinh nhìn cái đầu mới lộ ra của Từ Tử Hàn hơi bất ngờ một chút , à...anh đã hiểu lí do vì sao tên bằng hữu của anh đột nhiên biến mất“Chào em.” Anh cười khẩy quay sang vôvãi Được Thiếu Phàm cười hắc hắc“Thì ra cậu đột nhiên biến mất là do phát hiện cô bé này sao ?”

“Hửm ? Có chuyện gì vậy ?” - Từ Tử Hàn khó hiểu nhìn Lôi Lạc Kinh.

“Vừa nãy tụi anh đang đi khảo sát thị trường cửa hàng thì cậu ta đột nhiên bỏ đi đâu mất . Hóa ra là do em!”

Câu nói của anh khiến hai gò má cô ửng hồng . Được Thiếu Phàm liếc Lôi Lạc Kinh , anh đưa tay cầm lấy con thú bông trong tay Từ Tử Hàn sau đó lạnh lùng nói“Cậu đi 1mình đi.” Anh thông thả kéo Từ Tử Hàn đi đến nơi đậu xe của anh.

“Tên kia...” - Lôi Lạc Kinh tức giận hét lên . Thấy chủ nhân rời đi Triệu Đình Tâm cũng bỏ đi. Lôi Lạc Kinh chán nản lấy điện thoại gọi thêm bằng hữu đi cùng.

Được Thiếu Phàm tay xách nách mang một đồng hồ do cô mua . Chợt phát hiện ra tay cô rất lạnh , trên tóc còn phủ ít bông tuyết liền mau chóng đưa cô vào xe . Anh để đồ vào trong cốp xe sau đó ngồi vào trong , cầm lấy hai bàn tay cô đưa lên miệng thổi cho ấm nóng lên “Sao không mang bao tay ?” - Anh lạnh nhạt nói , áp hai bàn tay nhỏ nhắn vào tay anh

“Em...quên !” - Lòng bàn tay anh rộng lớn , bao trọn tay cô , Từ Tử Hàn cũng cảm nhận được sự ấm áp , tươi cười nói.

“Sẽ bị cảm ! Phải biết chăm sóc bản thân !” - Anh nhẹ nhàng phủi lớp tuyết trên tóc cô , cưng chiều nói.

“Em biết rồi...hih...trên tóc anh cũng dính tuyết nè !” - Từ Tử Hàn híp mắt nói , cô đưa tay lên phủi phủi mấy hạt tuyết trắng kia.

“Về nhà thôi.”

“Vẫn còn sớm , anh không cần đến công ty sao ?”

“Không cần !” - Chiếc xe bắt đầu di chuyển .“Sao lại mua nhiều đồ đến vậy ?” - Được Thiếu Phàm vừa lái xe vừa hỏi.

“Em mua để chuẩn bị cho tối nay , còn nữa em còn mua quà cho anh , Tiểu Hồ và cả bác quản gia nữa.” - Cô vui vẻ nói .

“Vậy sao ? Là quà gì vậy ?”

“Không nói cho anh biết , đợi khi nào em tặng thì anh mới được biết !”

“Bí mật đến vậy sao ?”

“Vâng !” - Từ Tử Hàn làm bộ dạng đầy bí mật lém lỉnh cười cười . Được Thiếu Phàm bật cười đưa tay nhéo cái má ửng hồng của cô , rồi tiếp tục lái xe . thoáng chốc đã ra khỏi trung tâm thành phố tập !

Về với tòa biệt thự phương tây to lớn và yên tĩnh....

27. Chương 27

Từ Tử Hàn chăm chỉ đứng trong bếp làm những chiếc bánh đủ hình . Dù trước đó đã hư vài cái nhưng cô vẫn không bỏ cuộc ! Sau mấy tiếng cầm cúi cuối cùng cô cũng có được sản phẩm như ý.

“Em định mở tiệm bán bánh quy sao ?” - Được Thiếu Phàm đứng bên cạnh giúp cô bỏ từng cái vào cái túi ni lông nhỏ . Anh lạnh nhạt nói.

“Em định tặng ọi người trong nhà !” - Cô chăm chú cột cái nơ xinh xắn màu đỏ vào mấy cái túi đựng bánh.

Anh dừng lại , đưa tay kéo mặt cô về phía mình “Em biết trong nhà này có bao nhiêu người không ?”

“Ừm...em biết cỡ ... Ừm...hơn một trăm người .” - Cô trầm mặc một lúc rồi lên tiếng.

“Không cần phí sức !”

“Không sao ! Giáng sinh thì phải có quà chứ . Mau lên , mau giúp em gói lại !” - Từ Tử Hàn đẩy tay anh ra , tươi cười nói , sau đó quay lại làm việc đang làm . Anh đứng nhìn cô thờ dài , thật là...đường đường là một chủ tịch của một tập đoàn nổi tiếng vậy mà phải đứng đây gói bánh cho người hầu trong nhà sao !???

Hồi lâu sau , đóng bánh mà cô chuẩn bị rất nhiều được bỏ gọn vào trong một cái thùng to . Quả thật như lời anh nói cô có thể mở một tiệm bánh quy rồi. Được Thiếu Phàm cầm hộp đựng bánh lên phòng ...

- [5:pm]

“Thiếu Phàm...anh nhìn xem có được không ?” - Từ trên phòng cô chạy xuống dưới sảnh . Từ Tử Hàn mặc một bộ váy màu đỏ , cổ bẻ , gấu cái nơ xanh dễ thương , từ phần thắt lưng , chân váy được đính thêm vải ren , đằng sau lưng là một cái nơ to . Nhìn cô vừa dễ thương lại mang màu sắc mùa giáng sinh. Được Thiếu Phàm rời mắt khỏi cái laptop , ngược nhìn cô , khóe môi cong lên , kéo cô ngồi xuống bên cạnh , cưng chiều nói “Rất đẹp.” Anh vòng tay ôm cô , ánh mặt dịu dàng hẳn đi .Từ Tử Hàn rúc đầu vào lòng ngực rắn chắc của anh , tũm tũm cười !

“Có phá rối hai người không ?” – Chợt có tiếng nói phát ra từ phía cửa , Được thiếu Phàm quay đầu lại nhìn . Khuôn mặt anh lạnh hẳn chẳng có chút biểu tình.

“Chào mấy anh ! “ – Từ Tử hàn ló đầu ra , đôi mắt long lanh to tròn nhìn về phía cửa , vui vẻ nói

“Xin chào. “ – Lôi Lạc Kinh , Phong Nhất Thiên , Lương Trịnh Thâm đồng thanh trả lời.

“Chào em ! Tiểu Hàn ! Có quây rối hai người không ?” – Từ Chính mỉm cười thân thiện nói.

“Không sao ! Mời ngồi.” - Được Thiếu Phàm lạnh nhạt nói.

“Quà cho em ! Giáng sinh vui vẻ !” – Từ Chính đặt hộp quà xuống bàn !

“Cảm ơn anh !”

“ Tử hàn , cái này là của bọn anh .” – Ba người kia tươi tắn đặt những món quà xuống trước mặt cô , vui vẻ cười nói. Từ Tử hàn gật đầu cảm ơn , sau đó chạy vào bếp , lấy những món quà nho nhỏ mà cô chuẩn bị. “Nè nè , cái này là của mấy anh nè , em tự tay làm đó.”

Gói bánh cookie dễ thương được trao tận tay cho Từ Chính , Lôi Lạc kinh , Phong Nhất Thiên và Lương Trịnh Thâm . bên trong là những cái bánh quy hình ngôi sao , mặt trắng , và cả hình người có khuôn mặt na ná họ .

“Là do em sao ? Thật khéo tay !” – Lôi Lạc Kinh cất tiếng , chà ... coi bộ cô vợ của Được Thiếu Phàm cũng rất được việc .

“Hihi...cảm ơn lời khen của anh.”

“Í , mà Thiếu Phàm không có sao ?” – Phong Nhất Thiên nhìn Được thiếu Phàm , khuôn mặt bỗng chốc trở nên rất gian !

“Có chứ , nhưng là một món quà khác ! “ – Cô ríu rít nói , không biết có phải là do thời tiết khá lạnh hay vì nguyên nhân gì mà hai bên gò má ửng đỏ lên . Được Thiếu Phàm đưa mắt nhìn Phong Nhất Thiên , anh nhếch miệng cười , ý tứ như chính anh là kẻ có lợi thế và đặc biệt nhất nên phải có quà khác xa so với bọn họ. Phong Nhất Thiên nhìn khuôn mặt đắc thắng của anh không khỏi cảm thán !

“Thật là biết thương chồng !” – Lương Trịnh Thâm cười khẩy !

Cả năm người cùng ngồi nói chuyện rôm rả khá lâu , cô còn mời mọi người ăn nhiều thứ mà cô đã chuẩn bị , chỉ có điều , bánh thì cô làm rất ngon nhưng đồ ăn thì lại không thể nuốt nổi . Cứ như vậy biết bao nhiêu món nhìn rất bắt mắt được bày ra bàn ăn nhưng không ai ăn nhiều , chỉ toàn uống rượu . Từ Tử hàn ngồi kế Được Thiếu Phàm , cô ăn món riêng của cô ! Món pasta do Được Thiếu Phàm chuẩn bị. Cô cũng

muốn thử những món “khác lạ” lần đầu tiên do chính tay cô nấu nhưng anh lại không cho vì lí do rất đơn giản : Sợ cô sẽ phát hiện ra món ăn cô làm rất kinh khủng như thế thì đêm giáng sinh của riêng hai người sẽ không vui vẻ gì.

“Sao mọi người ăn ít vậy ? Không ngon sao ?” – Từ Tử hàn nhìn 4 người đàn ông kia , ai nấy chỉ toàn cầm ly rượu mà thưởng thức còn đồ ăn trên bàn lúc đầu còn rất hăng hái gấp ăn , nhưng sao bây giờ lại không ăn nữa. Thật kì lạ nha !

“À , không phải ! Ngon lắm , tại vì tụi anh no rồi.” – Lương Trịnh Thâm cười cười nói nói . Anh thật không dám nói cho cô biết , đồ ăn cô nấu rất kinh khủng , nghe nói cô từng làm cơm cho Dục Thiếu Phàm mà , cũng nghe cậu ta nói rất ngon , tại sao bây giờ lại kinh khủng thế kia ? Nhìn xem , cá thì nhìn bên ngoài thật rất ngon miếng , nhưng bên trong vẫn còn chưa chín . Thịt bò thì quá mặn , súp thì cay cay , mà lại đắng... nói chung anh không thể diễn tả được . Chỉ có thể kết luận được một câu : Đồ ăn do Từ Tử hàn nấu chỉ có thể để...trưng bày.

“No sao ? Mấy anh chỉ mới gấp vài miếng thôi mà ?”

“Tử Hàn à...thật sự thì...đồ ăn của em rất..d...à không rất ngon nhưng...lúc đi tụi anh chỉ định đến đây chơi thôi , nên đã ăn trước rồi.” – Lôi Lạc Kinh lên tiếng . Vừa nãy xem chút nữa là anh nói ra sự thật rồi , cũng may Phong Nhất Thiên ngồi kế bên đá chân anh , đồng thời cũng nhận được cặp mắt như muốn ăn tươi nuốt sống của Dục Thiếu Phàm...

“Thiếu Phàm...cậu chưa ăn mà phải không ? vậy thì ăn thêm đi !” – Lương Trịnh Thâm cười tươi , dùng đũa gấp miếng thịt bò bỏ vào chén của Dục Thiếu Phàm ! rõ ràng là cậu ta...muốn chơi khăm anh mà. Khuôn mặt Dục Thiếu Phàm vẫn tỉnh bơ đưa đũa bỏ miếng thịt với mùi vị..thật...”kì lạ” vào miệng , sau đó cười tươi cất tiếng “Mấy cậu cũng ăn đi , dù sao vừa nãy nói rất nhiều nên chắc cũng đã đói . Để tôi tiếp mấy người.” - Dứt lời Dục Thiếu Phàm vẫn tươi cười , nụ cười nhìn rất ghê rợn , cầm đũa gấp từng món trên bàn vào chén của họ , không sót một món nào . Và cũng không quên đe dọa một câu “Ráng ăn cho hết ! Đừng làm vợ tôi thất vọng !”

Bốn người đàn ông kia tuy bên ngoài rất hớn hỏ , nhưng trong lòng lại đang rất muốn đồ cái chén đựng đầy đồ ăn ấy . tên chết tiệt , trả thù như vậy sao ? - Lương Trịnh Thâm không ngừng gai oán .

“Phải rồi , nè nè Thâm , để tôi lấy súp cho cậu.” – Từ Chính đưa tay múc một muỗng súp vào cái chén riêng , một muỗng của anh đầy cả chén , anh nghiêng mặt về phía Lương Trịnh thâm nghiêng răng nghiêng lợi mà nói “Tất cả là tại cậu đấy.”

“Phải đó , cậu là người nói nhiều nhất , ăn nhiều vào.” – Phong Nhất Thiên cũng gấp cho anh một chút tôm cuốn . Tiếp đó là Lôi Lạc Kinh ... cứ thế chén của Lương Trịnh Thâm là chất đầy đồ ăn nhất. Anh chỉ biết ngồi nhìn hai cái chén đầy đồ ăn mà trong lòng như sắp phát nổ . Từ tử hàn nhìn vào cứ tưởng là họ đang rất vui vẻ nên tươi cười nói “ Mấy anh ăn nhiều vào “

“Được...” – Lương Trịnh Thâm cười gượng nói.

“Tử Hàn...bụng anh thấy khó chịu , để anh cùng ăn Pasta với em ! “ – Dục Thiếu Phàm vờ đưa tay đặt lên bụng , vẻ mặt khó chịu , lên tiếng.

“Vậy sao ? Để em đi lấy cho anh.” - Từ Tử hàn kéo ghế đứng dậy , đi vào bếp .

“Được !” - Dục thiếu Phàm cười nói

“Khốn khiếp ! Dục Thiếu Phàm...cậu...” – Lôi Lạc Kinh nắm chặt cây đũa , hậm hực nói.

“Hãy tận hưởng đi.” – Anh cười đều , hai tay khoanh lại ngả người về đằng sau . Về mặt đây đắc thắng.

Buổi tiệc giáng sinh đầy hạnh phúc đối với Từ Tử Hàn và ngược lại với Phong Nhất thiên , Lôi Lạc Kinh , Lương Trịnh Thâm cùng Từ Chính. Bọn họ phải ăn hết số thức ăn không mùi vị , à không phải có mùi vị kinh khủng của cô . Họ sẽ không bao giờ ăn món do Từ Tử Hàn nấu . Ăn xong , 4 người đàn ông thường ngày lịch lãm , sang trọng và không sợ trời đất kia nhanh chóng chuồn về nhà vì...bụng của bọn họ đang rất...khó chịu.

Vừa lúc này cô đã tặng hết số bánh quy ọi người trong nhà , từ người hầu , vệ sĩ , đến người làm vườn đều có , tuy không có nhiều nhưng đó là tấm lòng của cô . Lúc này cô đang tìm kiếm quần gia . “Bác quần gia , cái này tặng bác . giáng sinh vui vẻ !” - Từ Tử hàn đưa cho lão quần gia già một chiếc hộp hình chữ nhật nhỏ , tươi tắn nói.

“Tặng cho tôi sao ? Cảm ơn cô phu nhân !” – Quần gia ngạc nhiên khi thấy món quà ấy , ông đưa tay mở nó ra , là chiếc ghim cài áo bằng bạch kim rất đẹp. Ông nhìn chăm chú vào cái ghim cài , cảm động nói “Thật sự rất cảm ơn cô ! Phu nhân , xin lỗi vì tôi không có chuẩn bị quà cho cô.”

“Không sao ! Bác nhớ cài vào áo nhé.”

“Tử hàn...lại đây !” – Được Thiếu Phàm ngồi trên ghế sofa trước sảnh , thanh âm trầm thấp vang lên . Từ Tử hàn ngoan ngoãn ngồi xuống . “Cái này , là quà giáng sinh của em.”

Cô nhìn hộp quà màu đỏ , đưa tay nhận lấy “Em mở ra nhé.” Được Thiếu Phàm gật đầu . Bên trong chiếc hộp màu đỏ là một chiếc áo khoác màu tím nhạt , nón được làm bằng lông cừu , nhìn rất đẹp . “Cảm ơn anh !”

“Bên trong túi áo còn một vật nữa.” – Được Thiếu Phàm lạnh nhạt nói.

Cô khó hiểu nhìn anh , đưa tay sờ túi áo phát hiện ra một hộp nhưng màu đỏ hình vuông , cô tò mò mở ra , là một chiếc nhẫn bạch kim hình vương miện có đính kim cương . Cô căng tròn mắt nhìn anh . Được Thiếu Phàm khẽ cười , anh lấy chiếc nhẫn trong hộp ra , cầm bàn tay trái nhỏ nhắn của cô lên , dịu dàng nói “Anh chưa trao cho em nhẫn cưới đúng không ? Vậy đây...sẽ là nhẫn cưới của em !” Được Thiếu Phàm cẩn thận đeo chiếc nhẫn vào cho cô . - Anh vén sợi tóc đang phủ xuống gương mặt trắng nõn của cô , thanh âm nhẹ hẫ đi “Chỉ khi nào ngón áp út này của em còn hiện diện chiếc nhẫn cưới này thì em vẫn sẽ là vợ của anh !”

Từ Tử hàn lặng người nhìn anh , khóe mắt cô bắt đầu cay , một dòng nước ắm chảy dài , cô nức nở khóc . Bây giờ cô không biết hải nói sao ? Chỉ biết rằng cô...đang rất hạnh phúc....Được Thiếu Phàm mỉm cười , ôm cô vào lòng , dịu dàng nói “Đồ ngốc...sao lại khóc , Không thích sao ?? Hả ?”

“Không...phải. Cảm ơn...Thiếu Phàm...em rất hạnh phúc...”- Cô nói trong tiếng nức , chữ được chữ mất ! Dù là vậy nhưng anh cũng biết được , cô định nói gì

“Ngoan ! Đừng khóc nữa . Nhìn mặt của em kìa...” – Anh đưa tay lau khô khóe mắt cô , cưng chiều hôn lên vầng trán rộng !

“Grừ...grừ...” – Từ đằng xa con bạch hổ to bự từ từ đi đến . Cô chợt nhớ ra hai món quà lúc sáng . Liền chạy lên phòng ! Sau đó lại chạy xuống dưới. “Tiểu Hổ à , của ngươi nè , giáng sinh vui vẻ.” - Cô đặt trước mặt Tiểu Hổ một hộp quà hình vuông , sau đó nhân tiện đưa tay mở ra , bên trong là một con thú bông nhìn có vẻ na ná bạch hổ nhưng nhỏ hơn nhiều . Con thú to bự đưa chân trước chạm vào con hổ bông . Nhìn có vẻ rất hài lòng. “Thiếu Phàm ! quà của anh.” – Cô quay sang đưa hộp quà còn lại cho anh . Được thiếu Phàm đưa tay mở ra , là chiếc khăn len ? “Cái khăn choàng này là do em mua đó , đợi năm sau , em sẽ đan cho anh !”

“Được ! Anh sẽ chờ đến năm sau.” – Anh kéo cô lại , điểm nhẹ bên má phải một nụ hôn , Từ Tử hàn híp mắt cười. Giáng sinh năm nay thật sự quá hạnh phúc đối với cô . Dù có những chuyện không vui đã xảy ra , nhưng như những gì Được Thiếu Phàm đã nói “Hãy bỏ lại những quá khứ đau buồn kia ,để bước tiếp trên con đường tương lai phía trước !”....

Đêm khuya thanh tĩnh , trên chiếc giường to lớn êm ái kia , có một người đàn ông đang bực tức không thể nào ngủ được . Anh thật sự hối hận vì đã đồng ý để cô mang con thú bông to bự kia về nhà . thay vì mỗi đêm cô luôn nằm yên giấc trong vòng tay ắm áp của Được Thiếu Phàm , thì bây giờ cô lại quay lưng về phía anh mà ôm con voi bông ngủ ngon lành , còn anh thì vì không được ôm cô mà bức bối không ngủ được. Nhìn con thú bông ấy , dù chỉ là thú dỗi bông nhưng anh hận không thể ngay lập tức phanh thây nó ra vì dám cướp vợ anh !??? Được Thiếu phàm đánh mặt lại , anh đưa tay lấy con thú bông đáng ghét kia quăng qua một bên , thật cẩn thận không làm cô tỉnh giấc , sau đó lại ôm cô vào

lòng . Tuy lúc đầu , cô không muốn ôm anh ngủ , nhưng lúc đang say giấc như vậy , cô cảm nhận được vòng tay quen thuộc và hơi ấm từ anh , liền nhếch môi cười chon đầu vào lồng ngực Được Thiếu Phàm , bàn tay mảnh khảnh siết lấy tấm áo anh . Được Thiếu Phàm nhìn người con gái trong ngực , cảm thán “Tiểu bảo bối , sau này em mà dám từ chối ôm anh ngủ thì sẽ biết tay anh !” Sau đó cũng đi vào mộng đẹp....

28. Chương 28

Sau lễ giáng sinh , rồi lại đến tết . Một năm nữa vừa qua đi . Cô lại thêm một tuổi , sáng sớm ban mai , trời vẫn se se lạnh , Từ Tử Hàn mặc chiếc áo khoác do anh tặng đêm giáng sinh , đi ra ngoài vườn . Đã sang mùa Xuân rồi dù trời vẫn lạnh , vườn hoa oải hương của cô đã nẩy mầm cao hơn , cô cầm bình tưới nước . Tươi khắp khu vườn , hôm nay cô rất tươi tắn , anh đi đến công ty từ sớm . “Phu nhân , trời vẫn lạnh , cô nên vào trong nhà !” - Quản gia ôn tồn nói.

“Vâng ! Cháu biết rồi.” - Từ Tử Hàn cất bình tưới nước gọn lại , sau đó đi vào nhà. Quản gia xuống bếp cầm tách trà nóng đặt lên chiếc bàn tròn bằng thủy tinh ở đại sảnh . “Cảm ơn bác .” - Trời lạnh đến nỗi ngay cả hơi thở cũng thành khói trắng . Woa !-Năm nay thật sự rất lạnh , cô nhâm nhi ly trà canh nóng hổi . Con bạch hổ nằm gọn dưới chân cô . Từ Tử Hàn ngồi xem tin tức , cả người bu sấp đóng băng , thật ra thì cô chịu lạnh không giỏi lắm . “Humm....thật là lạnh , Tiểu Hồ à , chúng ta vào phòng thôi...” - Cô đứng dậy , cúi người xoa đầu Tiểu Hồ , sau đó đi nhanh vào phòng . Trời ạ , mùa Xuân còn lạnh hơn mùa đông nữa... Nhìn xuyên qua cánh cửa sổ sát đất , bầu trời quang đãng dần . Hai chậu cây lavender đặt ở cái bàn gỗ trắng gần đó . Chúng đã nở rộ hơn , xinh đẹp và ngát hương . Từ Tử Hàn ngồi vào bàn đọc sách

“Chào ông chủ !” - Quản gia cúi đầu cung kính nói.

” Tử Hàn đâu ?” - Được Thiếu Phàm lạnh nhạt cất tiếng . Giải quyết công việc xong đã gần giữa trưa . Mọi việc trong công ty đều đã được sắp xếp ổn thỏa .

“Thưa , phu nhân đang ở trong phòng.”

“Hôm nay trời lạnh , chuẩn bị ít canh nóng tắm bổ cho cô ấy.” - Được Thiếu Phàm nhàn nhạt phân phó , rồi sải bước đi vào phòng . Cánh cửa màu trắng mở ra , căn phòng thoáng chốc hiện lên trước mặt anh . Người con gái kiêu nhỏ , mái tóc xoăn dài buông thả bồng bềnh sau lưng , anh khẽ bước lại nâng người cô lên , nhẹ nhàng đặt lên giường. “Ừm...Thiếu Phàm...” - Mí mắt Từ Tử Hàn giật giật , lưỡi biếng mở mắt ra . Trong lúc mơ màng cô đưa tay chạm mặt anh, thì thầm.

“Là anh.”

“Thật lạnh.” - Từ Tử Hàn khẽ run , ôm chặt lấy anh .

“Đợi một lát sẽ có canh nóng uống sẽ bớt lạnh.” - Anh cương chiều xoa đầu cô , dịu dàng nói.

“Ừm..hắt...x...ì.ì...”

“Nào , lại đây , anh sưởi ấm cho em.” - Được Thiếu Phàm cười tà , dang rộng hai tay ra.

“Anh...còn giỡn sao ?” - Từ Tử Hàn đỏ mặt , quệt mồm nói.

“Haha...”

“Ông chủ , canh đã chuẩn bị xong.” - Tiếng của quản gia vang lên từ ngoài cửa phòng . Được Thiếu Phàm cất tiếng “Để đó đi.”

“Xuống uống canh.” - Anh đưa tay ra , cô nắm lấy tay anh đứng dậy , bước xuống phòng ăn. Hai chén canh đặt sẵn trên bàn , Cô ngồi xuống , đưa tay cầm muống . “Thiếu Phàm...Lạc Kinh cùng Nhất Thiên có đến ăn tết cùng chúng ta không ? ”

“Chỉ có Nhất Thiên thôi ! Nhất Thiên không có gia đình .” - Được Thiếu Phàm lạnh nhạt nói. Vậy sao ? Thiếu Phàm à , mời thêm Từ Chính nhé !”

“Được rồi , mau ăn đi.”

“Vâng !” - Từ Tử Hàn híp mắt trả lời.

Buổi chiều khi mọi thứ chuẩn bị cho việc đón năm mới đã hoàn tất . Mọi người giúp việc trong nhà đều được nghỉ , chỉ để lại những người không có gia đình ở lại để dọn dẹp . Còn lão quản gia thì vẫn ở lại . Ông đã ở bên Được Thiếu Phàm từ khi anh là 1 đứa nhỏ nên cũng đã nhiều năm đón năm mới cùng Được Thiếu Phàm . Khoảng 7giờ tối , Phong Nhất Thiên và Từ Chính đến . Cô vui vẻ ra đón rồi mời hai người ngồi xuống bàn ăn.

“Mời mọi người !” - Từ Tử Hàn vui vẻ nói .

“Đây...là do ai làm vậy ?” - Phong Nhất Thiên có vẻ nghi ngờ , liền lên tiếng . Chắc không phải do cô làm đó chứ ?

“Là do bác đầu bếp Văn làm đó.” - Cô đáp

“Phù...vậy thì tốt ! Mời mọi người !” - Phong Nhất Thiên vui vẻ nói . Anh cầm ly rượu vang lên .

“Chúc mừng năm mới !” - Cả bốn người cùng lão quản gia đều nâng ly . Cùng thưởng thức những món ăn hấp dẫn trên bàn . Tiếng cười đùa vang vọng khắp khu phòng ăn.

Sau khi ăn xong , mọi người ngồi ở phòng khách , chơi đánh bài hoa . Nhờ Được Thiếu Phàm mà từ này đến giờ cô đã ăn được khá nhiều tiền.

“Thật không công bằng . Tại sao em lại nhờ Thiếu Phàm , ăn gian quá đi .” - Phong Nhất Thiên bĩu môi bất mãn nói.

“Tại em không biết chơi mà .” - Từ Tử Hàn nhú mày . Ai biểu hai người bọn họ rủ cô chơi làm chi chứ ?

“Em đã chơi hơn 10 ván , đều có tên nào không phải của người giúp đỡ . Em muốn anh đầu năm sạch túi à ?”

“Ừm...vậy không cần giúp nữa. Thiếu Phàm à , để em tự chơi .”

“Được !” - Được Thiếu Phàm xoa đầu cô , khẽ cười “Cứ chơi theo những gì anh chỉ !”

“Ừm.” - Cô gật đầu.

10 phút sau....

“Không chơi nữa . Chết tiệt !” - Phong Nhất Thiên tức tối nói .

“Hìh...là tự em chơi đấy nhé !” - Cô thích thú nói...Oa...nhìn xem cô đã tự chơi 3 ván tiếp theo và đều ăn hết.

“Chắc...không chơi nữa . Anh không muốn bị sạt nghiệp đâu !” - Từ Chính tắc lưỡi , bỏ mẩu tẩm bài xuống.

“Tử Hàn à....trả tiền lại cho anh nhé !” - Phong Nhất Thiên đưa bộ mặt đáng thương nhìn cô. Từ Tử Hàn nhìn anh có chút động lòng .

“Có chơi có chịu . ” - Được Thiếu Phàm lạnh nhạt nói. Phong Nhất Thiên trừng mắt nhìn anh . Trong lòng đầy rửa thắm.

Từ Chính chợt đứng dậy , đi ra ngoài ban công phía bên phải , anh trầm mặc hồi lâu.

“Anh à , anh ở đây làm gì ?” - Tiếng của Từ Tử Hàn phát ra từ phía sau . Từ Chính quay lại . Anh nở nụ cười nhìn cô “Anh muốn hóng gió một chút .”

“Anh không vui sao ?” - Cô tiến lại đứng kế bên anh , lo lắng hỏi.

“Không phải , sau tết anh sẽ về Anh.” - Từ Chính chậm rãi nói.

Từ Tử Hàn ngây người trước câu trả lời của anh . Thấy cô im lặng , Từ Chính xoa đầu nói.“Công ty của anh cần người giải quyết , không thể bỏ mặc được .”

“Anh sẽ quay lại !”

“Tất nhiên. ”

Từ Tử Hàn cúi mặt , giống như sắp khóc . Anh còng tay ôm cô vào lòng “Nè , sao em mít ướt quá vậy ?”

“Anh à...”

“Em ở đây chẳng phải còn có rất nhiều người quan tâm sao ?” - Từ Chính buông cô ra hôn lên trán cô , lúc còn nhỏ anh thường làm như vậy , chỉ đơn giản là tình cảm giữa anh em . Thế nhưng trong lòng Từ Chính lại nghĩ khác .

“Hàn nhi ! Đi vào nhà thôi !” - Giọng nói trầm thấp vang lên , trong giọng nói xen chút lẩn tức giận. Từ Tử Hàn quay lại , khuôn mặt Được Thiếu Phàm tuy bề ngoài , nhìn anh rất bình thường , không có chút tức giận , nhưng Từ Chính lại phát hiện ra . Khẽ nhích môi người , anh buông Từ Tử Hàn ra . Cô đi tới bên Được Thiếu Phàm , vui vẻ nói “Thiếu Phàm.”

“Vào nhà thôi.” - Được Thiếu Phàm ôm ngang eo cô đi vào trong nhà.

Từ Chính nhìn theo bóng lưng của hai người , nhếch môi cười . Ánh mắt đờ đờ đờ đờ sát khí.

“Không thấy lạnh sao ?” - Được Thiếu Phàm nhàn nhạt nói.

“Có chứ . Tại vì...Từ Chính , anh ấy có vẻ buồn nên em...”

“Được rồi . Mau ngồi xuống !” - Được Thiếu Phàm ngồi xuống ghế sofa trước sảnh , lạnh nhạt lên tiếng. Cô cũng ngồi xuống ! Anh...giận sao ? Nhưng vì chuyện gì chứ ?

“Sao vậy ?” - Phong Nhất Thiên thấy không khí giữa hai người kia chột ngột ngạt . Liền thắc mắc hỏi.

” Trễ rồi , hai cậu về đi.” - Được Thiếu Phàm cất tiếng.

“Vậy tôi về nhé . Năm mới vui vẻ.” - Thấy tình hình khá căng thẳng . Phong Nhất Thiên đành phải đi về.

“Năm mới vui vẻ !” - giọng của Từ Tử Hàn chùng xuống , buồn bã nói.

“Tiểu Hàn...anh về nhé !” - Từ Chính bước vào , đưa tay xoa đầu cô , rồi cũng ra về.

Từ Tử Hàn ngồi cạnh anh , trong lòng đầy lo lắng , cô tự hỏi tại sao anh lại làm mặt lạnh với cô ???

“Thiếu Phàm...anh giận sao ?” - Cô quay sang hỏi anh . Anh im lặng , vẫn nhìn vào màn hình laptop. “Thiếu Phàm à...” – Từ Tử Hàn lắc mạnh tay anh , Được Thiếu Phàm quay sang nhìn cô , một cái nhìn không dịu dàng như trước khiến cho cô cảm thấy sợ “Tại sao lại giận em ! Em làm gì sai chứ ?”

Được Thiếu Phàm lạnh nhạt lên tiếng “Nói đi ! Tại sao lại để cho Từ Chính ôm em , lại còn để cậu ta hôn ?”

“Anh ấy , là anh trai em mà !”

“Nhưng không phải anh em ruột .”

“Hả ?” – Từ Tử Hàn lặng người nhìn anh . Thì ra là anh ghen sao , lại còn đi ghen với Từ Chính nữa chứ ! Từ Tử Hàn mím môi , tủm tỉm cười “Em chỉ xem anh ấy là anh trai thôi , anh ấy cũng vậy mà . hihi....Anh ghen hả ?

Anh nhìn khuôn mặt đầy khoái trá của Từ Tử Hàn , đưa tay捏 má cô “Thì sao ?”

“Haha...Thì ra anh cũng biết ghen hả ? “ – Cô cười nói , nhìn anh lúc nào cũng lạnh lùng như vậy , thật không ngờ cũng có lúc đáng yêu như thế .

“Nói xem , sau này có để cậu ta làm như vậy nữa không ?”

“Sẽ không để anh ấy làm vậy nữa.”

Được Thiếu Phàm kéo người cô lại gần , đưa tay nâng cằm cô lên . Đặt lên môi cô một nụ hôn thật sâu. Anh biết rõ , Từ Chính thật ra không hề xem Từ Tử Hàn là em gái , hắn yêu cô. Lúc này rõ ràng là hắn thấy anh bước ra vậy mà còn cố tình ôm cô . Khóe miệng hắn lúc ấy cũng nhếch lên. Anh...không thể để cho

Từ chính cướp mất Từ Tử hàn từ tay anh . Dù Được Thiếu Phàm thừa biết cô chỉ yêu mình anh , nhưng để phòng cũng nên...

Từ Tử Hàn đứng ở ban công ngoài căn phòng của cô và Được Thiếu Phàm . Anh đứng ôm cô từ phía sau , chỉ còn vài phút nữa là sẽ đến giao thừa .

“Thiếu Phàm....sau này chúng ta cũng sẽ đón giao thừa cùng nhau nhé.” – Từ Tử Hàn dịu dàng nói , cô dựa đầu vào lồng ngực anh , cảm thấy ấm áp vô cùng.

“Được ! Sẽ mãi mãi là như vậy.” – Anh đặt cằm lên vai cô , cưng chiều nói. Vòng tay càng siết chặt cô hơn...

“Thiếu Phàm...”

“Hử?”

“Sao anh lại yêu em !? Chẳng phải lúc đầu chỉ là dao dịch thôi sao ?” – Cô chợt hỏi , lúc đầu rõ ràng chỉ là cuộc trao đổi thôi mà . Cô luôn nghĩ anh vốn dĩ chỉ muốn đùa giỡn với cô.

“Vì lần đầu gặp em , anh đã bị rung động rồi.” – Anh còn nhớ rất rõ dáng vẻ của cô lần đầu gặp ở nhà hàng Pháp của 1 năm trước . Dáng vẻ hồn nhiên , thuần khiết lại nhút nhát ấy thật khiến cho anh nhìn đến không thấy chán.

“Tại sao ?” – Cô nghiêng mặt nhìn anh , thắc mắc hỏi.

“Vì nhìn em lúc bỏ chạy thật tức cười.” – Anh cười tươi , nhân tiện lúc cô quay sang hôn nhẹ lên má cô . Từ Tử Hàn nhún mày , cô gì đáng cười ???

* Phụt...Bùm...Bùm.....mmm....- Tiếng pháo bông chợt vang lên ...

“Oa...đẹp quá !”- Cô quay sang nhìn những tia pháo bông lơ lửng trên bầu trời đêm . Những ánh sáng lấp lánh rực rỡ . “Thiếu Phàm...năm mới vui vẻ.” – Cô nhón chân lên chạm vào đôi môi mỏng quyến rũ của anh . Tươi tắn nói.

Anh mỉm cười đặt môi mình lên cặp môi đỏ mọng của Từ Tử Hàn , từ nhẹ nhàng chuyển thành có chút mạnh bạo . Tham lam hút hết mật ngọt từ đôi môi cô . Cảm nhận từng vị ngọt ấy....

Tại tòa nhà phương Tây nguy nga nơi ban công tầng một , có hai người đang đứng ôm nhau ngắm nhìn pháo bông . vẻ mặt vô cùng hạnh phúc . Quang cảnh nơi đây đắm chìm trong một màu đen Một năm mới lại đến , khởi đầu cho cuộc sống của Từ Tử hàn và Được Thiếu Phàm . Cô đã quên quá khứ đau buồn kia , để sống một cuộc sống mới cùng anh....

Sáng mùng 1 , là ngày đầu tiên của năm mới ... Từ Tử hàn đang say ngủ trong vòng tay của Được Thiếu Phàm . Cô mơ màng tỉnh giấc , cô ngồi dậy , dịu đôi mắt ướt nhẹ , ngáp nhẹ một cái. “Thiếu Phàm....Thiếu Phàm à.... Tỉnh dậy đi...” - Cô quay sang lay người Được Thiếu Phàm . Nhưng anh vẫn nằm bất động , không trả lời , cô lại càng lay mạnh hơn .” Anh đã nói sẽ dẫn em đi chúc tết rồi mà. Được Thiếu Phàm...Mau tỉnh dậy....”

Vẫn không có động tĩnh từ anh , cô liền ghé xuống tai Được Thiếu Phàm thì thầm “Chồng à ! Mau tỉnh...Á” – Vừa nói xong hai chữ “Chồng à” , cô đã bị anh đè xuống , Được Thiếu Phàm hôn lên má cô , cười tà nói “Chào buổi sáng ! Vợ yêu !”

“Anh....Anh tỉnh rồi sao ?” – Từ Tử Hàn đỏ mặt , cô gằn giọng.

“Phải , đã tỉnh từ sớm rồi.” – Anh híp mắt trả lời . Anh luôn tỉnh dậy trước cô mà . Chỉ là lại muốn xem phản ứng của cô thôi.

“Anh....ừm...” – Cái môi bé xinh của cô bị Được Thiếu Phàm chặn lại bằng nụ hôn sớm . Hồi lâu sau , mới buông cô ra , Từ Tử Hàn đỏ mặt thở hổn hển “Anh...thật gian xảo.”

“Quá khen !” – Được Thiếu Phàm cười tà . Anh nâng người cô ngồi dậy , rừ rừ nói “Chuẩn bị đi , rồi cùng anh xuống ăn sáng.”

Từ Tử Hàn bặm môi chạy vào trong toilet . Chỉ mới đầu năm thôi không cần phải chào đón cô như vậy chứ ? Được Thiếu Phàm ngồi ở ngoài , bật cười ha hả .

Ít phút sau , cô đi xuống phòng ăn , Được Thiếu Phàm đang ngồi đọc báo , trên tay cầm tách cà phê đen thơm phức . Anh mặc chiếc áo sơ mi trắng Dior , không cài ba nút áo trên để lộ lồng ngực vạm vỡ , rắn chắc . Cô từ từ ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh dùng bữa sáng thơm ngon.

“Thiếu Phàm...chúng ta sẽ đi đâu ?” – Cô vừa ăn vừa hỏi.

“Đến nhà Lạc Kinh .”

“Oh.”

“Ăn nhiều một chút.” – Anh cưng chiều nói , đưa tay gấp thêm đồ ăn vào chén cô.

“Vâng.” – Cô hí hóp nói.

Ăn sáng xong , Từ Tử Hàn chuẩn bị mọi thứ sau đó theo anh ra xe đi đến nhà của Lôi Lạc Kinh. .
Quản gia đứng trước cửa cúi chào tạm biệt hai người. Được Thiếu Phàm quàng chiếc khăn len do cô tặng đêm giáng sinh khiến cô cảm thấy rất vui . Anh nở ga... cổng đã được mở sẵn . Được Thiếu Phàm lái xe đi ra ngoài. Từ Tử Hàn rất háo hức , đây là lần đầu tiên cô đi chúc tết cùng anh. Thật hạnh phúc....

29. Chương 29

Tọa lạc ở một nơi gần khu rừng phía Tây , tòa biệt thự được thiết kế cổ xưa nguy nga sừng sững trước mặt Từ Tử Hàn Được Thiếu Phàm đưa chìa khóa xe lên bấm ở nút chính giữa , cánh cửa bằng gỗ cao tự động mở ra. Bao quanh bởi hàng cây liễu , đa... Là một biệt thự được thiết kế tinh xảo , có hai ngôi nhà nhỏ hai bên . Lối đi dài rộng dẫn thẳng đến ngôi nhà chính . Ở đây có vài người vệ sĩ đi qua đi lại . Được Thiếu Phàm dừng xe , mở cửa bước xuống , Từ Tử Hàn vẫn còn ngỡ người trước khung cảnh nơi đây . Nó không giống nhà của Được Thiếu Phàm.

“Vào thôi.” - Được Thiếu Phàm đưa tay kéo cô ra khỏi xe , thông thả đi vào nhà chính.

“Chào Được thiếu gia.” - Một lão quản gia cung kính chào anh . Được Thiếu Phàm đẩy cô lên phía trước chậm rãi nói “Đây là vợ tôi. Từ Tử Hàn!”

“Chào...bác.” - Cô cúi đầu chào.

“Chào Được phu nhân.”

“Thiếu Phàm , Tử Hàn . Đến rồi sao . Mau vào đây.” - Lôi Lạc Kinh từ trong nhà đi ra , niềm nở chào đón.

Được Thiếu Phàm nắm tay cô đi vào trong. Bước vào gian nhà chính . Trên bàn ăn , ngồi ở vị trí đầu bàn , nơi của người có địa vị cao nhất ở trong nhà , là một người đàn ông già , mái tóc màu đen xen lẫn vài cọng tóc bạc. Dáng vẻ uy nghiêm , đó chính là Lôi Quốc , ông nội của Lôi Lạc Kinh. Kế bên là người phụ nữ có mái tóc đen suôn dài , nhìn rất đẹp . Và dịu dàng. Bà ấy là mẹ của Lôi Lạc Kinh - Dương Thiếu Phương. Cô cúi đầu chào , vì không khi ở đây khá nghiêm trang nên khiến cô có chút sợ. Được Thiếu Phàm thấy vậy liền lên tiếng “Tại sao lại căng thẳng đến vậy ?”

Lôi Quốc nhìn anh , rồi lại quay sang nhìn cô bé đang nắm chặt lấy cánh tay anh . Ông thở dài “Kính nhi , cháu thấy Thiếu Phàm không , nó đã có vợ , tại sao ta bảo cháu lấy vợ cháu lại không lấy hả ?”

“Chắc...cháu đã nói bao nhiêu lần rồi . Cháu vẫn còn trẻ mà. Cứ từ từ.” - Lôi Lạc Kinh ngồi xuống bàn , chán nản nói.

“Lại là chuyện này sao ?” - Được Thiếu Phàm nhếch môi cười khẩy.

“Hai cháu ngồi xuống đi.”- Dương Thiếu Phương dịu dàng lên tiếng . Được Thiếu Phàm và Từ Tử Hàn ngồi xuống bên cạnh Lôi Lạc Kinh . Lôi Quốc nhìn cô , khẽ cười “Cháu là Tử Hàn ?”

“Vâng...vâng !”

“Thật đáng yêu . Thiếu Phàm...cháu thật biết chọn vợ.”- Ông cười rôm rả , trầm trồ khen ngợi.

“Ông quá khen.” - Được Thiếu Phàm lạnh nhạt trả lời.

“Cháu bao nhiêu tuổi ?” - Dương Thiếu Phương đưa cho cô tách hồng trà và miếng bánh ngọt . Dịu dàng nói . Giọng của bà dịu nhẹ lại rất ấm áp.

“Dạ 17 !” - Cô hí hóp mắt trả lời.

“Ồ...cháu vẫn còn đi học sao ?”

“Cháu học năm hai ngành kinh tế ạ.”

“Hử ? Cháu chỉ mới 17 tuổi thôi mà ?” - Dương Thiếu Phương có chút bất ngờ. Nghe câu hỏi của bà , cô chợt im lặng , chỉ biết cười trừ. Thấy vẻ mặt anh đành lại , bà mới không hỏi nữa . Vì bà đủ biết là có uẩn khúc gì đó trong cuộc đời của Từ Tử Hàn nên đành phải cười , gạt chuyện ó sang một bên “Cháu ăn bánh đi.”

“Vâng.”

Không khí trong nhà chợt vui vẻ lên , không còn căng thẳng như lúc nãy . Từ Tử Hàn được nhà họ Lôi yêu quý . Lôi Lạc Kinh cứ luôn bị ông nội nhắc đến việc lập gia đình khiến anh vô cùng chán nản . Ngồi chơi được một lúc sau đó anh và cô đi về.

Lúc này , Từ Tử Hàn đang nằm gối đầu trên đùi anh , xem ti vi , còn anh thì đang đọc tạp chí. Tuyệt lại rơi bên ngoài sân , không rơi nhiều nhưng cũng đủ làm trắng ở một mảng sân . Từ Tử Hàn chăm chú xem ti vi , tin tức chợt phát lên.

“Trường tổng hợp Diamond , là trường học từ cấp hai cho đến đại học với tất cả các ngành , diện tích rộng lớn cả nghìn ha , đây là trường học tổng hợp duy nhất ở Trung Hoa , được các cổ đông lớn đầu tư rất nhiều , ngay cả các tập đoàn nước ngoài cũng đầu tư . Với hơn 20 ngàn học sinh , sinh viên xuất sắc Đứng đầu đồng thời cũng là người sáng lập lên trường Diamond là chủ tịch tập đoàn Được Thiên....”

“Hửm...Thiếu Phàm à , trường học này là do anh thành lập sao ?” - Từ Tử Hàn trở mắt nhìn , bất ngờ hỏi anh.

“Ừm ! Đó cũng sẽ là ngôi trường em sẽ theo học !” - Mắt vẫn không rời quyển tạp chí , thanh âm trầm thấp vang lên.

“Hả ?”

“Chẳng phải em nói , hết kì nghỉ đông và tết em sẽ đi học sao ?”

“Ừm...”

“Thì đây sẽ là trường của em.”

“Thật sao ?”

“Ừ.”

“Oa... Đồng phục đẹp quá đi.” - Từ Tử Hàn thích thú reo lên.

“Tối nay đồ sẽ được đưa đến.”

“Vâng!”

Được Thiếu Phàm nhếch môi cười , nhéo nhẹ cái mũi nhỏ xinh của cô. Sau đó lại tiếp tục đọc tạp chí. Chỉ cần cô thích thì bất cứ việc gì anh cũng có thể làm...

Kì nghỉ đông và tết của Từ Tử Hàn đã qua , bây giờ cô phải đi học lại . Bây giờ đã là tháng 3 , thời tiết cũng đã ấm áp , thoải mái hơn . Tuyết cũng đã ngừng rơi . Từ Tử Hàn mân mê bộ đồng phục trường Diamond màu sọc caro đỏ xinh đẹp . Rồi nhanh chóng chạy xuống phòng ăn.

Bộ đồ ấy được thiết kế rất đẹp , cổ bẻ sọc caro đỏ , tay dài (vì mới chuyển mùa nên trời vẫn se lạnh , đồng phục của trường sẽ là tay dài . Đồng phục Trường Diamond được chia theo mùa . Và dây nơ cũng được chia theo từng cấp với từng màu sắc khác nhau.) , trên cổ đeo một cái nơ màu tím chính giữa là hình viên kim cương . Chiếc váy xòe , cùng màu với cổ áo . Đôi chân thon dài mang đôi giày oxford cổ ngắn màu trắng . Nhìn cô như một tinh linh bé nhỏ. Cô tíu tít nói “Chào buổi sáng , Thiếu Phàm !”

Được Thiếu Phàm đưa mắt nhìn cô , khoe miệng cong lên “Chào buổi sáng . Ngồi xuống đây.”

“Ừn...”

“Lát anh sẽ đưa em đến trường.”

“Không cần , nhờ Tiểu Tường là được !”

“Không sao , anh còn chút chuyện ở phòng hiệu trưởng.”

“Anh...có thể để em tự nhiên không ? Em không muốn bị thiên vị.” - Từ Tử Hàn lí nhí nói.

“Được ! Anh đến phòng hiệu trưởng . Không phải vì chuyện đó . Mà là chuyện khác.”

“Oh !” - Cô vui vẻ ăn hết bữa sáng , rồi mang balô đi ra xe . Được Thiếu Phàm nhìn cô tích thú như vậy , thật rất vui . Anh kéo cô lại hôn lên môi cô . Nghiêm túc dặn dò “Vào trường có ba điều cấm kị đối với em !”

“Hả ?” - Từ Tử Hàn khó hiểu nhìn anh.

“Thứ nhất : không được tiếp xúc với con trai đứng cách họ 10 bước , 10 mét càng tốt. Thứ hai : Phải tự biết chăm sóc bản thân .Thứ ba : Tốt nhất là em đừng dấu anh bất cứ chuyện gì xảy ra trong trường. ”

“Em...biết rồi.”

“Giỏi lắm . Đi thôi.” - Anh mở cửa xe cho cô , cô bước vào . Ai daaa.... Anh tại sao lại nói như vậy chứ ? Dù không hiểu lắm nhưng cô cũng phải vâng lời cho anh vui... Trong lòng cô đầy cảm thán. Được Thiếu Phàm bồng ra đằng trước , mở cửa xe bước vào . Sau đó lái xe rời khỏi nhà.

Chiếc siêu xe Bugatti Veyron hàng hiếm xuất hiện ở trước cửa trường học tổng hợp Diamond khiến ọi người đi ngang không khỏi ngước mắt nhìn . Đó chẳng phải chiếc siêu xe đắt giá và cực kỳ hiếm sao ???

Bước xuống chiếc xe là một người đàn ông anh tuấn , khuôn mặt góc cạnh rõ ràng đặc biệt nhất là đôi môi mỏng quyến rũ của anh . Anh mặc bộ Âu phục trắng , áo sơ mi đen, không thắt cà vạt . Dù vậy vẫn toát ra vẻ lịch lãm và đầy uy nghiêm. Người đàn ông ấy đưa tay nắm lấy một bàn tay nhỏ nhắn trong xe , một mỹ nhân tóc đen dài óng mượt bước ra . Cô gái này thật xinh đẹp hết như tiên nữ hạ phàm , đôi mày liễu thanh tú , hàng lông mi dài bao phủ cặp mắt to tròn đen láy lấp lánh , ẩn dưới cái mũi nhỏ nhắn là đôi môi anh đào xinh đẹp , da thịt cô trắng nõn , mịn màng , thân hình kiêu nhỏ xinh xắn . Nhìn họ thật xứng đôi . Người đàn ông mặc Âu phục trắng vừa lúc này mặt mày lạnh tanh vậy mà khi đứng trước tiểu mỹ nhân kia liền thay đổi , dịu dàng hẳn đi.

Được Thiếu Phàm nắm tay cô bước vào trong , đi đến phòng hiệu trưởng . Cô cúi mặt xuống, không dám ngẩng lên . Mày đẹp nhú lại , anh lên tiếng “Ngẩng đầu lên.”

“Anh đó , chẳng phải đã nói để em tự vào sao ? ” - Từ Tử Hàn che mặt nói . “Nếu để em đi 1 mình ẽm se lạc mất.” - Được Thiếu Phàm cười châm chọc.

“Anh...” - Cô bặm môi liếc anh . Đi dọc hành lang cuối cùng cũng đến phòng hiệu trưởng . Anh đẩy cửa đi vào . Mọi người trong phòng đều vô cùng ngạc nhiên.

“Chủ tịch , sao ngài...?” - Hiệu Trưởng vội đứng dậy , lo lắng hỏi.

“Đây là học sinh mới !” - Thanh âm của anh trở nên lạnh lùng . Khuôn mặt chẳng có chút biểu tình.

“Chào thầy , em là Từ Tử Hàn.”

“Mau sai người dẫn cô ấy đến lớp , tôi có chuyện cần nói với ông.”

“Vâng !” - Hiệu trưởng vội vàng sai hiệu phó đưa Từ Tử Hàn đến phòng giáo vụ . Anh nhìn cô cương chiêu nói “Ngoan ngoãn nhé !”

“Ừm , em biết rồi.” - Từ Tử Hàn híp mắt cười tươi trả lời. Sau đó theo chân hiệu phó đến phòng giáo vụ .
Được Thiếu Phàm sau khi thấy cô rời khỏi , khuôn mặt lại trở về trạng thái lúc trước.....

30. Chương 30

Từ Tử Hàn đứng chờ ở phòng giáo vụ . Một giáo viên nữ bước lại , trên môi nở nụ cười thân thiện “Em là Từ Tử Hàn.”

“Vâng !” - Cô e dè gật đầu .

“Cô họ Lâm ! Cứ gọi là Lâm lão sư* ! Theo cô vào lớp.”

Lâm lão sư = giáo viên lâm

“Vâng !” - Từ Tử Hàn đeo cặp kính tròn màu vàng kim , cô vuốt mái phủ xuống , cột tóc gọn hai bên , theo Lâm lão sư vào lớp . Dù sao cô cũng không thích bị nhòm ngó quá nhiều , làm như vậy sẽ tốt hơn.

Đi dọc hành lang , có nhiều ánh mắt ngược nhìn Từ Tử Hàn , không phải do cô xinh đẹp mà là do cô hơi kì dị .

“Nè, nhìn thử xem , cô gái đi theo chủ nhiệm lớp Z ấy , sao lại quái dị đến vậy .” - Một lời châm chọc mỉa mai dành cho Từ Tử Hàn.

“Ây...có cần phải đeo cặp kính to đến thế không. ?” - Một tiếng cười vang lên.

“Haha...thật là quê mùa quá đi , chỉ được cái mái tóc dài thôi !” - Từ từ càng có thêm nhiều người bàn tán xôn xao , nhưng Từ Tử Hàn không quan tâm , vẫn rất háo hức đi bên cạnh Lâm lão sư đến lớp học . Cô học khối A lớp Z - Là lớp dành cho những sinh viên ưu tú thi ngành Kinh tế - Hoặc là Quản trị - Kinh doanh.

Lâm lão sư dẫn cô vào lớp , đứng trước bục giảng , mọi người trong lớp học đều nhìn cô , có những lời châm chọc , mỉa mai... “Đây là trò Từ Tử Hàn ! Là học sinh mới của lớp chúng ta.”

“Chào mọi người !” - Từ Tử Hàn cúi đầu chào .

“Em muốn ngồi chỗ nào ?” Từ Tử Hàn nhìn xung quanh , cô đang không biết ngồi chỗ nào thì một tiếng hét vang lên “Học sinh mới ngồi ở đây này.” - Tiếng của một người con trai từ phía cuối lớp vang lên , bên cạnh còn đang ôm eo cô gái khác . Từ Tử Hàn nghĩ đó là một lời trêu chọc từ phía cậu ta nên không thèm để ý. Lại một giọng nói phá ra “Bạn học Từ...mau xuống đây.” - Đó là một cô gái tóc ngắn xinh đẹp , thấy mừng vì có chỗ ngồi , Từ Tử Hàn vội bước xuống dưới ngồi vào ghế trong bàn thứ tư .“Được rồi chúng ta bắt đầu bài học.”

“Chào bạn , mình là Doãn Thịnh Thịnh !” - cô gái tên Doãn Thịnh Thịnh niềm nở bắt chuyện với cô. Cô cũng lịch sự trả lời “Mình là Từ Tử Hàn.”

“Mình có thể gọi cậu là Tiểu Hàn được không ?”

“Ừm.” - Cô cười tươi. Đây là ngày đầu tiên đi học sau kỳ nghỉ lễ và là ngày đầu cô bước vào học viện Diamond , thay vì ngồi chăm chú nghe giảng thì cô lại ngồi nói chuyện với Doãn Thịnh Thịnh . Cô cũng muốn nghe

giảng lắm nhưng cô bạn này lại cứ thao thao bất tuyệt nói không ngừng . Cô cũng không cảm thấy khó chịu vì những câu chuyện do cô ấy kể khá thú vị . Cô thật không ngờ mình lại quen bạn sớm như thế. Sau tiết học này là giờ nghỉ trưa , khác với cấp ba , sinh viên học một tiết kéo dài từ 1 tiếng rưỡi đến hai tiếng . Và chỉ học 4 tiếng một ngày . Từ Tử Hàn cùng Doãn Thịnh Thịnh đi xuống căn tin để ăn trưa . Lúc chọn phần ăn , điện thoại cô chợt reo lên, cô chạy ra chỗ khác để nghe điện thoại .

“Em nghe.”

“Đã nghỉ trưa rồi sao ?” - Được Thiệu Phàm dịu dàng nói.

“Vâng ! Em đang chuẩn bị ăn trưa. ”

“Em hãy dùng thẻ sinh viên lúc sáng anh đưa nhé.”

“Ừ...em biết rồi.”

“Vâng , em ăn trưa đi. Ăn nhiều vào biết không !”

“vâng ! ”

Được Thiệu Phàm cúp máy, Cô lấy thẻ sinh viên ra đi lại mua đồ ăn . Cô chọn phần cơm gà phi lê , rồi đưa thẻ sinh viên ra . Nhân viên căn tin thấy thẻ của cô có chút ngỡ ngàng sau đó nhanh chóng lấy một phần cơm khác đưa cho cô . “Đây là phần ăn Được tiên sinh chuẩn bị cho cô.”

“Vậy sao ?” - Cô đưa tay cầm phần cơm , thì ra anh đã chuẩn bị trước cho cô . Bên trong toàn là những món cô thích. Trong lòng cô cảm thấy vui vô cùng. Từ Tử Hàn bước lại chiếc bàn Doãn Thịnh Thịnh đang ngồi , đặt phần cơm lên bàn bắt đầu ăn.

“Chà , toàn đồ ăn ngon không ha.” - Doãn Thịnh Thịnh cười trêu ghẹo.

“Hộp cơm của cậu cũng vậy mà. ”

“Là do mẹ mình làm đó . Bà nấu ăn rất ngon.” - Cô nở nụ cười hạnh phúc , khiến cho Từ Tử Hàn có chút buồn buồn “Mà nè , mẹ cậu không làm cơm cho cậu sao ?”

Nghe câu hỏi của Doãn Thịnh Thịnh , cô chợt sững người . Đôi mắt chùng xuống , đành phải cười gượng mà trả lời “Mẹ mình mất rồi...”

“Thật xin lỗi Tiểu Hàn ! Mình không cố ý !”

“Haha...không sao , chúng ta mau ăn thôi.” - Từ Tử Hàn lại tiếp tục ăn . Cô gấp cho Doãn Thịnh Thịnh miếng thịt vui vẻ nói “Cho cậu.”

“Cảm ơn !”

Ăn cơm trưa xong Từ Tử Hàn cùng Doãn Thịnh Thịnh đi về lớp , lúc đi lên cầu thang cô vô tình đụng phải người con trai khác , chút xúu nữa là ngã người về phía sau , “thật...xin lỗi” - Cô vội vã xin lỗi . Người nam sinh kia buông cô gục đang ôm ra , đưa tay kéo mắt kính của cô , đeo thử , tắc lưỡi lên tiếng “Mỹ nhân , cậu không cần đeo kính làm gì ?”

Từ Tử Hàn đưa tay che mặt , cô hét lên “Mau trả kính cho tôi , cậu làm gì vậy ?”

“Tại sao ? Tôi không thích . Rõ ràng cậu rất xinh đẹp mà ? Cần gì phải hóa trang lập dị như vậy ?” - Anh đưa tay nâng cằm cô lên , tươi cười , Từ Tử Hàn vẫn che mặt , tức giận trả lời “Đồ đáng ghét.” - Kèm theo lời nói đó là cái đập chân của cô .

“Á...”

Từ Tử Hàn giật lấy cái kính rồi chạy vào lên lớp để mặc cho ai đó hậm hực.

“Tĩnh ca ca , anh không sao chứ . Con nhỏ đó...” - Chu Tuyết Kỳ tức giận nói. “Đề em xử nó giúp anh.”

“Đừng nhiều chuyện !” - Âu Văn Tĩnh lạnh nhạt nói. Chu Tuyết Kỳ nhún mày nhìn anh . Tại sao anh lại có thể bỏ qua dễ dàng vậy chứ ? Nếu là thường ngày anh đã thẳng tay ột trận rồi... Sự ghen tức trong lòng của Chu Tuyết Kỳ không ngừng tăng lên.

“Mau đi thôi !”

“Ừm.” - Chu Tuyết Kỳ lại khoác tay Âu Văn Tịnh đi dọc hành lang.

Lúc này ở trong lớp Z , Doãn Thỉnh Thỉnh không khỏi lo lắng “Tiểu Hàn , cậu có biết cậu vừa đạp chân ai không ?”

“Mình không cần biết , thật là một tên đáng ghét.”

“Trời ạ , đó chính là Âu Văn Tịnh . Là thiếu gia tập đoàn tài chính Âu Tịnh , được xếp trong top mười tập đoàn lớn mạnh tại Đài Loan đó. Anh ta khá lãng nhăng , lại ham vui , còn nữa , một khi đã tức giận thì ngay cả nữ nhi anh ấy cũng đánh , nhưng được cái là đẹp trai , học giỏi , nhà giàu nữa... - Doãn Thỉnh Thỉnh thao thao bất tuyệt nói. Từ Từ Hàn nhìn người bằng hữu mới quen kia , đẹp trai sao ? Nếu nói là đẹp trai thì , làm sao sánh bằng với Thiếu Phàm nhà cô . Vừa đẹp trai tài giỏi . Ngoài mặt lạnh lùng thế thôi chứ thật ra rất dịu dàng . Chồng cô là nhất mà.”Mình không thích cậu ta !”

“Hả ? À...hay là vị Được tiên sinh gì đó ?” - Doãn Thỉnh Thỉnh cười nham hiểm nói. Hai gò má của cô chợt ửng đỏ . Cô dễ bị nhìn thấu đến thế sao ??? “Không...không phải mà.”

“Hahaa....được rồi , không chọc nữa .”

* Rầm... - Tiếng đập bàn phát ra . Khiến cho Từ Từ Hàn cùng Doãn Thỉnh Thỉnh giật mình .

“Từ Từ Hàn . Mày thật to gan dám đạp chân của Tịnh ca ca sao ?” - Giọng của Chu Tuyết Kỳ lạnh lạnh. Đi cùng còn có một số nữ nhân khác nhìn mặt khá hung dữ.

“Tại cậu ấy ngang ngược trước .” - Từ Từ Hàn bình tĩnh trả lời.

“Mày còn dám nói sao ? Thứ nhà quê như mày còn bày đặt làm giá hả.” - Chu Tuyết Kỳ nắm cổ áo cô kéo dậy , Triệu Dĩnh Tâm thấy vậy có ý muốn chạy ra nhưng cô lại lắc đầu không cho phép.

“Nè , mấy người làm gì vậy ?” - Doãn Thỉnh Thỉnh tức giận hất tay Chu Tuyết Kỳ ra .

“Không phải chuyện của mày . Tránh ra.”

“Thỉnh Thỉnh à. , mình không sao , cậu đừng lo.” - Từ Từ Hàn kéo cô lùi ra sau , cô không muốn vì cô mà Doãn Thỉnh Thỉnh gặp rắc rối.

“Cậu tránh ra. Để mình nói chuyện với tụi nó !” - Doãn Thỉnh Thỉnh gạt nhẹ cô sang một bên . “Muốn gây sự sao ? Vậy thì lão nương đây tiếp.”

“Mày còn lớn giọng hả ?” - Người đi cùng tên Kim Tiểu An lớn giọng hét .

“Thì sao ?” - Doãn Thỉnh Thỉnh dơ nắm đấm lên , bọn Chu Tuyết Kỳ hơi sợ vì dù sao họ cũng biết cô đã từng học Karatedo.

“Thỉnh Thỉnh , dừng !” - Từ Từ hàn can ngăn , Chu Tuyết Kỳ thấy vậy liền ra hiểu cho những người đi cùng ra tay . Mọi người trong lớp cũng chẳng dám hó hé , chỉ biết đứng nhìn !

“Từ Từ Hàn , mày chỉ là một con nhỏ xấu xí , đừng có chảnh chọe nghe rõ chưa.” - Chu Tuyết Kỳ hung hăng đẩy cô , khiến thân hình bé nhỏ ngã nhào xuống đất , mắt kính bị văng , bể thành từng mảnh , trán của cô đập vào thành bàn khiến một dòng máu đỏ chảy xuống. , cô ả ngồi xồm nắm lấy cổ áo cô định đưa tay đánh

“Tiểu Hàn !” - Doãn Thỉnh Thỉnh hốt hoảng gọi . Từ phía cửa xuất hiện ba người mặc đồ đen chạy vào . Trong ba người 1 phụ nữ hai đàn ông . Triệu Dĩnh Tâm kéo Chu Tuyết Kỳ ném qua một bên vội đỡ cô “Tiểu thư !”

“Ừm....không....không sao ?” - Từ Từ Hàn thều thào nói, cô ngược mắt lên , mọi ánh mắt đều ngó ngang , cô gái trước mắt họ xinh đẹp hết thiên sứ . Đôi mắt to tròn lấp lánh , cái mũi nhỏ xinh , đôi môi anh đào , khi tháo chiếc kính ra , khuôn mặt trắng nõn , đẹp rạng ngời hiện ra .

“Các người có biết mình làm đang làm gì không ?” - Một ám vệ trùm mắt nhìn bọn Chu Tuyết Kỳ , ánh mắt sắc lạnh , như muốn giết chết người khác làm cho họ phải sợ đến phát.

“Trán của cô chảy máu rồi “ – Triệu Đình tâm bàng hoàng , đỡ cô đứng dậy . Sau đó nhanh chóng đưa cô đến phòng y tế , hai ám vệ còn lại cũng đi theo . Doãn Thịnh Thịnh ngờ ngàng nhìn theo bóng lưng Từ Tử hàn , cô thật sự rất muốn biết , Từ Tử hàn rốt cuộc có thân phận như thế nào ?

- Tại phòng y tế

“Á...” – Từ Tử hàn nhăn mặt kêu lên.

“Nhẹ tay thôi.” – Triệu Đình Tâm lo lắng nói với giáo viên y tế , vết thương trán trán cô tuy chỉ là ngoài da , nhưng sức đập rất mạnh , chỉ sợ là sẽ tổn hại đến não .

“V...vâng...!” – giáo viên y tá run rẩy trả lời . Trời ạ , bà vốn đang rất thông thả uống trà thì đột nhiên có hai người mặc áo đen xông vào , khiến bà sợ muốn chết , tiếp theo đó là một người phụ nữ dẫn theo sinh viên trường này bước vào.

- Rầm...* - Một lần nữa , cánh cửa phòng lại bị đập một cách hung hăng , khiến ọi người trong phòng đều giật mình . Còn cánh cửa như sắp bị bể.

“Hàn nhi...” – Dược thiếu Phàm bước vào , tuy khuôn mặt vẫn bình tĩnh nhưng thật ra trong lòng anh đang thật sự rất tức giận.

“Thiếu...Phàm...”

“Các người bảo vệ phu nhân thế nào hả ?” – Anh tức giận hét lên , cũng may là trước mặt cô nên anh có thể kìm chế không đánh ấy tên ám vệ một trận.

“Xin lỗi chủ tử.”

“Thiếu Phàm , anh đừng trách họ. Là lúc đầu do em không muốn họ ra mặt thôi.” – Cô nắm lấy cánh tay anh , khẽ lên tiếng .

“Cút hết ra ngoài mau. “ – Dược thiếu Phàm đánh mặt lại lạnh nhạt lên tiếng . Ngay cả giáo viên y tế cũng run rẩy mà chạy ra khỏi phòg . Lúc này trong phòng chỉ còn lại anh và cô. Dược Thiếu Phàm quay sang nhìn cô , khuôn mặt có chút tái xanh , thấy anh nhìn , cô gượng cười “Em...không sao ! chỉ hơi choáng thôi.”

“Nghỉ học đi.” – Anh thở dài lên tiếng.

“Thiếu....Thiếu Phàm.”

“Sai lầm của anh là đã cho phép em đi học đó.”

“Em không sao . Khó khăn lắm em mới được đi học , chỉ mới ngày đầu thôi mà , em còn mới quen được bạn nữa. Em không thể nghỉ đâu .”

“Không được .”

“Thiếu Phàm...chỉ còn một năm nữa là em tốt nghiệp rồi...Anh à...” – Từ Tử hàn nũng nịu nói , cô lắc lắc cánh tay anh nài nỉ. Khuôn mặt anh vẫn chẳng có chút biểu tình . Không lên tiếng .

“Đi mà....cho em đi học....em sẽ tự bảo vệ mình mà...”

“...” – LẠI một lần nữa im lặng . Từ Tử hàn hết cách đành phải dùng đến chiêu cuối cùng . Cô hít một hơi thật mạnh , ôm lấy cánh tay anh , mè nheo “Chồng à....đừng giận mà , cho em đi học đi. Nha nha , có được không ?”

Từ cái miệng nhỏ xinh phun ra chữ “Chồng à” , mỗi lần anh giận cô đều dùng cách này , đều công dụng cả và lần này cũng không ngoại lệ . Nghe hai từ ngọt ngào ấy , lòng của Dược Thiếu Phàm bỗng nhẹ hẫng , dù rất vui nhưng anh lại làm bộ mạnh lạnh như tiền quay sang nhìn cô “Chỉ lần này thôi đấy.”

“Ừm . em biết rồi.” – Cô cười tươi , khoe miệng Dược Thiếu Phàm cũng cong lên , anh cương chiều vuốt tóc cô “Có đau lắm không ?”

“Không đau !”

Anh đưa tay nâng mặt cô lên , hôn lên vết thương ngay trán , nhìn thấy vết thương này , trong lòng nhất thời tức giận , hận không thể ngay lập tức giết chết tên khốn nào làm cô ra nông nỗi này . Anh vốn là đang họp ở công ty , điện thoại đột nhiên nhận được tin hiệu từ chiếc lắc trên tay cô, anh vội vã giao phó tất cả mọi việc lại cho Lôi Lạc Kinh và Phong Nhất Thiên . Tức tốc chạy đến đây , trên đường đi cứ nơm nớp lo sợ cô xảy ra chuyện . Lũ ám vệ vô dụng !!

“Về nhà thôi , cặp của em cứ để ám vệ đến lấy.” – Anh lạnh nhạt lên tiếng . Nghe câu nói của anh , Từ Tử hàn mở tròn mắt “Không phải anh nói...”

“Em bị thương rồi , về nhà nghỉ đi . Mai sẽ lại đến lớp.”

“Thì ra là vậy ! “ – Cô thở phào . Được Thiệu Phàm ôm ngang eo bế cô lên . Từ tử hàn giật mình la lên “Anh...làm gì vậy ?”

“KHÔNG phải em nói đầu vẫn còn choáng sao ? Để anh bế em lên xe.”

“Không cần ! em tự đi được.” – Từ Tử hàn vùng vẫy.

“Ngoan ngoan ngồi im đi.” – Anh sai bước , khoe miệng lại vô thức giương lên . Ám vệ đứng chờ ở ngoài , thấy anh bước ra liền cúi đầu chào . Anh hất mạnh về phía bên trái , hiểu ý , ba ám vệ liền đi đến lớp Z . Anh lại thông thả bế cô đi dọc hành lang . Từ Tử hàn che mặt , xấu hổ nói “Ai daaaa....Anh thật không biết ngượng sao ?”

“Không !” – Một câu trả lời ngắn gọn dành cho câu hỏi của cô . Từ Tử hàn đành phải ngồi im cho anh bế , dúi đầu vào lồng ngực anh, thật là , xấu hổ chết mất . Thấy hành động của cô , Được Thiệu Phàm bật cười , rồi bước lên x era khỏi trường tổng hợp Diamond , đi về tòa nhà của riêng hai người...

Về đến nhà . anh đặt cô ngồi trên sofa dưới sảnh , sai quần gai làm cho cô ly nước mát . Sau đó cũng ngồi xuống .

“Thiệu Phàm , sao ah không quay lại công ty ?”

“Không cần , anh ở nhà với em !”

“Có phải...vì em nên anh mới không đến công ty ? Em thấy mỗi lần anh gặp em là lại không thèm đến công ty tiếp tục làm việc.”

“Em sợ công ty anh phá sản sao ? Bảo bối ! Nếu chỉ một hai ngày anh không đến công ty để điều hành , thì tập đoàn “Được Thiên” đã phá sản vậy anh...nuôi những người trong công ti làm gì ?” – Được Thiệu Phàm xoa đầu cô , cui về nói . Thật là lạ , vợ của anh tự dưng hôm nay lại biết nghĩ đến công việc của anh sao ? – Lòng của anh lúc này như anh phải mặt ong vậy , sung sướng hạnh phúc vô cùng !

“Vậy à.” – Từ Tử Hàn đưa mắt nhìn anh , nói cũng phải , công ty anh là một công ty lớn . Chắc sẽ không giống như công ty của ba cô lúc xưa !

“Uống đi , sau đó lên phòng thay đồ , xuống đây với anh.”

“Vâng !” – Cô tủm tỉm cười . Anh ở nhà cùng cô sẽ đỡ buồn chán hơn ! Vậy cũng tốt .

Ngày hôm nay , Từ Tử hàn rất vui vẻ , anh ở nhà ăn cơm cùng cô , sau đó ra vườn hóng gió . Khóm hoa oải hương đã bắt đầu vươn dài hơn , tuy chưa nở nhưng đã có nụ , chắc cũng sẽ không lâu nữa sẽ nở hoa. Lúc này Được thiệu Phàm đang ở trong thư phòng . Lúc này có mấy ám vệ đến nhà cần gặp anh .

“Mọi chuyện đến đâu rồi ?” – Trong gian phòng tối , ánh đèn bàn không đủ làm sáng cả khu phòng , phải nhờ đến ánh sáng ngoài trời chiếu vào . Một bóng người cao lớn đứng trước cửa sổ sát đất , ánh mắt triu mến nhìn xuống thân hình bé nhỏ ngoài vườn. Giọng nói trầm thấp vang lên.

“Thưa , đã điều tra ra được . cô ta là con gái của công ty chứng khoán SNA , do Chu Tước đứng đầu. Mọi thông tin , thuộc hạ đều nằm trong xấp hồ sơ này ạ.” – Tường Quan đặt xấp giấy lên bàn , cung kính nói.“

“Chứng khoán sao ?” – Được Thiếu Phàm nhú mày , khoe miệng vô thức cong lên , tạo một nụ cười nhạt , giọng nói trầm thấp lại vang lên “Trong vòng ba ngày , ta không muốn nghe đến cái công ty đó xuất hiện ở Đài bắc nữa.”

“Vâng ! Thuộc hạ tuân lệnh.”

“Nhân tiện , hãy điều tra tên Âu Văn Tịnh !” - Được Thiếu Phàm phân phó sau đó đi ra khỏi thư phòng , tiện tay cầm chiếc áo khoác Dior đi đến vườn hoa. Từ Tử hàn đang chăm chú tưới nước cho vườn hoa nên không phát hiện anh đang bước đến. Từ đằng sau anh khoác áo cho cô , nỉ non nói “Trời vẫn chưa hết lạnh ! Ra ngoài tại sao lại không mặc thêm áo ?”

Từ Tử hàn quay người lại , vui vẻ nói “Xong việc rồi sao ?”

“Ừm ! Nào , khoác áo của anh !”

Cô ngoan ngoãn xỏ hai tay vào áo , cái áo rộng thùng thình , dài tới gần đầu gối cô , Cô cọ mặt vào áo anh , hít mát nói “Áo của Thiếu Phàm thật rộng ! hihiii...có vẻ rất ấm ! Cảm ơn anh.” Nhìn điệu bộ thích thú của cô , anh bật cười , đưa tay nhéo cái má phúng phính , dịu dàng nói “Vâng sao ? Vào nhà thôi !”

“Vâng” – Cô nắm tay anh đi vào nhà , Ở cùng anh , cô cảm thấy rất hạnh phúc ! Nhờ có anh mà cô có thể vui vẻ như bây giờ ! Nơi phía xa gần khu rừng , Tọa lạc nơi đó là tòa nhà thiết kế theo phương Tây , lộng lẫy nhưng không quá xa hoa , quanh năm đều có tiếng chim hót ríu rít và tiếng cười của Được Thiếu Phàm và Từ Tử Hàn...

• London... 11:pm....

Tại căn phòng xa hoa nọ , một người đàn ông tuấn tú , mặc bộ Âu phục đứng ở cửa sổ sát đất , tay cầm ly rượu vang đỏ , say mê ngắm nhìn khung cảnh London về đêm Trong đầu đang suy nghĩ một cái gì đó khá phức tạp... Từ Chính trước khi trở về nước trong đầu đã nuôi dưỡng một kế hoạch...đó chính là cướp Từ Tử Hàn từ tay Được Thiếu Phàm dù có là trời , bắt ép , uy hiếp hay dùng tất cả thủ đoạn , anh cũng phải đem cô về bên cạnh anh . Vì sau đêm giáng sinh...anh đã nhận ra một điều : Từ hàn...người con gái anh yêu chỉ có thể thuộc về anh... dù lúc đầu anh cũng mong cô sẽ hạnh phúc bên cạnh Được thiếu Phàm . Nhưng nghĩ đến cái chết của mẹ , lòng thù hận lại tăng lên . Cái kết cuộc của gia đình nhà họ Từ cũng là do một tay Được Thiếu Phàm gây ra . Anh thề bằng mọi giá , cũng phải khiến cho Được Thiếu Phàm phải chịu cảm giác thống khổ nhất khi mất đi người mà anh yêu thương!!!!

31. Chương 31

Ngày hôm sau , cô hăng hái dậy sớm , chạy xuống nhà ăn sáng . Thấy anh đang ngồi đọc báo , Từ Tử Hàn tươi tắn nói “Thiếu Phàm , sớm !”

Được Thiếu Phàm ngược mặt lên , nở nụ cười dịu dàng , lên tiếng “Hàn nhi ! Sớm .”

Cô kéo ghế ngồi bên cạnh anh , bắt đầu ăn sáng . Hôm nay cô cũng sẽ đến trường . Vì mọi người đều biết mặt cô rồi , nên có giấu cũng chẳng gì . Cứ như bình thường vậy !

Ăn sáng xong , Từ Tử Hàn đi theo anh ra xe , cô vui vẻ ngồi bên ghế hậu , thắt dây an toàn cẩn thận . Được Thiếu Phàm bước vào xe , bắt đầu rời khỏi nhà đi đến trường tổng hợp Diamond.

“Nhớ những gì anh nói biết chưa ?” - Được Thiếu cất tiếng .

“Vâng ! Em nhớ rồi !”

“Giỏi lắm !” - Anh đưa tay nhéo cái má phúng phính của cô , cưng chiều nói.

“Thiếu Phàm , anh dừng dừng trước cổng trường có được không ?”

“Tại sao ?”

“Em...không muốn gây sự chú ý !” - Cô lí nhí trả lời . Nếu bây giờ mà dừng trước công , sẽ thành đề tài cho người bàn tán thôi.

“Em xấu hổ vì làm vợ anh sao ?” - Được ThiệuPhàm lạnh nhạt nói , anh đưa mắt nhìn cô.

“Không phải.” - Từ Tử Hàn lắc tay . “Chỉ là...anh như vậy sẽ có rất nhiều người chú ý ! Với lại còn đi siêu xe , nhiều cô gái nghiêng ngả vì anh lắm !”

“Hah...em lo anh bị người khác cướp mất sao ?” - Được Thiệu Phàm bật cười.

“Ừm...”

“Hahaa...được rồi , vậy thì dừng ở đoạn đường gần trường có được không ?”

“Vâng !”

Anh dừng xe ở đoạn đường gần trường Diamond, Từ Tử Hàn tháo dây an toàn ra , cầm lấy ba lô , mở cửa bước xuống.

“Khoan đã !” - Chính là lúc cô vừa đặt chân xuống đất thì bị bàn tay rắn chắc của anh kéo lại . Hôn thật sâu lên môi cô , ép người cô dựa vào cánh cửa xe . Mọi vị ngọt từ đôi môi mịn màng của Từ Tử Hàn đều bị anh tham lam hưởng trọn . Cái lưỡi quấn lấy lưỡi cô , Từ Tử Hàn mơ màng , dù rằng cô rất thích được anh hôn nhưng thật sự thì...lâu quá ! Cô sắp tắt thở rồi. Còn anh , thì không hiểu tại sao , chỉ cần hôn cô như thế này thì dục vọng đột nhiên lại nổi dậy , cô quả thật là biết cách làm cho anh mất tự chủ . Hồi lâu sau , Được Thiệu Phàm lưu luyến buông cô ra , ngón tay thon dài đẹp đẽ đặt trên môi cô , ánh mắt nóng đến độ như muốn thiêu đốt Từ Tử Hàn . Cô thở hổn hển nhìn anh . Thật là khó hiểu , hôm nay , anh làm sao vậy ???

“Thiếu....Thiếu Phàm...em phải đi học !” - Cô vừa thở vừa nói , khuôn mặt đỏ bừng như muốn rỉ máu. Được Thiệu Phàm say người nhìn cô . Khóe miệng chợt giương lên “Thật đáng tiếc !”

“Hà ?”

“Không khí đang tốt như vậy mà không thể làm gì cả !”

“Anh...” - Từ Tử Hàn tròn mắt . Khuôn mặt lại đỏ hơn . Không thể thốt lên lời.

“Ấy , suy nghĩ nhiều quá nói ra thành lời rồi !”

“Mau...buông em ra . Em sẽ trễ học mất !” - Cô sợ hãi nói , không phải chứ !? Anh muốn ăn cô ngay lúc này sao ???

“Baby...”. - Anh nghiêm mặt , đôi mắt màu hổ phách nhìn chằm chằm vào cặp mắt đen láy lấp lánh của người con gái đối diện. Từ Tử Hàn lắp bắp trả lời tim cô đập thình thịch , nhanh như muốn nhảy ra ngoài “V...vâng !?”

“Đi học vui vẻ !” - Được Thiệu Phàm cười tươi , nhanh chóng đặt lên trán cô một nụ hôn . Từ Tử Hàn sững người , cô bặm môi nhìn anh . Anh....muốn chọc ghẹo cô !?

“Em....muốn anh...!???” - Nhìn bộ dạng của cô , Được Thiệu Phàm phải nhịn cười , miệng của anh lại phun ra những lời trêu ghẹo cô. Về mặt vô cùng gian , nhưn người đến gần cô . “Không....không phải !” Từ Tử Hàn sợ hãi đẩy anh ra , nhanh chóng mở cửa chạy đi . Được Thiệu Phàm ngồi trên xe nhịn không được mà bật cười thành tiếng . Nếu không phải cô rất muốn đi học thì anh đã ăn cô ngay tại đây rồi..... Cũng đã lâu rồi anh không được đụng vào cô . Thật đáng tiếc ! Được Thiệu Phàm cảm thán , sau đó lái xe rời đi....

Cô lúc này vô cùng lo sợ , vừa sợ lại vừa xấu hổ . Tại sao anh càng ngày càng yêu nghiệt như thế !! Cô đi dọc hành lang , biết bao ánh mắt ngược nhìn . Thay vì trước đó là những lời mỉa mai thì bây giờ là những lời ngưỡng mộ , khen ngợi và ghen tị.

“Tiểu Hàn !” - Doãn Thịnh Thịnh từ đằng chạy tới vỗ nhẹ vai cô.

“Chào cậu !” - Cô híp mắt , cười tươi.

“Ai da....mình là con gái mà con bị ngậy ngất nữa đây nè !” - Doãn Thỉnh Thỉnh làm bộ dạng ngậy ngất , đưa tay lên ôm tim khiến cho Từ Tử Hàn xấu hổ , hừ nhẹ một tiếng “Hừ , đừng chọc mình nữa.”

“Haha...Thật không ngờ cậu lại là một đại mỹ nhân . ”

“Thôi mà . Cậu đừng nói nữa.” - Đến lớp học. Từ Tử Hàn đưa tay mở cửa , ngay lập tức cô trở thành tâm điểm của mọi ánh mắt. Cô ngượng ngùng bước vào chỗ .

“Chào bạn học Từ . Mình là Uất Mỹ Linh . Mình có thể...kết bạn với bạn được không ?” - Từ bàn dưới , một tiếng nói trong trẻo phát ra . Từ Tử Hàn cùng Doãn Thỉnh Thỉnh quay xuống . Chủ nhân của giọng nói đó là người con gái có mái tóc xoăn đen , làn da trắng hơi ngăm , đôi mắt to , cái mũi cao cùng đôi môi trái tim . Nhìn cô gái ấy rất thật thà.

“Xin chào. Mình là Từ Tử Hàn.” - Cô vui vẻ nói.

“Hừm . Hình như mình chưa thấy bạn bao giờ ?” - Doãn Thỉnh Thỉnh nhún mày nhìn .

“À...vì , mình thể lực vốn không tốt. Nên rất ít khi đến lớp. ”

“Vậy sao ?” - Cô nhìn chằm chằm Uất Mỹ Linh. Cô có cảm giác cô gái này có cái gì đó hơi khác lạ.

“Tại mình có thể làm bạn đó.” - Từ Tử Hàn hí hóp mắt nói.

“Thật hả . Hihiii mình vui quá.” - Uất Mỹ Linh cười tươi tắn. Chỉ riêng Doãn Thỉnh Thỉnh là thấy khó chịu . Bởi vì cô để ý , nụ cười của cô gái đó có gì đó rất giả tạo. Cả ba người đang nói chuyện vui vẻ thì đột nhiên có một bóng người đứng trước mặt Từ Tử Hàn , thanh âm trầm ấm vang lên “Bạn học Từ.” Từ Tử Hàn ngước mặt lên . Là Âu Văn Tịnh!??? “Có chuyện gì sao ?”

“Nghe nói hôm qua vì mình mà bạn bị Chu Tuyết Kỳ bắt nạt . Vết thương trán là do cô ta làm phải không ?” - Âu Văn Tịnh tươi cười nói . Nụ cười của anh khiến cho bao người phải ngậy ngất . Nhưng đối với cô đó là chuyện bình thường , bởi vì chỉ có Dư Thiếu Phàm mới làm cho tim cô đập loạn nhịp!

“Mình không sao.”

“Đau lắm hả !?” - Hần đưa tay lên chạm vào vết thương trên trán , vẻ mặt có chút bị thương . Từ Tử Hàn vội né sang bên , gượng cười trả lời “Cảm ơn bạn đã quan tâm, nhưng mình không sao . Vẫn ổn.” Tay của Âu Văn Tịnh lơ lửng giữa không trung . Hần rút tay lại , vẫn nụ cười lãng tử ấy , hần cất tiếng “Mình yêu bạn rồi đấy . Thật đáng yêu !”

Cả lớp ồ cả lên , đám con gái thì méo máo ghen tị . Còn cô thì sững người , người con trai này thật trắng hoa , cô mím môi nói “Xin lỗi . Nhưng mình không thích cậu.”

Doãn Thỉnh Thỉnh ngồi bên cạnh vội nói “Tiểu Hàn à , cậu đừng trả lời nhanh như vậy chứ !”

“Mình chỉ nói những gì mình nghĩ thôi. Không cần phải suy nghĩ.” - Từ Tử Hàn quay sang trả lời . Doãn Thỉnh Thỉnh thở dài , quay sang nhìn sắc mặt của Âu Văn Tịnh , chỉ thấy khuôn mặt hần đen ngăm . Âu Văn Tịnh là một người đẹp trai nhà giàu , có danh tiếng lẫy lừng không ngờ đây là lần đầu tiên hần bị từ chối ! Bị từ chối !? Hừ...trong từ điển của Âu thiếu ta không hề có ba từ “Bị từ chối”. Âu Văn Tịnh lại mỉm cười “Không cần phải trả lời nhanh như vậy . Bạn cứ từ từ suy nghĩ.” sau đó sải bước đi về phía bàn cuối. Doãn Thỉnh Thỉnh lúc này lại lên tiếng “Ai daa ... Tiểu Hàn à , sao cậu không suy nghĩ đi rồi hăng trả lời.”

“Tại sao?”

“Cậu không biết đó thôi , Âu thiếu thật ra rất xấu tính. Đây là lần đầu tiên anh ta bị từ chối , chắc chắn sẽ không bỏ qua cho cậu đâu.” - Uất Mỹ Linh tiếp lời.

“Vậy phải làm sao đây?” - Cô nhăn mặt nói.

“Mình cũng không biết. đành phải chờ xem.”

Từ Tử Hàn thở dài , tại sao lại có người như vậy chứ . Rốt cuộc thì đàn ông trên thế giới này không có ai tốt hơn Dư Thiếu Phàm.

Tiết học đã bắt đầu Từ Tử Hàn ngó xung quanh . Chu Tuyết Kỳ cùng mấy người gây sự với cô hôm qua hôm nay không thấy đi học . Thật là kì lạ ! Từ Tử Hàn cứ băng khuông cả ngày trời. Ở phía cuối giảng giữa , từ đầu đến cuối ánh mắt đều chăm chú nhìn Từ Tử Hàn , trong can tâm đầy tức giận .

“Văn Tĩnh , cậu làm gì mà nhìn Từ Tử Hàn say đắm vậy ?” - Hoàng Ngạc Lâm ngồi bên cạnh , vỗ vai Âu Văn Tĩnh.

“Những thứ mà tôi muốn . Nhất định phải có.”

“Hử ?” - Hoàng Ngạc Lâm khó hiểu lên tiếng . Sau đó lại quay sang nghe giảng. Đúng như vậy , những thứ mà Âu Văn Tĩnh muốn thì dù cho có dùng bất cứ thủ đoạn nào thì cũng phải có được.... Dù đó có là thủ đoạn bỉ ổi nhất !!!

Kết thúc một ngày học , Từ Tử Hàn vội thu dọn sách vở chuẩn bị đi về . “Tiểu Hàn , xong chưa , chúng ta đi thôi.” - Doãn Thịnh Thịnh cầm cặp đứng lên .

“Ừm...xong rồi. ” - Từ Tử Hàn cười tươi trả lời. Sau đó nhanh chóng cùng hai bằng hữu ra khỏi cửa. Âu Văn Tĩnh bước vội theo sau , đi ra gần đến cổng mới thấy cô . Hắn đưa tay kéo cánh tay nhỏ bé của cô lại , cất tiếng “Tử Hàn , để mình đưa bạn về.”

“Á !” Đột nhiên bị giật ngược lại , Từ Tử Hàn giật mình hét lên . Cô quay lại , vội giằng tay mình ra nhưng Âu Văn Tĩnh lại càng nắm chặt hơn. Cô nhú mồm nói “Không cần , tôi có thể tự về. ”

“Không cần khách sáo . Để mình đưa bạn về.” - Âu Văn Tĩnh nhếch miệng cười , tay vẫn không buông ra. Cánh tay Từ Tử Hàn bị siết chặt , cảm thấy khá đau , cô vội lên tiếng “Bạn học Âu , thứ lỗi . Người nhà tôi đã đến . Phiên cậu buông tay tôi ra.”

“Âu Văn Tĩnh , cậu siết chặt như vậy , Tiểu Hàn sẽ rất đau.” - Doãn Thịnh Thịnh can ngăn . Âu Văn Tĩnh vì bị từ chối lần hai cảm thấy rất tức giận , lườm cô một cái , giương đôi mắt tóe lửa nhìn Doãn Thịnh Thịnh , sau đó lạnh giọng nói “Không phải chuyện của cậu . Biến đi.”

“Cậu thật thô lỗ. Mau buông tôi ra.” - Từ Tử Hàn hét lên , làm ọi người ngoài đầu lại nhìn . Âu Văn Tĩnh càng siết chặt tay cô hơn . Từ Tử Hàn đa nhói , cơ hồ khóe mắt chọt đọng nước , khẽ gọi tên anh “Thi...thiếu...Phạm...hức.”

“Vụt...Pặc...” - Từ đằng sau , một cánh tay rắn chắc vươn tới , dùng sức đẩy Âu Văn Tĩnh , đồng thời kéo cô lại . Cả thân hình bé nhỏ ngã vào lồng ngực rắn chắc của anh . Từ Tử Hàn cảm nhận được mùi hương quen thuộc , cùng hơi ấm của người ấy . Liên im lặng , để mặc cho anh ôm . Được Thiếu Phạm xoa người cô lại , ép đầu cô vào lồng ngực mình . Ánh mắt màu hổ phách xuất hiện tia lửa đỏ , liếc nhìn Âu Văn Tĩnh . Hắn bị ánh mắt của anh dọa , trong lòng có chút sợ hãi . Người đàn ông đó là ai ? Tại sao cả người lại tràn đầy sát khí , mang trên mình tản mát ra một loại hơi thở cao quý duy ngã độc tôn (duy chỉ riêng mình) , con người lạnh lẽo , u uất , trầm ngâm khiến cho người ta như muốn rơi vào hầm băng. Âu Văn Tĩnh tuy trong can tâm đang có chút dao động nhưng về mặt lại bình tĩnh ,nhếch miệng cười khẩy “Anh muốn gì ?”

“Tránh xa cô ấy ra.” - Dứt lời , anh nắm tay kéo Từ Tử Hàn đi , bỏ mặc đám người đang hết sức ngỡ ngàng kia. Âu Văn Tĩnh đứng nhìn bóng lưng Được Thiếu Phạm và cô rời khỏi mà tức giận , bàn tay siết chặt thành quả đấm , những tiếng kêu răng rắc liên tục phát ra. Ở phía xa, cũng có một bóng người đứng nhìn , bàn tay mảnh khảnh tức giận mà vạt hết những chiếc lá xanh tươi bên cạnh....

“Thiếu Phạm , sao anh lại ở đây ?” - Từ Tử Hàn sau khi bị anh lôi lên xe liền hỏi.

“Anh về sớm để đón em.” - Anh lạnh nhạt trả lời. Mắt vẫn nhìn thẳng phía trước. Từ Tử Hàn “oh.” 1 cái rồi , cô đưa tay lên xoa nhẹ cánh tay vừa nãy bị Âu Văn Tĩnh siết chặt.

“Đau lắm sao ?” - Anh nhìn cô , có phần lo lắng.

“Vâng. Hơi đau một chút.” - Từ Tử Hàn dịu dàng trả lời. Anh chợt thẳng lại quay sang , đưa tay nắm lấy tay cô , vén tay áo lên “Thiếu Phạm...” - Từ Tử Hàn giật mình lên tiếng.

“Im lặng.” - Được Thiếu Phạm xoa nhẹ , cô nhìn anh , thật rất hạnh phúc. Xoa một hồi , anh cất tiếng “Đã đỡ chưa !”

“Ừm...đã đỡ rồi , cảm ơn anh !” - Cô híp mắt trả lời , hai bên gò má ửng đỏ . Được Thiệu Phàm ngược mặt lên , hôn cô một cái . Tuy có chút bất ngờ , nhưng cô cũng nhanh chóng phối hợp với anh. Nhưng...một người chưa có kinh nghiệm như cô , thật không thể chịu lâu được . Cô đẩy anh ra , quay đầu sang bên phải thở hổn hển “Ừm...Thiệu Phàm...em không thở...ừm...ừm...” - Chưa kịp nói hết câu , cái miệng nhỏ xinh đã bị Được Thiệu Phàm chặn lại , hung hăng hôn cô . Một lúc sau mới chịu buông ra. Cô gục đầu vào vai anh . Được Thiệu Phàm híp mắt cười “Em nên tập thở .”

“Hừ.” - Từ Tử Hàn đánh nhẹ vào lồng ngực anh , trở lại tư thế ngồi đằng hoàng. Được Thiệu Phàm áp tay lên,mặt cô , cứng chiều nói“Anh đưa em đến một nơi.”

“Là nơi nào vậy ?”

“Lát em sẽ biết.” - Được Thiệu Phàm quay vô lăng , lùi xe lại sau đó tăng tốc rời đi...

32. Chương 32

Được Thiệu Phàm lái xe xuyên qua khu phố đông người , chiếc xe cứ vi vu trong gió . Cho đến khi ánh hoàng hôn buông xuống , anh mới dừng lại nơi góc đường . Mở cửa bước xuống xe , anh đưa tay nắm lấy tay Từ Tử Hàn kéo ra . Được Thiệu Phàm nắm tay cô đi một hồi , đến địa điểm cần đến . Anh khẽ nói “Đến rồi.”

Từ Tử Hàn say sưa nhìn quang cảnh trước mắt , trời ạ ! Đây là cả một con đường hoa , cô chạy lên phía trước , thật là đẹp nha ! Nơi đây đều là hoa , hoa oải hương , hoa anh đào , bách hợp , ti gôn , hoa hồng , tú cầu , hoa cúc Nhật ,.... Những gian hàng bán hoa , trang trí đủ màu sắc , người người qua lại Được Thiệu Phàm bước đến , ôm từ phía sau cứng chiều nói “Đây là Phố hoa ! Quanh năm đều có hoa nở , nhưng nhộn nhịp nhất là mùa Xuân , ở đây sẽ tổ chức lễ hội Hoa !”

“Thật đẹp !” – Cô híp mắt nói , trên môi nở nụ cười hạnh phúc.

“Chúng ta đi xem !” – Được Thiệu Phàm nắm tay cô bước đi , ở đây còn có cả những món bánh truyền thống của Trung Hoa , với những hình thù ngộ nghĩnh... Đứng giữa cả khung cảnh hoa đẹp rạng rỡ , là một người đàn ông ngũ quan tinh tế , khuôn mặt góc cạnh rõ ràng , khí thế hơn người , sắc xảo , con ngươi màu hổ phách sắc bén , đôi long mày rậm , cái mũi cao , cùng đôi môi mỏng khiêu gợi , người ta nói , đàn ông môi mỏng là một người rất lăng nhăng , nhưng đối với Được Thiệu Phàm trong tim anh chỉ duy nhất một bóng hình của cô . Bên cạnh người đàn ông anh tuần ấy là một cô gái thật kiều nhỏ , đáng người mảnh mai , nhỏ nhắn . Mái tóc đen óng ánh suôn dài , đôi mày liễu thoát ẩn thoát hiện dưới tóc mái bằng bồng , hàng long my đen , cong vút bao quanh đôi mắt to tròn , trong sáng , cái mũi nhỏ xinh , hai bên má ửng hồng tự nhiên , đôi môi đỏ mọng khẽ đóng mở , lâu lâu lại nhoẻn miệng cười . Làn da trắng nõn , mịn màng như em bé , cùng bộ đồng phục trường tổng hợp Diamond nổi tiếng , để lộ đôi chân dài thon thả. Hai người họ thật sự rất đẹp đôi , người đàn ông ấy cả thân người toát ra luồng khí lạnh lẽo , ánh mắt muốn khiến người ta phát run nhưng khi người con gái kia ngược mắt nhìn anh , thì gương mặt lạnh tanh ấy dịu dàng hẳn đi , nhìn vào ai cũng có thể đoán được anh ta rất cứng chiều cô gái bé nhỏ kia .

“Thiệu Phàm , lại đây xem đi.” – Từ Tử Hàn kéo tay anh , đi đến một quán bán bánh Mochi* . “Thiệu Phàm à , em muốn ăn.”

• Bánh Mochi : là loại bánh được làm từ gạo nếp dẻo, có hình tròn , có nhiều nhân khác nhau , dùng trong những ngày lễ , đặc biệt là vào những ngày tết . Đây là một loại bánh truyền thống ở Nhật .

“Được ! Em muốn ăn bao nhiêu ?” – Được thiệu Phàm mỉm cười , cứng chiều trả lời.

“Ừm....Bác quản gia , Tiểu Hồ , ừm... lấy 10 cái” – Cô đưa tay lên đếm , rồi vui vẻ nói.

“Em ăn hết được sao ?” – Cái má trắng nõn đáng yêu của cô bị anh nhéo một cái , Từ Tử Hàn xoa xoa , chu môi nói “Em mua cho bác quản gia , Tiểu Hồ và cả anh nữa mà.”

“Ông chủ , lấy 10 cái bánh Mochi gói lại và 5 cái để riêng .” – Được Thiếu Phàm nhìn ông chủ bán bánh , thanh âm trầm thấp phát ra . Ông chủ bán bánh gật đầu , sau đó đưa tay lấy bánh cho vào một cái túi dây , gói cẩn thận lại đưa cho cô. “Của quý khách đây. Tổng cộng là 50 tệ.”

Được Thiếu Phàm rút tiền ra trả , sau đó anh lại bị anh kéo đi tiếp “Em muốn ăn hồ lô nướng “

“Em muốn trà trứng.*”

* Trà trứng : được pha bằng cách luộc trứng chín, thêm nước lá chè đen và gia vị.

“Em muốn mua hoa.”

“Em muốn ăn bánh gạo...”

.....

Rất nhanh chóng cô đã ăn được hơn 10 món khác nhau , Được Thiếu Phàm bị cô lôi đi lung tung , lại không cảm thấy mệt , ngược lại thấy rất vui và thú vị , anh không ngờ vợ của anh lại ăn khoé đến thế . Và hiện tại anh đang đứng nhìn cô ăn bánh gạo....

“Nè nè , cô gái mặc đồng phục học sinh đó đáng yêu nhỉ ?” – Một tiếng nói của thanh niên lạ phái xa , đang nhìn chăm chăm vào Từ Tử Hàn.

“Phải phải ! Nhìn cũng hấp dẫn thật.”

“Haha...nhìn cặp chân thon dài kia kia....huýt” – Lại thêm một tiếng nói xen vào , kèm theo tiếng huýt sáo. Từng chữ đều lọt vào tai của Được Thiếu Phàm , gân xanh nổi lên , cặp mắt anh như toé lửa , hận không thể móc mắt của những tên đó vì đang ở trước mắt cô nên anh không muốn cô thấy anh hung dữ như thế . Anh đưa tay xoa người Từ Tử Hàn lại , cúi người xuống , nhẹ nhàng đặt cặp môi mỏng khiêu gợi lên đôi môi đỏ mọng của cô . Từ Tử Hàn sững người , cô vốn đang ăn bánh gạo mà !?? Được Thiếu Phàm cuồng nhiệt hôn cô trước con mắt của thiên hạ , cái lưỡi của anh , quấn lấy lưỡi cô , chiếm đoạt hơi thở ngọt ngào kia , cả vị ngọt của bánh gạo cũng bị anh cướp đi , đến khi thoả mãn mới buông môi cô ra , cặp mắt màu hổ phách chợt lạnh đi , liếc nhìn hai tên vừa mới buông lời trêu ghẹo cô , khiến cho họ sợ đến xanh mặt nhanh chóng chạy đi , Từ Tử Hàn đỏ mặt , thở hổn hển dựa vào ngực anh , chiếc bánh gạo trên tay cũng vì thế mà rơi xuống đất . Được thiếu Phàm nắm tay cô kéo đi , đặt cô ngồi xuống chiếc ghế gỗ nơi ít người qua lại , anh ngồi xuống kiểu cầu hôn , nâng chân cô lên , hôn lên phần đùi trắng nõn , Từ Tử Hàn chưa kịp hoàn hồn sau nụ hôn của anh , bây giờ lại đến chuyện này , khiến cô giật thót “Ừm...Thiếu Phàm...anh làm gì vậy ?”

Được Thiếu Phàm ngược mắt nhìn cô , ấn kí màu hồng dâu hiện lên , anh lạnh nhạt nói “Anh không thích người khác nhìn em như vậy . Tại sao lại mặc váy ngắn như vậy ?”

“Em...cái này...ai cũng mặc vậy mà ?” – Từ Tử hàn ngược chín mặt trả lời . Chiếc váy ấy đâu có ngắn , dài hơn giữa bắp đùi của cô mà. Được Thiếu Phàm không chấp nhận câu trả lời ấy của cô lại tiếp tục hôn lên đùi cô . Từ Tử hàn mở to mắt , thở hổn hển nói “Thiếu...Thiếu Phàm...đừng...người khác sẽ nhìn thấy mất.”

“Sẽ không ai nhìn thấy !”

“Ừm...ừm...á...đừng lại...” – Cái lưỡi của anh đang liếm mút đùi cô , từ từ đi lên , Từ Tử hàn vội ngăn lại . Nhưng dù cô có van xin , anh vẫn không dừng hành động lại “Không !” . Khi phát hiện có tiếng bước chân , cô dùng hết sức lúc đẩy anh ra , cũng vì vậy mà cô mất đà ngã vào người anh . Từ Tử hàn vội vã đứng dậy , nhưng lại bị anh kéo lại , tiếp tục bị nụ hôn của anh làm điên đảo.

“Chúng ta về nhà.” – Được Thiếu Phàm lạnh nhạt nói , sau đó bế cô bỏ lên xe . Từ Tử Hàn sợ hãi nói “Anh...anh...muốn làm gì ?”

“Em thử nghĩ xem !?” – Anh cười tà . đôi mắt híp lại , khuôn mặt nhỏ bé bỗng chốc lại ửng đỏ , Anh...muốn ăn cô !??? – Trong lòng Từ Tử hàn không ngừng gào thét , muốn trốn chạy , nhưng lại không thể . Cô phải làm sao? Phải làm sao đây...hic...???

• Toà biệt thự phương Tây... in : Phòng ngủ của Được Thiếu Phàm !

“Um...ư...” – Từ Tử Hàn thở hồng hộc , từng tiếng rên rỉ không ngừng phát ra từ đôi môi đỏ mọng ấy . Cô đưa tay lên che miệng lại , không cho những tiếng kêu la dâm dục ấy phát ra . Được Thiếu Phàm không ngừng giằng xé thân dưới của cô , vật nam tính của anh không ngừng ra vào , đôi lúc thật chậm nhưng lại có lúc thật nhanh , khiến thân thể cô không thể theo kịp. “Thiếu Phàm...em....không thể...ừm...”

“Bảo bối , đừng sợ !” – Giọng anh khàn đi , anh ôm siết lấy cô , sau đó lại triển miên hôn cô . Để ngăn những tiếng kêu than , van xin của cô . Bây giờ anh không thể dừng , anh đã lâu không được chạm vào cô , dục vọng vì thế mà dâng lên không thể kìm chế . Một phần cũng do lúc chiều , anh đã thấy cảnh Âu Văn Tịnh kéo tay cô giữa cổng trường , và những lời trêu ghẹo của những tên vô lại kia khiến cho sự ghen tuông trong anh trỗi dậy . Anh điên cuồng chiếm đoạt cô , cô là của anh , mãi mãi chỉ thuộc về anh , anh không bao giờ trao cô hay nhường nhịn cho ai. Vì khi có cô , thế giới của anh mới thay đổi , khiến cho anh biết được thế nào là yêu và quan tâm bảo vệ một người . Sự ra vào của anh ngày lại tăng nhanh , dù vậy anh cũng cố gắng không chế không khiến cô bị tổn thương . Hơi thở cũng ngày một chậm .

“Um...Thiếu...Phàm...hộc...Um...Áaa” – Sau một hồi lâu cực khổ cuối cùng cũng đã kết thúc . Từ Tử Hàn chịu không được liền ngắt đi , Được Thiếu Phàm rút thân dưới ra khỏi nơi nhạy cảm của cô . Chất dịch màu trắng liền tuôn ra . Được Thiếu Phàm cúi thấp người xuống , hôn lên môi cô , sau đó giúp cô lau người như lần trước , rồi ôm cô nằm ngủ . Dù sao cũng đã trễ , đợi một lát cô tỉnh dậy sẽ ăn tối sau. Vòng tay chắc khỏe , ôm trọn cô , Từ Tử Hàn mê man gọi khẽ tên anhKhoé môi anh liền giương lên ngày càng cong , ngay cả lúc ngủ cô cũng gọi tên anh , tức là cô rất yêu anh ! Anh hôn lên vầng trán trắng nõn của Từ Tử Hàn , rừ rừ nói “Vợ à ! Ngủ ngon !” rồi nằm xuống , say người ngắm nhìn khuôn mặt của cô lúc ngủ....

Quán Bar Oval , nơi của các đại gia cùng những cô gái chân dài thường lui tới . Tiếng nhạc xập xình vang dội , những gái nhảy trên sàn đầy khiêu gợi , phía dưới bao thân thể đang uốn éo theo điệu nhạc . Phía quầy rượu bên góc phải , xuất hiện một thanh niên mặc chiếc áo sơ mi Yanet trắng , không cài ba nút trên , trên cổ đeo chiếc dây chuyền hình răng cưa . Khuôn mặt tuấn tú mập mờ trong ánh đèn led và Laser đầy màu sắc , trên tay cầm ly rượu Wishky , vẻ mặt đang tươi vui nhưng trong tâm lại vô cùng bức bối , tức giận.

“Âu đại ca , chúng ta ra nhảy đi.” – Một giọng nói ngọt ngào vang lên trong tiếng nhạc ồn ào.

“Bây giờ , không có hứng !” – Âu Văn Tịnh uống cạn ly rượu , lạnh lùng nói.

“Anh hôm nay sao vậy ?”

“Bartender ! 1 Cocktail Vodka “ – Âu Văn Tịnh không thèm để ý người con gái bên cạnh , quay sang Bartender , lạnh giọng cất tiếng. Người Bartender nhanh chóng đưa cho hắn ly Vodka . Âu Văn Tịnh nhứ mày nhìn ly rượu ”Em nói xem ! Trên đời này anh có từngg thua kém ai ?” - Hắn ôm eo cô gái bên cạnh , mắt sát mặt mà nói. Chu Tuyết Kỳ ông ẹo đưa hai tay ôm cổ hắn nỉ non đáp “Trên đời này , Tịnh của em là nhất !”

Hắn nhếch môi cười , hung hăng hôn Chu Tuyết Kỳ , giữa tiếng nhạc ồn ào tại quán bar , trong đầu hắn nảy ra một ý nghĩ

“Chủ tử , Chu Tuyết Kỳ hiện đang ở quán bar Oval cùng Âu Văn Tịnh.” - Tường Quan cúi đầu cung kính nói.

“Chuyện cần làm đã làm chưa ?” - Thanh âm lãnh lẽo vang lên. Được Thiếu Phàm quay lưng về phía Tường Quan . Vừa nãy lúc mới tỉnh dậy , anh đã nhận được thông tin do Tường Quan gửi , liền gọi anh đến .

“Thưa , Phó tổng đang tiến hành ạ. Còn Chu Tuyết Kỳ , hôm nay là thời điểm rất tốt để ra tay.”

“Được , cứ làm như vậy . Lui xuống đi.”

Tường Quan cúi đầu sau đó mở cửa bước ra ngoài . Được Thiếu Phàm đưa tay nhấn nút call trên bàn phím điện thoại bàn . Lãnh đạm nói “Dọn cơm ra.” sau đó sải bước đi vào phòng ngủ của hai người. Anh bước đến bên giường , bàn tay cứng chiều vuốt mặt cô , rừ rừ “Hàn nhi , dậy ăn tối nào.” Từ Tử Hàn vẫn mặc kệ , cô kéo chăn kín đầu , sau đó lại im lặng ngủ tiếp . Được Thiếu Phàm nhìn cô vợ nhỏ , khóe miệng vô

thức cong lên . Anh dùng sức kéo lớp chăn bông ra , nâng người cô dậy , ghé sát tai Từ Tử Hàn mà thổi khí “Em muốn anh giúp em mặc đồ sao ?” Tuy là đang ngủ , nhưng nghe câu nói nửa đùa nửa thật của anh khiến cô bừng tỉnh . Đôi mắt to tròn mọng nước nhìn anh . Chỉ chờ cô mở mắt ra , là anh lại hôn cô . Một tay giữ chặt chân lông , một tay liên tục đẩy anh ra , Từ Tử Hàn chỉ còn biết vùng vẫy chứ không thể chạy khỏi anh. Rốt cuộc thì anh cũng buông cô ra , cô giương mắt nhìn anh , lắp bắp nói “Em...em...cần thay đồ...mau...anh mau ra ngoài đi.”

“Không cần , em cứ tự nhiên !” - Anh tỉnh bơ đáp , vẻ mặt vẫn điềm tĩnh như mọi khi.

“Anh điên rồi sao ?”

“Chúng ta là vợ chồng , cần gì em phải ngại ?” ... Ngưng lại một chút , Được Thiệu Phàm tiến gần cô , khuôn mặt tà mị khác thường , tiếp tục cất tiếng “Bà xã , chỗ to , chỗ nhỏ anh cũng đã thấy , toàn thân cao thấp của em anh đều đã chạm vào . Vậy mà em còn xấu hổ sao ?” Từ Tử Hàn trở mặt nhìn anh , khuôn mặt xinh xắn đỏ bừng như quả cà chua chín , những lời như vậy mà anh có thể nói ra sao ? Còn nói với bộ mặt rất thản nhiên. Ct mím môi , trừng mắt nhìn anh “Anh mau ra ngoài...nếu không...nếu không...”

“Nếu không sẽ như thế nào ?”

“Em sẽ không nói chuyện với anh nữa . Và em sẽ không cho anh ngủ chung.” - Từ Tử Hàn kiên quyết nói. Cô đe dọa anh ?? Lần đầu tiên cô dám đe dọa anh. Tim cô đập thình thịch ngày càng mạnh . Được Thiệu Phàm híp mắt nhìn cô . Bảo bối của anh hôm nay lại dám lớn tiếng hù dọa anh sao ? Thật thú vị “Em dám sao ?”

“Ừ...ừm. Phải !”

“Vậy nếu như...anh vẫn không ra ngoài thì tối nay em nghĩ...em có thể không cho anh ngủ chung giường được không ?” - Vừa nói , anh vừa nhích lại gần , Từ Tử Hàn từ từ lùi ra sau . Cô hít một hơi , đôi mắt ngấn lệ , nhả mặt nói “Được Thiệu Phàm...anh...anh ăn hiếp em !”

“Có sao ?” - Anh cười ta , ngón tay thon dài nâng cằm cô lên . Nhu tình nói.

“Chính là như vậy .”

“Haha...không cần phải khóc . Ngoan ngoãn thay đồ . Anh xuống dưới chờ em.” Dứt lời , anh bước xuống giường , đưa tay mở cửa bước ra ngoài , Từ Tử Hàn ầm ức nhìn theo bóng lưng anh , cô cầm gối quăng mạnh vào cánh cửa và....

*Cạch - “Hàn nhi...em” *Bốp...” - Từ Tử Hàn sững người . Cái gối...cái gối đập thẳng vào mặt anh . Cô sợ hãi .. Run rẩy hỏi “Thiếu ... Tthiếu Phàm...có...anh có sao ?”

Được Thiệu Phàm trầm mặc nhìn cô , Từ Tử Hàn sợ đến nỗi ngay cả thở cũng không dám . Chính là lúc anh mở cửa quay lại thì từ xa nguyên cái gối màu trắng bay thẳng vào mặt anh . Được Thiệu Phàm hiện tại không biết nên nói gì . Nên chỉ đứng lặng người chờ xem hành động của cô.

“E không cố ý ! Anh à..” - Từ TửHàn lên tiếng , cô không thể chịu sự im lặng này được nên đành phải lên tiếng trước. “Em...chỉ là em định...” Anh vẫn iim lặng không trả lời , cô cắt môi dưới , Cô tự nghĩ lần này anh giận thật rồi...cô không cố ý mà . Đôi mắt cô lại ngấn nước .

“Xuống dưới ăn cơm !” - Anh ngắn gọn nói , sau đó đóng cửa lại. Từ Tử Hàn mím môi . Cô lững thững bước xuống giường , lựa bộ quần áo mặc trong nhà để mặc. Sau đó đi xuống dưới sảnh . Được Thiệu Phàm lúc này đang suy tư , ngay cả khi cô xuất hiện anh cũng không nhận ra . Từ Tử Hàn lí nhí nói “Thiếu Phàm...anh cơm.”

Được Thiệu Phàm vẫn im lặng . Cô đành cúi đầu lẳng lặng ăn cơm. Không phải là anh đang giận chỉ là anh đang suy nghĩ xem..nhân cơ hội này mà bắt nạt cô !? Dù sao trước giờ toàn là cô giận anh , chứ anh chưa từng giận cô , anh muốn biết cô sẽ làm gì khi anh giận . Nghĩ đến đó , trong lòng anh lại muốn nhảy cẫng lên . Ngoài mặt vẫn lạnh lùng như thế nhưng trong lòng anh lại đang rất rộn ràng . Cũng chính vì vẻ bề ngoài lạnh lùng như thế nên khiến cho Từ Tử Hàn ăn không ngon , lo lắng , buồn bã suốt buổi tối . i. Quán gia đứng nhìn không, khí im lặng khác thường cũng nghĩ là hai người đang giận nhau. Ai...tài diễn kịch của anh thật là giỏi.

Buổi tối sau khi ăn xong Được Thiếu Phàm đi vào thư phòng xem xét guấy tờ của công ty , để mặc cho cô ngồi ở dưới sảnh buồn thiu ăn bánh Mochi. Cô đã đưa cho quản gia ba cái , cho Tiểu Hồ hai cái , còn lại 5 cái là của cô và anh nhưng bây giờ chỉ có mình cô. Từ Tử Hàn cắn chặt môi dưới, cô cúi đầu ngậm bánh . Đến khi không thể chịu được , cô đi lên thư phòng đứng ở ngoài gõ cửa “Thiếu Phàm...là em...”

“Anh bận !” - Hai chữ ngắn gọn và lạnh lùng vang lên . Từ Tử Hàn buồn bã bỏ vào phòng . Thấy cảnh tượng ấy , quản gia không khỏi tội nghiệp cho vị phu nhân nhỏ . Chỉ đành thở dài , đem đĩa bánh cất vào trong.

Từ Tử Hàn ngồi khóc ở trong phòng , cô không bật đèn , cả căn phòng chỉ có ánh sáng mập mờ từ cửa sổ sát đất. Đây là lần đầu tiên anh giận cô , thì ra lúc anh giận , thì lạnh lùng đến như thế. Được Thiếu Phàm ngồi trên bàn đọc sách ở thư phòng thong thả kí tên vào xấp văn kiện . Trong lòng thích thú vô cùng nhưng anh không hề hay biết bên phòng ngủ , cô đang nức nở khóc . Anh còn dự định là tối nay sẽ ngủ ở phòng khách. Từ Tử Hàn chờ anh đến gần khuya cũng không thấy anh quay về phòng nghĩ là anh đã ngủ ở phòng khách. Lúc này cô còn đòi là sẽ không cho anh ngủ chung , bây giờ thì thành như vậy rồi . Từ Tử Hàn òa khóc , cô tự hỏi phải làm sao anh mới hết giận đây !??? Khóc được lúc lâu cô mệt mỏi ngủ thiếp đi. Vì rất khó ngủ khi không được nằm trong vòng tay ấm của anh , nhưng cô vẫn đang cố gắng . Còn cái người đang ở trong phòng khách cũng không được yên giấc , vì không được ôm cô nên cảm thấy khó chịu . Nhưng Được Thiếu Phàm tự nhủ tăng vì việc chọc ghẹo cô nên đành phải “nhịn” ôm cô hôm nay vậy....

33. Chương 33

Buổi sáng chủ nhật ngày xuân , Từ Tử Hàn vội vàng sửa soạn , hôm nay cô đặc biệt dậy sớm hơn mọi ngày , bây giờ chỉ mới 5h . Cô muốn dậy sớm để chuẩn bị bữa sáng cho Được Thiếu Phàm , dùng cách đó để khiến anh hết giận . Cô mở cửa phòng , đi từ từ sang thư phòng , mở thật nhẹ cánh cửa ra , nhìn vào phía trong . Anh...không có ở trong phòng !? Từ Tử Hàn vội chạy xuống sảnh , cô ngó nghiêng , tìm anh . Thấy cô hôm nay đột nhiên dậy sớm , quản gia tiến đến ôn tồn hỏi “Phu nhân , cô tìm ông chủ sao ?”

“Vâng !”

“Hôm nay ông chủ đã đến công ty từ sớm rồi ạ ! Công ty lúc này rất nhiều việc nên ông chủ sẽ rất bận bịu.” Nghe đến đây , đôi mắt cô rù xuống “Không cần làm đồ ăn sáng đâu ạ .” cô thở dài , bước lên phòng , quản gia thấy cô buồn bã như thế cũng lo lắng , đây là lần đầu ông thấy hai vợ chồng họ như vậy . Từ Tử hàn nằm sấp xuống giường , là anh cố tình tránh mặt cô thì , cô cũng đâu phải cố ý ném cái gối vào mặt anh đâu . Sao anh...lại nhỏ mọn như vậy chứ !? Hai dòng nước mắt chảy dài trên khuôn mặt nhỏ , cái cảm giác lạc lõng và cô đơn này rất khó chịu .

Đó là lần đầu tiên , Được Thiếu Phàm giận Từ Tử Hàn , tuy chỉ là trò đùa của anh nhưng nó đã khiến cho cô cảm thấy rất buồn...Khóc mệt rồi , cô ngước mắt nhìn chậu hoa lavender đặt ở trên chiếc bàn gỗ trắng gần cửa sổ sát đất , cô nằm nghiêng , đưa bàn tay lên che ánh nắng buổi ban mai đang chiếu vào phòng . Đôi mắt to tròn đọng nước chớp nhẹ , cô muốn nói chuyện với anh Cô nằm khóc cũng đã lâu , Từ Tử hàn bước xuống giường , đi ra khỏi phòng , cô đi thẳng ra vườn hoa . Hoa lavender đã có nụ , một vài bông đã nở , bàn tay nhỏ bé chạm vào những nụ hoa màu tím , cô thở dài...Nhớ anh quá....!!!

“Phu nhân , cô nên ăn sáng đi ạ !?” – Quản gia già bước tới gần cô , cung kính nói , đã hơn 7 giờ , cô không ăn sáng để ông ông chủ biết được ông sẽ bị trách phạt mất.

Cô đứng dậy lấy bình tưới nước , tưới những nụ hoa màu tím , nhẹ nhàng trả lời “Cháu không đói . Không cần.”

“Nhưng mà , như vậy ông chủ sẽ...”

“Không sao , anh ấy sẽ không trách bác đâu.” - Cô cách ngang , quay đầu lại , trên môi nở nụ cười miễn cưỡng nhìn ông.

“Phu Nhân...tôi là người làm nên có thể hỏi điều này là không phải.”

“Chuyện gì ạ.” - Ánh mắt vẫn chú tâm vào vườn lavender , cô nhẹ giọng hỏi.

“Cô với ông chủ cãi nhau sao ?” - Ông ấp úng hỏi , vì ông cũng hơi lo lắng cho cô , đây là lần đầu cô thấy anh và cô cãi nhau . Không khí trong nhà đột nhiên lại tăng cao lên. Nghe câu hỏi của ông , cô ngưng lại...đôi mắt rũ xuống , cô im lặng không nói , lão quản gia già cũng đủ biết câu trả lời. Ông suy nghĩ một hồi rồi lại tiếp tục nói “Phu nhân , sao cô không làm cơm đem đến cho ông chủ ?”

“Cơm !?” - Từ Tử Hàn ngược mắt nhìn .

“Phải , tôi thấy mỗi lần ăn cơm do cô nấu , ngài ấy đều rất vui.”

“A ! Phải rồi. Vậy buổi trưa cháu sẽ đem cơm cho anh ấy !” - Từ Tử Hàn hí hóp nói . Khuôn mặt cô tươi tắn hẳn lên . “Cảm ơn bác.”- Cô cúi đầu cảm ơn ông . Sau đó chạy vào nhà . Quản gia thở phào nhẹ nhõm . Xem ra , ông cũng có ích trong chuyện giảng hòa đó chứ. Từ Tử Hàn đang nghiên cứu bữa trưa cho anh . Còn vị chủ tịch cao quý kia thì đang vô cùng khó chịu ở công ty.

- Trung Tâm Đài Bắc , công ty Được Thiên ! In : phòng họp....

Tại căn phòng được bao quanh các lớp kính trong suốt cứng chắc , trên chiếc ghế của chủ tịch được đặt ở đầu chiếc bàn dài . Được Thiếu Phàm ngồi chống cằm , tay còn lại vô thức nhịp trên bàn. Cặp mắt màu hổ phách sắc bén liếc nhìn khung cảnh bên ngoài qua cánh cửa sổ sát đất. Mọi người trong phòng họp đang lo lắng sợ hãi , cuộc họp này vô cùng căng thẳng . Vị chủ tịch thường ngày rất chú tâm vào công việc nhưng sao hôm nay lại lơ đãng đến thế. Cả phòng họp như rơi xuống hầm băng. Bản báo cáo kết thúc , giám đốc bộ phận sản xuất run run nói “Thưa...Chủ tịch...bản báo cáo c...của tôi đến đây là hết !”

Được Thiếu Phàm quay lại , anh đứng dậy , hai tay đút vào hai túi , khuôn mặt lạnh tanh , thanh âm trầm thấp lạnh lẽo phát ra “Lần sau , tôi muốn thấy bản báo cáo tốt hơn . Và năng suất làm việc tốt hơn.” Rồi sải bước đi ra ngoài . Lôi Lạc Kinh và Phong Nhất Thiên cũng đi theo sau. Cả căn phòng đều thở phào nhẹ nhõm , đây rõ ràng là bản báo cáo tốt nhất , hay nhất và xác thực nhất vậy mà anh lại nói là muốn một bản báo cáo khác tốt hơn Chắc ! Cả phòng đồng loạt thở dài rồi mở cửa đi ra.

“Này vị chủ tịch đáng kính , tại sao hôm nay anh lại khó chịu thế hả ?” - Lôi Lạc Kinh bắt chéo chân ngồi trên ghế sofa trong phòng của Được Thiếu Phàm , anh nhõn miệng cười.

“Liên quan gì đến cậu ?” - Được Thiếu Phàm lạnh nhạt nói.

“Chắc không phải là do Từ Tử Hàn đẩy chứ ?” - Phong Nhất Thiên xen ngang , vẻ mặt vô cùng thích thú lên tiếng.

“Các cậu ăn không ngồi rồi vậy sao ?” - Anh lạnh nhạt nói . Được Thiếu Phàm chán chường lật những tập ồ sộ trên bàn .

“Ấy , chúng tôi rõ ràng là đang quan tâm và hỏi han cậu mà.” - Lôi Lạc Kinh trả lời

“Quay về làm việc , nếu như hai cậu không muốn bị đuổi.”

“Này , cậu...!?” - Phong Nhất Thiên cùng Lôi Lạc Kinh bắt mồm hét lên . Nhưng dù là thế anh vẫn chú tâm vào công việc đang làm. Bỏ mặc hai tên kia đang hăm hực bỏ ra ngoài . Được Thiếu Phàm chợt dừng bút . Không biết cô bây giờ đang làm gì ? Đã dậy ăn sáng chưa !? Hừm....một ngày không nói chuyện với cô anh không thể chịu được rồi. Coi bộ , chiều nay về nhà anh phải “hết giận” thôi. Được Thiếu Phàm bấm một dây số dài , sau đó cất tiếng “Mọi chuyện thế nào ?”

“....”

“Được rồi.”

“... ”

Được Thiếu Phàm nghe xong liền cúp máy , lão quản gia nói cô dậy từ sớm để chuẩn bị bữa sáng cho anh sao ? Nhưng , sáng nay cô đã bỏ bữa. Được Thiếu Phàm có chút tức giận...cô đúng là đồ ngốc mà...chỉ vì

vậy mà bỏ bữa sao ? Như vậy làm sao có đủ dinh dưỡng , chẳng phải cô ăn rất khoẻ sao ??? Coi bộ việc này quả thật không thể kéo dài được rồi !

Buổi trưa , Từ Tử Hàn đã chuẩn bị cặp lồng đựng đồ ăn trưa cho Được Thiếu Phàm . Tâm trạng cô hiện tại đang rất vui , từ sáng đến giờ cô đã nghĩ ra rất nhiều cách để giảng hòa với anh . Từ Tử Hàn cầm cặp lồng đi ra xe .

“Phu nhân , người muốn đi đâu.” - Tiểu Tường mở cửa xe , cung kính hỏi.

“Tôi muốn đến công ty của Thiếu Phàm.”

“Vâng.” - Tiểu Tường gật đầu , rồi vòng sang bên lên xe , rời khỏi Được gia. Dừng trước tòa cao ốc , Từ Tử Hàn bước xuống , nhân viên công ty đã biết cô , vì vậy khi thấy cô xuất hiện , mọi người đều cúi đầu chào .

“Cho hỏi chủ tịch có ở trong phòng không vậy ” - Từ Tử Hàn bước đến quầy lễ tân , vui vẻ cất tiếng.

“Thưa , chủ tịch vừa đi ra ngoài rồi ạ.” - Nhân viên lễ tân cung kính đáp.

“Bao giờ anh ấy về ?”

“Thưa , chắc có lẽ sẽ hơi lâu ạ.”

“Vậy sao ?” – Cô thở dài , anh ra ngoài vì công việc ắt hẳn sẽ rất lâu , cô xé một tờ giấy trong quyển sổ nhỏ mang theo , ghi vài dòng rồi dán vào mặt cặp lồng đựng cơm . “ Phiền chị đưa cái này cho anh ấy dùm em nhé.” - Từ Tử Hàn gượng cười đặt cặp lồng lên bàn , rồi buồn bã ra về . Lúc này cô đã nói Tiểu Tường về trước , cô lúc này cũng không muốn đi xe , Từ Tử Hàn sai bước , khéo mắt cô chợt cay , cô tự hỏi là anh muốn tránh mặt cô ?? Từ Tử Hàn cứ chậm chậm bước đi. Lúc cô vừa rời đi một lúc thì Được Thiếu Phàm trở về công ty.

“Chủ tịch , phu nhân vừa mới đến . Ngài ấy nhờ tôi đưa cái này cho ngài.” - Nhân viên lễ tân bước đến , cúi đầu chào rồi cất tiếng nói , Được Thiếu Phàm đưa tay cầm lấy cặp lồng rồi đi vào thang máy dành riêng cho chủ tịch . Anh nhìn cặp lồng , trên mặt có tờ giấy màu hồng phấn khéo miệng khe nhếch lên khi thấy những dòng chữ xinh đẹp , ngay ngắn “Chồng à , đừng giận em nữa nhé. ! Đây là những món anh thích , bác đầu bếp đã chỉ em làm đó. Em cũng đã nếm thử rồi , rất vừa miệng. Chiều anh về sớm nhé . Ăn ngon miệng !” Được Thiếu Phàm ngồi trên bàn làm việc. , mở cặp lồng đựng cơm ra , đúng là toàn những món ăn thích . “Đã nếm thử rồi , chắc là ăn được.” - Được Thiếu Phàm lầm bầm , chắc là sẽ tốt hơn những món cô nấu đêm giáng sinh...ăn thử một chút, rất ngon . Xem ra , tay nghề của cô đã tiến bộ . Trong lòng Được Thiếu Phàm như vừa ăn phải mật ngọt , hạnh phúc vô cùng. Thấy được cô quan tâm như vậy cũng tốt , anh lại thay đổi quyết định lúc sáng là sẽ tiếp tục giả vờ giận cô....

Từ Tử Hàn trở về nhà , trên tay cầm theo một túi đồ , cô đi thẳng vào phòng . Lần này cô phải dùng cách khác . Cô đọc trên báo thấy người ta nói muốn chồng quan tâm hơn có rất nhiều cách , như là nịnh nọt , nũng nịu và...quyến rũ. Bây giờ anh đang giận cô cách hiệu quả nhất có lẽ là quyến rũ. Vì anh khá háo sắc đối với cô mà ! Từ Tử Hàn mua một chiếc đầm ngủ hai dây màu đỏ được làm bằng lụa , khá là mỏng , cổ khoét sâu , nếu cô mặc vào chắc chắn sẽ rất quyến rũ ,nhưng cô thì lại không biết quyến rũ anh như thế nào , chợt nhớ đến lúc trước Lôi Lạc Kinh có rất nhiều bạn gái lại rất đào hoa , chắc anh sẽ biết rõ chuyện đó. Nghĩ ngợi xong cô liền lấy điện thoại gọi cho Lôi Lạc Kinh. Tiếng chuông điện thoại vang lên nhưng vẫn chưa có người nghe máy , một lúc sau mới có tiếng nói phát ra.

“Lạc...Lạc Kinh ! Em là Tử Hàn.”

“Ồ...có chuyện gì mà hôm nay chủ tịch phu nhân lại gọi cho tôi vậy ?” - Lôi Lạc Kinh bên kia rôm rả nói.

“Em...em có chuyện muốn hỏi anh.”

“Chuyện gì ?”

“Làm thế nào để quyến rũ đàn ông.” - Từ Tử Hàn gượng gạo trả lời , khuôn mặt cũng đỏ ửng lên Lôi Lạc Kinh xem chút là bị sặc , anh thắc mắc hỏi “Quyến rũ ??”

“Phải ,Thiếu Phàm , anh ấy đang giận em ... Em...em muốn...”

“Em muốn cậu ta hết giận?”

“Vâng.”

“Vậy để anh chỉ em.” - Lôi Lạc Kinh cười nói , dù là nghe trên điện thoại nhưng Từ Tử Hàn rất nghiêm túc lắng nghe , sau khi kết thúc bài giảng của Lôi Lạc Kinh , Từ Tử Hàn hít thật mạnh , rồi bước xuống nhà , cô nhờ quản gia phân phó mọi việc , hôm nay cô muốn mọi người nghỉ làm sớm , để trong nhà chỉ còn cô và anh . Quản gia cũng hiểu chuyện nên sai người dọn dẹp thật nhanh rồi nghỉ làm , còn ông thì phải chờ Được Thiệu Phàm về báo cáo mới nghỉ được , đầu đó đã xong , cô đi vào bếp chuẩn bị bữa tối cho hai người .

5h chiều , Được Thiệu Phàm lái xe về nhà , trong nhà giờ chỉ có lão quản gia già , ngoài ra chẳng thấy người làm nào cả.

“Chào ông chủ.”

“Mọi người đâu ?”

“Thưa . Hôm nay phu nhân ọi người nghỉ làm từ sớm , cả tôi cũng vậy ạ . Ngài đã về thì khi báo cáo xong tôi cũng nghỉ.” - Quản gia cung kính đáp . Được Thiệu Phàm nhũu mày khó hiểu . Cô tính làm gì vậy. Vươn bàn tay to rộng và rắn chắc ra mở cánh cửa phòng ngủ của cô và anh ra. Đôi mắt. Anh mở to nhìn bộ dạng của Từ Tử Hàn.

“A.....a...anh...về...về rồi...sao ?” - Từ Tử Hàn giật mình lấy áo khoác che người lại , Cô đang thử cái đầm ngủ lúc chiều mới mua thì đột nhiên cửa mở khiến cô quần quít kiểm thứ gì đó để che lại. Được Thiệu Phàm đắm đắm nhìn cô , trên người mặc chiếc đầm ngủ bằng lụa đỏ khá mỏng , cô khoét sâu để lộ đường cong là lướt của Từ Tử Hàn , mái tóc suôn dài thả trên vai , vì chiếc váy khá mỏng nên nội y của cô mờ mờ khuất sau lớp vải đỏ . Làn da trắng nõn , như đang câu hồn người đàn ông kia . Tim cô đập thình thịch chờ xem phản ứng của anh . Vậy mà anh lại đi lướt qua cô mở tủ lấy quần áo rồi thản nhiên bỏ ra ngoài. Từ Tử Hàn há hốc mồm nhìn anh . Sao anh...không có chút phản ứng gì hết vậy ??? Trong lúc cô hậm hực thì Được Thiệu Phàm ở ngoài phòng đang rạo rức . Cô trông thật rất quyến rũ , khiến cho anh như muốn nhào tới mà nuốt trọn . Phải kiềm chế lắm anh mới bình tĩnh được . Bảo bối của anh muốn dùng cách đó để anh hết giận sao ? Thật là đáng yêu !

Được Thiệu Phàm tắm xong liền đi xuống sảnh ngồi xem tạp chí . Anh đưa mắt nhìn vào trong bếp , thấy Từ Tử Hàn đang nấu ăn , vẫn là chiếc đầm ngủ đó nhưng cô lại mặc thêm áo khoác bên ngoài , Được Thiệu Phàm chăm chú nhìn cô tất bật với đồng thức ăn kia . Hồi lâu sau lại dọn lên bàn . thấy cô bước ra , Được Thiệu Phàm quay mặt lại , như đang say sưa đọc báo. Thanh âm ngọt ngào , trong trẻo phát ra “Thiếu Phàm , ăn cơm thôi .” Được Thiệu Phàm vờ như không nghe , vẫn chú tâm vào tờ báo , Từ Tử hàn bậm môi , cô hét lên “Thiếu Phàm , ăn cơm ! Ăn cơm !”

“Em ăn đi” – Anh lạnh nhạt nói , vẻ như chẳng mấy quan tâm . cô nhũu mày lại , nhớ lại những gì Lôi Lạc Kinh đã nói trong điện thoại , nắm lấy cánh tay anh , cọ phần ngực vào sát tay anh , dùng giọng nũng nịu nhất gọi tên hoặc là kêu chồng à... Cô nuốt nước miếng , hít một hơi thật là mạnh , dùng hết can đảm để làm như trên “Chồng à , đi ăn cơm đi . Em đói rồi ! Nhaa.” Được Thiệu Phàm ngưng lại , cánh tay của anh đang bị phần trên của cô cọ xát , ánh mắt vô tình nhìn xuyên qua lớp áo mỏng , đủ để thấy bộ ngực trỏ mã của cô . Nhịp tim chợt đập thật nhanh , cô thật biết cách dụ dỗ anh , Từ Tử Hàn thấy anh không lên tiếng , lại nũng nịu , cọ xát tay anh hơn , giọng nói ngọt ngào lại tiếp tục vang lên “Chồng à...” . Được Thiệu Phàm đưa mắt nhìn cô , tuy ngoài mặt vẫn lạnh lùng nhưng trong can tâm lửa dục đang từ từ trỗi dậy . Từ Tử Hàn tiến sát hơn , ghé vào tai anh thổi khí “Đừng giận em nữa mà.” Bàn tay nhỏ bé đặt lên lồng ngực vạm vỡ của Được Thiệu Phàm , cô ngược mắt nhìn anh . Anh vẫn bình tĩnh nhìn bộ dạng đầy khiêu gợi của cô , cánh tay anh bị kẹp giữa ngực cô , khiến cho bộ ngực bị ép lại , gương lên hơn . Chính lúc này anh thật muốn nuốt trọn cô. Mà...hành động mời gọi này là ai chỉ cho cô vậy ? Nghĩ đến đây , mảy mảy nhũu lại , anh đưa tay nâng cằm cô lên , nghiêm nghị cất tiếng “Là ai dạy em ?”

“Anh...hỏi làm gì ?” – Từ Tử hàn ngỡ ngàng nói , cô không phải lại chọc giận anh chứ !?

“Trả lời !?”

“Là...là do Lạc Kinh dạy , em...gọi hỏi anh ấy !?”

Dược Thiều Phàm im lặng , thì ra là cái tên chết tiệt kia tiêm vào đầu cô những thứ như thế này. Thấy mặt anh hầm hầm , cánh tay mảnh khảnh nắm lấy vạt áo anh , khẽ nói “Anh...đừng giận nữa !”

“Em...xin lỗi...!” – Từ Tử Hàn nắm chặt lấy áo , cô kim nước mắt lại , dù chỉ là một tiếng nấc nhẹ cũng không dám.

Anh nhìn cô , ánh mắt dịu lại , giọng anh trầm thấp mà ấm áp , chợt vang lên “Em sợ anh !?”

“Vâng ! “

“Tại sao?”

“Em...sợ anh giận ! Lúc giận...anh bỏ mặc em , em rất cô đơn....rất buồn...” – Từng giọt thủy tinh lấp lánh rơi xuống bàn tay đang nắm áo của Từ Tử hàn , không phải cô cố ý chọc cho anh giận...phải cảm nhận từng sự lạnh lùng của anh đối với cô thật rất khó chịu... Anh vòng tay ôm chặt cô , cảm nhận hương thơm dịu nhẹ của hoa oải hương từ trên người Từ Tử hàn cương chiều nói “Sẽ không giận nữa. Không cần phải khóc.”

“Thật sao ?”

“Phải !” – Anh buông cô ra , lau khoé mắt ướt đầm của Từ Tử hàn , đặt lên trán cô một nụ hôn , khoé miệng anh giương lên tạo một đường cong hoàn hảo “Em nghĩ cách này sẽ khiến anh hết giận.”

“Vâng” - Từ Tử Hàn ấp a ấp úng trả lời , khuôn mặt bỗng chốc ửng đỏ lên ... Dược Thiều Phàm đưa mắt nhìn cô , chắc sau này anh sẽ không giả vờ giận cô nữa đâu . Như vậy cô sẽ hỏi tên kia , hẳn sẽ nói đủ thứ , tiêm nhiễm vào đầu cô những thứ bậy bạ , như vậy chẳng phải bảo bối của anh sẽ bị ô nhiễm sao . Nghĩ đi nghĩ lại , anh cười tà , coi bộ lần này giận cô cũng không phải là không tốt , nhìn em , cô lúc này không phải là đang mời gọi anh sao... Vẫn nụ cười tà mị hoặc ấy , anh cất tiếng “Em muốn quyến rũ anh.” Từ Tử Hàn khó hiểu , đăm đăm nhìn Dược Thiều Phàm . Anh đưa tay kéo dây kéo áo khoác xuống , ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống cô khẽ nói “Không tệ” kèm theo tiếng tắc lưỡi, Từ Tử Hàn vội che lại , lo sợ nói “Anh...muốn làm gì ?”

“Là do em quyến rũ anh đấy nhé...”

Từ Tử Hàn im bặt , không dám nói thêm lời nào . Anh hết giận cũng tốt nhưng mà...còn việc anh muốn ăn cô thì...không tốt tí nào...

34. Chương 34

Dược Thiều Phàm cởi chiếc áo khoác của cô ra , ném sang một bên . Từ Tử Hàn che ngực lại , đỏ mặt nói “Đây là ở sảnh , sẽ bị nhìn thấy , chúng ta....không phải nên dừng lại sao ?”

“Cửa đã đóng , màn cũng đã kéo , em còn muốn sao ?” - Dược Thiều Phàm nghiêng đầu nhìn cô , cất tiếng nói.

“T...Tắt đèn.”

“Như vậy anh sẽ không thể thấy em.” Dứt lời , anh đưa tay kéo mạnh hai cánh tay đang che của cô , anh nhếch miệng cười “Em không mặc bra ?”

“Ừm...” - Từ Tử Hàn đỏ mặt cô nhắm mắt lại , xấu hổ đến nỗi ngay cả nhìn cũng không dám. Dược Thiều Phàm chợt buông tay cô ra , lạnh nhạt nói “Phải rồi , chẳng phải Lạc Kinh đã dạy em cách để quyến rũ anh sao ? Vậy thì bây giờ hãy cho anh thấy em đã nghe và học được gì !?”

“Hả ?”

“Làm đi.”

“Anh ấy...chỉ nói em làm giống lúc này , hết rồi...” - Cô ngượng ngạo trả lời.

“Vậy thì...anh muốn em quyến rũ anh.”

Từ Tử Hàn mếu máo nhìn anh , cô biết phải làm sao chứ ???

“Nếu không...anh sẽ không nói chuyện với em và không cho em ngủ chung nữa” - Được Thiếu Phàm cười tà , cô bặm môi , đó chẳng phải là câu nói cô uy hiếp anh hôm qua sao ??

“Chắc...vậy hôm nay em ăn cơm một mình nhé.” - Anh đứng dậy , Từ Tử Hàn vội níu tay áo Được Thiếu Phàm , khuôn mặt đỏ như trái cà chua , lí nhí nói “Em...sẽ làm.” Được Thiếu Phàm ngồi xuống , im lặng chờ hành động của cô . Từ Tử Hàn bắt đầu , cô hôn anh , dù là một nụ hôn không có kinh nghiệm , dù là cứng nhắc nhưng cô vẫn cố gắng làm cho anh thỏa mãn , Được Thiếu Phàm đột nhiên giữ đầu cô , cuồng nhiệt hôn Từ Tử Hàn , anh dẫn dắt nụ hôn của cô thêm điêu luyện , cô hiện tại đang khó thở , dù vậy cũng không dám buông ra . Một hồi lâu sau , anh mới chịu buông cô ra , Từ Tử Hàn thở hổn hển , cô ngồi lên đùi anh , bàn tay nhỏ xinh run run cởi những cúc áo sơ mi của anh , tim cô đang đập rất mạnh , nhiệt độ ngày càng nóng , sự im lặng này khiến anh có thể nghe rõ nhịp tim đang đập loạn xạ của cô . Đến cái cúc áo cuối cùng , hơi thở Từ Tử Hàn đột nhiên chậm lại , cả lồng ngực vạm vỡ , rắn chắc của anh hiện ra trước mắt cô , làm da màu lúa mạch , toát ra mùi hương dễ chịu , nhưng trên lồng ngực ấy xuất hiện một vết sẹo ngay ngực phải , có vẻ rất sâu , cô đưa tay chạm vào , ánh mắt nhìn anh khó hiểu hỏi “Anh...bị thương ?”

“Phải !” - Được Thiếu Phàm vuốt sợi tóc vương trên má cô , lạnh nhạt trả lời.

“Có đau lắm không ? Hình như rất sâu. Tại sao anh lại bị thương.”

“Anh quen rồi , không cảm thấy đau ! Là do bị kẻ thù ám toán.” - Anh chậm rãi nói. Vết thương này có từ 10 năm trước , do một lần anh truy sát kẻ phản bội trong bang Hắc Nguyệt mà bị thương. Từ Tử Hàn chăm chú nhìn vết thương , khuôn mặt hiện rõ sự lo lắng , cô biết rõ anh không phải người bình thường , vừa là chủ tịch một tập đoàn lớn mạnh vừa là lão đại trong hắc bang , tất nhiên sẽ không tránh khỏi việc dẫm máu nhưng như vậy sẽ rất nguy hiểm . Cô không muốn nhìn thấy anh bị thương . Cô cúi người , hôn lên vết thương , cô nhẹ giọng “Em rất lo cho anh.”

“Không cần phải lo . Em cứ tiếp tục việc đang làm” - Anh híp mắt nói . Cô nhìn anh , rõ ràng là đang nói chuyện rất nghiêm túc mà , con người anh sao lại...Thấy cô trầm mặc như vậy , lời trêu ghẹo lại phát ra “Sao hả.” Nhìn vẻ mặt tự cao tự đại của anh , Từ Tử Hàn thật rất tức giận , cô nhướn người đặt cặp môi đỏ mọng của mình lên cặp môi mỏng quyến rũ của anh , Được Thiếu Phàm vẫn ngồi im mà hưởng thụ cho đến khi...môi của anh bị cô cắn mạnh. Anh nhúm mày , Từ Tử Hàn buông ra , bặm môi trừng mắt nhìn anh , cô vừa mới cắn anh...một dòng máu tươi , Được Thiếu Phàm sững người nhìn cô , tuy cô có chút sợ nhưng vẫn cương quyết trừng mắt với anh.

“Từ Tử Hàn...” - Anh nhúm mày , nhấn mạnh từng chữ như đang biểu hiện sự tức giận. Dù cô có can đảm thế nào thì khi thấy khuôn mặt tối sầm của anh sự can đảm vừa nãy chợt biến mất trong không trung , Từ Tử Hàn cúi đầu , lí nhí nói “Em xin lỗi.”

“Lau đi !”- Được Thiếu Phàm cất tiếng , khuôn mặt vẫn lạnh như tiền , anh đưa ngón tay trở chỉ vào môi dưới , hiểu câu nói của anh , Từ Tử Hàn hôn lên phần môi dưới đang bị chảy máu của anh , cô đưa lưỡi liếm vết thương , thật nhẹ nhàng , và rất ấm . Cái lưỡi thơm tho của cô lượn xung quanh khóe miệng anh , càng làm kích thích dục vọng ham muốn của Được Thiếu Phàm . Anh cũng thật không ngờ cô lại dám làm như vậy . Cứ nghĩ là cô sẽ lấy khăn lau chứ không phải dùng miệng. Được Thiếu Phàm trầm mặc , cả lồng ngực rắn chắc của anh đang cọ sát với ngực của Từ Tử Hàn , như đang khiêu khích dục vọng của anh. Khi đã “lau” xong , cô vốn định buông ra , nhưng khi vừa mở mắt , Được Thiếu Phàm đưa tay kéo cô lại , hung hăng hôn cô. Cô gái này thật quá khiêu gợi , hành động mời gọi này khiến anh không thể kiềm chế dục hỏa trong lòng được. “ưm...” Từ Tử Hàn kêu nhẹ , nụ hôn của anh quá cuồng nhiệt , hai cánh tay thon thả vô thức leo lên cổ anh . Tiếng rên của cô khiến cho Được Thiếu Phàm càng hôn cô sâu hơn , cơ hồ có chút thô bạo , dây áo trên vai Từ Tử Hàn bị tuột xuống. Đến lúc cảm nhận được hơi thở đứt quãng của cô , anh mới dừng lại , nhìn khuôn mặt nhỏ xinh đang ửng đỏ , cùng đôi mắt mị hoặc của Từ Tử Hàn khiến dục hỏa cứ dâng lên .

Được Thiếu Phàm nâng cằm cô lên , ánh mắt đục ngầu , như là sắp biến thành sói xám , thanh âm trở nên ảm áp “Là em đang đốt lửa đấy nhé.” Từ Tử Hàn như hiểu được câu nói mập mờ của anh , khuôn mặt càng đỏ lên , chiếc đầm ngủ màu đỏ tuột xuống , để lộ nơi đầy đà của cô , giương ra trước mắt anh. Đến

nước này , thú trên chộc cô đã bị anh nhanh chóng ném vào không trung. Được Thiếu Phàm đề cô xuống ghế sofa rộng dài , cởi bỏ cái đầm ngủ màu đỏ của cô , bắt đầu phần tiếp theo . Từ Từ Hàn bị anh làm mê man , hết lần này đến lần khác , hôn sâu lên môi cô , khắp cơ thể trắng nõn hiện đầy ấn ký màu đỏ . Đó là dấu ấn chứng tỏ quyền sở hữu của anh đối với cô. Sau hai lần vận động , Được Thiếu Phàm nhẹ nhàng bế cô vào trong phòng , đắp chăn thật cẩn thận cho cô rồi đi xuống bếp . Cô vẫn chưa ăn tối , thế nào cũng sẽ đói bụng đợi khi nào cô tỉnh dậy Được Thiếu Phàm sẽ chuẩn bị bữa tối cho cô....

Đêm khuya , tòa biệt thự phương Tây phá lệ yên tĩnh , ánh sáng mờ ảo từ ánh trăng chiếu qua cánh cửa sổ sát đất vào phòng của cô và Được Thiếu Phàm. Từ Từ Hàn nằm trong lòng anh mơ màng tỉnh dậy , cô dụi dụi đôi mắt ướt nhẹp , ngáp nhẹ một cái , Từ Từ Hàn nhấc nhẹ tay của Được Thiếu Phàm ra , cố gắng ngồi dậy “Đói quá.” - Từ Từ Hàn nhìn anh , bất mãn nói nhỏ. Tất cả cũng là tại anh , hết giận là được rồi sao lại khiến cô ôm bụng đói mà đi ngủ chứ. Cô đưa tay lay người anh , “Thiếu Phàm...Thiếu Phàm à ! ” Được Thiếu Phàm nhú mày , mở mắt ra , thanh âm trầm thấp lạnh tanh vang lên giữa đêm khuya “Chuyện gì ?”

“Em đói...” - Từ Từ Hàn phụng phịu nói . Kèm theo đó là khuôn mặt giận dữ. Được Thiếu Phàm ngồi dậy với tay lấy cái áo khoác bên cạnh khoác lên người cô , cái áo rộng thùng thình , phần tay áo dài hơn tay cô một khúc . Anh vén tóc cô gọn gàng , cứng chiều cắt tiếng “Đi xuống dưới ăn cơm.” Rồi bước xuống giường, chọt cô lên tiếng “Anh à...”

Nghe giọng nói cô chọt ngọt một cách lạ thường , anh nhú mày quay lại . Từ Từ Hàn giang hai tay ra , híp mắt nói. “Bé em.”

“Sao ?”- Anh khó hiểu nhìn cô , cô....sao lại không nhéo đến vậy !???

“Là tại anh khiến em không ăn cơm được , bây giờ em rất đói . Không đi nổi.”

“Hàn nhi...em bắt đầu biết nói dối từ khi nào vậy hả?”

“Không biết ! Anh bế em đi.”

Không còn cách nào khác , anh đành phải bế cô . Ra khỏi phòng , Được Thiếu Phàm bước từng bước đi xuống dưới sảnh . Phát hiện có tiếng bước chân , đèn trong nhà chọt sáng bừng lên . Đặt cô ngồi xuống ghế trong nhà bếp , Được Thiếu Phàm lấy thức ăn đã chuẩn bị lúc tối đem hâm lại . Từ Từ Hàn ngồi trên ghế chăm chú nhìn anh . Cô đang phạt anh đó nha ! Phải bắt anh phục vụ cô Được Thiếu Phàm đặt thức ăn lên bàn , đưa đũa cho cô rồi kéo ghế ngồi xuống.

“Ừm...không thò tay ra được !” - Từ Từ Hàn vươn tay ra , nhưng bàn tay nhỏ bé bị lớp áo dài che mất . Cô quay sang nhìn anh , tủm tỉm cười “Thiếu Phàm , em không ăn được . Đút em anh đi.”

“Em đang cố tình muốn hành hạ anh sao ?”

“Ừm..không có nha . Nè nè , mau đút đi . Em đói lắm rồi.”

Được Thiếu Phàm nhìn cô , bảo bối của anh đang muốn giở trò gì đây ? Không phải là đang cố tình muốn trả thù anh đấy chứ ? Được Thiếu Phàm nhếch môi cười , đưa tay nhấc cô lên đặt trên đùi anh . Từ Từ Hàn giật mình la lên “Anh làm gì vậy ?”

“Chẳng phải em muốn anh đút ăn sao ? Vậy thì phải ngồi ở đây ? Tay anh ngắn lắm không đút cho em được , nếu em ngồi ở đó.” - Anh cười trên ghẹo , đưa đũa gắp thức ăn đưa tới miệng cô , nỉ non nói “Há miệng ra.” Từ Từ Hàn bĩu môi , anh thật không dễ ăn hiếp chút nào , nhưng dù sao cũng phải ăn trước đã , “A...Ừm..” Cô há miệng cho anh đút , vui vẻ nhai miếng thịt chiên thơm ngon . Đường như là rất thỏa mãn . Được Thiếu Phàm nhin không nổi nhéo má cô một cái . Thế là giữa đêm khuya , anh phải đút cô ăn , đưa nước cô uống , chấp nhận làm osin cho cô . Còn Từ Từ Hàn sau khi ăn no lại nằm yên trong lòng ăn mà ngủ . Cảm giác vô cùng hạnh phúc

Vài ngày sau đó , khi mọi thứ lại bình yên như thường lệ . Buổi sáng ngày cuối xuân , ánh nắng ấm áp len lỏi qua tấm màn cửa sổ , chiếu vào phòng ngủ của đôi vợ chồng trẻ . Từ Từ Hàn tỉnh dậy , vươn vai một cái rồi bước xuống , cô nhìn bên cạnh không thấy anh . Chắc là anh đã đi làm rồi . Cô mặc bộ đồng phục

trường Diamond . Chải tóc gọn gàng rồi bước xuống dưới. Thấy anh ngồi xem tin tức trên sofa , Từ Tử Hàn vội chạy lại “Thiếu Phàm . Chào buổi sáng” Được Thiếu Phàm bỏ tách cà phê xuống. Ngoắc ngoắc“Lại đây.”

“Hửm ?” - Từ Tử Hàn khó hiểu bước lại , anh đưa tay kéo cô ngồi xuống bên cạnh , một tay đưa lên giữ chặt đầu cô , anh dịu dàng hôn lên cánh môi anh đào của Từ Tử Hàn . “Chào buổi sáng.” - Lời ngon ngọt biến mất trên khóe môi. Khuôn mặt nhỏ bé của Từ Tử Hàn chợt đỏ ửng. Dạo này anh rất thích hôn cô , mỗi lần gặp anh là cô lại bị anh hôn đến mức tim như muốn nhảy vọt ra ngoài. Thấy cô ngồi thẩn thờ , Được Thiếu Phàm nhéo mạnh bên má trắng nõn của Từ Tử Hàn“Á...a...anh làm cái gì vậy ! Đau lắm đó !”

- Từ Tử Hàn đưa tay xoa xoa , ai oán nói.

“Bị anh hôn đến nỗi mơ màng luôn sao ?” - Được Thiếu Phàm cười trêu chọc

“Không...không có. Anh đừng có mà ảo tưởng.”

“Vậy sao ?” - Anh cười tà , tiến đến gần cô , Từ Tử Hàn vội lùi lại .

“Anh muốn làm gì ? Em..em phải đi học đó.”

“Không cần đi học cũng được.”

“Anh...không được làm cần...” - Cô đưa tay đẩy anh , khuôn mặt đỏ bừng.

“Sáng sớm hôm nay công ty Âu Thức do Chu Tổng - Chu Hiểu Minh đứng đầu đã tuyên bố phá sản . Theo như lời Chu tổng nói : Thì ông đã bị hãm hại , có người đứng đằng sau bày trò. Nhưng nguồn tin được biết thì do ông làm ăn bị thua lỗ , cổ phiếu giảm nhanh chóng , các cổ đông đầu tư vào tập đoàn Âu Thức đồng loạt rút ra , và đặc biệt Chu Hiểu Minh còn đã trốn thuế nhiều năm , kinh doanh bất động sản phi pháp .. Hiện tại Chu tổng đã bị cảnh sát bắt giữ , niêm phong tài sản , vợ và con gái tên là Chu...”

*Bíp... - Được Thiếu Phàm tắt ti vi , kéo cô đứng dậy “Không cần phải xem , đi ăn sáng.”

“Vâng !”

Sau khi dùng bữa sáng xong , Được Thiếu Phàm đưa Từ Tử Hàn đến trường. Hôm nay anh đặc biệt có chuẩn bị bữa sáng cho cô đựng trong hộp cơm bằng nhựa cao cấp hình trái dâu dài. Từ Tử Hàn tươi tắn đi vào lớp . Cơm của anh làm chắc chắn sẽ rất ngon

*Cạch.... Mở cửa bước vào . Từ Tử Hàn liền thấy bằng hữu mới làm quen vậy tay lại , cô hí hóp tươi cười bước tới.

“Thinh Thinh , Tiểu Linh ! Xin chào.”

“Hi...chào buổi sáng.” - Doãn Thinh Thinh tươi tắn , mở miệng chào.

“Chào cậu.” - Uất Mỹ Linh cũng vui vẻ nói . Cô ngồi xuống chỗ , lấy sách vở để gọn troq học bàn.

“Nè nè , cậu biết gì chưa . Tập đoàn của Chu Tuyết Kỳ vừa mới phá sản rồi đó.” - Doãn Thinh Thinh chợt lên tiếng.

“Phá sản sao ?”

“Ừ ! Là tập đoàn Âu Thức , Chu Tuyết Kỳ và mẹ cô ta đã ỏ trốn rồi.” - Doãn Thinh Thinh say sưa nói , Từ Tử Hàn có chút bất ngờ thì ra công ty lúc sáng cô xem ti vi là của Chu Tuyết Kỳ , nghe nói đó là một tập đoàn cũng khá lớn vậy mà chỉ phá sản troq vòng 1 đêm... Nghĩ đến đó , cô chợt nhớ tới công ty của Được Thiếu Phàm , cũng là một tập đoàn lớn mạnh , cô lo sợ có khi nào sẽ giốngg như tập đoàn Âu Thức. Đang mơ màng suy nghĩ chợt có tiếng nói trầm bổng vang lên “Tử Hàn...”

Cô nốc mắt nhìn , là Âu Văn Tịnh ? “Có...chuyện gì sao ?”

“Người hôm trước là ai vậy ?” - Âu Văn Tịnh lạnh giọng hỏi.

“Anh ấy là chồng chưa cưới của tôi.” hần nghe câu trả lời của cô , khuôn mặt tối sầm lại . Cách trả lời rất dứt khoát. “Hình như em chỉ mới 17tuổi. Còn anh ta hình như đã hơn 25.”

“Phải , nhưng...đó không phải là vấn đề.”

“Chỉ là chồng chưa cưới thì không sao. Từ Tử Hàn , chiều hôm nay tôi sẽ tuyên bố với anh ta . Tôi...sẽ cướp em.” - Hân thản nhiên nói , khuôn mặt vô cùng nghiêm túc không một chút bồn chồn . Cả lớp ai cũng chăm chăm nhìn cô , sự ngạc nhiên nhất chính là cô chỉ mới 17 tuổi. Từ Tử Hàn cắn chặt môi dưới , không phải hồ sơ ai lịch của cô đã bị anh phong tỏa rồi sao . Với lại nếu để Thiếu Phàm biết được , cô sẽ không thể đi học nữa . Từ Tử Hn đứng dậy cương quyết nói “Tôi không thích anh , mãi mãi sẽ không thích anh.”

Âu Văn Tịnh tối sầm mặt lại nhưng vẫn giữ dáng vẻ bình tĩnh , đưa tay nghịch cọng tóc mượt mà của cô. “Rồi em sẽ thích tôi . Từ trước đến giờ chưa ai dám nói không với tôi. Kể cả em cũng không được.”

Từ Tử Hàn gương mặt nhìn đầy tức tối. Tại sao hân có thể ngang ngược như thế ???

“Tiểu Hàn...” - Doãn Thinh Thinh chợt lên tiếng , cô quay đầu nhìn , rồi thở dài ngồi xuống. Doãn Thinh Thinh lại nói tiếp “Cậu 17 tuổi thật sao ?”

“Ừ , xin lỗi vì đã giấu cậu , đáng lẽ mình phải gọi cậu là chị mới đúng.” - Từ Tử Hàn áy náy nói .

“Không sao , mà phải công nhận , cậu học giỏi thật đó . Chỉ mới 17 tuổi mà đã học đại học rồi. Chúng ta cứ xưng hô như trước được rồi.”

“Ừ.” - Từ Tử Hàn khẽ cười. Nhưng vấn đề bây giờ là không để anh biết được , nếu không công cô bỏ ra năn nỉ anh cho cô đi học rồi sao ?? Thật là bức quá đi . Từ Tử Hàn trong lòng không ngừng ai oán....

Tiết học kéo dài hơn 1 tiếng rưỡi , Từ Tử Hàn ngồi học mà trong lòng không yên. Cô lo rằng chiều nay sẽ lại có chuyện . Mấy ngày nay , anh đã đối tính rất dễ giận , cô không biết là do anh cố tình muốn bắt nạt cô hay là trở nên khó tính . Thấy tâm trạng cô không tốt Doãn Thinh Thinh ngồi bên cạnh , khẽ lên tiếng “Tiểu Hàn , cậu sao vậy ?”

“Ừm...mình đang lo...chiều nay...” - Từ Tử Hàn ngập ngừng , cô không biết phải nói sao cho Doãn Thinh Thinh hiểu . Được Thiếu Phàm đã dặn cô là không nên kể quá nhiều chuyện của cô cho người khác biết....

“Cậu lo rằng , chiều nay sẽ có chuyện ?”

“Ừ...”

“Ai...Âu thiếu là một người rất ngông cuồng , chỉ sợ anh ta sẽ làm loạn . Mà vị hôn phu của cậu thế lực có lớn lắm không ? ”

“Anh ấy là chủ....” - Từ Tử Hàn chợt khựng lại , nếu để cho Doãn Thinh Thinh biết thân thế của cô , chỉ sợ cô ấy sẽ tránh xa cô . Anh cũng không muốn nhiều người biết bởi vì sợ cô sẽ gặp nguy hiểm , Từ Tử hàn cũng muốn có người bạn thật sự nên cũng đành phải giấu kín , cô lại cất tiếng nói tiếp “Anh ấy là chủ của một tiệm buôn bán phụ tùng xe hơi.”

“Phụ tùng xe hơi ? Nhưng mình thấy anh ta đi chiếc siêu xe hàng hiếm đón cậu mà.”

“Thật ra , đó là chiếc xe của bạn anh ấy . Chỉ là đang đưa cho anh ấy bảo quản thôi.” - Tim cô đập thình thịch , đây là lần đầu cô nói dối người khác , tim như muốn rút ra ngoài .

“Thì ra là vậy... Vậy thì không ổn rồi , chỉ sợ Âu thiếu sẽ làm khó chồng của cậu thôi !” - Doãn Thinh Thinh cảm thán . Biết bao cô gái muốn Âu Văn Tịnh để ý , vậy mà Từ Tử hàn lại từ chối . Đủ biết cô rất yêu vị hôn phu kia . Nhưng mà...nếu như vậy cuộc sống cô và anh ta sau này sẽ gặp khó khăn thôi...

“Chắc là không sao đâu !?” - Từ Tử hàn thở dài , cô chỉ cầu mong hôm nay Được Thiếu Phàm có việc đột xuất không thể đi đón cô được , thay vào đó sẽ nhờ Tiều Tường đi đón . vậy thì mọi chuyện sẽ tốt đẹp hơn....

35. Chương 35

Bữa trưa tại trường Diamond , Từ Tử Hàn cùng hai người bạn xuống căn. - tin ăn trưa. Bữa trưa do anh làm rất ngon và đẹp mắt . Cô không ngờ anh cũng biết nấu ăn.

“Tiểu Hàn , đây là bữa trưa của cậu sao ? Là do ai làm vậy ? Nhìn thật đẹp mắt.” - Doãn Thỉnh Thỉnh ngồi kế bên trầm trồ khen.

“Hiiii...là của anh ấy làm ỉnh.” - Từ Tử Hàn híp mắt nói.

“Là vị hôn phu của cậu sao ?” - Uất Mỹ Linh cũng cất tiếng . Nhìn hộp cơm của Từ Tử Hàn thật không thể chê vào đâu được. Dù là đơn giản nhưng lại rất đủ chất dinh dưỡng.

“Ừ ! Anh ấy đã cất công dậy sớm để chuẩn bị ỉnh.”

“Hai người sống chung sao ?”

“Cái này...Do ba mẹ mình mất nên anh ấy đưa mình về nhà sống chung. Nhưng mà...mình...và anh ấy...ở khác phòng.” - Từ Tử Hàn vội vã nói...Aizzz Sao cô cứ phải nói dối nhiều như thế...Thật mệt mỏi mà...

“Vậy sao ? Nè , mau ăn thôi , nếu không sẽ trễ đó.”

“Ừ.” - Từ Tử Hàn mỉm cười , cô đang định gấp miếng tôm thơm ngon thì đột nhiên một trái banh bóng rổ từ xa bay tới đập mạnh vào bàn làm cho hộp cơm của cô bắn lên , rồi đổ xuống đất. Từ Tử Hàn ngậy người nhìn hộp cơm đổ vỡ , Doãn Thỉnh Thỉnh và Uất Mỹ Linh cũng giật mình.

“Ấy...thật xin lỗi . Tôi không cố ý.” - Hoàng Ngạc Lâm tiến đến , áy náy nói. Từ Tử Hàn vẫn ngậy người , tay vẫn cầm đĩa , ánh mắt liếc nhìn hộp cơm. Doãn Thỉnh Thỉnh thấy vậy vội lên tiếng “Tiểu Hàn...Tiểu Hàn à !”

“Hộp cơm.....hic....hộp cơm của mình...hộp cơm của Thiếu Phàm...”- Cô quay sang nhìn Doãn Thỉnh Thỉnh , khuôn mặt như biến sắc.

“Thật xin lỗi, mình không cố ý.” - Hoàng Ngạc Lâm cúi đầu rồi rít xin lỗi.

Cô cũng không thèm trả lời , cúi người nhặt hộp cơm lên , cái hộp trống rỗng chỉ còn vương lại vài hột cơm . Nếu như lúc về anh hỏi cô là có ngon không , thích món nào nhất , mùi vị thế nào thì cô phải trả lời làm sao . Quả thật cô chỉ muốn bình yên mà đi học thôi , không cần phải có chuyện rắc rối như vậy chứ !?? Từ Tử Hàn lo lắng , trong lòng bất an vô cùng.

“Tiểu Hàn , cậu đừng lo , mình sẽ mua cho cậu hộp cơm khác , nếu không ăn cơm chung với mình cũng được.” - Doãn Thỉnh Thỉnh lay người cô , Từ Tử Hàn mím môi trả lời “Nếu anh ấy hỏi , mình...phải trả lời làm sao ?”

“Để tôi mua cho em phần cơm khác . Sẽ ngon hơn phần cơm kia.” - Một giọng nói trầm ấm phát ra . Âu Văn Tịnh đặt lên bàn một phần cơm hải sản rất phong phú và mắc tiền . Từ Tử Hàn lắc đầu xua tay “Không cần .”

“Được rồi , chúng ta tính sau , mau sang bàn khác ăn cơm. Kẻo trễ.” - Uất Mỹ Linh nhìn đồng hồ vội lên tiếng. Từ Tử Hàn cùng Doãn Thỉnh Thỉnh đứng dậy đi sang bàn khác . Âu Văn Tịnh lại lmột lần nữa bị cô từ chối khiến trong lòng càng tức giận , liền kéo ghế ngồi xuống bàn của bọn Tử Hàn. “Tại sao em cứ phải từ chối tôi ?”

“Tôi bị dị ứng.” – Từ Tử Hàn nhàn nhạt trả lời , đưa đĩa gấp thức ăn trong phần cơm của Doãn thỉnh Thỉnh , thà cô ăn ít còn hơn là phải ăn đồ ăn của Âu Văn Tịnh.

“Dị ứng ?”

“Phải , tôi dị ứng với cua.”

“Vậy để tôi đổi phần khác.” – Hấn kéo ghế đứng dậy , định quay mặt đi , nhưng cô lại lên tiếng. “Không cần , tôi không thích . Tôi ăn chung với Thỉnh Thỉnh được rồi.”

Hắn nhú mồm , Từ Tử Hàn thật không hiểu nổi , tại sao anh ta lại có thể mặt dày đến vậy ? Cô đã nói không thích rồi mà. Cô xúc một muỗng cơm thật to , rồi sau đó nhanh chóng nhai nuốt , lại cất tiếng “Tôi ăn xong rồi . cũng no rồi không cần ăn nữa. Thỉnh Thỉnh , Tiểu Linh...mình lên lớp trước.” – Dứt câu , Từ Tử Hàn vội chạy lên tầng hai , để mặc ọi người đang nhìn cô , bàn tán xôn xao. Âu Văn Tịnh nhất thời xấu hổ , cơ hồ có chút mạnh bạo bóp nát hộp cơm , tức giận mà quay đi. Đoạn Thỉnh Thỉnh đành phải thở dài , Từ Tử Hàn chỉ mới ăn 1 muỗng nhỏ cơm vậy mà nói là no sao ? Chắc lát nữa cô phải mua thêm thức ăn cho bạn học đáng yêu kia thôi.

Sau khi chạy lên tầng hai , cô ra đứng ở ban công , nơi ấy ít sinh viên qua lại , dựa người vào ban công , chán nản thở dài. Hộp cơm do Được Thiếu Phàm cất công làm cho cô giờ đã không còn , thấy cô buồn bã như thế Triệu Dĩnh Tâm từ trong toilet bước ra. “Phu nhân ! Ngài có cần tôi đi mua thức ăn không ?” Cô ngược mắt nhìn Triệu Dĩnh Tâm , đôi mắt rử xuống “Không cần ! Phải rồi , việc lúc này , chị đừng nói cho Thiếu Phàm biết nhé.”

“Chuyện đó...thật xin lỗi , nhưng tôi không thể làm vậy . Nếu để cho chủ tử biết được , thuộc hạ sẽ bị giết mất.”

“Aizz...” – Từ Tử Hàn thở dài cảm thán, đang trong lúc không biết làm sao thì điện thoại của cô rung lên , là số của Được Thiếu Phàm , cô hít một hơi thật mạnh , sau đó tươi cười bắt máy “Thiếu Phàm !”

“Đã ăn trưa chưa ?” – Giọng nói trầm thấp lại có chút dịu dàng vang lên trong điện thoại. Từ Tử Hàn nghe câu hỏi của anh, do dự một chút rồi trả lời “Ừm...em...đang ăn !”

“Vậy sao ? Có ngon không ?”

“Rất ngon ! Phải rồi , Thiếu Phàm à , chiều nay anh không cần phải đón em.”

“Tại sao ?”

“Ừm...em...em...à...em định đi mua cho anh một ít đồ.”

“Mua cho anh ?”

“Vâng ! “

“Anh có thể đưa em đi.”

“Không được.” – Cô vội hét lên , khiến cho anh hơi ngạc nhiên , trầm mặc một phút , Từ Tử Hàn vội lên tiếng “À...em đi chung với chị Tâm Tâm, em muốn giữ bí mật...đợi khi em về nhà em sẽ tặng anh.” – Cũng vì lời nói dối này , lại khiến cô cảm thấy vui vui , trong lòng chợt hạnh phúc , hai bên gò má bỗng chốc ửng đỏ lên. Có vẻ như cô thật muốn tặng quà cho anh. Được Thiếu Phàm nghe vậy khóe miệng vô thức giương lên , thanh âm dịu dàng lại vang lên qua điện thoại “Được rồi , vậy nhớ về sớm.”

Cúp máy xong , cả người cô chợt bủn rủn , cô thở phì phò , ôi trời à...Dù nói gì , thì đây cũng là lần đầu cô nói dối anh...tim cô đập rất mạnh và loạn xạ . Thấy cô như vậy , Triệu Dĩnh Tâm chợt lên tiếng. “Phu Nhân , cô không sao ?”

“Ừm...không sao ! Phải rồi , chiều nay chị giúp em chặn Âu Văn Tịnh lại nhé !”-

“Vâng.”

Từ Tử Hàn quay người đi ra dãy hành lang dài , để đi vào lớp Z , Triệu Dĩnh Tâm cũng núp vào bóng tối. Tiếng chuông vào lớp vang lên inh ỏi , toàn bộ sinh viên khối A ồa vào lớp . Từ Tử Hàn đang nằm ngủ , bị tiếng ồn làm thức giấc . Nhưng cô lười biếng mở mắt nên vẫn nằm im cho đến khi một tiếng gọi phát ra “Tiểu Hàn à.”

“Ừm...” – Từ Tử Hàn ưm một tiếng , hai hàng mi giật giật lười nhác mở mắt ra , cô ngược mắt uể oải nhìn Doãn Thỉnh Thỉnh .

“Cho cậu ! Lúc này cậu ăn không nhiều , nên mình mua cho cậu cái bánh nè.”

“Ừm...cảm ơn cậu.” – Cô híp mắt cười , Doãn Thinh Thinh ngồi xuống bên cạnh . Tiết học lại bắt đầu , Từ Tử Hàn quả thật rất đói , lại còn rất buồn ngủ nữa...Cô luôn mong có thể ngày nào cũng đi học vui vẻ là được , vậy mà hết chuyện này đến chuyện kia xảy ra...

Hết một ngày học mệt mỏi , Từ Tử Hàn vội vã thu dọn sách vở , nhanh chóng đứng dậy , kéo ghế ra “Thinh Thinh , Tiểu Linh mình về trước nhé.” – Rất nhanh , cô phóng ra khỏi cửa , ngay cả Âu Văn Tịnh cũng không kịp giữ cô lại , Doãn thinh Thinh và Uất Mỹ Linh cũng đơ người.

“Cậu ấy từng tham gia chạy Marathon sao?” – Uất Mỹ Linh thắc mắc lên tiếng .

“Không biết.” – Doãn Thinh Thinh lắc đầu , đôi mắt vẫn nhìn ra cửa đầy ngạc nhiên.

Chạy ra khỏi dãy cửa sinh viên khối A , Từ Tử Hàn mới thở phào nhẹ nhõm , lúc này cô chạy nhanh quá nên bây giờ khá mệt . Nghỉ ngơi một chút , cô bước ra khỏi cánh cổng trường to cao , Triệu Dĩnh Tâm đi bên cạnh Từ Tử Hàn , cô đã đề nghị đi xe cho Từ Tử Hàn không mệt , nhưng cô lại không chịu . Dạo quanh khu phố tập nập Từ Tử Hàn quyết định đi vào cửa hàng bán đồ nam . Cánh cửa kính được đẩy vào , tiếng ding dong chọt vang lên . Hai nhân viên đang đứng nói chuyện thấy cô bước vào liền cúi đầu chào . Cô gái trước mặt họ thật là một mỹ nhân nhỏ , chỉ khoảng 17 , 18 tuổi , mang vẻ đẹp mỹ lệ thoát tục , dáng vóc eo thon vừa vặn , đôi mắt to tròn xinh đẹp , con ngươi đen láy lấp lánh hết như đang có nước , cái mũi nhỏ xinh , cặp môi đỏ mọng chọt nhoén miệng cười , nụ cười cũng thật ngọt ngào cho dù chỉ là thoáng qua cũng đủ mê hoặc chúng sinh rồi . Cô gái kia mặc trên người bộ đồng phục trường Diamond nổi tiếng , ắt hẳn là tiểu thư con nhà quyền quý . Nhân viên phục vụ chọt tiến tới , niềm nở nói “Tôi có thể giúp gì cho quý khách ạ ?”

“Tôi muốn mua mấy cái áo sơ mi nam cùng một vài cái cavat” - Giọng nói trong trẻo , ngọt ngào phát ra từ đôi môi đỏ mọng kia , thật khiến cho người ta phải chăm chú lắng nghe đến ngớ người . Nhân viên phục vụ dẫn cô tới quầy áo sơ mi nam cao cấp , cất tiếng nói “Đây là những loại áo sơ mi cao cấp và tốt nhất ở cửa hàng chúng tôi . Quý khách cứ tự nhiên chọn lựa.”

Từ Tử hàn gật đầu cảm ơn , rồi chăm chú nhìn đồng áo sơ mi đầy màu sắc kìa . Bây giờ cô mới chọt nhớ là , cô không biết anh thích màu gì . bần khoản mãi cô lấy điện thoại ra gọi cho anh. Nhưng chỉ có tiếng chuông vang lên , không có người bắt máy , Từ Tử hàn thở dài , cất điện thoại vào cặp , chắc bây giờ anh đang bận họp. Theo cảm tính , cô lấy cái áo sơ mi Dior màu vàng nhạt lên xem , thấy cũng ổn , cô lại lựa thêm vài cái nữa. Triệu Dĩnh Tâm đưa tay cầm giúp cô , Lựa song áo sơ mi Từ Tử Hàn ngó qua quầy trưng bày cavat .

“Chị Tâm Tâm , chị thấy cái nào đẹp.” – Từ Tử Hàn cầm một cái cavat màu xanh lam một cái màu xám tro đưa cho Triệu Dĩnh Tâm xem.

“Tôi thấy hai cái đều đẹp. Phụ nhân , cô cứ chọn đi , dù có là màu gì , hình dáng ra sao . Chắc hẳn ông chủ cũng sẽ rất thích.”

Nghe câu nói của ám vệ , hai bên gò má cô hơi ửng hồng . Từ Tử Hàn híp mắt nói “Vậy lấy cả hai “ Sau đó , đưa tay lấy thêm vài cái nữa. Nhân viên phục vụ nghe người con gái mặc áo đen kia gọi cô là “phụ nhân” , trong lòng có chút bất ngờ , cô chỉ mới mười mấy tuổi mà đã có chồng rồi sao ??? Thật là lạ...

“Tôi muốn mua ghim cài cavat , ở đây có loại nào làm bạch kim không vậy ?” – Từ Tử hàn lên tiếng , đánh thức tâm của nhân viên phục vụ đang mơ màng kìa. Cô ấy vội trả lời “Thưa có ạ , mời đi theo tôi.”

“Đây là những ghim cài cavat bằng bạch kim , rất tốt , và được thiết kế rất tinh tế.”

Từ Tử Hàn xem qua một lượt , đưa tay cầm cái ghim cài bạch kim lên xem . Đó là chiếc ghim dài , thiết kế theo hình chữ nhật dài , ở giữa gắn một khối hình vuông , bên trong là viên đá phỉ thúy xanh quý hiếm , phần đuôi có gắn một sợi dây móc , nhìn chiếc ghim cài bạch kim chắc hẳn giá tiền cũng không ít . Cô rất ưng ý với chiếc ghim cài này .”Gói lại tất cả dùm tôi.”

“Tất cả sao ạ ?” – Nhân viên phục vụ trở mắt hỏi.

“Phải.” – Từ Tử Hàn khẽ mỉm cười . người nhân viên kai liền ôm đồng hồ , hí hửng tới quầy thanh toán . Cô rút tấm thẻ Visa bạch kim từ trong ví ra đưa cho nhân viên ở quầy thanh toán . Quẹt một cái , rồi trả lại cho cô . Những chiếc áo sơ mi được gói lại cẩn thận để riêng với cà vạt và cái ghim cài áo kia.

“Của quý khách đây ạ.” – Nhân viên phục vụ đưa cho cô những cái túi rồi vui vẻ nói . Từ Tử Hàn cầm lấy rồi đi về .

Ánh hoàng hôn vừa buông xuống , Từ Tử Hàn cũng vừa mới về đến nhà , Được Thiệu Phàm đã đứng trước cửa chờ cô . Thấy bóng dáng của anh , Từ Tử Hàn như một tinh linh nhỏ nhanh chóng chạy ào tới , Được Thiệu Phàm cũng giang tay ôm trọn lấy cô vào lòng , anh vùi đầu vào vai cô , tận hưởng hương thơm dịu nhẹ từ mái tóc đen láy bóng bèn . “Thiệu Phàm , chào anh.” – Từ Tử Hàn rúc đầu trong lồng ngực rắn chắc của anh , hạnh phúc nói .

“Chào em ! Bảo bối.” – Được Thiệu Phàm mỉm cười , hôn nhẹ lên cái trán trắng nõn của cô .

“Nè , nè , em có mua rất nhiều quà cho anh. Chị Tâm Tâm , mau lại đây.”

“Chủ tử.” – Triệu Đình tâm cung kính cúi đầu chào , đưa cho cô mấy cái túi to .

“Được rồi , mau vào nhà.” Anh ôm ngang eo cô đi vào nhà.

. Từ Tử Hàn đưa cho anh xem những chiếc áo sơ mi và cà vạt do cô lựa . Đôi mắt to tròn híp lại “Anh xem có thích không ? Lúc chiều em gọi nhưng anh không bắt máy , không biết anh thích màu gì nên em chọn theo cảm tính.”

Được Thiệu Phàm cầm trên tay những chiếc áo sơ mi và cà vạt lên xem , khoe miệng giương lên tạo thành một đường cong hoàn hảo , Từ Tử Hàn lặng yên ngắm nhìn khuôn mặt hài lòng của anh . Cô đưa tay lấy chiếc hộp bằng nhung đen ra đưa cho anh “Thiệu Phàm...anh xem có thích không ?”

Anh mở chiếc hộp ra , là chiếc ghim cài áo bạch kim , rất đẹp và được thiết kế rất tinh tế. Anh nở nụ cười hài lòng với những món quà của cô , thanh âm trầm ấm phát ra “Cảm ơn em” Rồi đặt môi mình lên môi cô , thật sâu , thật lâu và ngọt ngào. Nhất định ngày mai , anh sẽ mặc một trong những chiếc áo này đi làm.....

* Nước Anh .

“Đã chuẩn bị xong hết chưa.” - Một thanh âm buồn rười rượi vang lên .

“Đã chuẩn bị xong rồi ạ , sáng ngày mai có thể lên đường.” Người đàn ông trung niên mặc áo vest cung kính nói.

“Được rồi , lui xuống đi.” Từ Chính phát tay ra lệnh . Anh cầm khung hình đặt trên bàn , ánh mắt dịu dàng hẳn đi , ngón tay chạm vào khuôn mặt người con gái trong hình , lẩm bẫm “Anh sắp về với em rồi.”

. Quần gia chuẩn bị bữa tối cho Được Thiệu Phàm và Từ Tử Hàn xong liền đi lên tầng một gõ cửa , thì Từ Tử Hàn từ trong phòng ngủ bước ra “Bác quần gia , cứ để cháu gọi anh ấy.” Quần gia nghe vậy , cúi đầu chào đi xuống dưới. Từ Tử Hàn mở cửa phòng làm việc của anh ra , chỉ thấy căn phòng trống rỗng , tiếng nước chảy róc rách trong nhà tắm phát ra . Anh đang tắm ? Phòng ngủ cũng có toilet mà , tại sao anh phải qua đây tắm chứ ? Từ Tử Hàn trong lòng vô cùng thắc mắc , cô ngồi chờ trên sofa đối diện với bàn làm việc . Thật không ngờ phòng làm việc của anh lại gọn gàng , không một vết bụi . Anh như vậy , không ngờ thật ngăn nắp , gọn gàng. Cô đưa tay cầm quyển sách trên bàn lên đọc , chợt tiếng mở cửa vang lên , cánh cửa phòng tắm mở ra , một thân hình cao to , rắn chắc xuất hiện . Từ Tử Hàn quay đầu lại , thì bất ngờ nín thở một giây . Trời ạ , bộ dạng anh lúc mới tắm xong thật quyến rũ . Mái tóc màu hạt dẻ thường ngày chải chuốt gọn gàng nay lại phủ xuống , vài giọt nước tinh nghịch rơi xuống , chảy dài trên khuôn mặt tuấn tú của anh. Lồng ngực rắn chắc , từng nấc , từng nấc da thịt đều hiện lên trước mắt cô. Được Thiệu Phàm...anh...không mặc áo !??? Hai cánh tay to khỏe . Cơ bắp cuộn cuộn , trên thân thể được màu lúa mạch kia còn đọng lại vài giọt nước mát. Từ Tử Hàn thở gấp một cái khi nhìn thấy phần hông của anh. Chiếc quần Jean đen xệ xuống , nhìn anh thật rất quyến rũ. Được Thiệu Phàm thấy cô nhìn anh chằm chằm lại mở miệng reu ghẹo “Coi chừng nước miếng.”

. Từ Tử Hàn đỏ mặt vội đưa tay che miệng . Phát hiện ra mình bị trêu ghẹo , cô quệt mồm phủ nhận “Không có.”

“Em đó , sao lại nhìn anh bằng cặp mắt như muốn ăn tươi nuốt sống anh như thế ?” - Được Thiếu Phàm dùng khăn bông lau khô đầu . Anh bước đến bên tủ lấy máy sấy tóc ra.

“Anh...anh đừng có mà bịa đặt . Em không có.”

“Bịa đặt !? Sao em lại thích nói dối như vậy ?”

“Ừm...em...em đã nói không có rồi . Cũng tại anh , trong phòng ngủ cũng có phòng tắm mà , cần gì phải sang đây . Bắt em chờ ?” - Cô bặm môi , trừng mắt nhìn anh . Được Thiếu Phàm nhếch môi cười tà . Anh tiến lại gần cô , bộ mặt cùng xấu xa , Từ Tử Hàn mím môi , tim đập thình thịch , thật rất muốn chạy trốn. Anh đưa tay giữ đầu cô lại , đứng phía sau vật máy sấy , sấy khô tóc cô , cất tiếng “Nếu không phải do em ngâm mình trong nhà tắm , thì anh đâu cần phải sang đây ?” - Hơi nóng tỏa ra , lúc này mắt anh đã thấy mái tóc cô vẫn còn ướt , liền nhanh chóng lấy máy sấy , Từ Tử Hàn chu môi bất mãn trả lời “Hừ...ai kiu anh không tắm trước ?” Được Thiếu Phàm căng mắt nhìn , một tay cầm máy sấy , một tay捏 cái má mọng của cô , anh bật cười “Em bắt đâu biết trả treo với anh rồi sao ?”

“Không có. Thiếu Phàm...em đói bụng rồi.” - Từ Tử Hàn lên tiếng . Anh sấy thêm lần nữa chắc chắn rằng tóc cô đã khô mới dừng lại . Từ phía sau anh nghiêng mặt hôn lấy cô . Rồi nắm tay cô kéo đứng dậy “Sau này sấy khô tóc mới đi ra khỏi phòng biết chưa ? ”

“Vâng !?” - Cô híp mắt trả lời , nhưng rồi khuôn mặt chợt đỏ ửng , cô che mặt nói “Anh...mặc áo vào đi.” Nhìn bộ dạng của cô . Được Thiếu Phàm nạt cười “Thân hình anh em đã nhìn bao nhiêu lần ? Lúc này còn mê mẩn nhìn anh vậy mà bây giờ lại xấu hổ sao ?”

“Anh thật là đáng ghét.” - Cô dấm nhẹ vào bụng anh , hừ một tiếng, Được Thiếu Phàm cười ha hả , nắm tay cô đi vào phòng ăn. Nhìn bàn ăn đầy những món cô thích , bụng của Từ Tử Hàn lại sôi lên , buổi trưa cô chỉ ăn một miếng cơm cùng một cái bánh do Doãn Thịnh Thịnh mua , bây giờ thực rất đói. Cô vội ngồi xuống cầm đũa lên bắt đầu ăn cơm. Được Thiếu Phàm vừa nhai nhả ăn cơm vừa nhìn cô , cố cư như cả năm không được ăn cơm vậy . Từ Tử Hàn đang ăn chợt mắc nghẹn , Được Thiếu Phàm hoảng hồn lấy nước cho cô uống , tay còn vỗ nhẹ lưng cô “Ăn từ từ , anh đâu giành ăn với em !?”

“Ừm...”- Uống nước xong , thức ăn ở cổ mới trôi xuống , Từ Tử Hàn nhìn anh , thở một hơi “Em rất đói !”

“Chẳng phải anh đã làm cơm trưa cho em rồi sao ?”

“Ừm...em...ăn không đủ ?” - Từ Tử Hàn lắp bắp nói. Nhận ra sự khác lạ , Được Thiếu Phàm bèn hỏi “Lại có người ăn hiếp em ?”

“Không...không có.”

”Buổi trưa em ăn những gì , mùi vị thế nào ?

. Từ Tử Hàn giật mình , cô có thể nhớ các món ăn anh làm nhưng mùi vị thì...cô làm sao biết được . Nếu trả lời là rất ngon , lỡ anh lại hỏi thêm ngon thế nào , cô biết trả lời làm sao !???

“Anh cho phép em đi học không phải để em học cách nói dối anh !” - Được Thiếu Phàm nghiêm mặt , lạnh nhạt nói.

“Em...Thiếu Phàm...em chỉ không muốn anh lo.”

“Em nói dối anh , càng khiến anh lo hơn.”

“Thật ra . Là có một nam sinh ném trái bóng rổ trúng bàn ăn của em làm cho hộp cơm đổ hết...” Cô cúi đầu lí nhí nói. Anh nâng cằm cô lên , vẻ mặt tuy vẫn bình thường nhưng trong lòng thật ra là đang tức giận , anh dịu giọng nói “Sau này tốt nhất em đừng bao giờ nói dối anh . Anh ghét nhất là người người khác gạt anh.”

“Em biết rồi . Em xin lỗi.”

“Được rồi , mau ăn tiếp đi.” - Được Thiếu Phàm gấp thức ăn bỏ vào chén cho cô . Cô nhồm miệng cười , cũng đưa thìa gấp cho anh .

Sau khi ăn xong , Từ Tử Hàn đi vào phòng chuẩn bị bài học cho ngày mai . Còn anh thì ở trong thư phòng. Giọng nói lạnh lẽo vang lên “Tại sao , lúc trưa phu nhân không ăn cơm , các người không báo cho ta ?”

Năm ám vệ đi theo Từ Tử Hàn xếp hàng ngang cạnh anh , không ai dám cất tiếng . Chỉ có Triệu Dĩnh Tâm là to gan trả lời “Thưa , phu nhân không cho chúng tôi nói ạ.”

. Nghe câu trả lời của cô . Được Thiếu Phàm rất tức giận , anh phái họ đi theo bảo vệ cô , chăm sóc cô , vậy mà bọn chúng dám để cho cô phải nhịn đói !??? Lại còn dám giấu giếm , anh đập mạnh xuống bàn , chiếc bàn như muốn gãy đôi, đôi mắt màu hổ phách chợt tóe lửa , khiến cho Triệu Dĩnh Tâm nhất thời giật mình mà sợ hãi. Anh rít lên từng tiếng “Ta phái các người đi bảo vệ và chăm sóc cho cô ấy chứ không phải là đi theo nhìn cô ấy . Rõ chưa ?”

“V...Vâng...”a- Cả nămám vệ đều sợ hãi , lắp bắp trả lời.

“Kể từ bây giờ , bất cứ chuyện gì cũng phải báo cáo lại với ta dù là chuyện nhỏ nhất ! Nếu để ta biết được , các người nói dối hay lơ là trách nhiệm , ta sẽ ném các người cho sói nhai đấy.”

“Thuộc hạ tuân lệnh.”

“Lui ra.” - Được Thiếu Phàm lạnh lùng nói. Đám ám vệ liền lui . Anh mở cửa bước qua phòng ngủ , thấy trên bàn trang điểm Từ Tử Hàn đang chải tóc , anh nhẹ nhàng bước đến ôm từ phía sau cô . Ghé sát vào tai cô thổi khí “Vẫn chưa ngủ sao ?”

“Ừm...haha...nhột quá đi” Từ Tử Hàn xoay người lại , cười ha hả nói “Em vừa làm bài xong , chuẩn bị đi ngủ.”

“Nếu có bài khó , cứ hỏi anh , anh sẽ giúp em.”

“Không cần ! Nè nha , em nói cho anh biết . Vợ anh là thần đồng đó nha.” - Từ Tử Hàn vĩnh mũi nói . Kèm theo đó là khuôn mặt vô cùng tự mãn . Được Thiếu Phàm đưa tay捏 má cô , cưng chiều nói “Vậy sao ?”

“Ừm...”

“Em cũng thật biết tự cao.”

“Ý anh là gì. Hả ?”

“Đi ngủ , trễ rồi.” - Anh vòng tay bế cô lên , đặt trên giường , rồi ôm chặt lấy cô . Cẩn thận cưng chiều như một bảo vật vô giá.

“Thiếu Phàm...” - Cô nằm trong lòng anh chợt lên tiếng .

“Hửm ?”

“Chúng ta sẽ mãi hạnh phúc như thế này ?”

“Tất nhiên rồi !”

“Thiếu Phàm , em yêu anh.” Cô ngược mắt nhìn anh , đôi môi đỏ mọng cong lên dịu dàng nói . Có chút bất ngờ với câu nói của cô ,nhưng rồi anh cũng mỉm cười đáp trả câu nói của cô “Anh cũng yêu em ! Hàn nhi.” Vòng tay càng ôm chặt lấy cô hơn . Từ Tử Hàn hạnh phúc ôm lấy anh , từ từ nhắm mắt lại . Ánh trăng mờ ảo sáng lấp lánh trên bầu trời nhuộm màu đen bên ngoài cửa sổ , gió thổi nhẹ nhẹ , làm lay động đám lá cây... Tòa biệt thự phương Tây đồ sộ , nguy nga cũng đắm chìm trong màn đêm tĩnh lặng !

36. Chương 36

Như thường lệ Được Thiếu Phàm đưa Từ Tử Hàn đến trường . Dừng ở đoạn đường gần trường , cô nhanh chóng bước xuống , khi đi cũng không quên chào tạm biệt . Hôm nay cô rất vui , anh đã chọn một trong những chiếc áo sơ mi và ca vạt cô mua hôm qua , cây ghim cài bạch kim nằm ngay ngắn trên chiếc cavat màu lam . Bước vào giữa trường , đột nhiên một đám sinh viên nữ tiến lại gần cô . Một cô gái hùng hổ nói “Cô là Từ Tử Hàn ?”

Từ Tử Hàn có chút lo lắng , đám sinh viên này vẻ mặt thật rất hung tợn . Suy nghĩ một hồi cô bình tĩnh cất tiếng “Phải , có chuyện gì sao ?”

“Hừ , mặt thì đẹp nhưng sao lại ranh mãnh đến thế . Dám đi dụ dỗ con trai ?” - Giọng nói chanh chua từ đám sinh viên phát ra.

“Cậu nói vậy là sao ?”

“Mày còn giả vờ , dám đi dụ dỗ Âu đại ca , suốt ngày đeo bám anh ấy . Thật không biết xấu hổ.”

“Không có , là do anh ta tự bám theo tôi.”

“Hừ , mày còn chối.” - Vừa dứt câu , nữ sinh viên ấy dơ tay lên định tát cô . Từ Tử Hàn nhắm mắt chờ cái tát ấy nhưng một bóng đen xông lên phía trước cầm chặt lấy tay ả kia hất mạnh. Từ Tử Hàn chờ mãi không thấy động tĩnh gì mới mở mắt ra , trước mặt là Triệu Dĩnh Tâm , xung quanh là bốn ám vệ.

“Tiểu thư. Cô không sao chứ ?” - Triệu Dĩnh Tâm cất tiếng hỏi.

“Không...không sao !”

“Nè , cô là ai hả , biến đi.” - Sinh viên tên Kỳ Hiểu Phùng quát lớn.

“Các người dám động vào cô ấy thì đừng trách .”

“Hừ , tưởng ta sợ sao . Xông lên đi. Đánh chết con Từ Tử Hàn cho nó chừa tật đi quyến rũ người khác.” - Tiếng hét lên vang lên , từ phía sau một đám thanh niên từ đâu xông vào , bao quanh lấy Từ Tử Hàn và năm ám vệ . Triệu Dĩnh Tâm nhíu mày cất tiếng “bảo vệ phu nhân.”

Ngay lập tức hai phía cùng xông lên , Từ Tử Hàn đứng ở giữa không khỏi sợ hãi , sợ đến phát run . Đám nữ sinh kia thì đứng ra lệnh. Từ trên tầng hai , một bóng người cao gầy đứng nhìn đám đám , vô cùng thích thú , khóe miệng nhếch lên “Đó là hậu quả cho việc dám chống đối tôi.”

“Âu thiếu, tiếp theo nên làm thế nào ?” - Một giọng nói ngọt ngào vang lên phía sau .

“Ta...sẽ ra cứu cô ấy !”

“Sao ? Nhưng...”

“Vốn dĩ ta làm như vậy cũng chỉ vì muốn cho Tử Hàn phải thay đổi suy nghĩ về ta.” - Âu Văn Tịnh cười khẩy , thong thả bước đi. Hẳn sai người tung tin đồn bậy mục đích là lợi dụng đám fan kia để giả vờ cứu cô như vậy Từ Tử Hàn sẽ nhanh chóng thực về hân. Bóng đen mảnh khảnh đứng từ trên nhìn xuống , tay siết chặt thành quả đấm , quan sát thật kỹ khe hở của vòng bảo vệ Từ Tử Hàn , bàn tay giương lên , bóp cò súng , ánh mắt đầy phần hận mà nổi sùng .

*Chú - Đó là cây súng giảm âm thanh , với không gian ồn ào như thế thật khó để có thể nghe được tiếng súng. Đột nhiên một ám vệ công ra rời khỏi vòng bảo vệ để đánh tên kia khiến cho khe hở rộng mở , viên đạn phóng như bay về phía Từ Tử Hàn.

“Tử Hàn.” - Âu Văn Tịnh phát hiện ra viên đạn , vội la lên. Từ Tử Hàn sợ hãi đứng bất động nhìn viên đạn , cô nhắm chặt mắt , cả người phát run.

*Phụ - Cả cơ thể nhỏ bé bị thân hình cao to ôm chầm lấy . Nhận ra hương thơm và hơi ấm quen thuộc , mọi sợ hãi trong lòng cô chợt giảm xuống . Là anh !? Là Được Thiếu Phàm !? Anh ấy đã cứu cô . Từ Tử Hàn mở mắt ra , một dòng nước nhỏ giọt xuống mặt cô . Được Thiếu Phàm đưa tay che mắt cô lại , thanh âm trầm thấp vang lên “Không cần nhìn.”

Mọi người đều im lặng , viên đạn cắm vào vai anh , máu phun ra , đầy áo anh , Được Thiếu Phàm cứng chiều lau vết máu trên khuôn mặt trắng nõn của cô , Từ Tử Hàn cố gắng đẩy tay anh ra , run rẩy nói “Thiếu Phàm , bỏ.... ra....”

“Ngoan ! Đứng im”

“Mau...mau bỏ...t....ay ra đi...” - Dùng hết sức cô mới kéo được tay anh , máu....rất nhiều máu ở vai anh.
“Th...Thiếu.....Ph...a...Phàm...”

“Các người muốn bị đuổi học ? Bọn tập chủng các người muốn chết sớm sao ?” - Mặc cho cô đang sợ hãi , Được Thiếu Phàm quay sang đám sinh viên kia , ánh mắt màu hổ phách trở nên sắc bén , như muốn giết chết lũ sâu bọ kia.

“Chủ tịch ! Sao ngài !?” - Một giọng nói già nua hối hả nói. Đó là hiệu trưởng An Phúc , vừa nãy được thông báo là ở sân trường xảy ra đánh nhau , ông liền vội chạy xuống . Lúc chạy xuống thì đã không còn kịp.

Được Thiếu Phàm liếc một cái , khiến ông sợ hãi run lẩy bẩy. “Tất cả những người ở đây , lập tức sẽ bị đuổi khỏi Diamond . Và ngay cả ông . An Phúc. Việc ngày hôm nay , từng người một sẽ phải chịu hậu quả .” - Anh lạnh lùng nói. Âu Văn Tịnh sững người nhìn . Người đàn ông đó , chính là người đứng đầu ở trường học này sao , tuy bị thương nhưng khí thế vẫn như vậy . Cả người như phát ra một cỗ chí mạng đầy thanh cao . Ánh mắt hần đây căm phẫn , tại sao lúc hần định cứu cô . Anh lại xuất hiện !? Chết tiệt , Âu Văn Tịnh rửa thắm một câu.

“Chủ...chủ tịch xin người hãy tha lỗi...” - An Phúc khẩn cầu . Được Thiếu Phàm lạnh mặt mặt liếc nhìn Âu Văn Tịnh đang đứng từ xa , lạnh nhạt nói “Với những người ăn hại , độc đoán như vậy thì cần gì phải giữ lại , tôi mặc kệ các người có như thế nào toàn bộ sinh viên có mặt ở đây đều sẽ bị đuổi khỏi Diamond.”

“Thiếu Phàm à , đừng đuổi họ . ” - Từ Tử Hàn kéo áo anh , tay cô vẫn còn rất run , vai anh đang chảy máu , cô phải đưa anh đến bệnh viện...“Chúng...chúng ta về nhà...đi về nhà đi...”

“Anh vẫn chưa giải quyết xong.”

“Anh đang chảy máu kia , có gì...mai hãy nói . Thiếu Phàm....theo em đến bệnh viện đi. Có được không ?” - Cô run rẩy đưa tay vịn chặt vết thương lại . Đôi mắt nài nỉ nhìn anh , khóe mắt chợt ngấn nước . Nhìn bộ dạng cô như vậy anh cũng không nỡ , dù sao cô vẫn còn sợ , không nên để cô ở đây.

“Được , chúng ta đi về.” - Anh đưa tay xoa đầu cô , dịu dàng nói . Được Thiếu Phàm quay sang Triệu Đình Tâm ra lệnh “Dọn dẹp đồng này đi.” Rồi sải bước đi đến nơi đậu xe . Âu Văn Tịnh quay lên phía tầng một , chỗ mà lúc nãy anh đứng , mảy đẹp nhú lại . Xem ra anh phải dạy dỗ lại kẻ không biết nghe lời đó thôi. Doãn Thịnh Thịnh vừa bước vào cổng đã thấy Từ Tử Hàn cùng người đàn ông hôm nọ bước ra , trên vai còn đang chảy máu . Sân trường bỗng huyền ảo , vẻ mặt ai cũng đầy lo lắng sợ hãi . Tuy không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng chắc chắn là chuyện rất nghiêm trọng , đến cả Hiệu trưởng , và những giáo viên cũng đang rất sợ hãi....

Vì vai anh bị thương nên cô đã nhờ ám vệ lái xe dù rằng anh có thể tự lái. Từ Tử Hàn ngồi phía sau cùng anh , bàn tay nhỏ bé không ngừng run rẩy , vai anh đã được cầm máu , nhưng vẫn còn một ít máu chảy ra. Từ Tử Hàn đưa tay lên lau những giọt máu đỏ tươi , khuôn mặt cũng tái mét . Được Thiếu Phàm cầm lấy tay cô , thanh âm trầm thấp vang lên “Tay em dơ hết rồi kia.”

“Xin lỗi...” - Cô nức nhẹ , bàn tay siết chặt lấy tay anh , không ngừng run rẩy “Là tại em , nếu không phải em cứ ương bướng đòi đi học thì anh....thì anh....sẽ không bị thương. Em xin lỗi...xin lỗi anh...”

“Ngốc quá , không phải lỗi của em.” - Được Thiếu Phàm xoa đầu cô , anh mới là người có lỗi , đồng ý cho cô đi học là một sai lầm lớn nhất trong đời anh . Đã vậy còn khiến cô sợ hãi .

“Em xin lỗi , em....em...không nên như vậy , em sẽ không cần đi học nữa , vai anh...phải làm sao đây” - Tiếng nói bị đứt quãng , Cô bật khóc , cả người run lên , nhìn cô tự trách bản thân khiến anh rất đau lòng . Được Thiếu Phàm vòng tay ôm lấy cô . Dịu dàng nói “Hàn nhi , đừng khóc , không phải lỗi của em.” Dù anh có nói thế nào thì cô vẫn cứ khóc nức nở . Nhưng cũng thật may người bị thương là anh không phải cô , nhớ lại lúc sáng , do cô vội vã mà để quên hộp cơm ,nên anh đành quay lại trường . Lúc bước vào nhìn

thấy đông hỗn loạn đó , Được Thiếu Phàm liền nhú mảy , ki phát hiện ra tiếng súng , anh đã hốt hoảng lao tới phía Từ Tử Hàn. Thử nghĩ nếu hôm nay anh không đến kịp chẳng phải anh sẽ mất cô mãi mãi sao ? Được Thiếu Phàm nhẹ nhàng vỗ về cô , nhưng Từ Tử Hàn vẫn tự trách bản thân . Bởi vì cô nghĩ rằng anh đang rất đau , lỗi là do cô , tại sao cô lại cứ đòi đi học chứ ? Ở nhà là được rồi , hằng ngày mang cơm trưa cho anh , buổi chiều chờ anh về , buổi tối cùng anh trò chuyện . Từ Tử Hàn không ngừng tự trách bản thân . Được Thiếu Phàm lặng yên c cô khóc không ngừng cho đến khi mệt rồi thì thiếp đi. Ám vệ lái xe đến bệnh viện trung tâm y học Được Nhất thì dừng lại . Hắn chạy xuống mở cửa giúp anh.

“Đưa phu nhân vào phòng vip.” - Được Thiếu Phàm bước xuống. Lãnh đạm nói.

“Vâng ! Chủ tử , có cần tôi giúp ngài...”

“Không cần , ta tự vào.”

“Vâng.”

Từ Tử Hàn nhú mảy tỉnh dậy , cô ngó xung quanh căn phòng này màu trắng và thoang thoang mùi thuốc khử trùng , cô vội bật dậy , ánh mắt lo lắng , khẽ nói “Thiếu...Phàm...”

“Phu nhân , ngài tỉnh rồi sao ?” – Triệu Đình Tâm cung kính nói . Từ Tử hàn ngậy người nhìn , cô cất tiếng “Anh ấy ở đâu ?”

“Thưa , ngài ấy đang ở trong phòng phẫu thuật để gấp vỡ đạn ra ạ.”

Gấp vỡ đạn ? Giống như lúc trước cô bị thương sao ? Sẽ rất đau đớn , Từ Tử Hàn vội chạy đi , ngay cả dép cũng không mang , Triệu Đình Tâm hốt hoảng đuổi theo , Dừng ở phòng phẫu thuật phía Nam khu D . các ám vệ đang đứng chờ ở ngoài , rốt cuộc là anh đã ở đó bao lâu ? Từ Tử Hàn chậm chậm bước lại , mấy ám vệ đứng đó cúi đầu chào . “Thiếu Phàm ? Sao rồi ?”

“Thưa , bác sĩ vẫn chưa ra ạ.” – Tường Quan cung kính đáp , nhìn bộ dạng của cô , anh chắc rằng phu nhân đã rất lo lắng , khi tỉnh dậy liền chạy tới đây.

Từ Tử Hàn ngồi phịch xuống ghế . Tất cả là tại cô...Một dòng nước ấm chảy quanh gò má trắng nộn , cô sợ đến người phátrun , cô hiểu cảm giác khi bị viên đạn cắm vào vai như thế nào , thực rất đau ... Từ Tử hàn cúi đầu khóc nức nở , cho đến khi một giọng nói phát ra. “Tiểu Hàn.”

Cô ngược đầu lên , nhận ra bóng dáng của Từ Chính sau làn nước ướt đầm . Cô chạy lại ôm lấy anh “Anh ơi...Làm sao đây ? Thiếu Phàm đã ở trong đó rất lâu rồi , em rất muốn vào trong đó , nhưng lại sợ làm vướng tay vướng chân Bác sĩ...em rất lo cho anh ấy....huhuuu...”

“Không sao đâu !” – Từ Chính vỗ lưng cô , anh vừa xuống sân bay thì đến trường Diamond tìm cô nhưng khi đến đó thì mới biết được sự việc liền vội vã chạy đến đây . Cũng may người bị thương không phải là cô...mà là...Kẻ Thù của anh...

- Bên trong phòng phẫu thuật

“Thưa ông chủ đã xong rồi ạ.” – Bác sĩ Thạc băng bó vết thương cho Được Thiếu Phàm xong , cung kính nói . “Vết thương cũng không quá sâu , có thể cử động tay được nhưng không nên va đập mạnh với thứ gì đó kéo đường may sẽ bị rách.

“Được rồi.” – Anh khoác chiếc áo vào , quay sang ám vệ ra lệnh “Đưa điện thoại cho tôi.”

“Thưa , đây ạ.”

Được Thiếu Phàm bấm dây số dài , sau đó áp vào tai “Hàn nhi đã tỉnh chưa.”

“Thưa phu nhân đang ngồi chờ ở ngoài cùng với Từ Chính.” – Giọng nói của Tường Quan vang lên.

“Từ Chính ?”

“Vâng anh ta đã về rồi ạ. Lúc này , phu nhân ngồi khóc , anh ta đã xuất hiện , Phu nhân đã chạy lại ôm lấy anh ta. Có vẻ như , Từ Chính đang âm mưu cái gì đó. Vì lúc hắn xuất hiện , biết được tin ngài bị thương , vẻ mặt đã thay đổi.”

Dược Thiếu Phàm trầm mặc một hồi , với một tên như Từ Chính mà dám đối phó với anh , quả thật không biết lượng sức mình , lại còn dám ôm ấp vợ anh. Dược Thiếu Phàm lạnh nhạt cất tiếng “Được rồi , cứ trông chừng cô ấy , đừng để cho Từ Chính đưa đi.”

“Vâng.”

“Bác sĩ Thạc , tôi có chuyện cần ông làm.” – Dược Thiếu Phàm quay sang ông bác sĩ già , nhàm chán ra lệnh.

“Có chuyện gì ạ ?”

“Hãy làm theo những gì tôi nói. Một câu , một hành động cũng không được sai sót hay để lộ sơ hở gì.”

“Vâng !”

Anh nghiêng người nói , phân phó rất nhiều , xem ra anh đã chuẩn bị một kế hoạch hoàn hảo để cho Từ Tử Hàn đừng có lúc nào cũng nói chuey65n hay dựa vào Từ Chính . Dù sao anh mới là chồng cô mà....

Ít phút sau , Bác sĩ Thạc bước ra , Từ Tử Hàn nghe thấy tiếng mở cửa , vội vàng chạy lại , “Bác sĩ...anh ấy...??”

“Phu nhân đừng quá lo , chúng tôi đã may vết thương lại , nhưng mà viên đạn có vẻ cắm rất sâu , tạm thời tay phải sẽ không cử động được. Ngay cả việc cầm đũa , viết cũng khó khăn . Có lẽ mọi sinh hoạt của ngài ấy tạm thời sẽ phải có người chăm lo. Tôi đã chuẩn ngài ấy đến phòng tổng thống để dưỡng sức , phu nhân có thể vào thăm . Và chỉ có một người được vào thôi.”

Nghe xong , cả thân người cô như không còn sức , vừa mừng lại vừa lo . Anh không sao cũng tốt , nhưng mà...một người có thể lúc lớn như anh mà phải để người ta chăm sóc từng ly từng tí như vậy , thì anh còn gì là mặt mũi nữa . Cô thất thần đi đến phòng tổng thống , cô suy nghĩ rất nhiều , cô sẽ tự tay chăm sóc cho anh , giống như lúc trước anh chăm sóc cô vậy.

*Cạch – Từ Tử Hàn đẩy cửa vào , dịu dàng nói “Thiếu phàm...là em.”

“Lại đây.” – Dược thiếu Phàm mỉm cười , buông tờ báo xuống , ngoắc cô lại. Từ Tử Hàn bước tới, nhìn cánh tay phải đặt bất động trên giường , cô cảm thấy rất đau lòng . Nước mắt lại tuôn ra . Anh đưa tay lau khóe mắt cô , lạnh nhạt nói “Sao lại khóc ?”

“Em...xin lỗi...”

“Em đã nói với anh bao nhiêu câu xin lỗi rồi ? Anh đã nói là anh không sao mà.” – Dược Thiếu Phàm thờ dãi , kéo cô nằm xuống bên cạnh.

“Em...nhất định sẽ chăm sóc cho anh , đến khi anh bình phục.”

“Được ! Em xem , em hấp tấp như vậy ngay cả dép cũng không chịu mang.” – Anh hí hóp nói , kế hoạch của anh đã thành công. Anh sẽ tha hồ mà bắt nạt cô....Đó là hậu quả cho việc cô dám ôm ấp người khác ngoài anh....

“Là...do em lo cho anh mà.” – Từ Tử Hàn chu môi bất mãn. Dược thiếu Phàm cúi người hôn nhẹ lên cánh môi cô , vui vẻ nói “Chiều nay sẽ về nhà , không cần ở đây nữa.”

“Vâng !”

- Buổi chiều...

Dược Thiếu Phàm đã được chuyển về nhà , quần gia cùng mọi người trong nhà , xếp thành hai hàng dài chào đón anh và Từ Tử Hàn , Nhìn bên ngoài không ai biết rằng anh bị thương . Từ Chính cũng theo anh

và cô về nhà. Ngồi trên ghế sofa dưới sảnh , Được Thiếu Phàm lạnh nhạt nói “Cậu , quay về đây có việc gì sao ?”

“Phải , tôi định sẽ đầu tư một công ty lớn ở Đài Bắc.” – Từ Chính nở nụ cười thân thiện trả lời.

“Ồ...vậy còn công ty bên Anh ?”

“Tôi đã phân phó hết rồi.”

“Cậu định sẽ ở khách sạn sao ?”

“Tôi đã mua một căn hộ gần đây rồi.”

“Vậy sao ?”

“Anh à , uống trà nè. “ – Từ Tử Hàn từ trong bếp bưng hai ly hồng trà ra , một ly đưa cho anh , còn một ly đưa cho Được Thiếu Phàm “Thiếu Phàm , của anh.”

“Cảm ơn.” – Từ Chính vui vẻ nói . cô ngồi xuống kế bên Được Thiếu Phàm. , híp mắt hỏi. “Anh về Đài Bắc luôn sao ?”

“Phải , chúng ta sẽ thường xuyên gặp nhau đây.”

“Thật sao ?”

“Ừ , tôi đang có việc , chào anh !” – Hấn đứng dậy , đưa tay ra , tỏ vẻ muốn bắt tay với Được Thiếu Phàm . Anh cũng đứng dậy , đưa tay ra , khoe miệng cong lên , cất tiếng “Chào!”

Khi Từ Chính ra đến cửa , Được Thiếu Phàm bước ra , hấn quay đầu lại chào , nói khẽ “Bây giờ...chúng ta sẽ thường xuyên gặp nhau , mong rằng anh sẽ giúp đỡ” Khuôn mặt Được Thiếu Phàm không có chút biểu tình ghé sát người gần tai Từ Chính , lạnh lùng nói “Tôi rất sẵn lòng để tiếp đón cậu !”

Cuộc chào hỏi kết thúc ở đó , Từ Tử Hàn tuy không nghe hỏnói gì nhưng trong lòng bỗng nhiên có chút lo lắng , cô bước đến bên Được Thiếu Phàm , dịu dàng nói “Thiếu Phàm , vào nhà đi !”

“Được !” – Anh nắm tay cô đi vào , Được Thiếu Phàm ngồi xuống ghế sofa , nhâm nhi tách trà của cô , quay sang nhìn cô , cưng chiều cất tiếng “Hàn nhi , gọt ít trái cây ra đây nhé”

“Vâng !” Từ Tử Hàn đứng dậy , đi vào trong bếp . Thấy cô đã đi vào trong bếp , mặt của Được Thiếu Phàm đanh lại , sai Quản gia lấy laptop đưa cho anh Kiểm tra một số tài liệu xong ,anh cầm điện thoại gọi cho Lôi Lạc Kinh “Tôi đã gửi cho cậu , tài liệu cần làm ngày hôm nay , Mấy ngày gần đây cậu và Nhất Thiên hãy tiếp quản công ty cho thật tốt , có gì cứ đến nhà tôi . còn nữa , triệu tập và ra lệnh cho tất cả anh em đi làm việc mà tôi đã giao vào tháng trước . Phái ám vệ đi theo dõi Từ Chính . Bất cứ hành động nào cũng phải báo cáo lại cho tôi. Từ Chính...hấn sắp ra tay rồi , kêu Thâm hãy cẩn thận đề phòng hấn . Hấn sẽ nghĩ tôi đang bị thương mà làm mưa làm gió đấy.”

“”

“Được rồi , cứ thế mà làm . Phải tuyệt đối giữ bí mật này , hãy giả vờ như không có chuyện gì !”

“ ...”

Được Thiếu Phàm quăng điện thoại trên bàn , khéo miệng khẽ nhếch lên , anh ngả người về phía sau , cặp mắt màu hổ phách trở nên hung tợn , anh nói khẽ “Tôi sẽ chờ xem , cậu...có thể làm được gì !”

37. Chương 37

Vài ngày sau đó , Từ Tử hàn đã nghỉ học để ở nhà chăm sóc anh , chuyện náo loạn ở trường tổng hợp Diamond đã được giải quyết ổn thỏa , cô phải cố gắng thuyết p[hục và năng nỉ anh , anh mới bỏ qua cho những người ở đó . Âu Văn Tịnh biết được tin cô sẽ nghỉ học lâu nên trong lòng cảm thấy có chút hối hận

vì đã bày ra trò đó , khiến anh không thể thấy mặt cô trong thời gian dài . Doãn Thịnh Thịnh thì buồn phiền khi người bằng hữu dễ thương không ở bên chỉ có thể gọi điện nói chuyện mà thôi

Dược Thiếu Phàm ngồi xem thông tin trên laptop ở dưới sảnh . Vì tay phải bị thương nên giờ mọi hoạt động của anh đều có Từ Tử Hàn giúp đỡ . Như cô đã nói là sẽ chăm sóc anh nên bây giờ cô đang làm nhiệm vụ đút trái cây cho anh.

“Thiếu Phàm...A...” - Từ Tử Hàn một tay đưa miếng táo đã gọt sẵn cho anh , cái miệng bé xinh há ra ý như muốn anh há miệng để cô có thể đút miếng táo , một tay cầm miếng táo khác cắn một miếng. Dược Thiếu Phàm ngưng việc đang làm lại , quay sang nhìn cô . Hành động của Từ Tử Hàn hết như cô đang đút một đứa bé ăn . Thấy anh nhìn cô chăm chăm , Từ Tử Hàn nhũn mày cất tiếng “Anh sao vậy? Không ăn sao ?? Vậy thì em ăn” - Cô lại cắn thêm miếng nữa , vừa nhai vừa đặt miếng táo kia vào đĩa..

“Lại đây.” - Dược Thiếu Phàm đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé đang cầm miếng táo cắn dở. Từ Tử Hàn khó hiểu xích lại . Anh nghiêng người , cắn trọn miếng táo của cô. Cặp mắt to tròn ngây ngốc nhìn anh , hai gò má chột ửng hồng , chưa kịp mở miệng thì anh đã lên tiếng trước “Anh ăn miếng này.” - Đôi mắt màu hổ phách tà mị ngược nhìn cô , bị ánh mắt ấy quyến rũ tim Từ Tử Hàn đập liên hồi , mặt càng đỏ hơn , ngay lúc này cô không biết nên nói cái gì nữa . Chỉ lặng yên nhìn anh. Dược Thiếu Phàm nhéo má cô , tươi cười cất tiếng để lộ hàm răng trắng đều “Da mặt em thật mỏng.”

“Mặc...kệ em.” - Cô xấu hổ bặm môi nói. Nhìn cô như vậy , Dược Thiếu Phàm lại nổi hứng muốn chọc ghẹo cô.

“Hàn nhi...”

“Hửm?”

“Đi tắm thôi...”

“Anh muốn đi tắm rồi sao ? Để em gọi người giúp anh.” – Cô đứng dậy , định quay đi thì cánh tay bị anh nắm lại , Dược Thiếu Phàm đứng dậy , anh nhếch miệng cười , híp mắt nói “Không cần , em giúp anh là được rồi !”

“Sao ?” – Từ Tử Hàn giương mắt nhìn anh . Giúp anh tắm ??? Dù có chết cô cũng không dám , như vậy khác nào để anh “tấn công” cô sao ?

“Chẳng phải em nói là sẽ chăm sóc anh sao ?”

“Đúng...đúng vậy ! Nhưng mà...”

“Em muốn người khác nhìn thấy thân thể anh ?”

“Ừm...em”

“Đi theo anh ! Tay anh vì em mà bị thương nên em phải có trách nhiệm với anh !” – Anh lạnh nhạt nói , kéo cô đi vào phòng , Từ Tử Hàn cứng họng không thể nói thêm , lững thững đi theo anh vào phòng , cô cầm túi lựa quần áo giúp anh . “Anh thấy sao ?” – Từ Tử Hàn cầm cái áo len tay dài màu đen đưa cho Dược Thiếu Phàm xem . , anh ngồi trên ghế , hai chân bắt chéo , lắc đầu . Cô lại cất vào , cầm lấy chiếc áo sơ mi7 màu kem đưa ra “Còn cái này !”

“Lấy cái đó.”

Từ Tử Hàn cầm bộ quần áo bước tới , khuôn mặt ửng đỏ . Đưa cho anh những thứ cô lấy , rồi bước vào phòng tắm chuẩn bị pha nước cho anh . Cô đặt tay vào bồn nước , xác định rằng đã đủ ấm , mới quay đầu lại cất tiếng “Thiếu Phàm à , anh vào đây đi.”

Dược Thiếu Phàm nhìn cô vợ nhỏ , khóe miệng giương lên tạo thành một đường cong hoàn mỹ , Từ Tử Hàn đứng dậy , xắn tay áo lên , cởi áo giúp anh. Chiếc áo sẫm nằm gọn trên móc treo . Khuôn mặt cô vô cùng nghiêm túc , gỡ miếng băng trên vai anh ra. Nhìn vô nghiêm túc như vậy , Dược Thiếu Phàm có chút bất ngờ , khi cô làm việc gì đó thì luôn nghiêm túc như vậy sao ?

“Có đau lắm không ?” - Từ Tử Hàn nghiêng người hỏi.

“À...cũng đau.”- Được Thiếu Phàm khẽ nhú mày .

“Anh....à...em....cái...” - Cô như đang muốn nói cái gì đó nhưng lại xấu hổ không dám lên tiếng. Cứ ngập ngừng mãi , thấy cô như vậy Được Thiếu Phàm lạnh nhạt cất tiếng “Tháo thắt lưng ra.”

“Hơ...” - Từ Tử Hàn giật mình , khuôn mặt thoáng đã đỏ ửng . Cô run run tháo thắt lưng cho anh , chiếc thắt lưng nhanh chóng bị rút ra . Thấy cô không ngừng run rẩy Được Thiếu Phàm mới lên tiếng “Em cần anh chỉ từng chút sao ? Với lại...em cần gì phải run như vậy ? Em đang suy nghĩ cái gì đen tối sao ?”

“Kh...không có ! Em không suy nghĩ gì hết !” - Từ Tử Hàn giật mình , vội lắc đầu xua tay phủ nhận.

“Thật vậy sao ?”

“Ừ...ừm...”

“Vậy tiếp tục đi !”

Cô ngần người , tiếp tục ? Tức là cô phải giúp anh cởi hết đồ ra sao ? Từ Tử Hàn mím môi , cô nhắm mắt lại , sau khi cởi bỏ hết đồ giúp anh , Từ Tử Hàn nhắm mắt quay mặt đi chỗ khác đưa khăn tắm cho anh quần lót phần hông. Được Thiếu Phàm cười khẽ đưa tay cầm lấy , lợi dụng lúc cô quay đi chỗ khác , dùng hai tay thông thả quần khăn . Tay phải vẫn hoạt động bình thường . Đợi khi cô cất tiếng hỏi đã xong chưa anh lại buông tay phải xuống , giả vờ nhăn nhó trả lời “Xong rồi.”

“Anh....bước vào bồn tắm đi.”

“Chúng ta...tắm chung ”- Được Thiếu Phàm cười tà , Từ Tử Hàn nghe câu nói của anh , xấu hổ mà đỏ mặt , cô gằn giọng nói “Anh mà không nghiêm túc là em mặc kệ anh đấy nhé !”

“Anh có chỗ nào không nghiêm túc?”

“Chính là lúc này.”

“Anh đâu có nói đùa !”

“Anh...anh...” - Cô mím môi , nghiêng răng nghiêng lợi mà nói tiếp “Được Thiếu Phàm , anh đừng nghĩ tay anh bị thương mà thừa cơ ăn hiếp em đấy .”

“Bình thường anh vẫn ăn hiếp em mà.”

“Anh...” - Từ Tử Hàn như tức đến nghẹn họng , người đàn ông này cái gì cũng có thể nói được. Thật là tức chết cô mà. Được Thiếu Phàm thấy cô có vẻ tức giận liền lên tiếng “Mau lên , em để cho anh như thế này hoài sao ?”

Từ Tử Hàn bặm môi trừng mắt nhìn anh , dù sao anh cũng đang bị thương...phải nhẫn nhịn. Cô kéo cánh tay trái của anh , Được Thiếu Phàm ngồi trong bồn tắm từ từ tận hưởng , cô lấy khăn kì lưng cho anh . Trong lòng anh rạo rức cả lên , khóe miệng lâu lâu lại giương lên , Từ Tử Hàn “làm việc” khá nghiêm túc , tuy rằng cô có thể nghe thấy và cảm nhận được tiếng tim đập thật đều khi chạm vào người anh , nhưng cô vẫn cô giữ bình tĩnh . Bởi vì chỉ cần cô có một hành động nào đó kì lạ thì anh sẽ lập tức biến thành sói nhào tới mà ăn cô , dù cho anh có đang bị thương hay không . Sau một hồi tắm rửa cho anh xong , Từ Tử Hàn run run đứng dậy. , cô cảm thấy hơi lạnh rồi...Được Thiếu Phàm đứng dậy , quần khăn ngay hông , anh nhìn cô , đưa tay chạm vào bên gò má hồng hồng “Sao vậy ?”

“Ừm...hơi lạnh...” - Cô híp mắt trả lời , sau đó lau người giúp anh . Được Thiếu Phàm nói cô ở lại tắm , anh ra ngoài tự mặc đồ . Còn dặn là tắm nhanh kéo bị cấm , Từ Tử Hàn cũng ngoan ngoãn nghe theo . Ngồi bắt chéo chân trên sofa mềm mại , anh chăm chú nhìn màn hình laptop , thông tin hiện lên trong màn hình với dòng chữ màu đỏ nổi bật “Tập đoàn tài chính CNA chính thức kí hợp đồng và hợp tác lâu dài với tập đoàn kinh doanh nhà hàng Thương Phong.”

“Đã bắt đầu rồi sao ?” - Thanh âm lạnh lẽo vang lên thật khẽ , ánh mắt anh đục ngầu rất đáng sợ , thật không biết lúc này anh đang suy nghĩ gì , chỉ thấy vẻ mặt thật rất thích thú.

*Cạch...- Từ Tử Hàn từ trong phòng tắm bước ra , mắt nhìn thấy anh ngồi suy tư trên ghế sofa cùng chiếc laptop quay lưng về phía cô ngay cả áo cũng chưa mặc . Từ Tử Hàn đi đến từ phía sau khoác áo cho anh . Được Thiệu Phàm quay đầu nhìn cô , cứng chiều nói “Xong rồi sao ?”

“Vâng !” - Cô cười tươi trả lời , ôm cổ anh từ phía sau.“Anh...sao không mặc áo.”

“Tay anh bị thương.”

“Vậy để em giúp anh.” - Từ Tử Hàn vòng ra đằng trước , đóng từng cái cúc áo , khi cái cúc cuối cùng được cài xong cô nhoẻn miệng cười ngược mặt lên “Xong r...” - Chưa kịp nói hết câu , cái miệng xinh xắn của cô đã bị Được Thiệu Phàm chiếm đoạt. Hồi lâu sau mới buông cô ra , say người nhìn khuôn mặt đỏ ửng của cô , dịu dàng nói “Đi ăn cơm.”

“Ừm...” - Cô ngượng ngừng đứng dậy đi theo anh.

Được Thiệu Phàm thông thả nắm tay Từ Tử Hàn bước vào phòng ăn . Cô đưa muỗng cho anh , rồi cầm đũa nhìn xung quanh những món ăn trên bàn “Anh muốn ăn gì ?”

“Cá.”- Anh trả lời ngắn gọn , không quá dài dòng , với cái kiểu trả lời như thế Từ Tử Hàn cũng đã quen , cô chăm chú gỡ xương cá cho anh , Được Thiệu Phàm ngồi bên cạnh vui vẻ nhìn , ánh mắt vô tình dừng lại nơi cổ áo của cô , Từ Tử Hàn mặc chiếc đầm lụa trắng hai dây , cổ áo khoe hơi sâu , làm thoát ẩn thoát hiện nơi mềm mại gợi cảm kia . Anh chợt lên tiếng “Hàn nhi...”

“Sao ?” - Từ Tử Hàn vẫn cầm cúi gỡ xương cá , cũng không ngược lên .

“Em không mặc bra ?” - Được Thiệu Phàm lạnh nhạt cất tiếng , nói ra câu đó mặt vẫn không đỏ vẫn điềm đạm như thường . Nghe cậu hỏi của anh , suýt chút cô làm rơi đôi đũa , khuôn mặt gần như bốc hỏa , cau mày nói “Được...Thiệu Phàm...anh...”

“Như vậy cũng tốt , tiện bề hành động.” - Anh ung dung nói , tay trái cầm muỗng múc miếng canh bỏ vào miệng. Từ Tử Hàn sững người nhìn anh , anh... Thấy cô nhìn chằm chằm , anh lại nói tiếp “Em không muốn ăn nữa sao ?”

Từ Tử Hàn phụng phịu gấp thức ăn , cô vừa ăn vừa gấp cho anh . Chỉ là trong lòng đang vô cùng lo sợ , sợ anh sẽ làm càn . Dù đã quen với việc đó nhưng đối với cô , chuyện đó thật rất xấu hổ...

Ăn cơm xong , Được Thiệu Phàm đi vào thư phòng làm chút chuyện còn Từ Tử Hàn thì ngồi trong phòng cùng con Tiểu Hồ , không hiểu sao , dạo này cô hay khó chịu trong người , lại rất mệt mỏi , cả người như không còn tí sức nào... Ngồi tựa vào con thú to lớn , cô cảm thấy mệt nhưng không dám nói với anh vì sợ anh lại lo , tay anh vẫn đang bị thương. Ngẫm nghĩ một hồi , cô nằm trên giường , con bạch hổ thấy chủ mệt mỏi đưa chân trước lên khều nhẹ , gầm gừ vài tiếng . Từ Tử Hàn nhìn nó mỉm cười “Ta không sao , chỉ hơi mệt.” Tiểu Hồ nghiêng đầu , gầm gừ thêm vài tiếng nữa rồi đi ra khỏi phòng , cô thấy nó đi ra cũng không thắc mắc chỉ nghĩ thấy cô mệt nên nó muốn để cô nghỉ ngơi , nhưng chỉ ít phút sau , Tiểu Hồ lại đi vào , miệng gặm con hổ bằng bông , đặt lên giường cô , trên lưng còn để chiếc đĩa đựng vài miếng dưa hấu nhìn rất ngon. Từ tử hàn ngồi dậy , ngáy người nhìn nó , bạch hổ gầm gừ , quay đầu về phía cái đĩa dưa như nói cô hãy lấy anh , tuy không biết làm sao nó có thể lấy được chỉ nghĩ do người hầu hay quản gia đưa nhưng để đi chuyển lên đây mà không làm rơi quả thật là một con thú thông minh . Cô hí hóp mắt mỉm cười , đưa tay cầm lấy đĩa dưa , xoa xoa cái đầu của con thú cưng “Cho ta ?”

Tiểu Hồ gật nhẹ đầu , Từ tử hàn vui vẻ ăn dưa , cô nghĩ chắc anh phải tốn khá nhiều công sức để huấn luyện một con dã thú to lớn như vậy , nhìn nó tuy hung tợn nhưng cũng thật dễ thương và thông minh hiểu chuyện...

*Cạch – Cánh cửa phòng màu trắng được mở ra Được Thiệu Phàm bước vào ngồi xuống bên cạnh cô . Từ Tử hàn hí hóp mắt nói “Thiệu Phàm , anh xem Tiểu Hồ thật thông minh , nó mang dưa cho em ăn , thấy em buồn còn ươn con hổ bông nữa đó . Là quà giáng sinh của em !”

“Vậy sao ?” – Anh khẽ cười quay sang xoa đầu thú cưng , khen ngợi “Giỏi lắm !”

Được Thiệu Phàm nghiêng người hôn lên cánh môi đỏ mọng của Từ Tử Hàn , cứng chiều nói “Anh có việc phải ra ngoài giải quyết , em ở nhà ngoan ngoãn đi ngủ sớm , không cần phải chờ anh !”

“Anh...đang bị thương mà”

“Đừng lo , anh đi cùng Lạc Kinh và Nhất Thiên !”

“Ừm...Vây...anh đi cẩn thận !” – Từ Tử Hàn ủ rũ nói , anh lại đi giải quyết chuyện của Hắc Nguyệt nữa sao. Tay anh đang bị thương lở xảy ra chuyện gì....Thấy bộ dạng ủ rũ của cô , anh ôm chặt lấy thân hình nhỏ bé ấy vào lòng , nhẹ giọng cất tiếng “Em quên anh là ai rồi sao ? Không cần phải lo.” Nghe vậy Từ Tử hàn ngược mắt nhìn anh , , nhoen miệng cười “Em biết rồi !”

“Anh đi nhé !” – Được Thiếu Phàm buông cô ra , anh đứng dậy , đi ra khỏi phòng , trước lúc rời đi cũng không quên căn dặn Tiểu Hồ “Tiểu Hồ , trông chừng phu nhân !”

Bạch Hồ gật đầu , nằm cuộn tròn kế bên giường của cô , lúc trước khi anh đi ra ngoài , bạch hồ đều ở cạnh cô , một bước cũng không rời , Được thiếu Phàm từng nói “Khi không có anh ở nhà Tiểu Hồ sẽ là người thay anh bảo vệ em.” Cô ngược nhìn đồng hồ , chỉ mới 9giờ , vẫn còn sớm , cô muốn đi vào nhà kính ngắm hoa , suy nghĩ xong cô đứng dậy , khoác áo vào rồi đi ra cửa , bạch hồ thấy cô đứng dậy , gầm gừ vài tiếng , thấy vậy cô mỉm cười cất tiếng “Tiểu Hồ , chúng ta đi vào vườn kính ngắm hoa.”

Tiểu Hồ đứng dậy , đi theo cô ra khỏi phòng , chủ đi trước , thú cưng theo sau , hệt như một vệ sĩ dũng mãnh bảo vệ chủ nhân. Quản gia thấy cô đi xuống liền tiếng lại “Phu nhân, ngài định ra ngoài sao ?”

“Vâng ! Cháu muốn vào nhà kính một chút .” – Cô quay đầu trả lời.

“Ngài chờ một chút.” – Nói xong quản gia đi vào trong bếp , Từ Tử Hàn khó hiểu đứng nhìn , một lát sau , ông cầm một ly tủy tinh thơm phức đi ra đưa cho cô , cung kính nói “Ông chủ có dặn nếu cô đi ra ngoài thì đưa cho cô ly trà hoa anh đào này , ông chủ vừa sai người chuyển từ Nhật về.”

“Cảm ơn bác” – Cô nhoen miệng cười , anh thật là chu đáo , Từ Tử Hàn cùng Tiểu Hồ đi vào nhà kính , ban đêm ám vệ đi xung quanh biệt thự nhiều hơn ban ngày , đặc biệt khi họ thấy cô liền cúi đầu chào và luôn quan sát cô , họ luôn luôn có trách nhiệm là phải bảo vệ cô mọi lúc mọi nơi. Mặc dù hệ thống an ninh của Được gia rất chắc chắn , phía trong nhà còn có một phòng hệ thống được rất nhiều vệ sĩ thay phiên túc trực và quan sát , camera được gắn ẩn ở mọi nơi dù là vậy thì đề phòng vẫn hơn. Từ Tử hàn những chậu hoa phong lan tím treo trên cao , thấy thoáng có một vài chiếc lá bị héo , cô vội lấy bình tưới nước cùng cây kéo , bắc ghế cao để trèo lên , một ám vệ từ bên ngoài nhìn vào , hốt hoảng chạy vào trong “Phu nhân, ngài làm gì vậy , nguy hiểm lắm 1 Xin ngài hãy xuống đi ạ.”

Từ Tử Hàn nghe thấy tiếng của vệ sĩ , cô quay đầu lại , lên tiếng “Không sao , sắp xong rồi.” – Chiếc lá héo cuối cùng đã bị cắt bỏ , và được tưới thêm nước . Cô bước xuống , ám vệ lúc này mới thở phào nhẹ nhõm . Hắc cất tiếng “Tôi sẽ nói lại với quản gia về việc chăm sóc hoa trong nhà kính , xin phu nhân đừng lo.”

“Được !” – Cô gật đầu , rồi bước ra ngoài , Phía bên trái của tòa biệt thự là cả một vườn cỏ , thảm cỏ xanh mát trải dài , cô ngồi xuống , bên cạnh là Tiểu hồ nằm gối đầu trên đùi cô , Từ Tử Hàn ngược mặt lên trời , hít thở không khí dịu nhẹ , gió nhẹ thổi bay vài cọng tóc của cô . Từ phía xa , một bóng dáng cao lớn xuất hiện , từ từ bước đến nơi cô đang ngồi , rất nhanh chóng từ phía sau lấy một cái khăn trắng bịt mũi cô , Tiểu hồ nằm trên đùi cô bưng tỉnh , xông vào người tên khả nghi kia , Từ Tử Hàn vùng vẫy , cô rất sợ , cô tự hỏi tại sao xung quanh nơi này không có ai . Bóng đen tay vẫn giữ chặt chiếc khăn tẩm thuốc mê , càng bịt chặt mũi cô hơn , một chân cố gắng đá con thú trắng to lớn hung tợn kia , lại thêm một bóng đen nữa xuất hiện , hắc rút súng ra nhắm vào đầu con Tiểu Hồ , Từ Tử hàn sợ hãi vùng vẫy cố gắng đánh mạnh vào mặt tên thứ nhất , nhưng thuốc mê từ từ ngấm vào cô , cô phải nín thở , đầu óc cô bắt đầu mê man , Thiếu Phàm...

“Gào...” – Tiểu Hồ gầm lên , tên thứ hai bóp cò súng , hắc dùng súng giảm âm thanh nên không phát ra tiếng , Tiểu Hồ nhanh chóng né viên đạn , nhào tới cắn mạnh vào chân tên đang giữ chặt cô , khiến hắc đau đớn mà buông cô ra , nghe thấy tiếng gầm của con thú , mọi ám vệ đều lần lượt chạy đến nơi phát ra tiếng gầm ,

“Gào....grừ...” – Lại thêm tiếng gầm nữa phát ra , từ phía sau một cặp mắt màu hổ phách lóe lên , bóng dáng to lớn xuất hiện dần trong đêm tối , thêm một con hổ to lớn nữa tên kia sợ đến phát run , không còn đường để tháo chạy , tên thứ nhất bị Tiểu Hồ cắn , chân như bị gãy thành hai khúc .

“Đứng yên.” – Các ám vệ chĩa mũi súng vào hai tên ấy , bọn chúng sợ hãi mà dơ tay lên , nhưng từ phía xa , có một vật gì đó phóng đến , trúng ngay cổ của chúng , máu tuôn ra xối xả , chỉ một phút sau , hai gã ấy ngã xuống đất nằm bất động . các ám vệ liền cảnh giác , đèn bật sáng trong khu vườn được bật sáng lên , chỉ thấy. Từ Từ hàn vì hít phải thuốc mê nên đã ngất đi từ lúc nào , cách đó không xa một vài ám vệ cũng nằm bất động. Tiểu hổ chạy lại , lấy chân lay người cô , gầm gừ , một ám vệ nữ chạy tới , đỡ cô dậy . Khi đã xác định rõ xung quanh không có ai , mọi người mới rút súng vào , cẩn thận đưa cô vào nhà . Quản gai thấy cô được đưa vào nhà trong tình trạng hôn mê như vậy lo lắng tột độ , liền gọi bác sĩ , ông cũng đã gọi cho Dược Thiếu Phàm nhưng lại không liên lạc được . Ông lo sợ nếu để anh biết được cô xảy ra chuyện chắc chắn anh sẽ nổi điên lên vì tức giận

Phía Tây Đài Bắc , tại khu nhà bị bỏ hoang có hai nhóm người đứng đối đầu với nhau . Một bên là đám người của Dược Thiếu Phàm , một bên là đám người của kẻ đã khiêu chiến với bang Hắc Nguyệt – Lâu Khải Huyền . Anh nhận được tin hắc đã âm mưu muốn phá nơi làm ăn của anh , đến gây sự ở địa bàn Hắc Nguyệt còn dám khiêu chiến với từng người ở Hắc Nguyệt , cũng vì lí do hắc biết anh đang bị thương nên đã làm càn.

“Dược Thiếu Phàm , hôm nay sẽ là ngày tàn của mày.” – Lâu Khải Huyền cười đều cất tiếng trước . Hắc to gan như vậy là hôm nay đã có người giúp hắc tiếp thêm rất nhiều anh em đồng thời người đó còn cho hắc biết thông tin rất quan trọng “Dược Thiếu Phàm đang bị trọng thương , tay phải tạm thời sẽ không thể cử động.” Dược Thiếu Phàm nhếch môi cười , khuôn mặt lạnh đi , đầy hứng thú tiếp lời “Có người nói ày biết tao đang bị thương nên mới dám làm càn ?”

“Vậy thì sao ?” – Hắc tự cao hất mặt nói.

“Chắc , Lâu Khải Huyền , mày không biết sao ? Mày...bị lừa rồi.” – Lôi Lạc Kinh cười khẩy lên tiếng .

“Bị lừa !? Đừng có ở đó mà giở trò. Xông lên đi. Dược Thiếu Phàm , thời đại của mày hôm nay sẽ kết thúc.”

“Lâu Khải Huyền , dù cho tao có một tay , mày cũng không thể thắng được huống chi...tay phải tao...hiện đang rất tốt.” – Dược Thiếu Phàm cầm súng bằng tay phải , chĩa súng về hướng của Lâu Khải Huyền . hắc kinh ngạc khi thấy anh cầm súng bằng tay phải. Chưa kịp hành động tiến gsúng chớp nhoáng đã vang lên.

“Đoàng.” – Viên đạn xẹt ngang tai hắc , để lại một vết trầy sâu , còn viên đạn thì nằm trên mi tâm kẻ đứng sau hắc . Lâu Khải Huyền kinh sợ , anh vẫn có thể cầm súng , vẫn có thể bắn , hắc đã bị lừa , Dược Thiếu Phàm không hề bị thương.

“Sao hả?” – Phong Nhất Thiên híp mắt hỏi . Nhìn vẻ mặt kinh sợ của hắc , anh thật tah61y rất vui và đầy thú vị....

“Không...không thể nào...”

“Tao thừa biết kẻ đã nói chuyện này với mày là ai. Nhưng dù sao , dám gây sự với tao...thì không còn cơ hội mà sống đâu !” – Dược Thiếu Phàm đánh mặt lại , một lần nữa ngón trở lại chuẩn bị bóp cò súng . Lâu Khải Huyền sợ đến xanh mặt , nhưng dù sao cũng đã sắp chết hắc cũng phải liều . Toàn bộ anh em của Lâu Khải Huyền xông lên , dao , búa , rìu , súng đều rút ra , Dược Thiếu Phàm nhếch miệng hất tay ra lệnh xông lên . Hai bên bắt đầu lao vào nhau , Dược Thiếu Phàm , Phong Nhất Thiên và Lôi Lạc Kinh thì vẫn đứng im , họ muốn chiêm ngưỡng cuộc đấu này . Tiếng súng lần lượt vang lên , tiếng hét , tiếng gào cứ vang vọng . Từng người một ngã xuống , hầu hết đều là người của Lâu Khải Huyền. Kẻ thì mất tay , mất chân , trúng đạn , hàng chục cái thân xếp chồng lên nhau , máu đổ đầy trên nền đất cũ kĩ , Dược Thiếu Phàm híp mắt , dơ súng lên , 1...2...3 “Đoàng.....” – Tiếng súng vang dội , Trong đám náo loạn tấp nập người chém giết nhau kia vì tiếng súng ấy mà đột nhiên dừng lại . Từ trong đám hỗn loạn , Lâu Khải Huyền ngã xuống , cơ thể hắc giật giật mấy cái rồi bất động , hắc bị trúng đạn , khi đang định tháo chạy. Chỉ một phát súng của Dược Thiếu Phàm là đủ để giết một người .

“Giết hết đi !” – Thanh âm lãnh lẽo phát ra , nhận được lệnh , người trong bang Hắc Nguyệt lại tiếp tục ra tay , lúc này chỉ thấy bọn người còn sót lại của Lâu Khải Huyền luân phiên nhau van xin tha mạng , nhưng cũng chỉ vô ích vì lời nói của Dược Thiếu Phàm một khi đã nói ra thì không bao giờ rút lại , và khi đã động vào địa bàn của anh cách duy nhất để tha thứ chính là kẻ đó phải chết không toàn thây !

Dược Thiếu Phàm quay lưng bỏ đi , anh lấy điện thoại ra nhưng điện thoại lại hết pin , đột nhiên tai anh nghe thấy tiếng cô gọi anh , tiếng gọi như đang cầu cứu...Tim Dược Thiếu Phàm đột nhiên đập mạnh anh dừng bước , quay lại phía Lôi Lạc Kinh và Phong Nhất Thiên “Cho tôi mượn điện thoại của cậu , Nhất Thiên .”

“Có chuyện gì sao ?”

Anh bấm dây số dài , tiếng chuông vang lên , hồi lâu sau mới có người bắt máy “Hàn nhi...”

“Ông chủ , là tôi !” – Tiếng của lão quản gia già vang lên .Dược Thiếu Phàm nhú mày , anh đánh giọng “Phu nhân đâu ?”

“Thưa...phu nhân....ngài ấy...lúc nãy đi ra vườn bị hai tên lạ mặt định bắt cóc , nhưng cũng may nhờ Tiểu Hồ và vài ám vệ nên phu nhân không sao...chỉ là...vì bị chụp thuốc mê nên cô ấy vẫn còn đang hôn mê , bác sĩ đang xem xét ạ.”

“Chết tiệt , các người bảo vệ cô ấy kiểu gì vậy hả ?” – Dược Thiếu Phàm rít lên , anh cúp máy đi nhanh về phía xe , lao như bay rời khỏi nơi âm u này đi về Dược gia .

“Cô ấy thế nào ?” – Dược Thiếu Phàm nổi giận , gầm lên hỏi quản gia.

“Ông chủ.” – Bác sĩ Thạc thấy anh vội lên tiếng “Ngài yên tâm phu nhân không sao , cả đứa bé cũng vậy.”

“Đứa bé ? Có ấy có thai ?” – Dược Thiếu Phàm sững người , anh nghĩ mình nghe lầm nên lặp lại lời của ông.

“Vâng ! Ngài không biết sao ? Phu nhân đã có thai hai tuần rồi ! Vì lượng thuốc mê khá nhiều nên ngài ấy mới hôn mê thôi.”

“Tôi biết rồi , quản gia dẫn bác sĩ Thạc vào phòng khách , tôi có một vài vấn đề cần hỏi.” Nói xong anh bước vào phòng ngủ , nơi Từ Tử Hàn đang nằm ngủ . Cô đã có thai ? Có con với anh !? Lòng Dược Thiếu Phàm đang rất hạnh phúc cuối cùng anh cũng được làm cha...

38. Chương 38

Từ Tử Hàn mê man đã lâu , cô mơ thấy mình đang đứng giữa một không gian tăm tối , chỉ toàn màu đen , không một chút ánh sáng , không một ai !? Chỉ một mình cô , Từ Tử Hàn sợ hãi bước đi , cô cố tìm lối ra , cô muốn thoát khỏi nơi đáng sợ này , ở đằng xa chợt có một tia sáng mờ ảo , cô vội chạy đến , khi đến gần đốm sáng đó , cô nhìn thấy một bóng lưng cao lớn ở gần đó , nhận ra bóng dáng ấy là Dược Thiếu Phàm cô mừng rỡ chạy tới nhưng khi gần chạm vào anh cả người cô như bị trói chặt , không thể cử động , mắt lại nhìn thấy một người khác cầm súng chĩa vào người anh từ đằng sau , Từ Tử Hàn hét lên , cô muốn nói cho anh biết nhưng dù cô có gào thét như thế nào thì Dược Thiếu Phàm vẫn không thể nghe . Hắn muốn giết anh , muốn giết chồng cô , không...đừng...xin đừng...Thiếu Phàm...xin đừng...Cô bật khóc , những tiếng thét vang vọng nhưng anh vẫn không nghe , * Đoàn – Tiếng súng bất chợt vang lên , cô ngậy người nhìn anh ngã xuống , máu từ đầu tuôn ra thấm ướt áo anh , cô hét hoảng la lên , gọi anh...cô gọi anh hàng chục lần nhưng anh vẫn nằm bất động dưới đất , cả thân thể ấy dính đầy máu tươi ... Trong mơ hồ , Từ Tử Hàn bật dậy , mồ hôi cùng nước mắt vương đầy khuôn mặt nhỏ bé , cô nhìn xung quanh , cũng là một màu đen của bóng đêm chỉ có chút ánh sáng mờ nhạt ngoài cửa sổ , cô giật mạnh cây kim đang truyền nước ra , vội vã chạy ra ngoài tìm kiếm anh , cô sợ , sợ rằng giấc mơ ấy là sự thật...

“Thiếu Phàm , Thiếu Phàm...anh ở đâu...” – Đôi chân trần nhỏ bé chạy quanh nhà , đèn trong nhà theo bước chân của cô mà tỏa sáng...Tiếng nước nở của cô vang quanh tòa nhà , cô vội chạy khắp tầng một để kiểm anh . “Á...” – Từ Tử Hàn sợ ý trượt chân , suýt chút nữa là ngã xuống cầu thang cũng may từ phía sau một cánh tay chắc khỏe vương tới , giữ chặt người cô .

“Em thật là...sao lại chạy lung tung như vậy lỗ.” – Chưa nói hết câu Từ Tử hàn đã ôm chặt lấy anh mà khóc , cả người cô cũng run lên ...Vòng tay tuy mảnh khảnh nhưng vẫn chắc chắn ôm lấy anh. Được Thiệu Phàm thấy vậy ,đau lòng mà vỗ về cô , xem ra cô vẫn còn rất hoảng sợ “Đừng sợ , Hàn nhi...có anh ở đây.”

“Thiệu Phàm...anh không sao ? May quá...huhu...thật là may quá ! Em cứ tưởng anh đã xảy ra chuyện . Lúc này...em...mơ thấy anh bị người ta bắt . nhưng kịp không...không thể làm gì híc...rất nhiều...rất nhiều máu...huoaaaa” – Cô nức nở nói , tiếng khóc lẫn áp cả giọng nói cô . Thì ra là vì giấc mơ ấy nên cô mới khóc , anh xoa đầu cô cưng chiều mà nói “Anh không sao ! Chỉ là mơ...em đừng sợ.” Anh buông cô ra , lau đi những giọt nước mắt đang lăn dài trên khuôn mặt bé bỏng , anh mỉm cười “Em xem , hấp tấp như vậy ngay cả dép cũng không mang !” Rồi aị nhìn xuống cánh tay cô , một chút máu đang dính trên cổ tay , anh nhíu mày , cô đã giật mạnh cây kim nên mới chảy máu . Được Thiệu Phàm lấy khăn tay nhẹ nhàng lau đi vết máu lại mở miệng nói tiếp “ Sau này phải cẩn thận , lúc này nếu không phải anh chạy ra kịp thì em và Tiểu bảo bảo chẳng phải sẽ xảy ra chuyện sao ?”

“Tiểu bảo bảo ?” – Từ Tử hàn nín khóc , khó hiểu nhìn anh . cặp mắt to tròn ngây ngô nhìn anh chăm chăm.

“Phải , em đã có thai được hai tuần rồi !”

“Nhưng...nhưng mà...em...em chỉ mới 18 tuổi !”- Từ Tử hàn lo lắng nói . Cô chỉ mới 18 tuổi , cô làm sao biết cách chăm sóc thai nhi ? Huống chi sau này , khi em bé ra đời...

“không sao ! Em đừng lo , sẽ có rất nhiều người quan tâm chăm sóc em !”

“Anh....rất thích em bé !” – Từ Tử hàn thấy khuôn mặt hạnh phúc của chồng , tò mò hỏi . Một người lạnh lùng như anh mà cũng thích trẻ con sao ?

“Tất nhiên , là bảo bảo của chúng ta mà , sao lại không thích” – Anh cười tươi , nhéo nhẹ cái má phúng phính của cô. “Sau này đi đứng phải cẩn thận , ăn uống điều độ như vậy bảo bảo sinh ra mới được khỏe mạnh.”

“Vâng ! Em biết rồi !” – Cô híp mắt nói . Nhưng , cô nhìn cánh tay phải đang vuốt tóc mình liền sực nhớ , vội hét lên “tay anh...???”

“À....cái...tay...lành rồi.” – Được thiệu Phàm hoảng hồn trả lời . Ai....thôi chết , anh bị lộ rồi...

“Sao ?”

“Hàn nhi...” – Được Thiệu Phàm chợt nghiêm túc , giữ chặt vai cô “Đó không còn quan trọng , quan trọng bây giờ là em phải cố gắng để bảo bảo thật khỏe mạnh . Anh sẽ chăm sóc em , Hàn nhi...chúng ta cùng cố gắng.”

“Nhưng mà...anh đã...”

“Trẻ rồi...chúng ta đi ngủ thôi !” – Được Thiệu Phàm vội cắt ngang lời cô..

“Anh cố ý ăn hiếp em trong mấy ngày qua !” – Từ Tử Hàn tức giận hét lên .

“Không có , tay anh chỉ vừa mới khỏi chiều nay . Vì vậy buổi tối anh mới đi gặp bác sĩ.”

“Thật sao ?”

“Thật.”

“Ừm...vậy đi ngủ.” – Thở trắng Từ Tử Hàn cuối cùng cũng đã mắc bẫy Được Thiệu Phàm , lời nói dối của anh đã khiến cô tin liền . Từ Tử Hàn đứng dậy nhoẽn miệng cười nói.

“Được ! Nhưng mà...em có thai rồi thì...”

“Xảy ra chuyện gì sao ?”

“Phải !”

“Là...chuyện gì ?” – Thấy vẻ mặt lo lắng , bất an của anh , cô vội hỏi . Là chuyện rất quan trọng với anh sao ???

“Em có thai , thì anh buộc phải ăn chay !” – Được Thiếu Phàm hí hóp nói , khuôn mặt cô đỏ ửng , thì ra là chuyện đó sao ? Cô còn tưởng là chuyện gì rất quan trọng chứ !? Nhìn khuôn mặt sắp bốc hỏa của cô , Được Thiếu Phàm bật cười thành tiếng “Đi ngủ thôi.”

“Anh thật đáng ghét !” – Cô đánh nhẹ vào lồng ngực anh một cái , bắt măn lên tiếng.

“Haha...”

Nằm trong vòng tay ấm áp của anh , Từ Tử Hàn cứ mở rồi lại nhắm mắt , cô không ngủ được... Được Thiếu Phàm cảm nhận được cô vẫn còn thức liền cất tiếng.”Sao còn chưa ngủ ?”

“Ừm...Thiếu Phàm ! Anh thích con trai hay con gái ?” – Cô ngược lên nhìn anh , dịu dàng hỏi.

“Con trai hay con gái anh đều thích , chỉ cần là do em sinh ra anh đều thích !” – anh mỉm cười , cưng chiều hôn lên trán cô. “Còn em ?”

“Ừm...nếu là con đầu lòng em muốn là con trai , đứa tiếp theo sẽ là con gái . Em muốn anh trai sẽ chăm sóc , cưng chiều và bảo vệ em gái.”

“Được . Vậy nếu là con trai , sẽ tài giỏi như anh , còn nếu là con gái sẽ xinh đẹp và thông minh như em !”

“Hừm...nếu giống anh thì thật không dễ thương chút nào , lúc nào mặt cũng lạnh lùng lại thích bắt nạt người khác thì tốt chỗ nào chứ , tốt nhất là cả hai đứa nên giống em.” – Từ Tử Hàn bắt măn lăm bằm.

“Từ Tử Hàn...em vừa nói gì ?” – Được Thiếu Phàm buông cô ra , hai tay áp vào má cô nâng lên .

“Em....em...nói giỡn thôi !” – Cô mím môi nhìn anh , nhưng sau đó lại nhíu mày “Ừm...em không sợ anh đâu ! Em đang có bảo bảo đó . Anh không được bắt nạt em .”

Được Thiếu Phàm cau mày , xem ra cô ngày càng to gan rồi , dám lấy bảo bảo ra uy hiếp anh . Anh cười tà , cúi người xuống sát mặt cô , khoe miệng khe nhếch lên “Anh nói cho em biết , dù em có thai anh cũng không tha cho em đâu , anh có thể chạm vào người em đấy , anh đã hỏi bác sĩ rồi , ở những ngày đầu chúng ta vẫn có thể làm...” – Ngưng lại một chút , anh vuốt mặt cô , khuôn mặt trở nên xấu xa khiến cho tim của Từ Tử Hàn đập rất mạnh “Huống hồ...dù không thể hành động sâu thì vẫn có thể hành động bên ngoài cơ thể. Em...có muốn thử không ?”

“Không...em không muốn ! Thiếu Phàm...em chỉ nói đùa thôi ! Chỉ là nói đùa thôi mà...” – Cô vội nín áo anh , khuôn mặt hoảng sợ vô cùng . Cô xin thề , sau này sẽ không dám chọc hay uy hiếp anh nữa đâu . Anh quả thật không sẽ ăn hiếp mà. Từ Tử Hàn , mày diên thật rồi...trong lòng cô không ngừng thét gào tự trách móc.

“Em nói lại xem !” – Được Thiếu Phàm nhìn khuôn mặt sợ hãi của cô , trong lòng cực kì vui thích nhưng lại giả vờ lạnh lùng ngay cả cười cũng phải nén lại.

“Ừm...nếu là con trai giống anh thật tốt vừa tài giỏi lại đẹp trai , còn con gái thì giống em...”

“Tốt !” – Anh nhéo má cô , mỉm cười hài lòng . Cô...thật dễ bắt nạt...

“Thiếu Phàm , nếu là con trai , anh sẽ đặt tên đứa bé là gì ?”

“Đặt tên sao ? Nếu là con trai...sẽ đặt là Được Thiên Bảo , còn nếu con gái sẽ đặt là Được Băng Du , có được không ?” - Anh ôm cô vào lòng , vòng tay chắc khỏe như đang bao bọc lấy một bảo vật quý giá , cô khẽ cười , cũng ôm lấy anh “Vâng , tên nghe rất hay .”

“Phải rồi , chuyện vết thương của anh đã lành , nếu có ai hỏi em hãy nói là vẫn chưa lành nhé.”

“Vâng !”

Sáng hôm sau , Mọi người trong nhà đều tập nập lạ thường , quần gia thì phân phó mọi việc với tốc độ cực nhanh , người làm thì lăng xăng chạy tới chạy lui. Cô đứng ngăn người trước cửa phòng nhìn , bộ hôm nay là ngày trọng đại sao ??? Thấy cô bước tới quan gia vội chạy lại “Phu nhân , ngài hãy cẩn thận !”

“Bác quản gia , sao hôm nay mọi người lại bận bịu đến thế ?”

“Thưa , vì ngài đã có thai nên ông sai dặn chúng tôi là phải dọn dẹp hết những vận dụng dây cản trở hay nguy hiểm để ngài tiện bề đi lại.”

“Sao...đâu...đâu cần phải làm vậy !?” – Trời ạ , sao anh lại làm quá nên như vậy chứ ? Chỉ là mang thai thôi mà , cô đi vào phòng ăn thấy trên bàn đầy những món dinh dưỡng khác nhau dành cho thai phụ , cô kéo ghế ngồi xuống bên cạnh anh , Được Thiếu Phàm thấy cô , trên khuôn mặt anh tuần lạnh lùng chợt nở nụ cười dịu dàng “Dậy rồi sao ?”

“Thiếu Phàm , anh đâu cần phải làm vậy ?”

“Sao lại không ? Em hay hấp tấp lại hậu đậu như vậy lỡ đi vấp té hay va vào cái gì thì bảo bảo sẽ ra sao đây ?”

“Hừ...anh lúc nào cũng bảo bảo , bảo bảo và bảo bảo vậy còn em ? Anh để em ở đâu rồi ?” – Cô chu môi bất mãn , anh lúc nào cũng bảo bảo , hôm qua bảo bảo , hôm nay sáng sớm cũng lại bảo bảo , còn cô thì không thêm quan tâm nữa sao ??? Thấy hành động đáng yêu của cô , anh cúi người hôn lên môi cô . Anh bật cười cất tiếng “Em ghen tị với con mình sao ? Hàn nhi...nếu không có em thì làm sao có bảo bảo ? Anh làm như vậy cũng tốt cho em thôi , bình thường em vốn đâu cần thận.”

“Anh...”- Bị trêu chọc , cô bặm môi trừng mắt nhìn anh .

“Ngoan ngoan ăn sáng !” – Mặc kệ cô đang giận , anh hôn lên trán cô sau đó đưa cho cô chén cơm , vui vẻ nói. Từ Từ Hàn cầm thìa bắt đầu ăn , nhưng khi gặp đến món cá bỏ vào miệng cô lại cau mày “Thiếu Phàm , không có chua !”

“Không chua ? Anh đã dặn đầu bếp bỏ rất nhiều giấm vào rồi.” – Anh đưa thìa gấp thử , nếm một miếng thôi mà mặt anh đã nhăn lại “Ừm...quá chua ! Như vậy mà em nói không chua sao ?”

“Không chua mà.” – Cô cau mày nói.

“Vậy để chiều nay anh sẽ nói đầu bếp bỏ thêm , ăn món khác nhé !” – Anh gấp miếng tôm lăn bỏ vào chén cô . Từ Từ Hàn không hiểu sao trong lòng vô cùng khó chịu , nhưng cũng gật đầu mà ăn . Một lúc sau , cô lại cất tiếng “Thiếu Phàm , hôm nay em mới Thịnh Thịnh cùng Tiểu Linh về nhà chơi nhé.”

“Bạn của em sao ?”

“Ừm..hai cậu ấy tốt lắm , lúc trước khi hộp cơm bị đổ hai cậu ấy đã cho em ăn cơm chung còn mua thêm bánh cho em nữa.”

“Được , nhưng không được đi ra khỏi nhà !”

“Vâng !” – Cô hí hóp mắt , tươi tắn nói . Ăn cơm xong , Được Thiếu Phàm lấy cặp tài liệu chuẩn bị đi làm . Từ Từ Hàn đi theo tiễn anh , cô nhướn miệng cười “Anh đi cẩn thận.”

“Chiều anh sẽ về sớm !” – Anh mỉm cười nheo nhẹ cái mũi nhỏ xinh của Từ Từ Hàn , cương chiều mà nói.

“Vâng !”

“Nhớ lời anh dặn , phải cẩn thận biết chưa , không được đi ra khỏi nhà.”

“Em nhớ rồi.”

“Tạm biệt”

“Tạm biệt.” – Cô vẫy tay sau đó đi vào nhà lấy điện thoại gọi cho Doãn Thịnh Thịnh cùng Uất Mỹ Linh , mời hai người họ đến nhà chơi . Vì dù sao , từ hôm xảy ra chuyện cô vẫn chưa gặp mặt họ , bây giờ cô lại có bảo bảo thì sẽ không cần đến trường nữa , nên cô cần gặp họ để nói chuyện cho đỡ buồn. Cô nhờ Tiểu Linh đến nhà hai người để đưa đến đây , vì cô lo rằng họ sẽ không tìm được nhà.

Ít phút sau , Doãn Thịnh Thịnh và Uất Mỹ Linh được đưa đến , ngồi trong xe Doãn Thịnh Thịnh không khỏi ngạc nhiên , Cánh cửa trắng cao to từ từ mở ra , từ ngoài cổng đã xuất hiện 4 người đàn ông mặc ple đen đi qua đi lại. Dọc bên hai lối đi là những hàng cây cao , bên trái có sân golf, hồ bơi to rộng , làn nước

trong veo , bên phải có nhà kính ,một vườn hoa dài trải rộng đầy màu sắc , hoa bách hợp , iris , lavender pháp ,... Cô hết như đang lạc vào chốn cổ tích thơ mộng , chiếc xe chạy dài thì dừng lại bên phải hồ phun nước trước tòa nhà phương Tây đồ sộ , cách một bức tường là một lớp kính thủy tinh trong suốt chắc chắn , những tia nắng sớm len lỏi chiếu xuyên qua tấm rèm cửa màu kem , Doãn Thịnh Thịnh và Uất Mỹ Linh bước ra , đây là lần đầu tiên họ thấy một nơi như thế này còn sang trọng hơn cả nhà của những bá tước Anh thời xưa (Đây là nhà theo kiến trúc phương Tây , thường thì ngày xưa hầu như các bá tước hay công nương thường ở những tòa nhà như vậy.)

“Phu nhân đang chờ hai người ở sảnh !” - Tiểu Lãnh cúi người nói , sau đó lên xe rời đi chỗ khác , hít một hơi thật mạnh hai người cùng bước lên bậc thềm nhìn vào cánh cửa gỗ đang mở ra , thấy trên sofa tròn màu trắng ngà , một cô gái mặc chiếc váy lụa trắng , mái tóc được vén sang một bên , ánh mắt chăm chú nhìn màn hình ti vi , Doãn Thịnh Thịnh đi trước , bước vào khẽ lên tiếng. “Xin...chào.”

“Grừ...” - Thấy xuất hiện người lạ mặt con bạch hổ to bự ngồi dậy , nhe răng nanh sắc nhọn , chậm rãi tiến tới , Doãn Thịnh Thịnh và Uất Mỹ Linh bị con vật khổng lồ ấy dọa đến sợ xanh cả mặt , suýt chút nữa là ngã phịch xuống sàn . Từ Từ Hàn vội chặn lại “Tiểu Hổ , dừng...đó là bạn ta đừng làm hại họ.”

Nghe tiếng gọi của chủ Tiểu Hổ liền dừng lại , cô vội chạy tới kéo tay người người bạn đang sợ đến đơ người “Thịnh Thịnh , Tiểu Linh , hai cậu đừng sợ . Tiểu Hổ nhìn vậy nhưng hiền lắm. Mau vào đây.”

Doãn Thịnh cùng Uất Mỹ Linh ngồi xuống ghế , hai người vẫn còn rất sợ con dã thú to lớn và dữ tợn kia , thấy vậy cô quay sang xoa đầu nó , dịu dàng nói “Tiểu Hổ , ngoan ngoãn nằm yên ở đây nhé . Đừng làm họ sợ.”

“Grừ...” - Tiểu Hổ gật đầu , cuộn mình nằm xuống bên góc ghế , Từ Từ Hàn vui vẻ nói “Thịnh Thịnh , Tiểu Linh , hai cậu đừng sợ.”

“Ừ...Ừm...” - Doãn Thịnh Thịnh gật đầu.

“Mời hai vị.” - Quân gia cầm ba ly nước ép ra đặt hai ly trên bàn cho hai người , rồi quay sang bên Từ Từ Hàn “Mời phu nhân.”

“Cảm ơn bác.” - Cô mỉm cười , sau đó tươi tắn ngồi nói chuyện với bằng hữu.

“Ai da...Tiểu Hàn à , vậy mà cậu nói chồng cậu bán phụ tùng xe hơi sao ?” - Doãn Thịnh Thịnh uống một ngụm nước , ai oán nói.

“Xin lỗi , mình không phải giấu cậu đâu.” - Cô áy náy trả lời. Cứ sợ rằng Doãn Thịnh Thịnh và Uất Mỹ Linh sẽ giận.

“Công nhận nha , chồng của cậu thật sự rất giàu đó . Mà ngài ấy tên gì vậy ?” - Uất Mỹ Linh nhìn xung quanh căn nhà , chột cất tiếng.

“Anh ấy tên Được Thiệu Phàm. Thật ra mình mời hai cậu đến đây là có chuyện muốn nói.”

“Chuyện gì vậy !?”

“Mình và anh ấy kết hôn đã hơn một năm rồi , mình...cũng đang có thai nữa...” - Nói đến đây , khuôn mặt cô chột đỏ ửng , ngượng ngùng cúi mặt không dám nói tiếp.

“Sao !?” - Doãn Thịnh Thịnh và Uất Mỹ Linh đồng loạt nói , mắt chữ O miệng chữ A , sững người nhìn cô.

“Ừm....chuyện thật ra dài dòng lắm...”

“Thật không ngờ đó , cậu đang có em bé sao ?” - Doãn Thịnh Thịnh vẫn còn sững sờ .

“Ừ...”

Từ Từ Hàn ngồi kể cho Doãn Thịnh Thịnh và Uất Mỹ Linh nghe , tất nhiên chỉ là những gì cần thiết chứ không phải là kể hết mọi chuyện . Nói chuyện hồi lâu cũng đã đến trưa , hai người cũng ra về. Từ Từ Hàn ngồi dưới sảnh , xếp gọn những thứ trên bàn lại đi vào bếp.

“Phu nhân , ngài cứ để tôi !” - Người hầu gái vội chạy lại cầm giúp cô mấy cái ly “ngài cứ ngồi xuống nghỉ , để tôi làm cho ạ.”

“Cảm ơn.” - Từ Tử Hàn quay người đi vào phòng ăn , cô mở tủ lạnh tìm kiếm thức ăn , thấy cô xuất hiện đầu bếp Văn liềng lên tiếng “Phu nhân người đời rồi sao ? Để tôi chuẩn bị cơm cho ngài.”

“Ừm...không ! Cháu muốn ăn bánh kem.” - Cô cầm trái kiwi trong tủ ra dơ lên nhìn.

“Vậy để tôi làm cho ngài bánh kem kiwi.” - Một thanh niên chột lên tiếng. Từ Tử Hàn nhìn anh...là đầu bếp mới !? Thấy cô không lên tiếng , lại nhìn anh chăm chăm , anh lại nói tiếp “Tôi là Vương Phúc Doãn , là thợ làm bánh và chế biến các loại đồ ngọt vừa mới tới làm.”

“Ồ...vậy nhờ anh làm cho tôi phần bánh kiwi nhé.”

“Vâng !”

Chỉ một lúc sau , những cái bánh thơm ngon được đem ra , bày khắp bàn kính ngoài sảnh , macaroon kem kiwi , bánh cupcake kiwi , bánh kem kiwi,... Cô vui vẻ thưởng thức từng món một , thấy rất ngon . Đang ăn thì Được Thiệu Phàm bước vào nhà , thấy cô đang cầm củi ăn , anh cất tiếng “Hàn nhi...”

Từ Tử Hàn đang ăn liền quay đầu lại nhìn , nuốt xong miếng bánh đang nhai cô chạy ào tới , tíu tít nói “Sao anh về sớm vậy ?”

“Anh về ăn cơm cùng em.” – Anh vòng tay ôm chặt lấy cô , cưng chiều nói.

“Anh ăn xong rồi đi sao ?”

“Không , ăn xong , anh sẽ ở nhà với em.”

“Vâng..hihihhh” – Nghe câu nói của anh , cô cười tươi tắn. Anh buông cô ra , nắm tay cô đi vào bàn ăn. Anh đưa đĩa gấp thức ăn cho cô.

“Ăn thử xem , có vừa miệng không ?”

“Ừm..rất ngon !” – Cô nhai nhai rồi nuốt xuống , nhoeo miệng cười hài lòng . Anh nhìn khuôn mặt của cô , thực rất muốn cắn một cái . Khóe miệng anh giương lên . Tiếp tục gấp thức ăn cho cô . Phải cho cô ăn thật nhiều thì lúc sinh mới có thể sinh tốt. Cơ thể cô vốn yếu ớt mà....

Ăn cơm xong , Từ Tử Hàn lại ăn trái cây ở dưới sảnh , cô nằm gối đầu lên đùi anh , còn anh thì vừa xem tin tức vừa vuốt tóc cô. Chợt có vị khách xuất hiện.

“Xin chào , có quý rồi hai người không ?”

Từ Tử hàn ngược mắt nhìn , đôi mắt to tròn sáng lên “Từ Chính , chào anh. “Được Thiệu Phàm mắt vẫn không liếc nhìn Từ Chính một lần , miệng thì phun ra một chữ lạnh lùng “Chào.”

“Từ Chính , mời ngồi.” – Cô híp mắt nói .

Hắn ngồi xuống , vẫn nụ cười thân thiện ấy và ánh mắt vô cùng yêu thương nhìn Từ Tử Hàn khiến cho Được Thiệu Phàm rất khó chịu , anh liền nhếch miệng cười “Phải rồi , Hàn nhi...em đã nói tin vui của chúng ta cho cậu ta biết chưa ?”

“A , phải rồi , Từ Chính em có một tin rất vui.” – Từ Tử Hàn vui vẻ nói , hai gò má chột ửng hồng.

“Chuyện gì vậy ?”

“Em có thai rồi , hai tuần rồi đó.”

Nụ cười trên khuôn mặt hắn tắt lịm , hắn sững người khi nghe tin đó . Cô có thai ? Là con của Được Thiệu Phàm...không được...không thể được...chuyện này không thể xảy ra. Thấy hắn im lặng Được Thiệu Phàm biết chắc hắn đang rất tức giận khiến cho anh rất thích thú , cô thì cau mày khó hiểu nhìn. “Từ Chính...”

“À...thật vậy sao ? Chúc mừng em. Là con trai hay con gái ?” - Từ Chính giật mình , hắn gượng cười , nhưng trong lòng lửa giận đang dâng cao. Được Thiệu Phàm từ đầu đến cuối rất có hứng thú với thái độ của hắn.

“Hìh...Sao này khi bảo bảo được sinh ra thì em mới biết. Em nghỉ đợi khi sinh rồi mới bắt ngờ.”

“Vậy sao ?”

Từ Tử Hàn ngồi nói chuyện với Từ Chính một hồi , rồi hắt đi về . Được Thiệu Phàm khi thấy thái độ của hắt lúc nghe cô có thai thật sự rất hụt hững khiến anh vô cùng vui thích. Anh muốn cho hắt biết , ai...mới thật sự là người mà Từ Tử Hàn yêu...

Tại căn hộ gần đó...

“Không được , tôi...sẽ không để chuyện này xảy ra...” - Từ Chính đập mạnh xuống bàn , hắt rít lên từng tiếng.

“Chủ tử , ngài định làm thế nào ?” - Một giọng nói phát ra , người đàn ông đứng nghiêm nghị phía sau hắt cung kính nói.

“Phải xử lí cái thai đó. Tôi...không muốn đứa bé đó không thể ra đời ra đời.”- Từ Chính lạnh lùng trả lời. Ánh mắt lúc này không còn chút tính người. Hắt muốn giết chết đứa con mà cô và Được Thiệu Phàm tạo ra . Hắt không muốn cô có con với anh. Chỉ có hắt mới có thể tạo cho cô đứa bé mà cô mong đợi , vì vậy bằng mọi giá hắt phải giết chết tinh linh nhỏ bé ấy....

“Vậy , bây giờ chúng ta tiến hành luôn sao ?”

“Không ! Bây giờ chưa phải lúc . Tôi phải giải quyết xong chuyện ở Anh đã.”

“Nhưng , nếu để lâu cái thai đó sẽ lớn lên . Lúc đó e rằng đã quá trễ.”

“Không sao , dù cho nó có ra đời cũng sẽ không sống được lâu.”

“Vâng.”

Dứt lời , Từ Chính đắm chiêu nhìn vào khung hình trên bàn , hắt cầm lấy , tay chạm vào khuôn mặt trong hình , ánh mắt vô cùng chiều mến . “Tiểu Hàn...dù không chiếm được trái tim em , nhưng thể xác của em...anh phải có được.” – Âm thanh trầm thấp vang lên khe khẽ , lời nói ấy cũng chính là lòng quyết tâm của hắt . Bằng mọi giá...cho dù có khiến cho cô hận hắt thì Từ Chính vẫn sẽ phá nát cái hạnh phúc mà Được Thiệu Phàm đang có được.

39. Chương 39

Từ Tử Hàn mang thai cũng đã gần 3 tháng . Bụng cô càng ngày lộ ra hơn. Được Thiệu Phàm đã sai người may cho cô nhiều bộ đầm bầu để cho cô thoải mái , anh cũng đã tìm hiểu rất nhiều về phụ nữ khi mang thai . Lúc nào cũng chăm sóc cho cô thật cẩn thận. Lôi Lạc Kinh , Phong Nhất Thiên và Lương Trịnh Thâm từ khi biết tin cũng hay đến nhà chơi. Được mọi người quan tâm như vậy cô cảm thấy rất vui.

Chớp mắt đã đến mùa hè , bây giờ hiện đang là tháng năm , cái thai cũng tròn 4 tháng . Người ta thường nói phụ nữ có thai cảm xúc thường rất kì lạ , rất khó chịu . Từ Tử Hàn cũng vậy , tuy không quá khó chịu nhưng cảm xúc cô mỗi lúc mỗi khác . Đang cười nếu gặp một chuyện gì đó thì lại òa khóc , lại hay khó chịu với anh. Được Thiệu cũng không khó chịu hay bực bội , ngược lại anh càng nuông chiều cô . Vì anh rất am hiểu về những vấn đề đó nên dù cô có ra sao , hay làm gì quá đáng anh cũng chấp nhận được . Biết cơ thể cô vốn yếu đuối nên anh đang cố hồi sức cô ăn nhiều hơn , nuôi cô mập mạp một chút như vậy sẽ tốt cho lúc sinh.

“Thiệu Phàm , hôm nay anh lại không đi làm sao ?” - Từ Tử Hàn ngồi bên cạnh chăm chú nhìn chồng . Anh hiện đang ngồi xem ti vi , chỉ trả lời gọn một câu “Phải.”

“Anh không sợ như vậy công ty sẽ phá sản sao ?”

“Hah...nếu chỉ vì anh không đến công ty thường xuyên mà công ty đã phá sản thì anh cần gì phải tốn công nuôi những người đó. Còn nữa trong công ty còn có Lạc Kinh và Nhất Thiên . Tuy hai cậu ấy hay thích nói đùa lại ham chơi nhưng phân chia công việc rất rõ ràng.” - Được Thiếu Phàm cười tươi nói .

“Nói cũng phải. Ừm...Thiếu Phàm , chán quá.” - Cô vươn vai một cái. Aiz...quả thật từ lúc cô có bảo bảo , cô chỉ toàn ở nhà không đi đâu cả. Thật là chán chết.

“Mai anh sẽ dẫn em đi chơi. Có được không ?” - Thấy cô chán nản như vậy, Được Thiếu Phàm mới cất tiếng. Để cô ở nhà .mãi cũng sẽ không tốt cho cô và bảo bảo. Ra ngoài hóng gió sẽ tốt hơn.

“Thật sao ?”

“Phải.”

Từ Tử Hàn dựa vào vai anh, cô vừa xoa cái bụng vừa híp mắt cười .

“Thiếu Phàm...anh nghĩ bảo bảo sẽ là con trai hay con gái ?”

“Chắc sẽ là con trai .”- Anh khẽ cười vuốt tóc cô .

“Vậy sao . bảo bảo ngoan sau này phải giống như pa pa của con , thật tài giỏi nhé.” – Cô vuốt bụng , dịu dàng nói , ánh mắt vô cùng cưng chiều nhưng sau đó cô lại nói thì thầm “Nhưng không được bắt chước tính xấu của pa pa , luôn ăn hiếp người khác đó nhé.”

Được Thiếu phàm ngừng việc đang làm quay sang nhìn cô , người vừa nói xấu anh thì lại đang rất vui vẻ nói tiếp . Anh đặt tay lên eo cô , thanh âm chùn xuống , khe khẽ nói “Từ Tử Hàn...em vừa nói gì ?” Từ Tử Hàn giật mình nhìn anh , cô mím môi lắc đầu , anh lại giả vờ cười gian lên tiếng “Em vừa nói gì ?”

“Không...không có...em...chỉ...” – Cô lấp bắp trả lời , vừa nói vừa xua tay . Được thiếu Phàm nhếch miệng cười , bắt đầu cù léc , Từ Tử Hàn hốt hoảng hét lên “Đừng...Thiếu Phàm...hah.a...nhột quá...” Anh vẫn mặc kệ , bắt tiếp tục cù , động tác của anh không quá nhanh , chỉ nhẹ nhàng , chỉ sợ động đến thai nhi.

“Em...hahaha...xin lỗi mà...Sẽ...không dám nói xấu anh nữa đâu...” – Cô vừa cười vừa nài nỉ anh . Thật nhột chết cô mà.. Đột nhiên bụng cô có một lực nhẹ , sinh linh nhỏ bé trong bụng cô vừa mới đạp , cô nhú mày , khẽ nói “Ừm...Thiếu Phàm...” Thấy biểu hiện khó chịu của cô , anh vội dừng lại , lo lắng hỏi “Sao vậy ? Em đau ở đâu sao ?”

“Bảo bảo...bảo bảo vừa mới đạp em đó.” – Đôi mắt to tròn mở căng lên , cô đưa tay đặt lên bụng , lại một hành động đáng yêu nữa xảy ra “Nè , lại đẹp nữa rồi. Anh xem.”

“Thật sao ?” – Anh vui mừng vội áp mặt vào bụng cô , lắng nghe âm thanh hạnh phúc ấy , quả thật nó đang đập . Anh cười tươi nói “Chắc chắc là con trai ! Haha...” Khuôn mặt anh rạng ngời hạnh phúc , cô đưa tay vuốt nhẹ , lém lỉnh nói “Bảo bảo à , con muốn bảo vệ ma ma phải không ? Ngoan lắm...” Được Thiếu Phàm nghe câu nói của cô , đưa tay nhéo nhẹ bên má của Từ Tử Hàn , anh khẽ cười , kéo cô lại , để đầu cô dựa vào vai anh , vòng tay ôm lấy cô , nỉ non nói “Xem ra bảo bảo sau này sẽ rất giỏi.”

“Thiếu Phàm , sau này bảo bảo ra đời , anh không được yêu thương bảo bảo hơn em đó.” – Từ Tử Hàn thấy anh lúc nào cũng khen đứa bé trong bụng cô , liền phụng phịu nói.

“Em xem em kìa , sao lại đi ghen với con chứ ?”

“Hừ...không biết , anh không được thiên vị đấy.” – Cô ngược mắt nhìn anh . Vẻ mặt vô cùng nghiêm túc . Vợ anh , thật là trẻ con , lại đi ghen tị với chính con mình sao ? Haha...cô thật là đáng yêu . Anh cúi người hôn lên cánh môi đỏ mọng của cô , cưng chiều mà nói “Anh sẽ luôn yêu em.”

“Ừm...” – Cô ôm lấy anh , dịu cấu đầu nhỏ vào lồng ngực anh . Được Thiếu Phàm khẽ cười , cô bây giờ là như thế , nhưng sau này có khi nào khi bảo bảo ra đời lại sẽ không thêm ngó tới anh ???

Buổi chiều ngày hè , Từ Tử Hàn đi ra vườn chăm sóc cho vườn hoa của cô , cô đã trồng thêm hoa hồng xanh vào tháng trước. Đang chăm sóc thì đột nhiên có một chiếc xe Porsche đen xuất hiện trong sân nhà cô.

“Tiểu Hàn...” - Từ trên xe một người đàn ông mặc bộ Âu phục xám , tươi cười bước ra.

“Từ Chính !” - Nhận ra đó là anh trai cô , Từ Tử Hàn đưa người ám vệ bình tưới nước đi tới , vui vẻ chào hẳn . Cũng đã một tuần rồi , cô chưa gặp hẳn.

“Em đang làm vườn sao ?”

“Vâng . Anh vào nhà đi !”

Từ Chính nhìn cô mặc bộ đầm bầu màu hồng phấn xinh đẹp , bụng cô cũng đã to hơn trước , ánh mắt hẳn bất chợt xuất hiện tia lửa đỏ. Hẳn chợt gọi cô “Tiểu Hàn , chúng ta ra ngoài hóng gió một chút nhé.”

“Hóng gió sao ? Em sợ...Thiếu Phàm không cho em đi.” - Cô ấp úng trả lời.

“Không sao , chỉ một chút thôi. Anh là anh trai em mà !” - Từ Chính khẽ cười , xoa nhẹ đầu cô. Từ Tử Hàn đành gật đầu đồng ý . Dù sao Từ Chính cũng là anh cô , đi một chút thôi rồi về.

Từ Tử Hàn đi theo Từ Chính lên xe , chiếc xe lăn bánh khỏi Dục gia . Ngay cả quản gia cũng không biết chuyện đó. Chiếc xe chạy thật nhanh trên đường dài , với tốc độ rất nhanh , cô ngồi ở ghế kế bên trong lòng đột nhiên có cảm giác thật kì lạ , cô liền lên tiếng “Anh à , chúng ta đi đâu vậy ?”

“Đến một nơi rất xa !” - Hẳn lạnh nhạt nói , trong câu nói có rất nhiều ẩn ý mà ngay cả cô cũng không hiểu chỉ thấy có chút sợ sệt , chiếc xe đã rời khỏi trung tâm thành phố... “Cho em xuống , em...muốn về nhà ! Từ Chính !”

“Không được !” - Dứt lời , Từ Chính đưa tay đánh sau gáy cô , khiến Từ Tử Hàn ngất đi . Hẳn nhếch môi cười , lại tiếp tục tăng tốc....

Dục gia....

“Các người nói gì ?” - Dục Thiếu Phàm tức giận , đập mạnh xuống bàn .

“Phu...phu nhân lúc này đã đi cùng Từ Chính đi ra ngoài.” - Quản gia lo sợ nói , vừa này ông từ trong bếp đi ra , không thấy cô liền hỏi hả tìm cô , ám vệ gần đó nói là cô đã đi ra ngoài cùng Từ Chính . Ông tức tốc gọi điện cho Dục Thiếu Phàm.

“Con bà nó , tôi kêu các người chông chừng cô ấy , vậy mà các người lại để cô ấy đi.” - Dục Thiếu Phàm tức giận định xông lại nắm cổ áo ông nhưng Lôi Lạc Kinh kịp kéo anh lại “Thiếu Phàm...bình tĩnh lại. Trước tiên phải tìm cô ấy đã.”

“Phải đó , mau lên , nếu không sẽ không kịp.” - Phong Nhất Thiên cũng cất tiếng. Lúc ở công ty , khi thấy Dục Thiếu Phàm nhận điện thoại liền nổi giận anh cùng Lôi Lạc Kinh mới đi theo . Thì ra cô đã mất tích.

“Cậu hãy xác định vị trí của Tử Hàn.”

“Được.c” - Dục Thiếu Phàm lấy điện thoại ra , tay anh cũng bắt đầu run...đây không biết là lần thứ mấy anh đã điên lên và hốt hoảng khi cô mất tích . Nhưng lần này không chỉ một mình cô còn có cả đứa con mà cô thương yêu. Vị trí được tìm thấy , đèn tín hiệu liền reo lên “Ồ Thượng Hải !?” - Lôi Lạc Kinh nói.

“Chuẩn bị trực thăng.” - Dục Thiếu Phàm cất tiếng. Nếu để anh tìm được hẳn , anh nhất định sẽ băm hẳn thành trăm mảnh.

* Thượng Hải....

Từ Tử Hàn mơ hồ tỉnh dậy , đầu cô khá đau nhức , cô nhìn xung quanh , đây là đâu ? Máy móc , dụng cụ phẫu thuật. ? Đây là phòng phẫu thuật ??? Từ Tử Hàn sợ hãi khi phát hiện ra mình nằm trên bàn mổ , hai tay hai chân bị trói chặt. Chỉ thấy Từ Chính đang nói chuyện với bác sĩ , cô vội hét lên “Từ Chính...Từ Chính...thả em ra , anh định làm gì vậy hả ?”

Nghe tiếng gọi của cô , Từ Chính quay đầu lại , hẳn bước đến , đưa tay xoa đầu cô “Em biết không ? Anh...chưa từng xem em là em gái . Tiểu Hàn...anh rất yêu em.”

“Không...không...”

“Anh không cho phép ai dám cướp em khỏi anh. Ngay cả Được Thiếu Phàm.” - Từ Chính đánh mặt lại , khuôn mặt hần khiến cô thật rất sợ.

“Anh sẽ giết chết đứa con của em và hần. Bằng mọi giá , anh sẽ phá nát những gì mà hần đang có. Tiểu Hàn đừng lo , sẽ không nguy hiểm đến tính mạng của em đâu , bác sĩ sẽ cố gắng hết sức.”

“Không...không...đừng , em cầu xin anh , đừng làm gì với con của em. Từ Chính , đừng hại bảo bảo , em cầu xin anh , đừng mà...” - Từ Tử Hàn sợ hãi hét lên , cô òa khóc , tại sao hần lại làm như vậy.

“Là do em lựa chọn hần mà không lựa chọn anh !”

“Đừng , thả tôi ra , THẢ TÔI RAAAA . Không được làm hại con của tôi . ” - Cô vùng vẫy , bật khóc nhưng Từ Chính lại giữ chặt cô lại , hần ép cô , hôn lên đôi môi cô , Từ Tử Hàn tức giận cắn mạnh lên môi hần , khiến một dòng máu tươi chảy ra. Hần nhủ mày , giữ chặt mặt cô “Được Thiếu Phàm có gì tốt ? Chính hần đã hại chết cha mẹ chúng ta , ép hôn em , cướp công ty của cha anh . Hần là đồ bỉ ổi , là đồ khốn , em tại sao lại yêu hần ?”

“Không phải , anh ấy không phải là người như vậy . Nếu không phải do ông ấy tham lam thì mọi chuyện không ra nông nổi này.” - Cô cương quyết nói , giọng nói đầy oán hận.

“Im đi , Tiểu Hàn , anh sẽ không cho em và hần ở bên nhau. Em đừng mơ.” - Hần quay sang bác sĩ ra lệnh “mau moi đứa bé đó ra.”

“Đừng mà...cầu xin anh đừng làm vậy...!?? TẠI SAO , TẠI SAO NGÀY CẢ ANH CŨNG ĐỐI XỬ VỚI TÔI NHƯ VẬY !?? Cầu xin các người đừng hại con tôiiiii.” - Từ Tử Hàn thống khổ kêu la , van xin nhưng đều vô dụng . Cô tự hỏi rốt cuộc thì tại sao Từ Chính lại nhẫn tâm với cô như vậy !??? Hần cũng tàn nhẫn và độc ác như Từ Hải Thành. Mũi kim thuốc mê chạm vào tay cô , Trong lúc gần như ngất đi cô đã cầu cứu anh , cầu cứu Được Thiếu Phàm “Cứu em...Thiếu...Phàm...cứu...bảo...”

Dao mổ bắt đầu chạm vào bụng cô , khẽ nhấn xuống nhưng chưa kịp dè mạnh cánh cửa phòng đột nhiên bay ra. *Rầm..- Ông bác sĩ cùng những y tá kia giật mình . Từ Chính thì tức giận nhìn ra cửa , tại sao anh lại có thể tìm ra nhanh đến thế ? Được Thiếu Phàm nhìn thấy cảnh tượng của cô , không khỏi nổi giận . Cả thân người ngùn ngụt sát khí , anh lao tới nắm lấy cổ áo bác sĩ giật mạnh rồi hất xuống đất “Khốn khiếp , các người định làm gì cô ấy hả ?”

“Không...không phải , do...do ngài ấy bắt ép chúng tôi.” - Vị bác sĩ già nua kính hãi nói. Anh cũng chẳng màng , vội cời trói cho cô , thật là may , anh vừa đến kịp lúc. Anh bế cô lên bước ra ngoài.

“Thằng chó , đứng lại. ” Từ Chính chửi mắng . Hần tuy đã bị bao vây nhưng vẫn không sợ mà hét lên . Anh quay đầu lại , vẫn còn sự giận dữ ấy , lòng căm phẫn ấy , không chút tiếc thương dùng chân đá thật mạnh vào người Từ Chính , làm hần bị bật ra xa , hộc đầy máu. Cặp mắt màu hổ phách đục ngầu liếc nhìn hần , thanh âm lạnh lẽo phát ra trong không gian tĩnh lặng đến rợn người “Tao sẽ tính sổ với mày.” Rồi quay người bỏ đi , Lôi Lạc Kinh và Phong Nhất Thiên sai người lôi Từ Chính đi , đồng thời cũng đưa ông bác sĩ theo, không phải là muốn trừng trị ông ta mà anh chỉ muốn cho Thiếu Phàm biết , hần đã nói gì .

Trở về nhà cũng đã gần tối , Từ Tử Hàn đến giờ vẫn chưa tỉnh dậy , bác sĩ vừa khám qua cho cô lần nữa rồi ra ngoài bấm báo với anh . Bác sĩ Thạc cung kính mở lời “Phu nhân không bị thương tích gì cả , thai nhi chỉ bị động một chút , không sao . Nhưng mà...chủ tịch , ông phải chuẩn bị tâm lí , vì theo như tôi biết , phu nhân vừa mới bị đả kích và khủng hoảng tinh thần rất lớn . Khi cô ấy tỉnh dậy , có lẽ là sẽ bị khủng hoảng tinh thần một thời gian. Ngài phải cô giữ bình cho cô ấy , nếu không thai nhi cũng sẽ bị kích động mà xảy thai. Tôi xin phép ở lại đây để theo dõi tình hình của phu nhân ạ.”

Được Thiếu Phàm nghe xong cả người như kiệt sức , làm sao anh có thể chịu được khi nhìn thấy cô đau khổ như vậy . Quả thật cô còn quá non nớt để chịu sự đả kích như vậy , trầm mặc một hồi anh gặt đầu , phẩy phẩy tay ra hiệu cho ông lui xuống. Cánh cửa trắng mở rộng ra , trên chiếc giường êm ái màu tím nhạt , Từ Tử Hàn đang say ngủ , nhìn khuôn mặt vẫn còn vương vài giọt nước mắt của cô , Được Thiếu Phàm hần không thể giết tên khốn Từ Chính ngay lúc này. nếu anh ra khỏi nhà , chỉ sợ lúc cô tỉnh dậy không thấy anh sẽ lại càng thêm sợ.

“Đừng , xin đừng làm hại đến con tôi ĐỪNG MÀ...THIỆU PHẠM CỨU EMMM.” - Từ Tử Hàn hét lên , cô vội bật dậy , ánh mắt vô hồn nhìn xung quanh , Được Thiệu Phàm ôm chặt lấy cô , anh đau lòng nói “Là anh , không sao hết. Em đừng sợ Hàn nhi , đừng sợ. ”

“Buông ti ra , buông ra , Thiệu Phàm cứu em...huhuhhhh...Cứu em....bảo bảo , bảo bảo !” - Cô òa khóc , vùng vẫy , đẩy anh ra , cô đưa tay lên sờ bụng , vừa chạm vào vừa thét lên . Anh nhìn cô . Ánh mắt cô lúc này thực rất vô hồn , anh sợ hãi chạy lại giữ lấy tay cô mà nói “Hàn nhi , là anh , Thiệu Phàm đây ! Bảo bảo vẫn còn em đừng lo . Không ai có thể làm hại mẹ con em. Bình tĩnh lại.”

“Không , thả ra , đừng làm hại con tôi , tránh raaaaaaa . Thả ra , biến đi , tại sao lại đối xử với tôi như vậy ? Thiệu Phàm...Thiệu Phàmmmmmhuhhuhh...” Cô không ngừng gào thét . Cô không nhận ra anh . Chỉ biết dùng sức đánh anh , tránh xa anh. Đến khi không còn sức thì lại ngất đi. Được Thiệu Phàm đau đớn ôm cô vào lòng . Ngay cả nước mắt cũng chảy dài . Anh thật là đáng chết , tại sao lại để cô ở nhà một mình ? Tại sao lại không dặn người trông chừng cô thật kỹ , nhìn cô sợ hãi , lại hoảng loạn đến ngay cả anh cũng không nhận ra khiến cho anh vô cùng đau khổ . Rốt cuộc thì anh phải làm sao !???

Đặt cô nằm xuống giường , đắp chăn cẩn thận , anh bước ra ngoài , dặn dò quản gia chuẩn bị ít cháo cho cô , anh đi đến phòng khách , anh hung hăng đập mạnh cánh cửa khiến cánh cửa màu trắng nằm gọn xuống đất , anh bước đến , thanh âm như khiến cả căn phòng này rơi xuống hầm băng “Nói đi , các người đã làm gì khiến cho cô ấy đến nỗi phải hoảng loạn ?”

“Ông bác sĩ lúc này hoảng sợ , khuôn mặt tái xanh , run run nói ”Chúng...chúng tôi chưa làm gì cả...Chỉ có...Chỉ có Từ tổng nói chuyện với cô ấy thôi...”

“Hắn đã nói những gì ?”

“Ngài ấy...ngài ấy nói...” - Ông kể lại toàn bộ những gì mà Từ Chính đã làm và đã nói với cô . Được Thiệu Phàm siết chặt tay lại , cả người nổi đầy gân xanh , Lôi Lạc Kinh vội ngăn anh lại “Thiệu Phàm , ông ta cũng chỉ bị ép , bình tĩnh lại . Cái cậu cần làm bây giờ là giúp cho Tiểu Hàn bình thường lại.”

* Loảng xoảng....Rầm... - Tiếng đồ vỡ vang lên , tiếng đồ phát ra từ phòng cô , lão quản gia già hốt hoảng chạy đến “Ông chủ...phu nhân cô ấy...” - Không cần nghe hết câu , anh liền tức tốc chạy sang phòng cô , Lôi Lạc Kinh cũng chạy theo.

Anh chạy vào phòng chỉ thấy Từ Tử Hàn ngồi dưới đất co người sợ hãi, cả người như phát run , xung quanh là đồ đổ vỡ của miếng chai , thủy tinh , và cả chén cháo cũng đổ đầy sàn , những người hầu đứng gần đó cũng không ngừng run rẩy , anh đau lòng bước đến giữ chặt lấy người cô , khi bị chạm vào Từ Tử Hàn liền giật mạnh người , cô định hét lên nhưng bị anh ôm chặt lại , anh ôm chặt lấy cô , thật chặt , Từ Tử Hàn òa khóc như một đứa trẻ , cô đánh tới tấp vào người anh , không ngừng van xin buông cô ra , anh hít một hơi thật mạnh , ngăn không cho nước mắt tuôn ra “Hàn nhi , là anh , em đừng như vậy...cầu xin em...Hàn nhi...em hãy bình tĩnh lại . Bảo bảo vẫn còn , anh thì ở đây , không ai , sẽ không ai làm hại em và bảo bảo nữa. Anh xin em...Hàn nhi...hãy bình tĩnh lại . Nhìn anh...em nhận ra anh mà...phải không ??”

Từ Tử Hàn chợt im lặng...cô lại nức nở , nhưng bàn tay nhỏ bé siết chặt áo anh , những tiếng nấc ngày một vang rõ hơn “Thiệu Phàm...bảo bảo...sắp bị hắn...sắp bị Từ Chính giết chết . Rất đáng sợ...huhu...cứu em..em sợ lắm....huhuhhhh”

“Không cần phải sợ . Có anh ở đây . Không cần sợ , ngoan...đừng khóc...”

“Anh không phải là người xấu...anh không hại chết cha mẹ em...Hắn ta chỉ toàn nói dối...tất đáng sợ...hắn ta còn hôn em nữa...huhhh.” - Nói đến đó , cả người cô lại phát run lên , cô ôm chặt đầu , sợ hãi đến mức ngay cả nói cũng không thể . Thấy hành động lạ thường của cô , anh vội nói ” Hàn nhi , em sao vậy !??? Đừng làm anh sợ...Tử Hànnnn.” - Lúc anh gọi tên cô , Từ Tử Hàn đã ngất đi. Anh ôm chặt vợ trong lòng . Anh phải làm sao ?? Nhìn thấy cảnh tượng đó , ngay cả Lôi Lạc Kinh còn thấy đau lòng huống chi là anh. Cô ra nêng nổi đó cũng do Từ Chính gây ra . Được Thiệu Phàm bế cô đi ra khỏi phòng , đưa cô sang phòng khác . Lôi Lạc Kinh nhìn theo bóng lưng Được Thiệu Phàm , anh thấy đây là lần đầu tiên tên máu lạnh ấy lo đến phát run như vậy . Được Thiệu Phàm lo cho cô đến mức khóc thì quả thật tim gan đã trao cho cô rồi....

“Nói đi , cô ấy bị gì ?” - Được Thiếu Phàm lạnh nhạt cất tiếng. Bác sĩ Thạc đứng kế bên nhìn Từ Tử Hàn co ro ngồi trên giường không ngừng phát run kia , ông lắc đầu nói “Chủ tịch. Xem ra , phu nhân bị kích động rất lớn. Ngài phải cố gắng làm cho cô ấy bình thường lại . Vì chỉ có ngài mới làm được.”

Được Thiếu Phàm thở dài , anh phẩy tay , bước lại bên giường , nắm tay cô kéo lại , cứng chiều nói “Hàn nhi , em đừng nỡ vậy , em còn có bảo bảo , còn có anh , có mọi người , em phải vui vẻ lên biết không !? Đừng sợ , Từ Chính sẽ không thể làm hại em nữa đâu.”

Từ Tử Hàn ngậy. Người nhìn anh , một dòng nước nóng lại lăn dài trên gò má cô , cô không gáo thét như lúc nãy nữa , mà im lặng , có lẽ cô đã không còn sức , thấy cô như vậy anh đau lòng , thực tất đau , cả tim như bị ngàn mũi dao đâm vào . Anh ôm lấy cô , bao bọc cả thân thể nhỏ bé ấy , Từ Tử Hàn cũng không động tĩnh gì „chỉ im lặng để mặc cho anh ôm....

. Anh dứt cho cô vài muỗng cháo nhỏ , rồi lại thôi , vì cô không muốn ăn tiếp , đặt cô nằm xuống. Nhìn khuôn mặt say ngủ của cô , thật bình yên...anh hôn nhẹ lên cánh môi cô . Đôi mắt chùn xúng “Anh xin thề , sẽ không để ai động vào em một lần nữa.” Rồi đứng dậy , mở cửa , huyết sáo một cái , con bạch hổ to lớn chợt xuất hiện đi vào trong phòng cuộn mình nằm dưới giường “Trông chừng cô ấy.” Anh đi ra khỏi cửa , thật nhanh chóng lái xe ra khỏi cổng . Anh phải đi giải quyết việc cần làm thật nhanh trước khi cô tỉnh dậy . Anh phải ở bên cô...

40. Chương 40

*Phòng giam Hắc Nguyệt...

Tiếng bước chân “cộc , cộc...” đều đặn , chậm rãi phát ra dọc lối đi nhà giam . Đến phòng giam 303 , Cánh cửa sắt được mở ra , Được Thiếu Phàm bước vào trong , thấy anh xuất hiện Phong Nhất Thiên quay đầu lại nhìn , hất mặt về phía Từ Chính. Hắn đang ngồi bệt xuống đất , chẳng thèm nhìn anh. Được Thiếu Phàm lạnh nhạt bước đến , anh ngồi trước mặt hắn , nắm lấy cổ áo hắn , rít lên từng tiếng “Mày...có biết mày đã làm gì không ?”

Từ Chính nhìn anh , hất phì cười , hơi hợt nói “Liên quan gì đến mày ? ” Hắn ngưng lại đột nhiên hét lên , giận giữ nói tiếp “Tất cả cũng tại mày , tại sao lại cướp Tiểu Hàn của tao ? Là tao gặp cô ấy trước , là tao yêu cô ấy trước ? 12 năm...đời người có bao nhiêu cái gọi là 12 năm mày biết không ? Tất cả cũng tại mày , tao làm vậy có gì sai ?”

*Bóp - Được Thiếu Phàm dùng sức đấm bấn một cái , anh gầm lên “Cũng chính vì mày mà Hàn nhi , giờ như người mất hồn mày biết không ? Ăn cũng rất khó , lúc nào cũng hoảng sợ ” Nghe anh nói Từ Chính sững người , cô đã xảy ra chuyện gì . Hắn ngây người hỏi “Tiểu Hàn...cô ấy thế nào ?”

Được Thiếu Phàm tức giận , anh hất cổ áo hắn ra , đứng lên rút thanh kiếm Nhật sắc bén trên giá xuống chém đứt cánh tay hắn . Bao nhiêu tức giận , anh dồn vào thanh kiếm . Từ Chính thống khổ kêu la. Hắn ôm lấy phần vai rướm máu , ánh mắt anh như muốn giết chết hắn , anh gầm lên đầy giận dữ “Mày còn biết lo sao ? Thằng khốn , nếu không phải do mày muốn giết đứa bé trong bụng cô ấy , thì Hàn nhi đâu ra nông nỗi này !? Yêu ? Mày nói mày yêu cô ấy !? Mày yêu cô ấy như vậy sao !??? ”

*Vụt...Xoẹt...- Thanh kiếm giơ lên rồi vụt xuống , lại thêm một đường chém nữa dành cho Từ Chính , chân phải hắn đứt lìa , nhát chém không chút thương tình mà chặt xuống . Chia bớt đau đớn từ cánh tay giờ hắn lại phải chịu thêm sự giày vò của phần chân bị đứt. Phong Nhất Thiên , đứng bên cạnh , nhìn mà thực rất muốn nôn ra...Cảnh tượng rất ghê rợn. Được Thiếu Phàm , mặt không tái , tay khng run , cười khẩy cất tiếng “Mày biết đau ?? Tốt , tao sẽ ày cảm nhận cơn đau này . Từ từ mà tận hưởng.” - Được Thiếu Phàm ném cây kiếm xuống , bước ra khỏi phòng giam đen tối , Từ Chính đau đớn rên lên . Anh không phải là con người. Giờ anh mới biết được câu mà những người trong hắc đạo nói về hắn : Được Thiếu Phàm không phải người , Hung Thần....không có tâm !”

Chiếc xe Reventan màu đen , lướt trong gió , chạy thật nhanh , thật nhanh để tiến về Được gia. Khi vào đến nhà biết cô vẫn còn đang ngủ anh thở phào nhẹ nhõm , đẩy nhẹ cửa , anh bước vào đưa tay vuốt tóc người con gái xinh đẹp đang nằm yên giấc. Anh nằm xuống kéo sát người cô lại gần anh. Vòng tay rắn chắc ôm lấy cô , thanh âm trầm thấp vang lên “Hàn nhi...anh xin lỗi !” , anh nhắm mắt lại , từ từ chìm vào giấc ngủ. Nhưng cũng chính lúc đó , người con gái nằm trong lòng ngực anh mở mắt ra . Cô im lặng...không nói gì . Cônghe thấy anh vừa nói gì , cô hiểu và biết nó có nghĩa như thế nào !? Nhưng sau đó , cô lại im lặng tiếng tục ngủ , đối với cô bây giờ , bình yên và an toàn nhất là khi nằm trong vòng tay của anh....

* Ngõi biệt thự phía Nam..

“Cô nói gì ? Tử Hàn...cô ấy đã kết hôn ? Còn đang có thai sao ?” - Âu Văn Tịnh ngỡ ngàng nói , hần vừa mới cề nước đã vội đi hỏi tình hình của cô , rốt cuộc thì hần lại nhận được câu trả lời tồi tệ như thế này sao ?

“Vâng ! ”

Hần cười khổ , ngồi phịch xuống ghế. Lòng như nặng trĩu . Thì ra bấy lâu nay , hần hùng hổ tuyên bố , dùng đủ mọi cách để Tử Tử Hàn chú ý đều vô ích . Hóa ra là tự hần đa tình !? Haha...thật là lố bịch . Hần đau khổ ngồi dựa vào ghế , bao nhiêu công sức hần nghĩ ra chỉ toàn là vô dụng...phải từ bỏ cô ? Âu Văn Tịnh chưa xót nói thắm....

Khi mặt trời vừa ló dạng , ánh nắng chiếu xuyên qua tầng hai của tòa biệt thự phương Tây . Trong căn phòng màu trắng , Tử Tử Hàn đang nằm ngủ , trải qua chuyện kinh hoàng ngày hôm qua , cô gần như bị khủng hoảng tinh thần mà mất đi ý thức. Được Thiếu Phàm tuy đã khiến cô bình tĩnh lại đôi chút không la hét như hôm qua nhưng cô vẫn cứ như người vô hồn , lúc này anh đang nấu cháo cho cô , cô không thể ăn cơm nên đành phải cố gắng cho cô ăn cháo loãng để hồi phục sức , dù sao cô cũng đang mang thai. Anh bưng cháo lên phòng , đẩy cửa đi vào , anh bất ngờ khi thấy Tử Tử Hàn đang ngồi trên ghế , ngắm quang cảnh ngày hè ở gần cửa sổ sát đất. Cô ngồi quay lưng về phía anh . Được Thiếu Phàm đặt chén cháo xuống lại gần , ôm chầm lấy cô “Hàn nhi , chào buổi sáng . Em ổn chứ !?”

Cô im lặng không trả lời , dựa đầu vào lồng ngực anh , khóe mắt chợt xuất hiện một dòng nước trong veo. Anh cưng chiều lau nước mắt cho cô , dịu dàng nói “Không cần phải sợ , anh sẽ bảo vệ em và bảo bảo. Nên em , hãy quên chuyện hôm qua đi , có được không !?”

“Thiếu Phàm...bây giờ em không còn ai là người thân nữa...huhuhhhh...~” - Tử Tử Hàn òa khóc , cô vòng tay ôm lấy anh , Được Thiếu Phàm cũng ôm lấy cô , anh cưng chiều dỗ dành “Chẳng phải em vẫn còn có anh ?”

“Ngoan , đừng khóc , vẫn còn nhiều người quan tâm em.”

“Thiếu Phàm...”

Được Thiếu Phàm buông cô ra , lau khô khuôn mặt thấm ướt của Tử Tử Hàn . Ánh mắt anh dịu dàng nhìn cô , thanh âm trầm thấp vang lên “Hàn nhi...dù có ra sao , chỉ cần em nhớ trên đời này vẫn còn có anh là người luôn bên em!”

“Cảm ơn anh !” - Tử Tử Hàn gật đầu nói .

“Cười lên nào , nếu em suốt ngày ủ rũ , bảo bảo lớn lên sẽ không tốt !”

“Em biết rồi.” - Cô khẽ cười , Được Thiếu Phàm hôn nhẹ lên trán cô , cưng chiều cất tiếng “Để anh hâm nóng cháo lại cho em.”

“Ừm...” - Tử Tử Hàn đi theo anh xuống dưới , anh bước thật chậm để cô theo kịp , vì đang mai thai nên cô đi lại hơi khó khăn . Chuyện hôm qua đối với cô giống như một cơn ác mộng . Khi mở mắt ra , cô nhất thời hoảng loạn mà hét lên. Tử Tử Hàn nhớ lại lúc cô chuẩn bị ngất đi , người đầu tiên cô nghĩ tới là anh - Người có thể cứu cô và bảo bảo. Sáng nay khi tỉnh dậy , cô chỉ thấy một căn phòng xa lạ...nhưng nhận ra được đây nhà của mình khiến cô cảm thấy yên tâm . Tử Tử Hàn rất muốn hỏi anh , Tử Chính giờ đang ở

đầu . Nhưng cô lại sợ anh không muốn nói , lại thêm tức giận vì không nghe lời anh , tự tiện bỏ ra ngoài. Đối với Từ Tử Hàn , cuộc sống cô bây giờ chỉ có anh , Tiểu Hồ và cả sinh linh nhỏ bé so p chào đời...

Thoáng chốc mùa thu cũng đã tới . Mọi vật đều đổi màu , thời tiết cũng hơi se lạnh , vào thời điểm này Từ Tử Hàn cũng sắp sửa sinh , bác sĩ nói chỉ còn khoảng mấy ngày nữa là bảo bảo sẽ ra đời. Vào việc quan trọng như thế Được Thiếu Phàm luôn bên cạnh cô không rời. Doãn Thịnh Thịnh cũng lo lắng cho cô nên thường hay đến nhà chơi. Chỉ có điều Uất Mỹ Linh đột nhiên biến mất. Vào buổi chiều , tòa biệt thự của cô và Được Thiếu Phàm có một vị khách đặc biệt xuất hiện.

“Xin chào ! ” - Người phụ nữ mặc chiếc đầm maxi đen , đánh người cân đối , thanh cao từ ngoài cửa bước vào , trên khuôn mặt xuất hiện nụ cười thân thiện. Từ Tử Hàn đang ngồi đan cái nón len xinh xắn bên cạnh là Được Thiếu Phàm , nghe tiếng gọi cô liền quay đầu lại. Nhận ra người phụ nữ ấy , cô có chút bất ngờ , khẽ lên tiếng “Chào cô.”

“Hôm nay ta ghé thăm cháu xem tình hình thế nào . Nghe nói cháu sắp sinh.” - Người phụ nữ ấy là Dương Thiếu Phương , con dâu nhà họ Lôi và cũng là mẹ của Lôi Lạc Kinh.

“Mời cô ngồi.” - Được Thiếu Phàm cất tiếng , quản gia thấy có khách liền đi vào bếp chuẩn bị trà.

“Cháu vẫn ổn , bảo bảo cũng rất tốt.” Từ Tử Hàn mỉm cười . Thấy biểu hiện tươi tắn của cô , Dương Thiếu Phương an lòng vì cô chỉ mới 18 tuổi , bà sợ cô chịu không được một mỗi khi mang thai mà yếu ớt , xem ra bà chỉ lo thừa. “Vậy thì tốt.”

“Mời phu nhân dùng trà.” - Quản gia bưng tách trà sâm ra , đặt xuống bàn cho bà , cung kính nói. Dương Thiếu Phương gật đầu cảm ơn . Được Thiếu Phàm lúc này lại nói tiếp “Cô vẫn còn lo lắng kiếm vợ cho cậu ta sao ?” - Thấy bà cứ nhìn xăm xăm vào Từ Tử Hàn anh mới cất tiếng. Quả nhiên tài nhìn thấu tâm tư của anh thật là tà , có thể đoán được người khác đang nghĩ gì.

“Phải , ta khuyên nó rất nhiều nhưng lại không nghe , nó cũng đã 30 rồi còn đâu.” - Bà cảm thán , nhìn thấy hai vợ chồng anh sắp có con bà lại thấy tủi thân , đến từng tuổi này mà vẫn chưa được uống tách trà của con dâu lại còn chưa được bế cháu .

“Lạc Kinh , anh ấy hình như rất ham chơi.” - Từ Tử Hàn nhún mày nói. “Haha...phải , thằng nhóc đó suốt ngày cặp kè lung tung , nhưng vợ thì lại chẳng có một cô.”

“Này mẹ , sao lại nói xấu con tđrai mình như thế.” - Tiếng nói Lôi Lạc Kinh vang lên , toép theo là tiếng cười chế giễu của Phong Nhất Thiên và Lương Trịnh Thâm.

“Chào hai anh.”

“Chẳng phải , con đang ở công ty sao ?” - Dương Thiếu Phương thắc mắc hỏi cậu con trai đột nhiên xuất hiện vào giờ này.

“Con về sớm.”

“Chào cô.” - Lương Trịnh Thâm và Phong Nhất Thiên đồng loạt nói.

“Chào hai đứa.” - Được Thiếu Phàm mỉm cười , nhẹ nhàng nói.

“Sao jhôm nay mọi người ều sang đây vậy !?” - Căn nhà bỗng chốc trở nên huyền ảo , cô khó hiểu hỏi. Thật lạ lả , bình thường thì họ thay phiên nhau tới hỏi thăm cô , còn hôm nay thì lại đầy đủ đến như vậy !?

“Tự anh đến thăm em . Sẵn tiện bàn một số chuyện với Thiếu Phàm.” - Phong Nhất Thiên cười tươi trả lời.

“Có chuyện gì ?” - Được Thiếu Phàm lạnh nhạt cất tiếng , nhà của anh từ khi nào đã trở thành nơi ai ai cũng có thể ra vào tự nhiên rồi.

“Chỉ là chút chuyện của công ty thôi.” - Lôi Lạc Kinh tiếp lời.

“Vậy lên thư phòng.”- Được Thiếu Phàm hất mặt về phía cánh cửa màu nâu trên tầng một , sau đó quay sang Từ Tử Hàn , cứng chiều nói “Em ở đây , cần thận đừng đi lung tung.” -

“Vâng . Em biết rồi.” - Từ Tử Hàn nhoẻn miệng cười. Cả bốn người cùng đi về phía tầng một . Giở dưới sảnh chỉ còn lại cô và Dương Thiếu Phương. Bà nhìn cô , dịu dàng mở lời “Cháu có thấy lo không ?”

“Vì chuyện gì ạ ? Cái thai sao ?”- Cô nghiêng đầu , nhíu mày thắc mắc.

“Phải , cháu chỉ mới mười tám tuổi , có cảm thấy lo lắng hay sợ không ?”

“Ừm..có chút chút , nhưng mà có Tiểu Phàm ở bên cạnh , cháu không sợ nữa. Anh ấy rất quan tâm cháu.”
- Khuôn mặt nhỏ bé của Từ Tử Hàn chợt đỏ lên . Khóe miệng lâu lâu lại nhếch lên. Tổ vẻ rất anh phúc.

“Thiếu Phàm , tuy bề ngoài lạnh lùng vậy thôi nhưng thật ra lại rất quan tâm người khác. Chỉ là nó không biết biểu đạt cảm xúc thôi. ”

“Vâng , lúc trước cháu cảm thấy anh ấy rất đáng ạo nhưng bây giờ đã khác rồi.”

“Tiểu Hàn , cháu biết không , Thiếu Phàm thật ra rất đáng thương. Vì là con của một gia đình có thế lực lớn nên trách nhiệm đặt trên vai nó rất nhiều . Khi từ bỏ cha nó , Thiếu Phàm đã sống rất hạnh phúc với mẹ . Nhưng cha của nó lại không buông tha hai mẹ con nó , luôn tìm cách khiến ẹ của Thiếu Phàm phải khổ sở đến nỗi bà...đã tự kết liễu đời mình.” - Dương Thiếu Phương nhớ lại chuyện xưa , lúc ấy cũng chính vì chịu không được tính tàn độc của Cha Dực Thiếu Phàm , mà bà đã dẫn anh đi . Nhưng cuộc sống của họ chỉ mới hạnh phúc một thời gian nhỏ bé thì ông ấy đã tìm được họ. Dùng mọi cách để khiến ẹ của anh khổ sở. Vào một ngày mưa , mẹ anh đã tự tử ngay chính tòa biệt thự này. Quá oán hận cha , Dực Thiếu Phàm đã tìm đến ông , tự tay giết chết cha mình. Một cậu bé chỉ mới 10 tuổi mà phải chịu bao nhiêu đau khổ , quả thật rất đáng thương... Bà nhìn Từ Tử Hàn đang gục mqt , Dương Thiếu Phương bước lại , ngồi cạnh cô , dịu dàng vuốt tóc Từ Tử Hàn , “Tử Hàn , cháu biết không . Đã nhiều năm rồi , Thiếu Phàm , nó giam mình trong cũi băng lạnh lùng , suốt ngày bận bịu với đồng hồ sơ rồi tài liệu . Chưa từng mở lòng với ai. Cháu là người đầu tiên khiến cho Thiếu Phàm phải điên lên khi mất cháu. Hãy là người...luôn ở bên nó quan tâm và chăm sóc nó.”

Từ Tử Hàn ngược mắt nhìn bà , thì ra trên thế giới này đâu phải một mình cô là tội nghiệp !? Cô lau nhẹ khóe mắt , rồi gật đầu. Cô quan trọng với Dực Thiếu Phàm thì anh cũng quan trọng đối với cô....BDương Thiếu Phương mỉm cười . Bà ngồi kể cô nghe rất nhiều chuyện liên quan đến mẹ của Thiếu Phàm vì ngày trước hai người từng là bạn của nhau . Một lúc sau bốn người đàn ông kia bước xuống . Nhìn cô trò chuyện vui vẻ như vậy . Dực Thiếu Phàm cũng chiều xoa đầu cô , khóe miệng giương lên càng rõ rệt. Ngồi lại thêm một chút , mọi người đều đi về.....

Buổi tối , sau khi ăn cơm xong Từ Tử Hàn cùng Dực Thiếu Phàm ngồi ở dưới sảnh.

“Đã khỏe hơn chưa ?” - Anh xoa đầu cô , nỉ non nói.

“Em khỏe rồi...Thiếu Phàm...”

“Chuyện gì ?”

Cô mím môi xoay người ôm nhẹ lấy người anh . Khuôn mặt vô cùng khó xử , thì ra bấy lâu nay , cô không phải là người hiểu rõ anh nhất. Những chuyện của anh , chưa một lần cô biết . Thấy cô lạ lùng như vậy , anh bật cười “Sai vậy ?”

“Em sẽ luôn bên anh.”

“Em sẽ không bao giờ rời xa anh. Em xin lỗi , vì trước giờ chưa hiểu anh . Thiếu Phàm...cảm ơn anh đã yêu em.”

Dực Thiếu Phàm ngậy người nhìn cô. Hôm nay cô làm sao vậy ? Anh kéo cô ra , đưa tay nâng mặt cô lên , dịu dàng hỏi “Xảy ra chuyện gì sao ?”

“Em đã nghe mẹ của Lạc Kinh kể rồi.”

“Kể ?” - Anh sững người ! Kể !? Là chuyện về quá khứ tồi tệ của anh. Là cái quá khứ mà lâu nay anh muốn quên . Chưa kịp mở lời , Từ Tử Hàn đã lên tiếng “Anh đừng lo , em không sợ anh là người của Hắc bang , chỉ cần anh luôn ở bên em. ” - Cô híp mắt cười , đặt tay lên bụng xoa xoa , gương mặt vô cùng hạnh phúc “Bảo bảo cũng vậy mà.”

Nhìn cô vợ nhỏ , anh không kìm nén được yêu thương chất đầy dành cho cô . Cúi người hôn lên cánh môi đỏ mọng của Từ Tử Hàn . Chỉ là có chút thô bạo mà liếm mát. Hồi lâu sau , mới lưu luyến buông môi cô ra. Nhìn khuôn mặt đỏ chót của cô . Xinh đẹp lắm quyến rũ người đến thế thật khiến cho lửa dục anh dâng lên. Đã rất lâu anh không được động vào cô , thực rất khó chịu. Nhưng cái suy nghĩ ấy vừa hết lên thì Từ Tử Hàn chợt nhăn nhó , kêu lên “Thiếu Phàm...em...”

“Em sao vậy ? ” - Nhìn cô đau đớn như vậy , Được Thiếu Phàm hốt hoảng hỏi.

“Em...bảo bảo...sắp...” - Cô cực khổ kêu than. Đau ... Đau quá ...

“Sắp sinh sao ?,.”

“Mau chuẩn bị xe , mau lên.” - Được Thiếu Phàm la lên , quần gia từ trong bếp hối hả chạy ra ngoài.

“Thiếu Phàm...đau qu...quá...Em...em sợ”

Được Thiếu Phàm bế cô trên tay , bàn tay mảnh khảnh siết chặt lấy áo anh , cô thở dốc , chốc chốc lại hét lên . Anh cố gắng an ủi , trấn tĩnh cô “Đừng sợ , Hàn nhi...có anh ở đây...”

”Chiếc xe chạy tót tót tới bệnh viện...

“Tại sao lại lâu như vậy ?” - Được Thiếu Phàm đứng ngoài phòng chờ , không an tâm cứ đi tới đi lui. Nhìn người bằng hữu khẩn trương như vậy , Lôi Lạc Kinh vội lên tiếng:“Phải từ từ...”

“Từ từ ? Làm sao tôi có thể chờ được chứ ?” - Anh quay sang gần giọng , cô đã vào trong đó lâu như vậy , ở ngoài này anh nghe rõ tiếng hét của cô . Mỗi tiếng hét của cô lại khiến tim anh suýt chút nữa là ngừng đập. Thấy anh gất gỏng như vậy , Dương Thiếu Phương mới vội nói “Thiếu Phàm , con hãy bình tĩnh , Tử Hàn sẽ không sao đâu. Chỉ là khi sinh sẽ rất đau. Nhưng chỉ một chút thôi. Ta cũng đã từng mang thai cũng từng chịu đau , nhưng sau đó đều ổn cả. Tin ta đi. Bình tĩnh lại.”

“Nhưng...”

“Oa...oa...oa...” - Tiếng khóc trong trẻo chợt vang lên . Đập tan mọi lo lắng của anh . Được Thiếu Phàm mừng rỡ khi thấy bác sĩ bế trên tay một bảo vật nhỏ bé đi tra “Được tổng , chúc mừng ngài là con trai , hơn nữa lại rất khỏe. Mẹ tròn con vuông ạ”

“Thiếu Phàm...con nghe thấy chưa . Là mẹ tròn con vuông đấy.” - Bà vội lay đứa cháu đang đứng gần người kia , mừng đến rơi nước mắt . Bà vội lau đi , vui vẻ nói:“Đứa bé trông thật kháu khinh...haha...”

Anh vòng tay ôm đứa bé vào lòng . Khi nhìn thấy anh , sinh linh nhỏ bé ấy chợt nhoẻn miệng cười , cặp mắt xinh đẹp híp lại. “Hàn nhi , có ấy đâu.”

“Thưa , phu nhân đã được đưa đến phòng hồi sức rồi ạ. Đứa bé cũng đã được tắm rửa thật sạch sẽ , ngài có thể mang đến cho phu nhân.”

“Nghe cậy , anh liền ôm đứa bé chạy đến phòng hồi sức. Lôi Lạc Kinh , Phong Nhất Thiên cùng Lôi Lạc Kinh thì ở lại nhìn ”Cảm giác được làm cha sung sướng đến thế sao ?” - Lôi Lạc Kinh nhếch miệng cười , khoanh tay lại , anh nhún mày nói.

“Con muốn biết thì hãy mau mau cưới vợ đi.” - Dương Thiếu Phương vỗ nhẹ vai anh , ai oán nói.

“Haha...cứ từ từ.”

Phòng hồi sức...

“Hàn nhi...em giỏi lắm.” - Từ Tử Hàn nằm trên chiếc giường dài rộng , cô mệt mỏi , khẽ gật đầu , nhìn đứa bé bên cạnh cô hạnh phúc nói “Bảo bảo cũng thật ngoan!”

“Phải.” - Anh dịu dàng nói , đưa tay vuốt những cọng tóc vương trên má của cô. Ngắm nhìn đứa con trai đầu tiên của họ . Ánh mắt Từ Tử Hàn chợt ngấn nước , Được Thiếu Phàm chợt cười anh lau khóe mắt cô , cương chiều nói “Sao lại khóc ?”

“Thật đáng yêu. Lần đầu tiên em có cảm giác hạnh phúc đến thế. Thiếu Phàm...em muốn về nhà...”

“Được , đợi ngày mai anh sẽ đưa em về nhà...bây giờ em nghỉ ngơi đi.”

“Vâng...” - Cô khẽ cười , nhẹ nhắm mắt lại , anh hôn lên trán cô. Một nụ hôn chắt chứa đầy yêu thương...

Sáng hôm sau , Từ Tử Hàn đã xuất viện. Lôi lạc Kinh cùng mọi người cũng có mặt “Sao em không nghỉ ngơi đi.” - Phong Nhất Thiên nhìn cô đang bế đứa bé ngồi trên giường , khẽ hỏi.

“Em muốn về nhà. Về nhà sẽ tốt hơn.” - Cô dịu dàng trả lời.

“Đã đặt tên cho đứa bé rồi sao ?” - Dương Thiếu Phương ân cần hỏi. Bà đưa tay nựng cái má phúng phính của đứa bé.

“Vâng , là Được Thiên Bảo.”

“Chà...là báu vật của trời sao ?” - Bà cười tươi hỏi. Cô chỉ còn đủ sức để gật đầu. Khi đã chuẩn bị xong , Được Thiếu Phàm đưa cho áo vệ sau đó tiến lại chỗ cô “Anh bế em !”

“Ừm...không cần , em tự đi...”

“Em xem , nói còn không nổi sao có thể đi.Không được cãi.” Nói xong , anh vòng tay bế cô lên. Cô nhẹ hơn bình thường ? Có lẽ là do hôm qua tốn quá nhiều sức. Từ Tử Hàn ngồi trong vòng tay anh ,trên tay lại ôm đứa bé . Anh hôn lên trán cô , mặc kệ mọi người đang ở đó , vui vẻ nói “Chúng ta về nhà”

“Vâng !”

. Mọi người cùng đi ra khỏi bệnh viện , chiếc xe chở gia đình Được Thiếu Phàm chậm chậm di chuyển . Từ Tử Hàn dựa vai anh , say sưa ngắm nhìn đứa bé kháu khỉnh đang ngủ ngon lành. Cô lại mỉm cười. Gia đình cô đã có thêm một thành viên mới , 1 một bé trai rất dễ thương . Chiếc xe chạy dài dọc khu phố trở về với tòa nhà phương Tây thân thuộc , ngôi nhà tràn ngập hạnh phúc của cô , Được Thiếu Phàm , Tiểu Hồ , quần gia và đứa bé tên là Được Thiên Bảo.

. Trên mảnh vườn đầy hoa , những đóa hoa đủ màu sắc thay phiên nhau nở rộ , làm nổi bật cả khu vườn trên , chiếc xích đu màu trắng to dài , một đôi vợ chồng đang dựa vào nhau . Cô vợ trẻ đặt đầu lên vai người chồng , cánh tay to khỏe của người chồng vòng qua , ôm chặt lấy vợ. Từ đằng xa hai tinh linh nhỏ bé chợt xuất hiện , bé trai đằng trước , bé gái chạy theo sau...

“Mama , hoa ban Tây bắc sắp nở rồi.”

“Mama , cả hoa đào cũng sắp nở rồi.” - Tiếng nói trong trẻo của tiểu thiên sứ vang lên .

“Sắp mùa Xuân rồi , tất nhiên hoa trong vườn sẽ nở.” - Từ Tử Hàn hí hóp mắt cười , đưa tay xoa đầu cô bé , tên cô bé là Được Băng Du , đứa con thứ hai 3 tuổi của cô và Được Thiếu Phàm.

“Vậy sắp tới Tết !?” - Cậu con trai Được Thiên Bảo 4 tuổi hí hửng nói .

“Phải. Cả nhà chúng ta sẽ cùng đón Tết , có chịu khng ?” - Cô dịu dàng trả lời .

“Vâng ! Papa , papa bế bảo bảo.” - Cậu bé Được Thiên Bảo dang rộng hai tay ý muốn nói cho anh biết là không được từ chối. Anh nhếch miệng cười kéo con lên , ôm vào trong lòng. Cô bé Được Băng Du thấy anh làm vậy cũng bắt chước làm theo “Mama , bế bói bói.”

Cô bật cười , ôm lấy con vào lòng , cưng chiều xoa đầu , kh khẽ cười.“Bối bối dễ thương quá đi. Mama yêu bối bối nhất!”

“Vậy còn anh ?” - Nghe câu nói của cô , Được Thiếu Phàm đành mặt lại bất mãn lên tiếng.

“Còn bảo bảo nữa.” - Cậu nhóc cũng phụng phịu méo mồm . Không ama yêu mỗi mình bé bối bối. Từ Tử Hàn nhìn hai cha con anh , liền phì cười “Haha...anh có phải con nít nữa đâu.”

“Bảo bảo ngoan , dẫn em đi ra vườn chơi , papa có chuyện muốn nói với mama.” - Anh đặt Được Thiên Bảo xuống , cậu nhóc thông minh hiểu được ý của cha mình nên khều khều em gái . Được Băng Du hiêu hiếu liền

nhảy xuống , nắm tay anh hai chạy ra vườn chơi cùng Tiểu Hổ. Lúc này chỉ còn anh và cô . Được Thiếu Phàm nghiêng người , nhìn cô chăm chăm “Chẳng phải anh đã nói là ngoài anh ra em không được yêu ai sao ?”

“Hừm !? Nè , đó là con của chúng ta mà.” - Cô bật cười . Anh sao lại trẻ con như thế ?

“Chẳng phải lúc em có bảo bảo , em cũng ganh với con bé sao ?”

“Ừm...cái đó...”

“Cái đó thì sao ? Anh nói rồi , em tuyệt đối không được yêu thương ai hơn anh. Biết chưa ?” - Anh tiến lại gần cô , khuôn mặt trở nên rất xấu xa , Từ Tử Hàn nghiêng người tránh né , cô đỏ mặt ấp úng nói “Em...em biết rồi. Ừm...”vừa nói xong cái miệng nhỏ xinh của cô đã bị ăn chặn lại bằng nụ hôn thật sâu. Từ Tử Hàn tuy có chút ngỡ ngàng nhưng sau đó lại yên lặng mà hôn anh. Một hồi lâu sau mới buông cô ra.

“Mama , xem nè xem .” - Được Bằng Du xinh xắn ngồi trên lưng Tiểu Hổ , vui vẻ nói .

“Coi chừng té !” - Từ Tử Hàn vội chạy lại , giữ vững đứa con dễ thương “Tiểu Hổ sẽ mệt lắm đó . Nghe lời mama bước xuống !”

“Vâng !” Cô bé ngoan ngoãn nước xuống . Dạng rộng hai tay nỉ non nói “vậy mama bế bồng đi.”

“Papa , bế bảo bảo !” - Được Thiên Bảo cũng làm động tác y hệt đối với. Anh nhìn con trai , anh vui vẻ cất tiếng “Nào , lại đây !”

Anh bế cậu bé lên cao , Từ Tử Hàn bế con gái cùng đi vào trong nhà với . Anh tiếng cười đùa vang vọng khắp tòa nhà . Tràn ngập đầy hạnh phúc....

. End ~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-coc-em-dem-ve-lam-vo>